DON CORLEONE'NİN YÜKSELİŞ DÖNEMİ

Ed Falco

Corleone Ailesi

BEYAZPERDEDEN ÖNCE ROMANA AKTARILAN SENARYOSUYLA BABA'NIN YARATICISI

Mario Puzo

APRIL

A P R I L

Yayın No: 102

1. Baskı: Mart, 2013

ISBN: 978-605-5162-06-1

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Türkçesi
Avi PARDO

Editör
Cihat TAŞÇIOĞLU

Son Okuma ve Dizgi
Meriç KÖSTEM

Kapak Tasarım
Kutan URAL

Baskı
Ayrıntı Basımevi

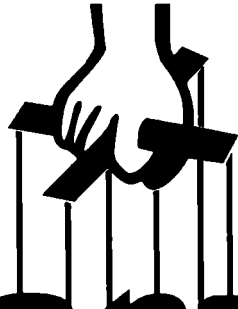
Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Tank Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

The Family Corleone © Ed Falco

Bu kitabın yayın hakları ANATOLIALIT Telif Hakları aracılığı ile alınmıştır.

Her türlü yayım hakkı A.P.R.I.L Yayıncılık'a aittir. Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb.ler yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

Ed Falco

Corleone Ailesi

BEYAZPERDEDEN ÖNCE
ROMANA AKTARILAN
SENARYOSUYLA
BABA'NIN YARATICISI

Mario Puzo

Türkçesi: Avi PARDO

Kitapta adları geçen Çeteler ve Aileler

Vito Corleone
Peter Clemenza
Salvatore Tessio/Sal, Sally
Genco Abbandando

Giuseppe Mariposa/Pire Joe
Frankie Pentangeli/Frankie Beş
Angels
Emilio Barzini
Ettore Barzini
Tony Rosato
Carmine Rosato
Tomasino Cinquemani

Clemenza
Richie Gatto
Al Hats
Jimmy Mancini

Tessio
Eddie Veltri
Ken Cuisimano
Şişko Jimmy

Tomasino Cinquemani
Nicky Crea
Jimmy Grizzeo/Grizz
Vic Piazza
Carmine Loviero/Küçük Carmine
Fio Inzana

Santino Corleone/Sonny
Nico Angelopoulos
Bobby Corcoran/Cork
Vinnie Romero
Angelo Romero

Emilio Barzini
Tits

Luca Brasi
Paolo Attardi/Paul/Paulie
Luigi Battaglia/Kanca
Anthony Coli/Tony
Joseph DiGiorgio/JoJo
Vinnie Vaccarelli

Frankie Pentangeli
Fausto
Şişko Larry

Rosario LaConti
Giacomo LaConti/Jake

İrlandalılar
Donald O'Rourke/Donnie
Will O'Rourke/Willie
Sean O'Rourke
Rick Donnelly
Peter Murray/Pete
Corr Gibson
Stevie Dwyer/Küçük Stevie

Kitapta geçen İtalyanca ünlem, küfür, sözcük ve deyimler için ek sözlük.

Agita –hazımsızlık

Animale –hayvan

Andare – yürü, gidelim

Attendere – bekle

Bambino – bebek

Basta! – yeter!

Bastardo – piç

Bella – güzel

Bestia – canavar

Braciole, braciol' – tavada kızartılmış ince et dilimleri

Buffone – soytarı

Cafon' – hödük, "kaba insan"

Capisce, capisc' – anladın mı?

Capicol – bir çeşit salam

Capuzzell' – ortadan ikiye yarılmış keçi kellesi

Cazzo! – "yarak"

Cent'anni – şerefe / C'entani!

Cetriol' – "hıyar", dangalak anlamında

Che Cazzo! – "Ne sikim iş!"

Consiglieri – danışman

Cuicc' – aptal insan

Demone!– iblis

Diavolo! – şeytan. *Il mio diavolo* – benim şeytanım

Disgrazia – rezalet, utanç

Fannabala! – anlamsız bir ünlem

S'faccim! – "sperm" anlamında bir ünlem

Finocchio – kelime anlamı "rezene" olan ve eşcinsel erkek için kullanılan aşağılayıcı deyim

Grazie – teşekkürler

Grazie millie! – çok teşekkür ederim

Guerra – savaş
İdiota – geri zekâlı
İnfamita –kötü şöhret, haysiyetsizlik
İnfezione – enfeksiyon, iltihap
İo non so perché – "nedenini bilmiyorum"
Jabones – dangalaklar
L'nostra famiglia! – bizim ailemiz
Lupara – av tüfeği
Managgia / Mannagg' – kahretsin
Managia l'miserie – benim kötü talihim
Mamaluk! – birine sevgiyle aptal demenin bir yolu, genellikle ardından sırtı sıvazlanır
Mi'amico – dostum
Minchia! – 'yarak' anlamında bir ünlem
Mi Dispiace davvero – gerçekten üzgünüm
Mi vergogno – mahcubum
Madon' – Madonna /Anne
Malato – hasta
Madre Dio! – Hazreti Meryem.
Mezzofinook – yarı eşcinsel / muhallebi çocuğu
Mi dispiace – üzgünüm
Mortadell' – kaybeden
Mostro – canavar
Non forzare – zorlama, ısrar etme
Non piu! – kâfi / teşekkür ederim.
Paisan – hemşeri
Parlare! – konuş
Per favore – lütfen
Pezzanovanti – kodaman
Salute! – sağlığına!
Sciupafemmine – çapkın
Scucciameen / scucc' – baş belası

Signora – hanımefendi
Si – evet
Sfogliatelle – bir tür İtalyan böreği
Splendido – olağanüstü
Sta'zitt! – kes sesini, kapa çeneni
Stronz' – salak
Sticazzi – şapşal
Stupido – aptal
V'fancul' / *'fancul* – siktir

1. Kitap

Dâhi

Güz, 1933

1

Giuseppe Mariposa ellerini beline koymuş, gözlerini Empire State binasına dikmiş halde pencerenin önünde bekliyordu. Binanın tepesini, soluk mavi göğü delen sivri anteni görebilmek için eğilip yüzünü cama dayadı. O binanın temelden yükselişine tanık olmuştu ve çocuklara eski Waldorf-Astroia'da, bir zamanlar şimdi dünyanın en yüksek binasının bulunduğu o muhteşem otelde akşam yemeği yiyen son insanlardan biri olduğunu anlatmayı severdi. Pencereden çekilip eliyle takım elbisesinin ceketindeki tozunu süpürdü.

Aşağıdaki caddede ağır ağır yol alan çöp arabasının üstünde işçi tulumu giymiş bir adam oturuyordu. Omurgası çökük atın yıpranmış deri dizginlerini çekiştiriyordu ve dizinde siyah bir melon şapka vardı. Giuseppe at arabasının geçişini seyretti. Araba köşeyi dönerken şapkasını pencerenin denizliğinden aldı, kalbine gelecek şekilde göğsüne koyup aynada kendini seyretti. Artık ağarmış olmasına rağmen hâlâ sık ve gür görünen saçlarını avucuyla geriye attı. Kravatının düğümünü ayarlayıp yeleğine girerken hafifçe toplanan kısmını düzeltti.

Dairenin gölgeli bir köşesinde Jake LaConti bir şeyler söylemeye çalıştı ama Giuseppe gırtlaktan gelen bir hırıltıdan başka şey duymadı. Arkasına dönerken Tomasino elinde kahverengi kesekâğıdıyla kapıdan içeri giriyordu. Giuseppe'nin yüz kez tembih etmiş olmasına rağmen her zamanki gibi saçı dağınıktı ve sakal tıraşı gelmişti. Tomasino'ya dair her şey dağınıktı. Giuseppe aşağılayıcı bir bakış gönderdi ama Tomasino -her zamanki gibi- farketmedi. Kravatı gevşemişti, gömleğinin yaka düğmesi açıktı ve buruşuk ceketinde kan lekesi vardı. Açık yakasından kıvırcık siyah kıl öbekleri fışkırıyordu.

"Bir şey dedi mi?" Tomasino kesekâğıdından bir şişe skoç çıkarttı, kapağını açıp bir yudum aldı.

Giuseppe saatine baktı. Sabahın sekiz buçuğuydu. "Bir şey söyleyecek durumda görünüyor mu sence, Tommy?" Jake'in yüzü örselenmiş, çenesi göğsünün üzerine sarkmıştı.

"Çenesini kırmak istememiştim," dedi Tomasino.

"Ona biraz içki ver," dedi Guiseppe. "Yararı olur belki."

Jake gövdesi duvara yaslanmış ve bacakları altına kıvrılmış olarak oturtulmuştu. Tommy onu sabahın altısında otel odasından almıştı ve üstünde hâlâ önce gece giydiği siyah-beyaz çizgili ipek pijama vardı ama şimdi üstten iki düğmesi kopmuştu. Otuzlu yaşlarda, yani Guiseppe'nin yarı yaşında bir adamın kaslı göğsü ortaya çıkmıştı. Tommy, Jake'in yanına çömelip başım viskiyi gırtlağından aşağı dökebileceği konuma getirirdi. Giuseppe içkinin işe yarayıp yaramayacağını merak ederek ilgiyle seyrediyordu. Jake bayıldıktan sonra Tommy'yi arabadan viski şişesini almaya göndermişti. Jake öksürdü ve göğsüne kan püskürttü. Şiş gözlerini kısıp aynısını dayak sırasında tekrar tekrar söylemiş olmasa anlaşılamayacak bir şeyler geveledi: "O benim babam..." Üç sözcük ağzından, *"O be baba..."* gibi çıkmıştı.

"Evet, biliyoruz," dedi Tommy dönüp Giuseppe'ye bakarak. "Hakkını teslim etmek gerekir. Sadık bir evlat."

Giuseppe yaklaşıp Tomasino'nun yanına çömeldi. "Jake," dedi. "Giacomo. Öyle ya da böyle bulacağım onu." Cebinden bir mendil çıkarttı ve çocuğun yüzünü kendine doğru çevirirken elleri kanlanmaması için kullandı. "Baban Rosario'nun vadesi geldi, hepsi bu. Yapabileceğin bir şey yok. Beni anlıyor musun, Jake?"

"Si," dedi Giacomo, tek heceyi net şekilde telaffuz ederek.

"Güzel. Nerede öyleyse? Nerede gizleniyor orospu çocuğu?"

Giacomo kırılmış olan kolunu kaldırmaya yeltenince acıyla inledi.

"Söyle bize nerede olduğunu, Jack!" diye bağırdı Tommy.

Giacomo bağıranın kim olduğunu görmekte zorlanır gibi gözlerini açmaya çalıştı. "*O be baba...*" dedi.

"*Che Cazzo!*" Giuseppe ellerini havaya kaldırdı ve güçlükle soluk alan Jake'e baktı. Sokaktan kovalamaca oynayan çocukların sesleri duyuldu, sonra kayboldu. Giuseppe daireden çıkmadan önce Tomasino'ya göz attı. Hole çıktıktan sonra susturucunun tahtaya indirilen çekicin sesini andıran boğuk gürültüsünü duyuncaya kadar bekledi. Tommy yanma gelince, "İşini bitirdiğinden emin misin?" diye sordu. Şapkasını giyip sevdiği şekilde kenarım aşağıya düşürerek ayarladı.

"Ne sanıyorsun, Joe?" dedi Tommy. "Ne yaptığımı bilmediğimi mi düşündün?" Giuseppe cevap vermeyince gözlerini devirdi. "Başının üst kısmı uçtu. Beyni yere saçıldı."

Merdiven boşluğunda, caddeye çıkmalarına birkaç basamak kalmışken Giuiseppe durdu ve "Babasına ihanet etmedi," dedi. "Buna saygı duymak gerek."

"Sağlam çıktı çocuk," diye cevap verdi Tommy. "Yine de dişlerinin üzerinde çalışmama izin vermen gerektiğini düşünüyorum. Diş seansından sonra ötmeyecek bir kuş tanımam."

Giuseppe onun haklı olabileceğini kabul ederek omuz silkti. "Bir oğlu daha var. Orada bir ilerleme kaydedebildik mi?"

"Henüz değil," dedi Tommy. "Rosario ile birlikte gizleniyor olabilir."

Giuseppe, düşünceleri Jake LaConti ve çocuğun dayağa rağmen babasına ihanet etmeyişine kaymadan önce bir an için Rosario'nun öteki oğlunu düşündü. "Bana bak," dedi Tomasino'ya. "Annesini ara ve oğlunu nerede bulacağını söyle." Duraladı, bir an düşündükten sonra, "Onu toparlarlar, iyi bir cenaze levazımatçısı bulurlar, sonra da büyük bir cenaze düzenlenir."

"Toparlanabileceğinden emin değilim, Joe."

"O'Banion konusunda iyi iş çıkaran şu levazımatçının adı neydi?"

"Evet, anladım kimi kast ettiğini."

"Onu bul," dedi Giuseppe, Tommy'nin göğsüne vurarak. "Parayı ben halledeceğim. Ailenin bilmesi gerekmiyor. Onlara Jake'in arkadaşı falan olduğunu ve hizmetine karşılık ücret almayacağını söyle. Bunu yapabiliriz, değil mi?"

"Elbette," dedi Tommy. "Doğrusunu yapıyorsun, Joe." Giuseppe'nin kolunu okşadı.

"Pekala. Hepsi bu." Giuseppe basamakları bir çocuk gibi ikişer ikişer atlayarak merdivenden indi.

2

Sonny kamyonun ön koltuğuna oturup fötr şapkasının kenarını hafifçe öne eğdi. Kamyon ona ait değildi ama ortalıkta bunu sorgulayacak kimse yoktu. Sabahın ikisinde 11. Cadde'nin o bölümü kaldırımda yalpalayan birkaç sarhoş dışında sessizdi. Devriyeye çıkmış bir polis geçecekti bir ara mutlaka ama Sonny koltuğunda aşağıya kaykılarak oturmayı tasarlıyordu. Polisin onu tanıma olasılığı azdı; Cumartesi gecesi kafayı fazla çekip sızmış olduğunu düşünecekti muhtemelen ki geceyi sıkı içerek geçirdiği düşünülürse gerçekten pek uzaklaşmış sayılmazdı. Ancak Sonny sarhoş değildi. İri bir gençti; henüz on yedi yaşında olmasına rağmen bir seksen boyunda, kaslı ve geniş omuzluydu. Kolay sarhoş olmazdı.

Pencereyi indirip uyanmak için Hudson'ın güz ayazının içeri girmesine izin verdi. Yorgundu. Kamyonun geniş direksiyonunun gerisinde rahatlar rahatlamaz uyku sinsice bastırmaya başlamıştı.

Bir saat önce Harlem'deki *Juke'un Tekkesi*'nde Cork ve Nico ile birlikteydi. Ondan bir saat önceyse pokerde bir grup Polonyalıya yüz dolardan fazla para kaybettikten sonra Cork'un kendisini götürdüğü kaçak içki barındaydı. Cork gömlekleri henüz üzerindeyken masadan kalkmalarının iyi olacağını söylediğinde hepsi gülmüştü. Masadaki en iri Polonyalıya hilebaz orospu çocuğunun teki olduğunu söylemesine ramak kalan Sonny de gülmüştü. Cork'un Sonny'nin aklından geçenleri okumak gibi bir yeteneği vardı ve aptalca bir şey yapmasına fırsat vermeden onu oradan çıkarmıştı.

Juke'un Tekkesi'ne vardıklarında sarhoş değilse bile olmanın eşiğindeydi. Biraz dans ettikten ve biraz daha içtikten sonra o gecelik yettiğine karar vermişti. Eve gitmek üzere kapıdan çıkarken

Cork'un bir arkadaşı onu durdurup Tom'un haberini iletmişti. Çocuğun ağzına bir tane çakmasına ramak kalmıştı ama kendine hâkim olup eline birkaç dolar sıkıştırmıştı. Çocuk adresi vermişti ve Sonny şimdi I. Dünya Savaşı'ndan kalmış izlenimi uyandıran külüstür bir kamyonun sürücü koltuğuna çökmüş halde Kelly O'Rourke'un perdelerinde oynaşan gölgeleri seyrediyordu.

İçeride Kelly elindeki çarşafı göğüslerine bastırarak odada dolanırken Tom giyiniyordu. Çarşaf kadının göğüslerinden birinin altına kıvrılmıştı ve yere sürünüyordu. Kelly dramatik güzelliğe sahip zarif bir kızdı: kusursuz beyaz ten, parlak kızıl saç sarmallarıyla çerçevelenmiş kırmızı dudaklar, yeşil gözler. Tom'u Cary Crant ya da Randolph Scott olarak hayal ettiği bir film sahnesinde oynarmış gibi dolanışında da dramatik bir şey vardı.

Serbest elini ateşini ölçer gibi alnına koyarak, "Neden gitmek zorundasın ki?" diye sordu bir kez daha. "Gecenin yarısı, Tom. Bir kızın koynundan çıkıp kaçmak istemek niye?"

Tom atletini giydi. Az önce kalktığı yatak, yataktan çok karyola sayılırdı ve etrafındaki döşeme *Saturday Evening Post*, *Grand* ve *American Girl* gibi dergilerle kaplıydı. Ayağının dibindeki *The New Movie*'nin kapağından Gloria Swanson bütün cazibesiyle ona bakıyordu.

"Bebeğim..." dedi Tom.

"Bebeğim deme bana," diye bağırdı Kelly. "Herkes bebeğim diyor bana." Pencerenin yanındaki duvara yaslanıp çarşafının düşmesine izin verdi. Kalçasını hafifçe kaldırarak Tom'a poz verdi. "Neden benimle kalmak istemiyorsun, Tom? Sen sapına kadar erkeksin, değil mi?"

Tom gömleğini giydi ve Kelly'ye bakarak düğmelerini iliklediği. Kadının gözlerinde asabiyet sınırına dayanmış, elektrikli ve kaygılı bir şey vardı; her an sarsıcı bir olayın gerçekleşmesini bekler gibiydi.

"Hayatımda gördüğüm en güzel kadın olabilirsin," dedi Tom.

"Benden daha güzeliyle birlikte olmadın mı?"

"Senden daha güzel bir kadınla birlikte olmadım. Hiç olmadım."

Kelly'nin gözlerindeki kaygı kayboldu. "Bu gece benimle kal, Tom," dedi. "Gitme."

Tom yatağın kenarına oturdu, bir an düşündü, sonra ayakkabılarını giydi.

Sonny dökme demir elektrik direğinden dökülen ışığın caddeyi ikiye ayıran paralel tren yaylarının üzerinde yansıyışını seyrediyordu. Elini kamyonun vites koluna vidalanmış bilardo topunun üzerine koydu ve çocukken kaldırıma oturup 11. Cadde'den aşağıya gümbürdeyerek inen yük trenlerini seyredişini hatırladı. Trenin önünde ayyaşların ve çocukların altında kalmasını engellemek için atlı bir polis giderdi. Bir keresinde yük katarlarından birinin üstünde takım elbise giymiş havalı bir adamın oturduğunu görmüştü. El salladığında adam kaşlarını çatıp Sonny'nin görünümünden tiksinmiş gibi tükürmüştü.

Adamın neden öyle davrandığını sorduğunda annesi ellerini havaya kaldırıp söylenmişti: "*Sta'zitt'! Cafon*'un teki kaldırıma tükürüyor ve sen bana bunu neden yaptığını soruyorsun, öyle mi? *Madon!*" Sonra öfkeyle uzaklaşmıştı ki Sonny'nin çocukken sorduğu sorulara genellikle verdiği karşılıktı bu.

Sonny'ye kadının her cümlesi *Sta'zitt!* ya da *Fannabala!* ya da *Madon!* ile başlarmış gibi gelirdi. Tom evin içinde gerçek bir baş belası, bir musibet, bir *scucc* olduğundan bütün zamanını dışarıda, mahallenin çocuklarıyla sokaklarda koşarak geçirirdi.

Hell's Kitchen'de olmak, bulvarın karşı yakasında bulunan bir dizi dükkana ve onların iki-üç kat üstündeki dairelere bakmak Sonny'yi çocukluğuna götürmüştü. Babasının her sabah kalkıp Hester Caddesi'ndeki imalathanenin ön tarafındaki bürosuna gittiği yıllara. Şimdi her şey farklıydı elbette ve babasını, onun hayatını kazanmak için yaptığı işi farklı algılıyordu. Ama o zamanlar babası bir iş adamıydı; Genco Abbandondo ile birlikte Genco Pura Zeytinyağı Şirketi'nin sahibiydi. Sonny babasını ne zaman sokakta görse koşup elini tutar, küçük aklındaki saçma sapan şeyleri anlatırdı. Başka adamların babasına nasıl baktığını farkettiğinde onunla gurur duyardı, çünkü o kendi şirketi olan önemli biriydi ve *herkes* ona say-

gı gösterirdi. O kadar ki Sonny küçükken kendini bir tür prens gibi görmeye alışmıştı. Büyük adamın oğlu. On bir yaşma geldiğinde her şey değişti ya da yer değiştirdi demek gerekir, çünkü kendini hâlâ prens olarak görüyordu ama artık farklı türden bir prensti.

Caddenin karşısında, Kelly O'Rourke'un berber dükkanının üstündeki dairesinde, yangın merdivenlerinin oluşturduğu siyah dokunun ardında biri sürtünerek perdeyi Sonny'nin parlak beyaz bir ışık demeti, beyaz-pembe bir ten parlaması ve dağınık kızıl bir saç kümesi görmesine yetecek kadar araladı. Sonny kendini aynı anda iki ayrı yerdeymiş gibi hissetti: On yedi yaşında Kelly O'Rourke'un ikinci kattaki perdesi örtülü penceresini gözetlerken ve on bir yaşında yangın merdiveninden *Murphy'nin Barı*'nın arka odasının penceresini seyrederken.

O gece Murphy'nin barında gördükleri belleğinde hâlâ canlıydı. Saat çok geç değildi; dokuz buçuk, en fazla ondu belki. Yataktan yeni kalkmıştı ki annesiyle babasının konuştuklarını duydu. Annesinin sesi alçak perdeden çıkıyordu; eşine sesini asla yükseltmezdi. Sonny sözcükleri çıkaramıyordu ama annesinin ses tonunun ne anlama geldiğini gayet iyi bilirdi; öfkeli ya da endişeliydi. Sonra kapı açılıp kapandı ve babasının merdivenden indiğini duydu. O zamanlar ön kapıda nöbetçi ya da evin önünde babasını istediği yere götürmek üzere hazır bekleyen sekiz silindirli bir Essex yoktu. Sonny babasının ön kapıdan çıkıp 11. Cadde'ye doğru yürüyüşünü pencereden seyretti. O köşeyi dönüp gözden kaybolmadan giyinip yangın merdiveninden aşağıya inmişti bile.

Evden birkaç blok uzaklaştıktan sonra kendine ne yaptığım sordu. Babası onu yakalarsa sıkı bir sopa yiyeceği kesindi. Yatakta olması gereken saatte sokaktaydı. Bu kaygı hızım kesti, eve dönmeyi düşündü ama sonra merakına yenik düştü; yün beresini neredeyse burnuna kadar indirip arada bir blok mesafe bırakarak, gölgelerin içine girip çıkarak babasını izlemeye devam etti.

İrlandalı çocukların yaşadığı mahalleye geldiklerinde Sonny'nin kaygısı birkaç çentik yükseldi, çünkü İtalyan çocukların orada dayak yediğini biliyordu. İrlanda mahallesine gittikten sonra ortalıktan kaybolan ve cesedi haftalar sonra Hudson nehrinde yüzerken bulunan çocuklara dair hikayeler duymuşluğu vardı.

Babası bir blok önünde elleri ceplerinde, ceketinin yakasını nehirden esen sert rüzgardan korunmak için kaldırmış halde hızla yürüyordu. Sonny onu rıhtıma varıncaya dek izledi. Sonra babası *Murphy'nin Barı*'nın çizgili tentesinin altında durdu. Sonny de bir dükkanın girişine gizlenip bekledi. Babası bara girerken içeriden caddeye kahkahalar ve şarkı söyleyen erkek sesleri döküldü ve kapı kapandığında hepsi dindi ama Sonny boğuk da olsa bir şeyler duyabiliyordu.

Bir dükkanın girişinden diğerine, bir gölgeden ötekine sinerek karşı kaldırıma geçti ve *Murphy'nin Barı*'nın tam karşısına gelip içeride kamburlarını çıkarmış halde barın etrafında oturan olan adamları görebileceği konuma yerleşti.

Babası ortadan kaybolunca çömelip beklemeye başladı ama bir süre sonra dayanamayıp tekrar hareketlendi ve parke taşı döşeli sokağı geçip çöp dolu bir arsaya daldı. Aklında sadece bir şeyler görebileceği bir arka kapı bulmak vardı.

Murphy'nin Barı'nın arkasına dolandığında üstünde pencere olan bir kapı buldu. Pencereden sarımsı bir ışık yayılıyordu arka sokağa. Pencereye yetişemeyince sokağın öteki tarafında bulunan çöp bidonun üstüne çıktı, oradan da yangın merdivenin alt kısmına sıçradı. Karnının üstüne yatıp pencerenin üst kısmıyla perdenin arasındaki boşluktan barın arka odasını gözetlemeye başladı.

İçeriye karton koliler ve tahta sandıklar istiflenmişti. Babası ellerini ceplerine sokmuş, oturduğu iskemleye bağlı gibi duran bir adama sakin tavırla bir şeyler söylüyordu. Sonny tanıyordu adamı; onu mahallede karısı ve çocuklarıyla görmüştü. İskemlenin arkasında kaybolan ellerinin bağlı olduğunu tahmin etti. Buruşuk sarı ceketinin beline ve göğüs kısmına çamaşır ipi dolanmıştı. Dudağı kanıyor, başı uykuya dalmak üzereymiş ya da sarhoşmuş gibi göğsüne düşüyordu.

Sonny'nin amcası Peter, kaşlarını çatmış halde tahta kasalardan birinin üstünde oturuyordu. Sal Amca ise kollarını vakur bir biçimde göğsünde kavuşturmuş, öylece dikiliyordu. Sal Amca'nın öyle görünmesi fazla bir şey ifade etmezdi, çünkü o hep öyleydi.

Ama Peter Amca'nın kaşlarını çatması bambaşka konuydu. Sonny onu her zaman gülümseyen ve her an fıkra anlatmaya hazır biri olarak hatırlıyordu.

Sonny babasıyla amcalarını bir barın arka odasında, kırk yaşlarında ve iskemleye bağlı bir adamla görmenin şaşkınlığıyla odayı gözetlemeye devam etti. Neler olup bittiğini kestiremiyordu. En ufak bir fikri yoktu. Sonra babası elini adamın dizine koyup yanına çömeldi. Ve adam onun yüzüne tükürdü. Vito Corleone cebinden mendilini çıkartıp yüzünü sildi.

Onun hemen arkasında duran Peter Clemenza ayağının dibindeki levyeyi kaparak, "Buraya kadar!" diye bağırdı. "İşi bitti bu serserinin!" Vito elini kaldırıp beklemesini işaret edince Clemenza'nın yüzü kızardı. "Vito..." dedi, "*V'fancul*! Bunun gibi odun kafalı İrlandalılarla bir yere varılmaz."

Vito adamın kanlı yüzüne baktı, sonra Sonny'nin orada yatmış kendisini seyretmekte olduğunu biliyor gibi bakışlarını arka pencereye çevirdi. Pencereyi, hatta eski perdeyi bile görmüyordu; düşüncelerinde sadece az önce yüzüne tükürüp adam vardı. Bir de Clemenza ile arkasında duran Tessio. İkisi de ona bakıyordu.

Oda tavandan sarkan ve boncuklu metal zinciri Clemenza'nın başının üzerinde sallanan çıplak bir ampulle aydınlatılmıştı. Kilitli tahta kapının gerisinden bardaki adamların şarkıları ve kahkahaları duyuluyordu.

Vito adama dönüp, "Mantıklı davranmıyorsun, Henry," dedi. "Clemenza'ya dizlerini kırmadığı için bir iyilik borçlandın."

Vito başka şey söyleyemeden Henry, "Siz makarnacılara hiçbir borcum yok," diye hırladı. "Cinzo puştlar sizi!" Sarhoşken bile sözcüklerinde İrlandalılara özgü ahenkli kıvraklık vardı. "O çok sevdiğiniz amına koduğumun Sicilyası'na dönün ve o çok sevdiğiniz analarınızı sikin."

Clemenza bir adım geriledi. Öfkeden ziyade şaşkınlık okunuyordu yüzünden.

Tessio, "Bu orospu çocuğu umutsuz vaka, Vito," dedi.

Clemenza levyeyi tekrar aldı ama Vito elini kaldırarak onu bir kez daha engelledi. Clemenza tükürükler saçtı, ardından gözlerini tavana dikip İtalyanca küfretmeye başladı.

Vito sabırla onun bitirmesini bekledi. Clemenza nihayet kendisine dönünce bakışlarını Henry'ye çevirmeden önce gözlerini bir süre sessizce onun gözlerinde tuttu.

Yangın merdivenindeki Sonny ellerini göğsüne sıkıca basturıp gövdesini soğuğa karşı kastı. Rüzgar şiddetlenmişti, yağmur yağacaktı. Nehirden gelen gemi düdüğünün uzun feryadı caddelere yayıldı.

Sonny'nin babası orta boyluydu ama güçlü bir yapısı vardı; kolları ve omuzları yıllarca demiryollarında çalıştığı için kaslıydı. Bazen Sonny'nin yatağının kenarına oturup ona yük trenlerini boşaltıp yüklediği günlerden söz ederdi. Deli olmak gerekirdi onun yüzüne tükürmek için. Sonny o denli ölçüsüz bir davranışı ancak öyle açıklayabiliyordu: İskemledeki adam deli olmalıydı. Bu düşünce onu yatıştırdı. Az önceki şeyi anlamlandıramadığı için korkmuştu ama sonra babasının adamla konuşmak için bir kez daha çömeldiğini gördü.

Duruşunda ciddi olduğunda ya da Sonny'nin anlaması gereken bir şeyi izah ederken takındığı tavır vardı Vito'nun. Adamın deli olduğunu ve babasının onunla konuşarak mantığına seslenmeye çalıştığını düşünmek Sonny'ye kendini daha iyi hissettiriyordu. Adamın dinledikten sonra başını sallayacağından ve sorunun bir şekilde çözüleceğinden emindi; babasını bir şeyleri halletsin, sorunu çözsün diye çağırmışlardı besbelli. Babasının sorunları çözdüğünü mahallede herkes bilirdi.

Sonny babasının her şeyi yoluna koymasını beklerken iskemledeki adam yüzünde büyük bir öfkeyle debelenmeye başladı. İplerini koparmaya çalışan bir hayvanı andırıyordu. Sonra başını geriye atıp Vito'nun yüzüne bir kez daha tükürdü. Tükürüğü kanlı olduğu için onu yaralamış gibi bir görüntü çıkmıştı ortaya. Sonny kanlı tükürüğün adamın ağzından fışkırışını görmüştü. Babasının yüzüne yayılışını görmüştü.

Ondan sonra olanlar, Sonny'nin o geceye dair hatırladığı son şeylerdi. Çocuklukta sıkça rastlandığı gibi gerçekleştiği anda insana tuhaf ve gizlemli gelen ama zamanla, insan deneyim kazandıkça çözülen anılardan biriydi. Sonny de anda donup kalmıştı. Babası ayağa kalktı, yüzündeki tükürüğü sildi, sonra adama bakıp sırtını döndü ve uzaklaşmaya başladı. Ama arka kapıya doğru sadece birkaç adım atıp durdu.

Sal Amca ceketinin cebinden bir yastık kılıfı çıkarttı. Aralarında en uzun boylu olandı o ama yürürken kamburunu çıkarır, kollarını onlarla ne yapacağını bilemez gibi iki yana sarkıtırdı. *Yastık kılıfı.* Sonny sözcükleri fısıltıyla telaffuz etti. Sal Amca iskemlenin arkasına geçip yastık kılıfını adamın başına geçirdi, Peter Amca levyeyi havada salladı ve her şey bulanıklaştı.

Sonny'nin sonrasında net anımsadığı birkaç şey: Sam Amca'nın adamın başma yastık kılıfını geçirişi, Peter Amca'nın levyeyi yerden alıp sallayışı, beyaz yastık kılıfının kırmızı, parlak kırmızı bir renk alması ve iki amcanın iskemledeki adamın üzerine eğilip ipleri çözmesi.

Başka hiçbir şey hatırlayamıyordu. Eve gitmiş olmalıydı. Yatağa yatmış olmalıydı. Bunları nasıl yaptığını hatırlamıyordu. Yastık kılıfına kadar her şey gayet berraktı ama sonrası bulanıp kaybolmuştu.

Sonny uzun zaman neye tanık olduğunu bilmedi. Yıllar sürecekti parçaları birleştirmesi.

11. Cadde'nin karşı kaldırımında, berberin üst katındaki perde titreşti, sonra tek bir hareketle açıldı. Pencerede Kelly O'Rourke belirdi ve caddeye baktı. Genç bir kadının siyah yangın merdivenleri, kirli kırmızı tuğla duvarlar ve karanlık pencerelerle çevrilmiş vücuduna aniden yansıyan parlak bir ışık.

Kelly karanlığa baktı ve karnına dokundu. Son zamanlarda bunu farkında olmadan, içinde çürümekte olduğunu bildiği hayatın bir titreşimini hissetme umuduyla sık sık yapıyordu. Parmaklarını gerilmiş teninde gezdirip her yere saçılmış olan düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Ailesi, kardeşleri -belki Sean dışında- hepsi onu reddetmişti; bu nedenle de ne düşündükleri umurunda değildi. Kulüpte

mavi haplardan bir tane almıştı ve kendini hafif, neşeli hissediyordu. Hap düşüncelerini dağıtıyordu. Önünde sadece karanlık ve camdaki yansıması vardı. Saat geç olmuştu; herkes onu sürekli yalnız bırakıyordu. Karnındaki elini düzleştirip bir şeyler hissetmeye çalıştı. Ne kadar çabalarsa çabalasın düşüncelerini toparlayamıyor, onları bir yerde ve hareketsiz tutamıyordu.

Tom onun yanına gelip perdeyi çekti. "Ne demeye yapıyorsun bunu, hayatım?" dedi.

"Ne yapıyorum?"

"Pencerenin önünde neden böyle duruyorsun?"

"Birinin seni göreceğinden mi endişe ediyorsun, Tom?" Kelly elini kalçasına koydu, sonra bir teslimiyet ifadesiyle yana bırakıverdi. Hareketlenip odanın içinde gezinmeye başladı. Gözleri bir an yerdeydi, bir an duvarlarda. Tom'un farkında değildi sanki; aklı başka yerdeydi.

Tom, "Kelly, bak..." dedi. "Üniversiteye başlayalı henüz birkaç hafta oldu ve zamanında dönmezsem..."

"Of, sızlanma be!" diye terslendi Kelly. "Tanrı aşkına!"

"Sızlanmıyorum. Açıklamaya çalışıyorum."

Kelly odada dolaşmayı kesti. "Biliyorum. Bebekten farkın yok. Seni kaldırdığımda biliyordum bunu. Kaç yaşındasın? On sekiz mi? On dokuz mu?"

"On sekiz," dedi Tom. "Yurda dönmek zorundayım. Sabah orada olmazsam anlaşılır."

Kelly kulağıyla oynayarak Tom'a baktı. İkisi de bir süre sessiz kaldı. Tom onun kendisinde ne gördüğünü merak ediyordu. *Juke'un Tekkesi*'nde masasına gelip sevişme ima eden seksi bir sesle dans etmeyi önerdiğinden beri merak ediyordu bunu. Pistte birkaç parçayla salındıktan sonra onu evine içki içmeye davet ettiğinde de merak etmişti aynı şeyi.

Fazla konuşmamışlardı. Tom ona New York Üniversitesi öğrencisi olduğunu söylemişti, Kelly o sıralar işsiz olduğunu ve bü-

yük bir aileden gelmekle birlikte onlarla anlaşamadığını anlatmıştı. Filmlerde oynamak istiyordu. Vücudunu bacaklarından göğüslerine kadar saran uzun mavi bir elbise giymişti. Dekoltesi hayli derindi ve teninin beyazlığı ipeksi kumaşla zıtlık oluşturuyordu. Tom ona arabası olmadığını, oraya arkadaşlarıyla birlikte geldiğini söylemiş, Kelly de kendi arabası olduğu yanıtını vermişti. Tom işsiz bir kızın nasıl araba sahibi olduğunu sormamıştı. Arabanın ona ait olmayabileceğini düşünmüş ve Hell's Kitchen'e geldiklerinde ona çocukluğunun 11. Cadde'de, arabayı park ettiği yerin birkaç blok ötesinde geçtiğini söylememişti.

Evi görünce arabanın Kelly'ye ona ait olmadığından kuşkusu kalmamış ama bir şey sormaya fırsat bulamadan kendini yatakta bulmuştu. Her şey çok hızlı ve yabancı olduğu tarzda gelişmişti ve şimdi ona bakarken gerçekten kafa patlatıyordu. Kadının tavrı her saniye değişiyordu sanki: önce ayartıcı kadın, sonra onun gitmesini istemeyen edilgen kız, şimdi de yepyeni bir sertlik, bir tür öfke. Tom'a bakarken çenesini kastı, dudaklarını bitiştirdi. Tom'un içinde de bir şey yer değiştiriyordu. Kelly'nin söyleyeceği ya da yapacağı her şeye, tartışmaya ve karşılık vermeye kendini hazırladı.

"Nesin sen peki?" dedi Kelly. Beyaz porselen lavabonun yanındaki tezgâha yaslanarak. Tezgâha ilişip bacak bacak üstüne attı. "Bir tür İtalyan-İrlanda melez iti mi?"

Tom yataktan kazağını aldı, sırtına atıp kollarını boynuna bağladı. "Alman-İrlanda," dedi. "İtalyan olduğumu düşünmene yol açan ne?"

Kelly uzanıp arkasındaki dolapta bir paket Wings buldu, açtı ve bir tane çekip yaktı. "Çünkü kim olduğunu biliyorum," dedi. Rolünü oynar gibi dramatik bir poz verdi. "Tom Hagen'sin sen. Vito Corleone'nin evlatlığı." Sigarasından uzun bir nefes çekti. Gözleri duman bulutunun arasında okunması güç bir mutluluk ve öfke karışımıyla parıldadı.

Tom etrafına bakıp gördüklerini dikkatle belleğine kaydetti. Ucuz bir pansiyon odasındaydı; kapının yanında lavabo ve dolaplar, öteki uçta karyola ebadında bir yatak. Yerler dergi yığınlarından,

meşrubat şişlerinden, şekerleme ambalaj kağıtlarından, boş Wings ve Chesterfield paketlerinden geçilmiyordu. Giysiler etrafa göre çok lükstü. Bir köşede muhtemelen odanın bir aylık kirasından daha pahalı ipek bir bluz duruyordu.

"Corleone ailesinin yanında büyüdüm fakat beni hiçbir zaman evlat edinmediler," dedi Tom.

"Fark etmez. Nesin o zaman? İtalyan mı İrlandalı mı? Yoksa ikisinin karışımı mı?"

Tom yatağın kenarına oturdu. Bir iş görüşmesinde gibi konuşuyorlardı şimdi. "Demek beni bardan ailem hakkında bir şeyler bildiğin için kaldırdın, öyle mi?"

"Ne sandın, koçum? Yakışıklı olduğun için mi?" Kelly sigaranın külünü yanındaki lavaboya silkti.

"Ailemin bununla neden ilgisi olsun?"

"Neyle?" diye sordu Kelly, yüzünde gerçek bir gülümsemeyle ve nihayet durumdan keyif almaya başlamış gibi.

"Seni buraya getirip düzmemle," dedi Tom.

"Sen beni düzmedin, yavrucuğum. Ben seni düzdüm." Duraladı ve gülümsemeyerek bakmaya devam etti.

Tom yerdeki Chesterfield paketlerinden birini ayağının ucuyla dürtükledi. "Kim içiyor bunları?"

"Ben içiyorum."

"Wings ve Chesterfield içiyorsun, öyle mi?"

"Ben satın alıyorsam Wings. Başkası satın alıyorsa Chesterfield." Tom bir şey söylemeyince, "Giderek ısınıyorsun, devam et," diye ekledi.

"Pekala. Buraya gelirken sürdüğün araba kimin? Senin değil. Böyle bir yerde yaşayan birinin arabası olmaz."

"Gördün mü, yavrucuğum," dedi Kelly. "Doğru soruları sormaya başladın."

"Giysilerin parasını kim ödüyor?"

"Tombala! Şimdi mıhladın işte. Erkek arkadaşım ödüyor onların parasını. Araba da ona ait."

"Ondan seni daha hoş bir yere yerleştirmesini istemelisin." Tom etrafına odanın zevksizliğine inanamıyormuş gibi baktı.

"Biliyorum!" Kelly de Tom'un şaşkınlığına katılıyormuş gibi odayı inceledi. "İnanabiliyor musun bu sıçan deliğine? Burada yaşamak zorundayım."

"Onunla konuşmalısın," dedi Tom. "Şu erkek arkadaşınla yani."

Kelly onu duymamıştı sanki. Odayı ilk kez görmüş gibi incelemeye devam ediyordu. "Benden nefret ediyor olmalı, değil mi? Bana böyle bir yeri reva gördüğüne göre..."

"Onunla konuşmalısın," diye tekrarladı Tom.

"Çık dışarı," dedi Kelly. Tezgahtan aşağıya atlayıp üstüne çarşafı doladı. "Hadi! Sıkıldım seninle oynamaktan."

Tom şapkasının asılı durduğu kapıya yöneldi.

"Ailenin servetinin milyonlarla ölçüldüğünü duydum," dedi Kelly onun arkasından. "Vito Corleone ve çetesi."

Tom şapkasını başına koyup düzeltti. "Mesele ne, Kelly? Neden söylemiyorsun?"

Kelly sigarasını gitmesini ima eder biçimde salladı. "Git artık. Güle güle, Tom Hagen."

Tom bir şeyler mırıldanıp çıktı ama koridorda birkaç adım atmıştı ki kapı açıldı ve karanlıkta Kelly belirdi. Çarşafı odada bir yere fırlatmıştı. "Siz Corleoneler o kadar da sert değilmişsiniz!" dedi.

Tom şapkasının siperliğine dokunup kapının önünde çırılçıplak duran Kelly'ye baktı. "Ailemi bütünüyle temsil ettiğimden emin değilim."

"Hıh!" Kelly parmaklarını saçının kıvrımlarından geçirdi.

Tom'un yanıtı bir an için kafasını karıştırmıştı sanki. Sonra odaya girip kapıyı aralık bırakarak gözden kayboldu.

Tom şapkasını alnına doğru çekip merdivenden inmeye başladı.

Onun binadan çıkmasıyla birlikte Sonny de kamyondan atlayıp karşı kaldırıma geçti. Tom kendini korumak için gerisingeri binaya girmek amacıyla elini kapıya attı ama Sonny üstüne çökmüştü. Kolunu onun omzuna dayadı ve kaldırıma çekip köşeye doğru sürükledi.

"Hey, *idiota!*" dedi Sonny. "Bana bir şey söylesene. Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun yoksa sadece aptal mısın? Az önce becerdiğin kızın kim olduğunu biliyor musun? Kimin yanından çıktığını biliyor musun?" Sonny sesini her soruda biraz daha yükseltmişti. Tom'u arka sokağa itti. Yumruğunu sıktı ve ona bir tane çakıp duvara yapıştırmamak için dişlerini sıktı. "Başını nasıl bir belaya soktuğunu bilmiyorsun, değil mi?" Her an üzerine çullanacakmış gibiydi. "İrlandalı bir kaltakla ne işin var senin?" Ellerini havaya kaldırıp Tanrı'ya yakarır gibi gökyüzüne baktı. "*Cazzo!*" diye bağırdı. "Seni bir güzel marizlemem gerekir!"

"Sakin ol lütfen, Sonny," dedi Tom. Gömleğini ve kazağını düzeltti.

"Sakin olayım, öyle mi? Bir daha soruyorum: Kimin sevgilisini becerdiğini biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Kimin sevgilisini becermişim?"

"Bilmiyor musun gerçekten?"

"En ufak bir fikrim yok, Sonny. Neden sen söylemiyorsun?"

Sonny ona hayretle baktı ve öfkesi -ondan bekleneceği gibi- birden kayboldu. Şimdi gülüyordu artık. "Luca Brasi'nin sevgilisi o, geri zekalı!"

Tom, "Hiçbir fikrim yoktu," dedi. "Luca Brasi de kim?"

"Kim mi? Luca Brasi'nin kim olduğunu bilmek isteyeceğini sanmıyorum. Sırf yan baktı diye birinin kolunu kopartıp kanlı koluyla vura vura öldürecek türde biri o. Luca Brasi'den ödü kopan pek çok harbi kabadayı tanıyorum. Ve sen az önce onun sevgilisini becerdin."

Tom bu bilgiyi sükûnetle karşıladı. Durumu değerlendirir gibiydi. "Pekala," dedi. "Şimdi soru yanıtlama sırası sende. Burada ne işin var?"

"Buraya gel!" Sony sıkıca sarıldıktan sonra kardeşine bakmak için geri çekildi. "Nasıldı?" diye sordu elini sallayarak. "*Madon!* Ne parça ama!"

Tom onun etrafından dolaştı. Caddede parlak benekli bir at demiryolu boyunca arka tekerleğinin çubuklarından biri kırık olan Pechter Fırını arabasını çekiyordu. Dizginleri tutan şişman adam Tom'a sıkıntılı bir bakış gönderdi ve o da tekrar Sonny'ye dönmeden önce şapkasını çıkartarak karşılık verdi.

"Neden geceyi Dutch Shultz ile birlikte geçirmiş gibi giyindin?" Sonny'nin kruvaze ceketinin klapalarına dokunup yeleğinin kumaşını okşadı. "Tamircide çalışan bir çocuk nasıl oluyor da kendine böyle bir takım elbise satın alabiliyor?"

"Soruları ben soruyorum," dedi Sonny ve kolunu tekrar Tom'un omzuna dolayıp onu caddeye yönlendirdi. "Başına nasıl bir bela açtığının farkında mısın, Tommy?" dedi.

"Onun Luca Brasi'nin sevgilisi olduğunu bilmiyordum. Bana söylemedi." Tom eliyle caddeyi işaret etti. "Nereye gidiyorsun? 10. Cadde'ye mi dönüyorsun?"

"*Juke'un Tekkesi*'nde ne işin var senin?".

"Oraya gittiğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü senden sonra ben de oraya gittim."

"Senin ne işin var *Juke'un Tekkesi*'nde?"

"Sana bir tane çakmadan çeneni kapat!" dedi Sonny. Bir yandan da Tom'un omzunu sıkıp kızgın olmadığını hissettirmişti. "Üniversiteye giden ve ders çalışmak zorunda olan ben değilim."

"Bugün Cumartesi," dedi Tom.

"Artık değil. Pazar sabahı oldu. Tanrım!" Sanki ne kadar geciktiğini hatırlatmıştı birden. "Çok yorgunum," diye mırıldandı.

Tom kardeşinin kolundan kurtuldu. Şapkasını çıkarttı, saçını düzeltti ve tekrar başma geçirip siperliğini indirdi. Düşünceleri o minik odada bir ileri bir geri gezinen Kelly'ye kaymıştı. Örtünmesi gerektiğini bilerek ama buna zahmet etmeyerek salınışını hatırladı. Adını çıkaramadığı bir parfüm sürmüştü. Tom yoğun düşündüğü zaman yaptığı gibi üst dudağını gerdi ve parmaklarında onun kokusunu aradı. Karışık bir kokuydu, bedensel ve saftı. Yaşadıklarının şaşkınlığı içindeydi hâlâ. Başkasının, daha çok Sonny gibi birinin hayatını yaşıyordu sanki.

11. Cadde'de bir beygirin çektiği at arabasının takırtısı duyuldu. Araba yavaşladı, sürücüsü kaldırıma hızla göz attıktan sonra arabayı döndürüp yoluna devam etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Tom. "Yürüyüşe çıkmak için geç bir saat."

"Arabam var," dedi Sonny.

"Araban mı var?"

"Tamirhanenin arabası. Kullanmama izin veriyorlar."

"Hangi cehenneme park ettin?"

"Beş blok ötede."

"Nerede olduğumu biliyorsan neden bu kadar uzağa..."

"*Che Cazzo!*" Sonny kollarını Tom'un cehaleti karşısında hayrete düşmüş gibi iki yana açtı. "Çünkü burası Luca Brasi'nin bölgesi! Luca Brasi ve O'Rourke çetesinin bölgesi. Ve bir grup çılgın İrlandalının." Tom'u yolundan itti. Yumuşak bir itiş değildi bu ama gülümsüyordu. "Tehlikeli yerler buralar. Ben senin kadar pervasız değilim." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz güldü; söylediğine kendi de şaşırmış gibi.

Tom, "Pekala, bak..." dedi tekrar yürümeye başlayarak. "*Juke'un Tekkesi*'ne yurttan birkaç arkadaşla birlikte gittim. Biraz dans edecek, iki kadeh içip geri dönecektik. Sonra bu bebek onunla dans etmemi istedi ve ne olduğunu anlayamadan kendimi yatakta buldum. Luca Brasi'nin sevgilisi olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim."

"*Madon!*" Sonny sokak lambasının altına park edilmiş Packard'ı işaret etti. "Bu benimki."

"Tamirhanenin demek istiyorsun."

"Doğru. Bin ve çeneni kapa."

Arabaya bindikten sonra Tom, kolunu koltuğun arkalığına attı ve Sonny'nin fötr şapkasını yanına koyuşunu, yelek cebinden bir anahtar çıkartışını seyretti. Motoru çalışınca yerden yükselen uzun vites kolu hafifçe sallandı. Sonny ceketinin cebinden bir paket Lucky Strike çıkartıp bir sigara yaktı, sonra cilalı ahşaptan yapılma ön paneldeki küllüğe bıraktı. Duman ön cama doğru yükselirken Tom torpido gözünü açtı ve bir kutu Trojan buldu.

Sonny'ye, "Cumartesi geceleri bu arabayı sürmene izin mi veriyorlar?" diye sordu.

Sonny cevap vermeden arabayı hareket ettirdi.

Tom yorgun ama tamamen uyanıktı ve uyumasının hayli uzun zaman alacağını tahmin ediyordu. Kent merkezine doğru ilerlerken caddeleri hızla geride bırakıyorlardı.

Tom, "Beni yurda bırakacak mısın?" diye sordu.

"Bana gidiyoruz. Bu gece benim yanımda kalabilirsin." Dönüp Tom'a baktı. "Hiç düşündün mü? Ne yapacağına dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Şu Luca denen herifin öğrenmesi durumunda mı?"

"Evet."

Tom caddelerin hızla akışını seyrederken sokak lambalarının üzerindeki pencereleri genellikle karanlık bir dizi apartmanın önünden geçtiler. "Nasıl öğrenecek?" dedi sonunda. "Kelly ona anlatmaz." Luca'nın durumu öğreneceğine ihtimal vermez gibi başını salladı. "Kız kafayı biraz yemiş galiba. Gece boyunca deli gibi davrandı."

"Bunun sadece seninle ilgili olmadığım biliyorsun, Tom," dedi Sonny. "Luca öğrenir ve peşine düşerse babam da onun peşine düşmek zorunda kalacak. Bu savaş demek. Sırf sen uçkuruna sahip çıkamadığın için..."

"Sonny, lütfen! Bana uçkuruma sahip çıkma konusunda nutuk mu çekeceksin?"

Sonny onun başındaki şapkayı bir tokatta düşürdü.

"Kelly ona anlatmayacak," dedi Tom. "Bu iş dallanıp budaklanmayacak."

"*Dallanıp budaklanmayacak...*" diye tekrarladı Sonny alaycı bir sesle. "Kelly'nin onu kıskandırmak istemediğini nereden biliyorsun? Bunu hiç düşündün mü? Belki onu kıskandırmaya çalışıyor."

"Bu akıllıca olmaz, değil mi?"

"Evet ama kızın deli olduğunu az önce sen söyledin. Hem o bir kadın ve bütün kadınlar biraz delidir. Özellikle İrlandalılar. Hepsi kaçıktır."

Tom bir an kararsız kaldı. "Ona anlatacağını sanmıyorum," dedi. "Anlatırsa babama gitmekten başka çarem kalmaz."

"Seni ha Luca öldürmüş ha babam. Ne fark eder?"

Tom ona hak verir gibi omuz silkti. "Başka ne yapabilirim?" Sonra aklına bir şey geldi. "Bir silah edinsem iyi olacak."

"Sonra? Onunla kendi ayağını havaya uçurursun ancak."

"Başka bir fikrin var mı?"

"Yok," dedi Sonny sırıtarak. "Seni tanımak güzeldi, Tom. İyi bir kardeş oldun bana." Arkasına yaslandı ve arabayı kahkahasıyla çınlattı.

"Çok komiksin! Bak... Bahse girerim ki Kelly adama anlatmayacak."

"Evet," dedi Sonny. Ona acımıştı. Sigarasının külünü silkti, bir nefes çekti ve dumanı üflerken devam etti: "Ve anlatırsa, babam halletmenin bir yolunu bulur. Bir süre köpek kulübesinde kalman gerekebilir ama Luca'nın seni öldürmesine izin vermez. Tabii Kelly'nin ağabeyleri..." Bir kahkaha daha attı.

"İyi vakit geçiriyor musun?" diye sordu Tom.

"Affedersin. Ama bu çok zengin bir malzeme. Bay Mükemmel o kadar da mükemmel değilmiş! Bay İyi Çocuk içinde biraz da kötülük barındırıyormuş! İzin ver de tadını çıkarayım." Uzanıp Tom'un saçını karıştırdı.

Tom onun elini itti. "Annem kaygılanıyor senin için. Yıkaması için bıraktığın pantolonunun cebinde elli dolarlık bir banknot bulmuş."

Sonny avucunu direksiyona vurdu. "Oradaydı demek! Babama bir şey söyledi mi?"

"Tabii ki hayır. Annemi bilirsin. Hiçbir şey demez, hiçbir şey sormaz. Fakat kaygılanıyor senin için."

"Parayı ne yaptı?"

"Bana verdi."

Sonny ona baktı.

"Merak etme. Hâlâ bende."

"Annem neden kaygılanıyor benim için? Çalışıyorum. Ona parayı biriktirdiğimi söyle."

"Hadi, Sonny! Annem aptal değil. Elli dolardan söz ediyoruz burada."

"Kaygılanıyorsa neden bana sormuyor?"

Tom arkasına yaslandı; Sonny ile konuşmaya çalışmaktan yorulmuştu sanki. Camı indirip rüzgarın yüzüne vurmasına izin verdi. "Annem babama bir zamanlar altımız 10. Cadde'deki iki yatak odalı bir dairede otururken şimdi Bronx'ta koca bir binaya nasıl sahip olduğumuzu neden sormuyorsa sana da aynı nedenden ötürü sormuyor. Binada yaşayan herkesin neden babam için çalıştığını ya da gelip geçen yayaları ve sürücüleri izleyen iki kişinin neden orada olduğunu sormadığı gibi."

Sonny esneyip parmaklarını neredeyse gözlerine kadar inen siyah ve kıvırcık saç tutamında dolaştırdı. "Zeytinyağı işi tehlikelidir."

"Elli dolarlık banknot ne arıyordu cebinde, Sonny?" dedi Tom.

Kruvaze çizgili takım elbiseyle bir gangster gibi giyinmek de neyin nesi?" Hızla uzanıp onun ceketini yokladı. "Silah mı taşıyorsun?"

"Hey, Tom," dedi Sonny. "Bana şu sorunun yanıtını ver: Sence annem babamın zeytinyağı ticareti yaptığına gerçekten inanıyor mu?"

Tom yanıt vermedi.

"Silah taşıyorum, çünkü kardeşim başım belaya sokmuştu ve birinin onu kurtarmasına ihtiyaç duyuyor olabilirdi," dedi Sonny nihayet.

"Nereden buldun onu? Ne işler çeviriyorsun, Sonny? Yaptığını sandığım şeyi öğrenirse babam seni öldürür. Neyin var be?"

"Sorumu yanıtla," dedi Sonny. "Ciddiyim. Sence annem babamın zeytinyağı ticareti yaptığına gerçekten inanıyor mu?"

"Babam zeytinyağı ticareti *yapıyor.* Ne iş yapıyor olabilir sence?"

Sonny ona '*budala gibi konuşma*' dercesine baktı.

"Annemin neye inandığını bilmiyorum," diye söylendi Tom. "Bütün bildiğim, benden seninle para hakkında konuşmamı istediği."

"Tamirhanede çalışırken biriktirdiğimi söyle."

"Hâlâ çalışıyor musun orada?"

"Evet. Çalışıyorum."

"Tanrım, Sonny!" Tom avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu.

Kanal Caddesi'ndeydiler ve iki kaldırım da boş işporta tezgahlarıyla doluydu. Şimdi her şey sessizdi ama birkaç saat sonra Pazar kıyafetleriyle gezintiye çıkmış insanların akınına uğrayacaktı.

"Beni dinle, Sonny," dedi Tom. "Annem hayatım babam için kaygılanarak tüketti ama çocukları için kaygılanmamalı. Duyuyor musun beni, ukala herif?" Sözlerini vurgulamak için sesini yükseltmişti. "Ben üniversitedeyim. Senin tamirhanede bir işin var. Fredo, Michael ve Connie henüz çocuk. Annem geceleri uyuyabiliyor,

çünkü çocukları için hayatının her saniyesinde babam için kaygılandığı gibi kaygılanmasına gerek yok. Bunu bir düşün." Sonny'nin ceketinin klapasını kavradı. "Annemi daha ne kadar üzeceksin? Bu havalı takım elbisenin senin için değeri ne?"

Sonny arabayı garajın önünde kaldırıma yanaştırdı. Uykulu ve sıkılmış bir hali vardı. "Geldik," dedi. "Gidip benim için kapıyı açar mısın?"

"Bu kadar mı?" diye sordu Tom. "Bütün söyleyeceğin bundan ibaret mi?"

Sonny başını koltuğun arkalığına yaslayıp gözlerini kapattı. "Tanrım! Gerçekten yorgunum."

"Yorgunsun," diye tekrarladı Tom.

"Gerçekten öyleyim. En son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum."

Tom ona bakarak bekledi, bir dakika kadar sonra Sonny'nin uyuduğunu hayretle gördü. "*Mamaluk!*" dedi ve kardeşinin saçını usulca kavrayıp çekiştirdi.

"Ne var?" diye sordu Sonny gözlerini aralayarak. "Garaj kapısını açmadın mı hâlâ?"

"Anahtar!"

Sonny torpido gözünü açtı, bir anahtar çıkartıp verdi ve arabanın kapısını işaret etti.

"Bir şey değil," dedi Tom. Arabadan indi. Mott Caddesi'nde, Sonny'nin oturduğu apartmandan bir blok ötedeydiler. Sonny'ye arabasını kapının önünde park edebilecekken neden bir blok ötede bir garajda tuttuğunu sormayı düşündü Tom. Sonra vazgeçip garajın kapısını açmaya gitti.

3

Sonny giriş kapısını bir kez çalıp açtı ve iki adım bile ilerleyemeden Connie bir çığlıkla kollarına atıldı. Sarı elbisesi buruşmuş, diz yerleri kararmıştı. Fiyonk şeklindeki iki kırmızı kurdelenin kısıtlamasından kurtulan ipeksi siyah saçları yüzüne dökülmüştü. Sonny'nin peşinden içeri giren Tom kapıyı kapattı.

Sonbahar esintisi, Arthur Bulvarı'ndan kaldırdığı yaprakları ve çöpü Hughes Bulvarı üzerinden taşıyarak ön basamaklarında Brooklynli iki eski boksör olan Şişko Bobby Altieri ile Johnny LaSala'nın sigara içerek futbol muhabbeti yaptığı Corleone evinin önünden uçuruyordu.

Connie sıska kollarını ağabeyinin boynuna dolayıp yanağına gürültülü ve ıslak bir öpücük kondurdu. Sonny içeri girince Paulie Gatto ile dama oynamakta olan Michael yerinden fırladı, Fredo mutfaktan koşarak geldi. Pazar günü ikindi saatlerinde hayli kalabalık olan evdeki herkes Sonny ile Tom'un geldiğini biliyordu, çünkü bütün odalardan haykırışlar yükseliyordu.

Üst kata çıkan ahşap merdivenin ucundaki çalışma odasında Genco Abbandando, halı minderli deri koltuğundan kalkıp kapıyı kapattı. "Sonny ile Tom geldi anlaşılan," dedi.

Gereksiz bir açıklamaydı bu, çünkü sağır olmayan herhangi birinin çocukların adlarının defalarca haykırıldığını duymamasına imkan yoktu. Siyah saçlarını geriye doğru taramış olan Vito masasının yanındaki düz arkalıklı iskemleye oturmuştu ve parmaklarıyla dizlerinde trampet çalıyordu. "Şu işi halledelim," dedi. "Çocukları görmek istiyorum."

"Dediğim gibi, Mariposa'nın atardamarlarından biri her an çatlayabilir," diye devam etti Clemenza. Ceketinin cebinden bir mendil çıkarttı. "Üşütmüşüm biraz." Mendili Vito'ya doğru kanıt sunar gibi salladı.

Clemenza aşırı kilolu, yuvarlak yüzlü bir adamdı ve saçları hızla dökülüyordu. Şişman bedeni Genco'nun yanındaki deri koltuğu tamamen doldurmuştu. Aradaki masanın üstünde bir şişe likörle iki bardak vardı.

Odadaki dördüncü adam olan Tessio, Hughes Bulvarı'na bakan pencerenin karşısındaki koltukta oturuyordu. "Emilio adamlarından birini bana gönderdi," dedi.

Clemenza, "Bana da," diye söze karıştı.

Vito'nun yüzünde hayret ifadesi belirmişti. "Emilio Barzini, Mariposa'nın viski kamyonunu bizim soyduğumuzu mu düşünüyor?"

"Hayır," dedi Genco. "Emilio o kadar aptal değil. Viski kamyonunu bizim soyduğumuzu düşünen Mariposa. Emilio ise bizim bunu kimin yaptığını bilebileceğimizi düşünüyor."

Vito parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Giuseppe Mariposa kadar aptal bir adam nasıl bu kadar yükselebiliyor?"

"Emilo'nun onun hesabına çalıştığını unutma," dedi Tessio. "Adamın katkısı göz ardı edilemez."

Clemenza, "Barzini kardeşler de onun hesabına çalışıyor," diye tekrar araya girdi. "Rosatto kardeşler, Tomasino Cinquemani, Frankie Pentangeli... *Madon!* Ve yanındaki *babalar*... " Maripoza'nın hesabına çalışanların hafife alınamayacağını belirtmek için parmaklarını salladı.

Vito masadaki strega likörü bardağına uzandı, bir yudum aldıktan sonra tekrar masaya koydu. "Bu adamın Chicago teşkilatıyla iyi ilişkileri var," dedi. "Tataglia ailesi cebinde. Arkasında siyasetçiler ve iş dünyasından kodamanlar var..." Ellerini açarak arkadaşlarına baktı. "Birkaç dolar için onu neden kendime düşman edeyim?"

Tessio, "Capone'la eskiye dayanan kişisel arkadaşlığı var ayrıca," dedi.

"Capone'u Alcatraz'a naklettiler," diye karşı çıktı Clemenza. "Chicago'da ipler şimdi Frank Nitti'nin elinde."

"Adam Chicago'yu yönettiğini düşünüyor," dedi Genco. "Aslında oraya Ricca hâkim."

Vito yüksek sesle iç geçirince karşısındaki üç adam anında sustu. Kırk bir yaşına gelmiş olmasına rağmen gençliğini büyük ölçüde korumuştu Vito. Siyah saçları, kaslı göğsü ve kolları, çizgi ve kırışıklıklarla bozulmamış zeytuni bir cildi vardı. Clemenzo ve Genco ile yaklaşık aynı yaşta olmasına rağmen ikisinden de genç gösteriyordu. Yaşlı bir adam gibi doğmuş olan Tessio'dansa çok daha genç duruyordu.

"Genco..." dedi Vito, "*Consiglieri*. Mariposa'nın bu kadar aptal olması mümkün mü? Yoksa başka bir iş mi çeviriyor?" Soruyu omuz silkerek vurguladı.

Genco bu olasılığı düşündü. Ellerini karnının üzerinde görünmez bir top çeviriyor gibi hareket ettirdi. Zayıf, gaga gibi bir burna sahipti ve her zaman biraz asabi görünürdü. Sürekli mide yanmasından mustarip olduğu için sık sık bir bardağa iki Alka Seltzer atıp viski gibi tek dikişte içerdi. "Giuseppe duvar yazısını okuyamayacak kadar aptal değil," dedi. "İçki yasağının kalkmak üzere olduğunu biliyor ve bu işi LaConte ile birlikte tasarlıyor. Niyeti Volstead Yasası yürürlükten kalktığında hâkimiyeti ele geçirmek. Fakat şunu da unutmamalıyız ki LaConti meselesi tamamen kapanmış sayılmaz..."

"LaConti çoktan öldü," diye atıldı Clemenza. "Ama o bunu bilmiyor."

Genco, "LaConti henüz ölmedi," dedi. "Rosario LaConti hafife alınamaz."

Tessio söylemek zorunda olduğu şeyden ötürü büyük üzüntü duyuyormuş gibi başını salladı. "Ölüden farkı yok." Ceketinin iç cebinden bir paket sigara çıkarttı. "Adamlarının çoğu Mariposa'ya katıldı bile."

"LaConti ölmeden hesabın dışında tutulamaz!" diye terslendi Genco. "Ve bu gerçekleşirse ayağımızı denk almamız gerekir. İçki yasağı kalktıktan sonra hepimiz Mariposa'nın parmağının altında olacağız. Bıçak onun elinde olacak ve pastadan en büyük dilime kendine kesecek. Mariposa en güçlü ailelerden biri olacak. New York'ta ve her yerde."

"Sicilya hariç her yerde," dedi Clemenza.

Genco ona aldırmadı. "Ama dediğim gibi, LaConti henüz ölmedi ve Joe onun icabına bakıncaya kadar en öncelikli iş bu olmalı." Başıyla Tessio'yu işaret etti. "Viski sevkiyatını senin soyduğunu düşünüyor." Bu kez Vito'ya döndü. "Ya da bizim. Bizimle dalaşmak istemiyor. LaConti ile işi bitinceye kadar en azından. Yine de soygunların bitmesini istiyor."

Vito masasının çekmecelerinden birini açtı, bir kutu Nobili puro çıkarttı, bir tane aldı ve jelatinini soydu. Clemenza'ya dönüp, "Genco'ya katılıyor musun?" diye sordu.

Clemenza ellerini göbeğinin üstünde kavuşturdu. "Mariposa bize saygı duymuyor."

"O hiç kimseye saygı duymuyor," dedi Tessio.

"Joe için biz bir avuç göt oğlanından başka bir şey değiliz." Clemenza koltuğunda huzursuzca kıpırdandı ve yüzü biraz daha kızardı. "Piyasadan sildiği İrlandalı kabadayılarla bir tutuyor bizi. Küçük çapta iş yapan ayakçı sayıyor. Bizimle savaşa girmekten çekineceğini sanmıyorum. İhtiyaç duyduğu bütün kilit adamlara ve torpidolara sahip."

"Katılmadığımı söyleyemem," dedi Genco likörü başına dikerek. "Mariposa aptal. Saygısız. Bütün bunları hesaba katarak sana hak veriyorum. Ama ona bağlı olan aile reisleri aptal değil. Önce LaConti meselesini halletmesini sağlayacaklar. O iş bitinceye dek küçük soygunlar çerez kalır."

Vito purosunu yakıp Tessio'ya döndü. Aşağıda kadınlardan biri İtalyanca bir şeyler bağırdı ve bir erkek sesi ona bağırarak karşılık verince evin içinde kahkahalar yankılandı.

Tessio purosunu pencerenin kenarında duran küllüğe bastırdı. "Joe sevkiyatları kimin soyduğunu bilmiyor. Bize yumruğunu sallıyor ama sonrasında oturup bekleyecek."

Genco bağırmanın eşiğine gelmiş gibi, "Bize mesaj gönderiyor, Vito," dedi. "Ondan çalıyorsak buna son vermekte yarar var. Çalmıyorsak da çalanı bulup işi halledelim. Kendi hayrımız için yapalım bunu. Emrindeki aile reisleri birkaç dolar çalmaya yeltenecek kadar aptal olmadığımızı biliyor ama onlar da kendileri LaConti meselesine yoğunlaşırken kirli işlerini bizim halletmemizi bekliyor. Bu şekilde işe bulaşmamış olacaklar. Bunu bu şekilde planlayanların Barziniler olduğuna bahse girerim." Cebinde bir puro buldu. "Danışmanını dinle, Vito."

Vito sessiz kalarak ona yatışması için zamanı tanıdı. "Demek şimdi Pire Mariposa için çalışıyoruz." Omuz silkti. "Nasıl oluyor da bu hırsızların kimliği bilinmiyor? Çaldıkları viskiyi birine satıyor olmalılar, değil mi?"

"Luca Brasi'ye satıyorlar," dedi Clemenza, "O da Harlem'deki barlara dağıtıyor."

"Öyleyse Joe istediği bilgiyi neden Luca Brasi'den almıyor?"

Clemenza ile Tessio önce diğerinin söz almasını bekler gibi birbirine baktı. İkisi suskun kalınca Genco konuştu. "Luca Brasi hayvanın teki. On kişi gücünde bir insan azmanı. Mariposa ondan korkuyor. Herkes ondan korkuyor."

"O bir iblis!" dedi Clemenza. "Brooklynli Vinnie Suits onun yakın mesafeden kalbine mermi yediğini ve hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktığına yemin ediyor."

"Cehennemden gelen bir iblis," dedi Vito gülümseyerek. "Neden daha önce duymadım ben bu adamı?"

"Küçük çapta biri de ondan," diye homurdandı Genco. "Dört ya da beş adamı var. Bütün yaptıkları silahlı soygun ve İrlandalılardan devraldıkları bir bahis işinden ibaret. Hiçbir zaman büyüme eğilimi göstermedi."

"Hangi bölgede çalışıyor?"

"10. Cadde ile 11. Cadde arasındaki İrlanda mahallesi, bir de Harlem."

Vito, "Pekala," dedi ve başını sallayarak toplantının sona erdiğini bildirdi. "Ben ilgileneceğim bu *iblisle*."

"Luca Brasi'ye mantık işlemez," dedi Genco. Vito delici bir bakış gönderince gerisingeri koltuğa yığıldı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Vito saatine bakarak. "Yemeğe başlamak için bizi bekliyorlar."

"Açlıktan ölüyorum," dedi Clemenza. "Ama kalamam. Karım ailesini yemeğe davet etti. *Madre Dio!*" Alnını tokatladı.

Genco buna güldü, hatta Vito bile gülümsedi. Clemenza'nın karısı onun kadar iriydi ve daha sert bir karakterdi. Ailecek beysboldan siyasete kadar her konuda bağıra çağıra tartışırlardı.

"Bir şey daha var," dedi Tessio. "İrlandalılar'dan söz açılmışken... Bazılarının birleşmeyi düşündüğünü duydum. O'Rourke kardeşler, Donellyler, Pete Murray ve başkaları arasında toplantılar yapıldığından söz ediliyor. Eski işlerinin dışına itilmiş olmaktan hoşnut değillermiş."

Vito başını sallayarak buna aldırmadığını belirtti. "Bizi asıl kaygılandırması gerekenle İrlandalı polisler ve siyasetçiler olmalı. Sözünü ettiğin insanlar sokak dövüşçüleri. Örgütlenmeye çalıştıklarında ya sarhoş olurlar ya da birbirlerini öldürürler."

"Yine de sorun yaratabilirler," dedi Tessio.

Vito dönüp kendisine bakınca Genco, "Gözün üzerlerinde olsun, Tessio," dedi. "Başka bir şey duyarsan..."

Vito kalktı ve toplantının sona erdiğini belirmek için ellerini ovuşturup purosunu kristal küllükte söndürdü. Stregasının son yudumunu içtikten sonra Tessio'nun peşi sıra aşağıya indi. Ev ailesi ve arkadaşlarıyla doluydu. Richie Gatto, Jimmy Mancini ve Al Hatt basamakların dibinde toplanıp Yankees ve Bebek Ruth'a dair hararetli bir tartışmaya girişmişti.

Vito'nun merdivenden indiğini fark etmeyen Mancini, "Bambino!" diye bağırdı.

Elli beş yaşlarında kısa boylu bir tip olan Al ise Tessio'ya, "Bu dangalaklar bana Bill Terry'nin McCarthy'den daha iyi bir direktör olduğunu söylüyor!" dedi.

"Memphis Bill!" diye cevap verdi Genco.

Clemenza da, "Yankees, Senatörlerin beş puan gerisinde!" diye seslendi.

Tessio, "Giants şampiyonluğu garantiledi," dedi. Ses tonundan koyu bir Brooklyn Dodgers taraftarı olarak durumdan hoşnut olmadığı anlaşılıyordu ama işin gerçeği buydu.

Hats homurdandı, Richie ile Jimmy güldü. Sonny peşinde elini kırmızı bir havluya silen Ursula Gatto ile mutfaktan çıktı. Ursula otuzlu yaşların ortasında, iri göğüslü, cazgır, tombullaşmaya başlamış bir kadındı.

"Papa," dedi Sonny, "Nasılsın?" Vito'ya sarılmak için kalabalığı yardı.

Vito oğlunun boynunu hafifçe tokatladı. "İş nasıl?"

"Harika!" Sonny salonla yemek odasının arasındaki kapıyı işaret etti. O sırada kapıdan Connie'yi kucağında taşıyan Tom çıktı, onu Fredo ile Michael izledi. "Bakın kimi buldum," dedi Sonny, Tom'u işaret ederek.

"Merhaba, Papa!" dedi Tom. Connie'yi kanepeye bırakıp Vito'nun yanına gitti.

Vito onu kucaklayıp omuzlarından kavradı. "Ders çalışman gerekirken burada ne işin var?"

Carmella mutfaktan elinde koca bir tabak antipastayla çıktı. Parlak kırmızı domatesler, siyah zeytinler ve dürülmüş peynir parçalarının etrafına pastırma dilimleri dizilmişti. "Doğru dürüst yemek yemeye ihtiyacı var!" diye seslendi eşine. "Ona yedirdikleri çöpler yüzünden beyni küçülmeye başladı!" Eliyle yemek odasını işaret ederek Tom'a, "*Mangia!*" dedi. Tabağı bitiştirilip üstüne biri kırmızı, biri yeşil örtü serilmiş iki masadan oluşan sofraya götürdü.

Tessia ile Clemenza izin isteyip çıkmadan önce yarım düzine

kadar insanın ellini sıkıp sarılarak veda etti. Vito da elini sırtına koyup Tom'u yemek odasına yönlendirdi.

Erkekler kendilerine birer iskemle çekerken kadınlar sofrayı donatmaya koyuldu, biraz daha meze, ekmek, zeytinyağı ve sirke getirdi. Jimmy Mancini'nin henüz yirmi yaşında olan karısı, etli ve baharatlı domates sosunu ağır ateşte pişiren diğer kadınlarla birlikte mutfaktaydı. Hikayeler anlatan, ailelerinden ve komşularından söz eden kadınların gülüşmeleri birkaç dakikada bir genç kızın tiz kahkahasıyla vurgulanıyordu.

Mutfak masasının başındaki Carmella, kestiği hamur dilimlerini manicotti öbeklerine üzerine sarıp kenarlarını çatalın dişleriyle kapatırken sohbete katılmaktan geri kalmıyordu. Hamuru yoğurup dövmek için erkenden kalkmıştı ve birazdan ravyoliyi bir kazan kaynar suya atacaktı. Komşusu Anita Columbo hemen yanında sessizce *braciol* kızartırken, Sicilya'dan yeni gelmiş olan simsiyah saçlı on altı yaşındaki torunu da mavi bir servis tabağında patates kızartması koyuyordu. Sandra memleketten Bronx'ta büyüyen annesinden öğrendiği kusursuz İngilizcesiyle gelmiş olmasına rağmen anneannesi gibi sessizdi.

Connie salondaki halının üstünde kendiyle yaşıt olmasına rağmen ondan iki misli ağır ama ancak birkaç santim uzun olan Lucy Mancini ile oynuyordu. Bir köşede oturmuş bebekler ve çay fincanlarıyla bir ev sahnesi canlandırıyorlardı.

On üç yaşında olan ve sekizinci sınıfa giden Michael Corleone ise yemek masasında oturan herkesin ilgisini üzerine toplamıştı. Üstünde hakim yakalı beyaz bir gömlek vardı ve ellerini önünde kavuşturmuştu. Masadaki herkese Amerikan Tarihi dersi için 'muazzam' bir yılsonu projesi hazırlaması gerektiğini, Amerikan Silahlı Kuvvetleri'nin beş ayrı dalına dair bir ödev yazmayı düşündüğünü anlatıyordu. Ordu, Piyade, Donanma, Hava Kuvvetleri ve Sahil Güvenlik.

Michael'dan on altı ay büyük ve ondan bir sınıf üstte olan Fredo Corleone, "Hey, *stupido!*" diye bağırdı, "Ne zamandan beri Sahil Güvenlik Amerikan Silahlı Kuvvetleri'nin bir parçası sayılıyor?"

Michael ağabeyine baktı. "Her zaman öyleydi," dedi ve Vito'ya döndü.

"Salak!" diye bağırdı Fredo.

Michael bakışlarını ağabeyine dikti. "Askerlik şubesinde verdikleri kitapçıkta hata yapmışlar anlaşılan."

Masa kahkahaya boğulurken Fredo babasına, "Hey, Papa!" dedi. "Sahil Güvenlik'in Silahlı Kuvvetler'e bağlı olmadığını söylesene ona."

Masanın başında oturan Vito tabağının yanındaki testiden bardağına şarap koydu. Volstead Yasası hâlâ yürürlükteydi ama Bronx'ta Pazar yemeklerinde şarap içmeyen tek bir İtalyan ailesi bulunamazdı. Şarabını yudumladıktan sonra Vito solunda oturan Sonny'ye de bir bardak doldurdu. Sağında da Carmella'nın boş iskemlesi vardı.

Tom kolunu Fredo'nun omzuna koyup Vito'nun yerine cevap verdi. "Mikey haklı. Aradaki tek fark, Sahil Güvenlik'in diğer bölümler gibi büyük çatışmalara katılmaması."

"Gördün mü?" dedi Fredo dönüp Michael'a.

"Her neyse," dedi Michael masadakilere. "Sunumu belki Kongre'de yapacağım."

Vito elini ona doğru sallayarak, "Belki bir gün sen de Kongre üyesi olursun," dedi.

Michael gülümserken Fredo kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Carmella ile diğer kadınlar masaya üstüne domates sosu dökülmüş iki büyük çanak ravioliyi, et ve sebze tabaklarını taşıdıktan sonra oturdu. Yemeğin gelmesiyle birlikte masada hararetli bir konuşma başladı, kadınlar tabakları doldururken sohbet yüksek perdeden şakalaşmalara dönüştü.

Yemeklerin koyulması tamamlanınca Vito bardağını kaldırıp, "*Salute!*" dedi ve yemeğe girişmeden önce herkes karşılık verdi.

Vito kendisinden beklendiği gibi yemek sırasında pek az konuştu. Etrafını saran aile fertleri ve dostları gevezelik ederken yavaşça yiyor, domates sosunun, hamur işinin ve köftelerin tadına varıyor, bir yandan da memleketten Pazar sofrasına tat katması için

gönderilen sert şarabı yudumluyordu. Masada bulunanların -özelikle de Sonny'nin- önlerindeki tabaktan çok konuşmaya yoğunlaşarak yemesinden hoşnut değildi ama sıkıntısını sessiz bir ilgi maskesinin ardında gizliyordu.

Tuhaflığın kendisinde olduğunu biliyordu Vito. Her şeyi tek tek ve özen göstererek yapmayı seven bir adamdı. Aralarında yaşadığı erkeklerden ve kadınlardan pek çok yönden farklıydı; bunu biliyordu. Cinsel konularda tanıdığı kadınların çoğu, hatta kendi annesi bile kaba ve müstehcen olmayı severken Vito hayli tutucuydu. Carmella onu anlıyordu ve o yakınında iken konuştuklarına dikkat ederdi. Yine de Vito bir keresinde kadınlarla dolu mutfağın önünden geçerken Carmella'nın başka bir kadının cinsel zevklerine dair müstehcen atıfta bulunduğuna kulak misafiri olmuş, bu onu günlerce rahatsız etmişti. Vito ketum bir insandı ve duygularının çiğliğiyle nam yapmış insanların arasında yaşıyordu.

Carmella yemeğin ortalarına doğru, "Herkese söylemek istediğin bir şey yok mu, Vito?" dedi. Mesafeli davranıyor, zarifçe gülümsüyordu.

Vito karısının eline dokunup masanın karşı tarafına baktı. Gattolar, Manciniler ve Abbandandolar onu dikkatle izliyorlardı. Oğulları Sonny, Tom, Michael ve Fredo da dikkat kesilmişti. Arkadaşı Lucy'nin yanında oturan Connie bile merakla bakıyordu babasına.

"Hep birlikte olduğumuza göre, ailem ve dostlarım..." dedi Vito, bardağını Abbandandolar'a doğru kaldırarak, "Long Island'da biraz arazi satın aldığımı bildirmek için uygun bir zaman bu. Çok uzak değil, Long Beach'de. Orada aileme, yakın arkadaşlarıma ve iş ortaklarıma evler inşa ettireceğim." Başını Abbandandolar'a doğru salladı. "Genco ve ailesi bize komşu olacak. Gelecek yıl bu zamanda hepimizin yeni evlerimize taşınmış olacağını umuyorum."

Herkes öylece kalakaldı. Sadece araziyi ve evlerin planlarını görmüş olan Carmella ile Allegra Abandando gülümsüyor, diğerleri nasıl tepki vereceklerini bilemiyordu.

Sonunda Tom, "Site gibi bir şey mi olacak bu, Papa?" diye sordu. "Bütün evler bir arada falan mı yani?"

"*Si! Esattament!*" dedi Allegra ama Genco ona bir bakış gönderince sustu.

"Altı parsel var," diye açıklamaya koyuldu Vito. "Yavaş yavaş hepsine evler inşa edeceğiz. Şimdilik bizim, Abbandandoların, Clemenzaların ve Tessioların inşaatı başlıyor."

"Etrafı şato gibi duvarla çevrilecek," dedi Carmella.

"Kale gibi mi yani?" diye sordu Fredo.

"*Si*," dedi Carmella gülerek.

Michael atıldı. "Okul ne olacak?"

Carmella, "Tasalanma, bu yılı burada tamamlayacaksın," diye cevap verdi oğluna.

Connie heyecanlanmıştı. "Gidip görebilir miyiz? Ne zaman gideriz?"

Anita Columbo, "Tanrı size iyi bir talih bahşetmiş," dedi ve ellerini dua eder gibi önünde kavuşturdu. "Sizi özleyeceğiz. Corleoneler gittikten sonra bu mahalle asla eskisi gibi olmayacak."

"Her zaman yakında olacağız dostlarım," dedi Vito. "Söz veriyorum."

Şaşırtıcı derecede sessiz olan Sonny dönüp Anita'ya baktı ve gülümsedi. "Tasalanmayın, Bayan Columbo. Sizin o harikulade torununuzun benden uzaklaşmasına izin vereceğimi düşünmüyorsunuz herhalde?"

Sonny'nin pervasızlığı Sandra, Bayan Columbo ve Vito dışında masada herkesin gülmesine neden oldu.

Vito kahkahalar dinince Bayan Columbo'ya, "Oğlumu bağışlayın, *Signora*," dedi. "Tanrı ona iyi bir yürek bağışlamış fakat koca bir ağızla lanetlemiş." Sözlerini Sonny'nin ensesine hafif bir şaplak atarak vurguladı.

Vito'nun sözleri ve Sonny'ye attığı şaplak masadakileri kahkahaya boğdu, Sandra'nın hafifçe gülümsemesine neden oldu ama Bayan Columbo'nun yüzündeki soğuk ifadeyi yumuşatmaya yetmedi.

Otuz yaşlarında, yapılı ve kaslı biri olan Jimmy Mancini bardağını kaldırdı. "Corleoneler'e! Tanrı hepsini kutsasın. Aile büyüyüp serpilsin. *Salute!*" Şarabını iştahla içerken diğerleri de onu izleyip, "*Salute!*" diye bağırdı.

4

Sonny yatağında gerindi ve ellerini ensesinde kavuşturdu. Yatak odasının aralık kapısından mutfağı ve ayaklı küvetin yanındaki duvara asılı saati görebiliyordu. Yuvarlak kadranın tam ortasında, rakamlarla aynı kara harflerle Smith&Day yazıyordu. Her dakikada yelkovan bir kez sıçrıyor, akrep on ikiye biraz daha yaklaşıyordu.

Tom o daireye *stepne* diyordu ve bu sözcük gece yarısına kalan on dakikanın geçmesini bekleyen Sonny'nin zihnine takılmıştı. *Stepne* içeride fazla mobilya ya da dekorasyon olmadığı anlamına geliyordu. Bu da doğru sayılırdı. Yatak odasındaki tek eşya, kiralandığında evde olan ucuz şifonyerdi. Mutfak iki beyaz iskemleyle tek çekmeceli emaye bir masadan oluşuyordu. Masanın üstü kırmızıyla çerçevelenmişti ve çekmecenin kulpu da kırmızıydı. *Stepne*... Zaten Sonny'nin de başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Çamaşırını annesi yıkıyor, kendisi de evde yıkanıyordu. Oraya asla kız getirmiyor, onların evine gitmeyi ya da arabanın arka koltuğunda çabuk ve pis bir muameleyi yeğliyordu.

Beş dakikası daha vardı evden çıkmak için. Kalkıp banyoya gitti ve ilaç dolabının aynasında kendine baktı. Üstünde koyu renk bir gömlek, siyah kumaş pantolon, ayağında siyah Nat Holeman ayakkabılar vardı. Bir tür üniformaydı bu. Bütün adamların işe çıkarken bir örnek giyinmesine karar vermişti. Böylece birini diğerlerinden ayırmak zorlaşacaktı. Ucuz spor ayakkabılarından hoşnut değildi; adamlara yeniyetme havası verdiğini düşüyordu ve en büyükleri on sekiz yaşında olduğu için bu arzu edilecek bir şey değildi. Ama Cork o ayakkabılarla daha hızlı koşabileceklerini ve yere daha sağlam basabileceklerini söylemişti.

Cork bir altmış beş boyunda, elli beş kilo ağırlığındaydı ama Sonny de dâhil olmak üzere kimse onunla dövüşmek istemezdi. Asla pes etmezdi ve Sonny'nin bir keresinde adamın tekini yere baygın serdiğine tanık olduğu müthiş bir sağ yumruğu vardı. Kafası da çalışırdı. Evinde koliler dolusu kitabı vardı; ilkokulda arkadaş olduklarından beri çok okurdu.

Sonny ön kapının kancasında asılı duran lacivert ceketi alıp giydi, cebinden yün bir bere çıkarttı ve gür saçlarının üzerine geçirdi. Başını çevirip saate baktığında tam 12'yi gösterdiğini gördü.

İki katı koşarak inip Mott Caddesi'ne çıktı. Dışarıda bulutların arasında parıldayan ay, kaldırım taşlarını, tuğla cepheli ve siyah yangın merdivenli binaları aydınlatıyordu. Bütün pencereler karanlık, gökyüzü bulutluydu; yağmur geliyordu. Mott ile Grand'ın kesiştiği yerdeki lamba direğinin altında bir ışık havuzu oluşmuştu. Sonny oraya doğru yürüdü ve caddede yalnız olduğuna kanaat getirince ara sokakların oluşturduğu bir labirentten önce Mulberry'ye, oradan da Cork'un iri farlı siyah bir Nash'in direksiyonunda beklediği Baxter Bulvarı'na çıktı.

Sonny ön koltuğa kayınca Cork arabayı yavaşça hareket ettirdi ve "Sonny Corleone!" dedi, Sonny'nin soyadını ona takılmak için gerçek bir İtalyan gibi telaffuz ederek. "Günüm bulaşık bezi kadar yavan geçti. Ya seninki?" Sonny ile aynı kıyafeti giymişti ama beresinin kenarlarından çıkan saç bukleleri düz ve sarıydı.

"Aynen," dedi Sonny. "Heyecanlı mısın?"

"Biraz. Ama bunu diğerlerine söylememiz gerekmiyor, değil mi?"

"Ne sanıyorsun beni?" Sonny onu omzundan itti ve caddeyi işaret etti. Eğreti taşlardan yapılış bir merdivenin alt basamağında Romeros, Vinnie ve Angelo onları bekliyordu.

Cork arabayı kaldırıma yanaştırdı ve diğerleri arabaya atlar atlamaz gazladı. Vinnie ile Angelo ikizdi ve Sonny kimin kim olduğunu anlamak için dikkatle bakmak zorunda kalmıştı. Vinnie saçını kısa kestirmiş, bu da saçını ortadan ayırıp düzgünce tarayan Angelo'dan daha sert bir hava vermişti ona. Bereleri başlarında-

ken Sonny onları ancak Angelo'nun alnına dökülen bir tutam saçtan ayırt edebiliyordu.

"Tanrım!" dedi Cork, arka koltuğa bakarak. "Siz iki kuşu kendimi bildim bileli tanırım ama bu kıyafetlerle ayırt etmem mümkün değil."

Vinnie, "Ben zeki olanım," dedi, Angelo buna, "Ben yakışıklı de olan," diye karşılık verince güldüler. Vinnie, "Nico silahları aldı mı?" diye sordu.

"Evet." Sonny beresini çıkarttı, saçını düzelttikten sonra başına tekrar geçirmeye çalıştı. "Çok paraya patladı bize."

"Değer," dedi Vinnie.

Sonny önüne dönüp Cork'u dürtükledi. "Hey, ara sokağı geçtin!"

"Hangi sokak?" dedi Cork, "Beni dürtüklemekten vazgeç."

"Çamaşırhaneden önceki," diye cevap verdi Sonny ve Chick'in Çamaşırhanesi'nin vitrinini işaret etti. "Kör müsün?"

"Kör sensin. Kafam meşgul."

"*Sticazz...*" Sonny Cork'u bir kez daha dürtükleyip huylandırdı.

Cork arabayı geri vitese takıp sokağa tersten girdi, sonra motoru kapattı ve farları söndürdü.

Angelo, "Neredeler?" diye sorduğu anda bir kapı açıldı ve Nico Angelopoulos ağzına kadar dolu çöp bidonlarının dizili olduğu kaldırıma çıktı. Peşinde Steive Dwyer vardı.

Nico Sonny'den iki santim daha kısa ama diğerlerinden uzundu. Uzun mesafe koşucularının yağsız vücuduna sahip ince yapılı bir adamdı. Stevie ise tam tersine kısa boylu ve yapılıydı. İkisi de keten askılarından omuzlarına astıkları siyah torbalar taşıyordu. Hareketlerine bakılırsa torbalar ağırdı.

Nico ön koltuğa oturdu. "Bunu görünceye kadar bekle."

Stevie torbaları döşemeye koyup açmaya koyuldu. "Bu yarı otomatikler hurda çıkmaz umarım."

"Hurdadan mı?" dedi sordu Cork.

"Deneme atışı yapmadık. Şu aptal Yunan'a söyledim ama..."

"Kapa çeneni," dedi Nico ve Sonny'ye döndü. "Ne yapabilirdik ki? Annemle babam aşağıda Arthur Godfrey dinlerken yatak odamda ateşleyecek halimiz yoktu onları, değil mi?"

"Komşular uyanırdı."

"Iskarta çıkmazlar umarım," diye söylendi Stevie. "Çünkü öyleyse onları götümüze sokarlar."

Cork, "Yanan bir yetimhane ne kadar gülünçse bu lafın da o kadar gülünç," dedi.

"Gül diye söylemedim."

Nico silahlardan birini torbadan çıkartıp uzatınca Sonny yarı otomatiği kundağından kavradı ve parmaklarını namluya vidalanmış cilalı ahşaba doladı. Sağlam ve sıcak kabzaya parmakların yerleşmesi için yivler açılmıştı. Silahın ortasında, tetik korkuluğunun hemen önünde bulunan metal mermi tamburu, Sonny'ye film kutusunu çağrıştırdı. Nico'ya dönüp, "Brooklyn'deki Vinnie Elbise Mağazası'ndan aldın, değil mi?" diye sordu.

"Evet, tabii ki. Dediğin gibi yaptım." Nico soruya şaşırmış gibiydi.

Sonny ardından Stevie'ye döndü. "O zaman ıskarta olamazlar." Tekrar Nico'ya baktı. "Benim adım geçti mi?"

"Tanrı aşkına!" dedi Nico. "Neden bana geri zekalı muamelesi yapıyorsun. Kimse sana dair bir şey söylemedi."

"Adım bir şekilde sızarsa bu hepimizin sonu olur," dedi Sonny.

Cork arabayı çalıştırıp arka sokaktan çıkartırken, "Evet, evet, evet!" diye homurdandı. "Aynasızsın teki başımıza ekşimeden şunları ortadan kaldır."

Sonny silahı torbaya koydu. "Kaç şarjörümüz var?"

"Üstlerindekilere ilaveten birer de yedek."

Sonny ikizlere döndü. "Siz çaylaklar bu işi kıvırabilecek misiniz?"

"Tabii. Neden kıvıramayalım?" dedi Vinnie.

"Tetik çekmeyi biliyorum," dedi Angelo.

"Hadi öyleyse."

Nashı caddeye fırlarken Sonny arka koltuğa eğildi. "Bütün mesele geçen seferki gibi çabuk olmak ve gürültü yapmamak. Bizden başka herkesin kafası karışmalı. Kamyon yükleninceye kadar bekliyoruz. Bir öncü araba var, bir de takipçi. Öncü araba geçer geçmez Cork kamyonun önüne çekecek. Vinnie ile Angelo arabadan inip mermi ateş etmeye başlayacak. Havaya sıkın. Kimseyi öldürmek istemiyoruz. Ben ve Nico doğruca arabaya gidip sürücüyü ve silahlı başka kim varsa etkisiz hale getireceğiz. Stevie orada da birinin olması ihtimaline karşı kamyonun arkasıyla ilgilenecek."

"Ama kimse olmayacak orada, değil mi?" dedi Stevie. "Kamyonun arkasına birinin bindiğini gördünüz mü?"

"İçkiden başka bir şey yok arkada," diye cevap verdi Sonny. "Sen yine de hazırlıklı ol."

Stevie makineliyi torbadan çıkarıp elinde tarttı. "Hazır olacağım. Doğrusunu istersen arkada birinin olmasını umuyorum."

Cork, "Kaldır onu ortadan," diye homurdandı. "Mecbur kalmadıkça kimseye sıkma."

Stevie sırıttı. "Merak etme. Havaya saydıracağım.".

"Cork'u dinle." Sonny bir süre Stevie'ye dik dik baktıktan sonra planı açıklamaya devam etti. "Kamyonu ele geçirdikten sonra ara sokağa dalıyoruz. Cork bizi izlerken Vinnie ile Angelo havaya sıkmaya devam edecek." Romerolara dönüpdü. "Bizi takip etmeye kalkarlarsa lastiklere ve motora ateş edin. Her şey bir dakikada olup bitmeli. Şipşak ve bol şamata. Tamam mı?" Son talimatları herkese hitaben vermişti.

"Tamam," dedi Romero kardeşler.

"Unutmayın. Onlar ne olup bittiğini bilmiyor. Kafası karışık olan onlar."

Cork, "Striptizcilerle dolu bir odada kalan bir bebeğin kafası kadar karışık," dedi. Kimse gülmemişti buna. "Tanrım! Mizah anlayışınıza ne oldu sizin!"

Stevie, "Sen arabayı sür sadece, Corcoran," dedi.

"Tanrım!"

Araba sessizliğe gömüldü.

Sonny torbadan bir silah aldı. Neredeyse bir aydır, Tessio'nun iki adamı Eddie Veltri ile Şişko Jimmy'nin laf arasında operasyondan söz etmelerine kulak misafiri olduğundan beri o gecenin hayalini kuruyordu. Fazla bir şey söylememişlerdi ama duydukları Sonny'nin sevkiyatın Kanada viskisi olduğunu, yükü Canarsie'de boşaltacaklarını ve malın Giuseppe Mariposa'ya ait olduğunu öğrenmesine yetmişti. Gerisi kolaydı. Cork ile birlikte rıhtımda takılırken kasası mavi brandayla örtülü Ford bir kamyonun yanında iki Hudson Straight Eight görmüşlerdi. Birkaç dakika sonra iki sürat teknesi suyu yararak rıhtıma yanaşmıştı. Adamlar tekneleri rıhtıma bağlamış ve oradan indirdikleri kasaları kamyona yüklemişti. Aynasızlar sorun değildi, çünkü Mariposa teşkilatı rüşvete bağlamıştı. Bu olay Salı gecesi olmuştu ve ertesi Salı aynı şey tekrarlandı. İki kafadar operasyonu bir kere daha izledikten sonra artık hazırdı. Bir sürprizle karışlaşmaları ihtimali yok gibiydi. Muhtemelen kimse direnmeye kalkışmayacaktı. Üç kuruşluk viski sevkiyatı için canından olmayı kim göze alırdı ki?

Rıhtıma vardıklarında Cork farları söndürüp planladıkları gibi ara sokağa girdi. Arabayı rıhtımı görebilecekleri konuma gelinceye kadar santim santim ilerletti. Kamyon ve Hudsonlar üç hafta önce park edildikleri yerdeydi yine. Takım elbiseli iki adam öndeki arabanın ön çamurluğuna yaslanmış, sigara içerek konuşuyordu. Sonny'nin mırıltıları duyabileceği kadar yakındaydılar ama lafları anlaşılmıyordu. Ford kamyonun pencereleri açık sürücü bölümünde oturan iki adam da sigara tüttürüyordu. Üstlerindeki rüzgarlıklar ve başlarındaki yün berelerle rıhtım işçilerini andırıyorlardı. Sürücü

bir elini direksiyonun üzerine koymuş, başını arkaya atmış, beresini gözlerine kadar indirmişti. Yanında oturansa denizi seyrediyordu.

Sonny dönüp Cork'a, "Kamyonu iki rıhtım işçisi sürüyor galiba," dedi.

"İşimiz daha kolay olacak demektir bu."

"Tereyağından kıl çeker gibi halledeceğiz işi," diye mırıldandı Nico ama sesinde hafif bir gerginlik vardı.

Küçük Stevie sırıtarak silahla ateş ediyormuş gibi yaptı. "Ta-ta-ta-tatata! Bebek Yüzlü Nelson derler bana!"

"Bonnie ile Clyde'ı kast ediyorsun herhalde," dedi Cork. "Sen Bonnie'sin bu durumda."

Romero kardeşler güldü, Vinnie başıyla Angelo'yu işaret edip, "Şu da Yakışıklı Floyd," dedi.

"En çirkin gangster kim?" diye sordu Angelo.

"Makineli Tüfek Kelly."

"O sensin işte."

"Kesin sesinizi!" dedi Cork. "Duyuyor musunuz?"

Sonny kulak kabartınca sürat teknelerinin sesini duydu. "Geliyorlar. Gösteri başlıyor, beyler." Makinelinin kabzasını kavrayıp parmağını tetik korkuluğunun üzerine koydu, sağa sola çevirerek yokladı. Sonra, *"Che cazzo!"* diyerek silahı torbaya geri attı ve omuz kılıfından tabancasını çekip tavana doğrulttu.

Cork, "İyi fikir," dedi, ceketinin cebinden bir tabanca çıkartıp yanına koydu.

"Bence de öyle." Nico makineliyi koltuğa bıraktı ve bir 38'lik çıkardı. Otomatiği kast ederek, "Yanında çocuk dolaştırmaktan farksız lanet şeyi taşımak," dedi.

"Ben Chicago daktilomu seviyorum," dedi Stevie, silahın namlusunu pencereden dışarıya uzatıp ateş eder gibi yaparak.

Rıhtıma yanaşan sürat teknesinden o sırada dört adam indi. Ye-

lekli takım elbise giymiş fötr şapkalı iki adam bir şeyler konuştu, sonra biri gidip rıhtımın ucuna konuşlandı; diğeri kamyonların yüklenmesiyle ilgilenirken teknelerin boşaltılmasını izleyecekti.

Yirmi dakika sonra iki rıhtım işçisi kamyonun kasasını kapatıp zincirlerken tekneler hızla Jamaica Körfezi'ne doğru yol alıyordu.

"Gidiyoruz," dedi Cork.

Sonny elini kapının kulpuna attı. Kalbi gümbür gümbür atıyor, denizde esen sert rüzgara rağmen terliyordu.

Öndeki araba hareket edip Ford kamyon ile diğer Hudson onu takip etmeye başlayınca Cork, arabayı vitese takmadan gazı yokladı bastı.

"Bir saniye daha," dedi Sonny ona ve diğerlerine döndü. "Çabuk ve bol şamatalı."

Konvoyun başını çekmek için rıhtımda manevra yapan arabanın farları karanlık denizi aydınlattı. Sonrasında her şey Sonny'nin söylediği gibi çabuk ve bol şamatalı yaşandı. Cork gaz pedalını kökleyip kamyonun önünü keserken Vinnie, Angelo ve Stevie arabadan fırlayıp makinelileri ateşledi. Ortalık tamamen sessizken bir anda Dört Temmuz kutlamasına dönmüştü.

Sonny hızla Ford'un sürücü bölümüne tırmandı ve kapıyı açıp sürücüyü aşağıya fırlattı. Direksiyona geçtiğinde Nico çoktan yanına oturmuş, "Gazla! Gazla! Gazla!" diye bağırıyordu.

Kamyon hızlanırken kendini yerde bulan sürücü toparlanmış, peşlerinden tazı gibi koşmaya başlamıştı. Sonny arkalarından ateş edilip edilmediğini kestiremiyordu. Bir makineli tüfek takırtısını duymuştu ama ateş edenin Küçük Stevie olduğunu umuyordu. Göz ucuyla birinin suya atladığını gördü. Önünde duran Hudson'un lastikleri parçalanmıştı ve uzun kaput yukarıya bakarken farlar bulutları aydınlatıyordu.

Angelo ile Vinnie birbirlerinden yirmi adım uzaklıkta durmuş, kısa ve seri atışlarla havayı tarıyordu. Tetiğe her basışlarında makineliler canlıymış ve ellerinden kurtulmak istiyormuş gibi sarsılıyordu. Silahlar dans ediyor, ikizler de onlara eşlik ediyordu.

Öndeki Hudson'nun sürücü kapısının yanındaki yedek lastik yerinden fırladı ve rıhtımda kıvranarak can vermeye hazırlanıyordu. Sürücüyse ortalıkta yoktu. Sonny adamın kamyonun döşemesine çöktüğünü tahmin etti ve bu da yüksek sesle gülmesine neden oldu. Yan aynaya bakınca Vinnie ile Angelo'nun kamyonun arka tamponuna tünediğini gördü; tek elle tutunurken diğeriyle hâlâ havaya ateş ediyorlardı.

Sonny önceden planladıkları güzergahı izledi. Birkaç dakika sonra Rockaway Parkway boyunca hafif trafiğin içinde sürüyordu kamyonu ve Cork da arkasındaydı. Hepsi o kadardı işte; patırtılı kısım bitmişti.

Sonny yanındaki Nico'ya, "Stevie'nin kamyona bindiğini gördün mü?" diye sordu.

"Evet. Rıhtımda ateş ettiğini de gördüm."

"Kimsenin burnu bile kanamadı galiba."

"Tıpkı planladığın gibi."

Sonny'nin kalbi hızla atmaya devam ediyordu ama zihninde paraları saymaya başlamıştı bile. Kamyonun arkasına kasa kasa Kanada viskisi istiflenmişti. Kabaca bir hesapla üç bin dolar ederdi. Ayrıca kamyon için de ne alabilirlerse.

Nico onun düşüncelerini okumuş gibi, "Elimize ne kadar geçer sence?" diye sordu.

"Adam başı beş yüz dolar olacağını umuyorum. Duruma bağlı."

Nico güldü. "Maaş soygunundan payıma düşen duruyor. Şiltemin içine sakladım."

"Derdin ne? Paranı harcamak için kadın mı bulamıyorsun?"

"Şu altın avcılarından bir tane lazım bana," dedi Nico. Güldü ve tekrar sessizliğe büründü.

Kızlar Tyrone Power'a benzetirlerdi Nico'yu. Önceki yıl lisede Gloria Sullivan ile bir macera yaşamış ama kızın ailesi İtalyan olduğunu sanarak kızlarının onunla görüşmesine engel olmuştu.

Gloria'nın onun Yunanlı olduğunu söylediğinde bir şey değişmemişti. Nico o olaydan sonra kızların yanında kendini ezik hissetmeye başlamıştı.

Sonny, "Yarın gece hep birlikte *Juke'un Tekkesi*'ne gidip paramızı harcayabileceğimiz birkaç kadın bulalım," dedi.

Nico gülümsedi ama yanıt vermedi.

Sonny kendisinin de maaş soygunundan payına düşeni şiltesine gizlediğini söylemeyi düşündü. O işten ellerine toplam yedi bin dolar geçmiş ve adam başına bin iki yüz dolardan biraz az düşmüştü ki bu da birkaç ay iş yapmadan dinlenmelerine yeterdi. Ayrıca Sonny parayı nereye harcayabilirdi ki? Kendine bir araba ve yığınla giysi satın aldığı halde hâlâ birkaç bin doları vardı. Parasını saymazdı aslında; paraya bakmak ona haz vermiyordu. Şiltesine tıkıştırıyor, ihtiyacı olduğunda bir miktar alıyordu.

Maaş soygunu gibi büyük bir işin planlamasını yapmak haftalar sürmüştü ve işe çıktıkları gece çocukluğundaki Noel gecelerini hatırlatmıştı ona. Ama sonrasında kopan yaygaradan hoşlanmamıştı. Olay anında *New York American* ve *Mirror*'ın ön sayfasına haber olmuş, herkes haftalarca bunu konuşmuştu. Soygunu Dutch Schultz'un çetesinin yaptığı söylenmeye başlayınca Sonny rahat bir soluk almıştı. Vito'nun durumu öğrenmesi halinde olacakları tahmin etmek bile istemiyordu. Zaman zaman bunu düşünüyordu. Ne diyecekti babasına?

'Hadi, Papa! Senin ne iş yaptığını biliyorum.'

Babasıyla o tür konuşmaları zihninde sürekli prova ediyordu.

'Büyüdüm artık, Papa,' diyecekti. *'Tide Water maaş soygununu ben planladım! Beni taktir et!'*

Her seferinde söyleyebileceği yeni bir şey buluyordu ama babasının nasıl karşılık vereceğini kestiremiyordu. Vito'yu kendisine hayal kırıklığına uğradığında olduğu gibi bakarken görüyordu.

"Gerçekten acayipti," dedi Nico gülerek. Bronx'tan geçerlerken yola çıktıklarından beri ilk kez konuşmuştu. "Rıhtımdan atlayan adamı gördün mü? Tanrım! Herif Johnny Weismuller gibi yüzüyordu!"

"Hangisiydi o?" diye sordu Sonny. Gidecekleri yerden birkaç blok uzaktaki Park Bulvarı'ndaydılar.

"Sürücünün yanında oturan," dedi Nico. "Görmedin mi onu? Silah seslerini duyar duymaz kendini suya attı!" Katıla katıla gülmeye başladı.

"Romeroları gördün mü?" diye sordu Sonny. "Otomatik silahları zor zapt ediyorlardı. Onlarla dans ediyorlardı sanki."

Nico başını salladı ve gülmesi kesilince iç geçirdi. "Eminim kendilerini sağa sola atmaktan her yerleri morarmıştır."

Sonny ara sokaklardan birine saptı ve sürgülü çelik kapısı olan deponun önünde durup arabayı park etti. Cork inip yaklaşınca Nico'ya, "Konuşmayı Cork yapsın," dedi, sonra Cork'un arabasına binip gazladı.

Angelo ile Vinnie kaldırımda bekliyordu. Cork kamyonun sürücü koltuğuna tırmandı ve Nico'ya, "Yan kapıda bir zil var," dedi. "Üç kez kısa çal, bir saniye bekle, sonra üç kez daha kısa çal. Sonra kamyona dön."

"Parola ne?" diye sordu Nico.

Cork İrlanda aksanını takınarak, "Tanrı aşkına, git çal şu koduğumun zilini, Nico!" diye hırladı. "Yorgunum be!"

Nico inip söyleneni yaptı ve dönerek kamyona doğru yürümeye başladı. Gece boyuna her an yağacakmış izlenimi uyandıran yağmur çiselemeye başlamıştı. Nico kamyonun önüne geldiğinde ceketinin yakasını kaldırdı.

Deponun çelik kapısı yana kayarak açıldı ve içeriden gelen ışık caddeye yayıldı.

Luca Brasi deponun ortasında ellerini belini koymuş halde duruyordu. Saatin 01:00 olmasına rağmen akşam yemeğine davetliymiş gibi giyinmişti. Boyu bir seksenin üzerinde, belki bir seksen beş kadardı. Baldırları telefon direğini andırıyordu. Göğsüyle omuzları çenesine bitişik gibiydi ve koca kafası derine gömülü gözlerinin üzerindeki alnının hâkimiyeti altındaydı. Çizgili gri takım elbise ve

yelek giymiş, fötr şapkasını havalı biçimde yana eğmiş bir Neandertal insanı andırıyordu.

Luca'mn arkasında garaja dağılmış halde duran Vinnie Vaccarelli, Paulie Atardı, Kanca Battaglia, Tony Coli ve JoJo DiGiorgio vardı. Hooks ile JoJo'yu mahalleden tanıyordu Cork, diğerleriniyse ünlerinden. O küçük bir çocukken onlar mahallenin büyük ağabeyleriydi. Okula başlamadan bile adlarını duyduğuna göre şimdi yirmili yaşlarının sonuna gelmiş olmalıydılar. Luca Brasi çok daha yaşlıydı; otuzlu yaşların sonuna gelmişti belki. Hepsi sert görünümlü adamlardı. Kiminin elleri cebindeydi, kimi kollarını kavuşturup duvara ya da istiflenmiş kasalara dayanmıştı. Tepesi düz, kenarları kalkık ekose şapkasıyla sırıtan Kanca dışında hepsinin başında ya fötr ya da homburg şapka vardı.

"Vay canına!" diye mırıldandı Nico, depoya bakarak. "Keşke Sonny de burada olsaydı."

Cork camı indirip Vinnie ile Angelo'ya kamyonun kasasına tırmanmalarını işaret etti. "Bırakın ben konuşayım," dedi onlara. Kamyonun motorunu çalıştırıp deponun içine sürdü.

Luca'mn adamlarından ikisi deponun kapısını kapattı. Cork kamyondan inip Vinnie ile Angelo'ya katıldı. Nico kamyonun arkasına dolanıp yanlarında durdu. Deponun yağ ve çatlaklarla kaplı döşemesi tavandan sarkan parlak ampullerle aydınlatılmıştı. Orada burada duran sandıklar ve koliler haricinde mekan boştu. Yukarıdan bir yerden boruların içinde akan suyun sesi geliyordu. Deponun arka tarafındaki büyük pencerenin yanında ofis izlenimi uyandıran bir bölme vardı. Pencerenin beyaz jaluzilerden içeriye ışık sızıyordu. Luca Brasi kamyonun yanına giderken adamları dikkatle onu izledi.

Luca kasanın kapağını açtı, brandayı çekti ve içki kasalarının arasında elindeki otomatik silahı ona doğrultmuş halde oturan Stevie Dwyer'ı karşısında buldu. Gözünü bile kırpmamıştı ama adamları anında silaha davrandı.

Cork, "Tanrı aşkına!" diye bağırdı. "İndir o silahı, Stevie!"

"İndirecek yer yok ki bu sıçtığımın yerinde!" dedi Stevie,

Kanca Battaglia, "Namluyu yere doğru tut öyleyse, tipini sikti-ğimin geri zekalısı!" diye bağırdı.

Stevie bir an duraksadı, pis pis sırıttı, sonra silahın namlusunu indirdi.

"İn kamyondan," dedi Luca.

Stevie sırıtmaya devam ederek kamyondan atladı. Ayağının yere değdiği anda Luca onu etli pençesiyle gömleğinden kavradı, öteki eliyle de silahı aldı. Stevie dengesini bulamadan silahı sağ elinden sol eline geçirip JoJo'ya fırlatmıştı bile.

Sonra bir yumrukta Stevie'yi Cork'un kollarına gönderdi. Stevie doğrulmaya çalıştı; başını sallayabiliyordu fakat bacaklarında derman yoktu. Cork onu tuttu.

Luca ile çetesi sessizce onları izliyorlardı.

Cork hâlâ toparlanamayan arkadaşını diğerleriyle birlikte yanına gelen Nico'ya aktardı, sonra Luca'ya dönüp, "Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum," dedi. "Başımız belaya mı girdi?"

"Öyle bir şey olmaz," diye cevap verdi Luca. "Yeter ki yarım akıllı bir İrlandalı daha bana silah doğrultmasın."

"Öyle bir niyeti yoktu. Mesele çıkarmaya çalışmıyordu."

Stevie, "Amına koduğumun makarnacısı dişimi kırdı!" diye bağırdı geride bir yerde.

Cork dönüp onun üzerine eğildi ve alçak perdeden ama herkesin duyabileceği bir sesle, "Kapa çeneni, yoksa kalanları da ben kıracağım," dedi.

Stevie'nin dudağı yarılmış ve şişmişti. Çenesinden akan kan gömleğinin yakasına bulaşmıştı. "Yaparsın belki..." diye homurdandı. Sesinde dile getirilmeyen ama kuşkuya yer bırakmayan bir ima vardı: ikisi de İrlandalıydı ve Cork kendi milletinden birine karşı çıkıyordu.

"Siktir git," diye fısıldadı Cork. "Çeneni kapa da işimize bakalım." Arkasını dönünce Luca'nın onu ilgiyle izlediğini gördü.

"Üç bin istiyoruz. Hepsi birinci kalite Kanada viskisi."

Luca kamyona baktı. "Bin veririm."

"Bu adil bir öneri değil, Bay Brasi," dedi Cork.

"Bırak bu Bay-Bayan ağızlarını evlat, tamam mı? İş yapıyoruz burada. Ben Luca'yım. Sen de Bobby. Doğru mu?"

"Doğru," dedi Cork.

"Güzel bir ablan var. Adı Eileen. 11. Cadde'de fırın işletiyor."

Cork başını salladı.

"Gördün mü? Seninle ilk kez karşılaştık ama hakkında her şeyi biliyorum. Neden acaba? Çünkü adamlarım seni tanıyor. Kanca ve diğerleri sana kefil oldu. Yoksa iş yapıyor olmazdık. Anladın mı?"

"Elbette..."

"Sen benim hakkımda ne biliyorsun, Bobby?"

Cork gözlerine bakıp adamın düşüncelerini okumaya çalıştı. Bir şey yoktu. "Fazla değil..." dedi. "Hiçbir şey bilmediğim de söylenebilir aslında."

Luca dönüp bakınca adamları güldü. Kamyonun kasasına yaslandı. "Gördün mü? Bunun nedeni benim öyle olmasını istemem. Ben senin hakkında her şeyi biliyorum, sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Cork, "Bin dolar adil bir öneri değil," dedi tekrar.

"Değil," diye kabullendi Luca. "İki bin beş yüz daha adildir herhalde. Fakat sorun içkiyi Giuseppe Mariposa'dan çalmış olmanızdan kaynaklanıyor."

"Bunu biliyordun. Kanca'yla JoJo'ya bütün hikayeyi anlatmıştım."

"Anlatmışsın," dedi Luca, kollarını göğsünde kavuştururken. Eğlenir gibiydi. "JoJo ile diğer çocuklar iki kez Mariposa'dan çaldığınız viskiyi satın aldı. Bununla bir sorunum yok. Giuseppe'den haz etmem." Tekrar çetesine baktı. "Çoğu insandan haz etmem as-

lında," deyince diğerleri tekrar güldü. "Fakat şimdi..." diye devam etti Luca, "Giuseppe'nin bu konuda özellikle kızgın olduğuna dair bir duyum aldım. Kamyonunu kimin soyduğunu bilmek istiyor. O kişinin taşaklarını tepside istiyor."

"Adamların seninle iş yaparsak adlarımızın gizli tutulacağına dair söz verdi. Anlaşma böyleydi."

"Ben de sözümü tutacağım," dedi Luca. "Ama Mariposa'yı karşıma almam gerekecek. Er ya da geç olacak bu. İçkisini benim satın aldığımı öğrenecek ve sonunda onunla çatışmak zorunda kalacağım. Bu yüzden kazancımın daha yüksek olması gerekiyor." Cork yanıt vermedi. "Anlayacağın, riskin büyüğünü alan benim artık," diye ekledi.

Stevie, "Ya bizim aldığımız risk?" diye bağırdı. "Üzerine ateş açılan bizdik!"

Cork, "Sana çeneni kapatmanı söyledim," dedi.

Luca ona anlayışlı bir gülümsemeyle, aptallarla çalışmanın zorluğunu iyi bilen biri gibi baktı. "Ayrıca işin ticari kısmı bana düşüyor. Ve bu hiç eğlenceli değildir, çünkü bela orada başlar." Kamyonu işaret etti. "Bunu ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Birisi ona talip oldu."

"Ne kadar veriyor?" Luca yaklaşıp kamyonu inceledi. Yeni bir modeldi ve ahşap kısımlarının cilası hâlâ üstündeydi.

"Henüz bilmiyorum," dedi Cork.

Luca kamyonun etrafında bir tur attıktan sonra gelip Stevie Dwyer'ın karşısında durdu. "Tek mermi deliği yok. Size ateş eden şapşallar kötü nişancıymış anlaşılan."

Stevie başını çevirdi.

Luca bu kez de Cork'a döndü. "Kamyon için bin beş yüz veririm. İçkinin parasıyla birlikte iki bin beş yüz hasılat yapmış olursun."

"Biz üç bin düşünüyorduk. Sadece içki için yani."

"Pekala," dedi Luca elini onun omzuna koyarak. "Üç bin olsun. Sıkı pazarlık yapıyorsun."

Cork adamlarına baktı, sonra Luca'ya, "Üç bin de anlaştık öyleyse," dedi.

Luca başıyla Vinnie Vaccarelli'ye bir işaret yaptı. "Parayı ver." Sonra kolunu omzuna koyup Cork'u büroya yöneltirken diğerlerine, "Bay Corcoran birazdan dönecek," dedi. "Onunla biraz konuşmak istiyorum."

Cork, "Beni dışarıda bekleyin," dedi Nico'ya.

Luca büroya girdi ve Cork'un izlemesini bekledikten sonra kapıyı kapattı. Zeminde halı vardı ve gül ağacı masanın üstü kağıt doluydu. Masanın önüne iki büyük koltuk yerleştirilmiş, çıplak duvarların dibineyse yarım düzine iskemle dizilmişti. Pencere yoktu.

Luca koltuklardan birini işaret etti Cork'a ve masanın etrafını dolanıp bir kutu Monte Christe purosuyla döndü. Birini uzatarak, "Sonra içersin," dedi, "Adamın tekini etkilemek istediğin zaman falan yak. Tanesi otuz sent."

Cork teşekkür edip puroyu gömleğinin cebine koydu.

Cork'un yanına bir iskemle çekerek, "Bak..." dedi Luca, "Sen de adamların da beni zerre kadar ilgilendirmiyorsunuz. Fakat bilmeni istediğim birkaç şey var. Öncelikle, içkisini çaldığınız adam kim olduğunuzu öğrendiğinde topunuzu temizleyecek."

"Bu yüzden seninle çalışıyoruz," dedi Cork. "Bizi bu işin dışında tuttuğun sürece öğrenemez."

"Birinin seni tanımayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Kimse tanımıyor bizi. Daha geçen sene lisedeydik."

"Zeki çocuksun. Ama aynı zamanda kalın kafalısın ve ben senin annen değilim. Her şeyi olduğu gibi söylerim. Ve bunu yapmaya devam edersen yakın zamanda öteki tarafı boylarsın. Bana gelince... Mariposa'dan haz etmem ve korkmam. Onu soymaya devam etmek istiyorsan çalışırız ama bundan sonra sadece seninle muhatap olurum. Diğerlerinin yüzünü bile görmek istemiyorum. Özellikle makineli taşıyan o cüceyi. Anlaştık mı?"

"Tamam," dedi Cork ve ayağa kalkıp elini uzattı.

Luca ona kapıyı açtı. "Sana bir öğüt daha vereceğim, Corcoran: Şu ayakkabılardan kurtul. Profesyonelce değil."

"Peki. Hallederiz."

Luca yan kapıyı işaret etti. "Aralık kalsın biraz." Sonra bürosuna girdi.

Kanca ile diğerleri caddede Paulie Attardi'nin anlattığı fıkrayı dinliyordu. Sigara ve puro içiyorlardı. Cork adamların oluşturduğu çemberin dışında bekledi. Kendi ekibi görünürde değildi. Köşedeki sokak lambası sönüktü ve tek ışık yan kapıdan geliyordu. Yağmur soğuk bir sise dönüşmüştü. Fıkra bitince herkes güldükten ve Paulie gümüş cepliğinden bir yudum alıp diğerlerine uzattı.

Kanca gruptan ayrılıp Cork'a yaklaştı ve elini dostça sıktıktan sonra diğerlerinden uzaklaştırdı. "Patron nasıl davrandı sana?"

"Göründüğü kadar korkunç değilmiş. Fakat çok iri. O konuda diyecek bir şey yok."

Kanca yanıt vermedi. Otuzuna yakın olmasına rağmen hâlâ bebek yüzlüydü. Geniş kenarlı şapkasından birkaç kumral bukle çıkmıştı. "Ne dedi sana?" diye sordu.

"Öğüt verdi."

"Öyle mi?" Kanca elini kemerine kaydırdı. "O öğütlerden biri Mariposa seni bulursa öldüreceği için arkam kollaman gerektiği olabilir mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Onun gibi bir şey," diye tekrarladı Kanca. "Elini Cork'un sırtına koyup onu gölgeye götürdü. "Ben de sana bir şeyler söylemek istiyorum, çünkü Jimmy benim yakın arkadaşımdı. Her şeyden önce, Luca Brasi psikopatın önde gidenidir. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Cork başını salladı.

"Öyle mi?" dedi Kanca. "Emin misin?"

"Evet. Psikopatın anlamını biliyorum."

"Pekala. Evet, Luca Brasi tam bir psikopattır. Beni yanlış anlama; on dört yaşından beri yanında çalışıyorum ve onun için canımı veririm. Ama bu, gerçeği değiştirmez. Bizim işte psikopat olmak kötü değildir. Fakat sana Mariposa'dan nefret ettiği için iyi davrandığını anlaman gerek. Joe'ya zarar veriyor olman hoşuna gidiyor; Joe'nun bu konuda kentin her yerinde atıp tutması hoşuna gidiyor. Durum bu, anladın mı?" Kanca bir an doğru sözcükleri bulmaya çalışır gibi tavana baktı. "Luca aracı ve bunu herkes biliyor. Joe bu konuda şey yapamadığı için Luca... Nasıl desem? Luca sırf bu nedenden ötürü kimsenin bulaşmak istemeyeceği biri gibi görünüyor. Mariposa'nın bile. Anladın mı? Yani siz ona iyilik yapıyorsunuz aslında."

"Öyleyse sorun ne?" diye sordu Cork.

"Sorun şu ki, Bobby... Sonunda birimizin ya da hepimizin ölümüne neden olacaksın." Kanca dramatik etkiyi artırmak için bir an durakladıktan sonra, "Luca bunu umursamaz, çünkü o Luca," diye devam etti. "Ama ben umursarım, Bobby. Anlıyor musun?"

"Anladığımdan emin değilim..."

"Basitleştireyim o zaman. Mariposa'nın mallarından uzak durun. Ve onu bir daha soyacak olursanız bizden de uzak durun. Şimdi anladın mı?"

"Elbette," dedi Cork, "Ama bu değişim neden? Çünkü daha önce..."

"Bundan önce Jimmy'nin karısının küçük kardeşine bir iyilik yapıyordum. Mariposa da LaConti'lerle savaşa girmişti ve iki viski sevkiyatının gümbürtüye gideceğini kimsenin farketmeyeceğini düşündüm. Biriler anlasa bile LaConti'den bileceklerdi. İşler öyle yürümedi. Şu anda Joe birilerinin viskisini çalmakta olduğunu biliyor ve bundan hiç hoşnut değil. Biri bunun bedelini ödeyecek. Henüz kimse seni tanımıyor. Duyduğum kadar zekiysen bunun böyle kalmasını sağlarsın." Biraz geri çekilip kollarını açtı. "Daha açık olamazdım herhalde. Akıllı ol. Mariposa'dan uzak dur. Fakat ne olursa olsun asıl bizden uzak dur."

"Pekala," dedi Cork. "Tamam. Ama ya Luca bana gelirse? Ya o benden..."

"Öyle bir şey olmaz," diye onun sözünü kesti Kanca. "Tasalanma." Ceketinin cebinden bir paket sigara çıkarıp Cork'a ikram etti. Önce onun sigarasını yaktı, sonra kendininkini. O sırada Luca'nın adamları depoya girdi. "Eileen nasıl?" diye sordu Kanca. "Jimmy iyi insandı. Küçük kız nasıl? Adı neydi?"

"Caitlin," dedi Bobby. "Gayet iyi."

"Ya Eileen?"

"O da iyi. Eskisinden biraz daha sert olmakla birlikte..."

"Otuzuna varmadan dul kalmak insanı öyle yapar. Jimmy'yi öldüren orospu çocuğunu hâlâ arıyorum. Bunu ona ilet."

"Bir ayaklanmaydı olay."

"Palavra! Yani... Tabii ki ayaklanmaydı ama Mariposa'nın köpeklerinden biri öldürdü onu. Kız kardeşine söyle. Arkadaşlarının Jimmy'yi unutmadığım bilsin."

"Söyleyeceğim."

"Pekala." Kanca etrafına bakındı. "Seninkiler nereye kayboldu?"

"Köşede bekliyorlar beni. Sokak lambası yanmayınca bir şey görülmüyor."

"Sizi almaya gelecek bir sürücü var mı?" Kanca yanıt gelmeyince güldü ve depoya girmeden önce Cork'un omzunu okşadı.

Cork kaldırımda yavaşça yürüdü ve köşeye varınca iki sigaranın ateşini gördü. Sonny ile Nico'yu derme çatma bir sundurmanın önündeydi. Arkalarındaki apartmanın pencereleri karanlıktı. Sis yağmura dönmüştü ve ilk damlalar Nico'nun beresini ıslatıyordu. Sonny'nin başıysa açıktı. Elini saçlarının arasında gezdirip yağmur suyunu silkeledi.

"Neden yağmurun altında duruyorsunuz?" diye sordu Cork.

"Stevie'nin çenesinden kaçmak için," dedi Nico.

"Yaptığın pazarlıktan şikayet ediyor." Sonny sırtını karşı kaldırımın önündeki arabaya döndü. "Kazıklandığımızı düşünüyor."

"Kazıklandık zaten," dedi Cork. Önce Sonny'ye, sonra sokağa baktı. Arabada sigaraların kırmızı uçları hareket ediyor, daireler ve sarmallar oluşuyordu. Pencereler aralıktı ve yağmurun hatlarını belirginleştiği arabanın üzerinde duman bulutları uçuşuyordu. "O kamyon neredeyse hiç kullanılmamıştı. Elimizi nereden baksan iki bin dolar geçebilirdi."

"Öyleyse?" Sonny, *'Neden* öyle bir para yok ortada?' diye soran bir ifade takındı.

"Ne yapmak istersin?" dedi Cork. "Polis mi çağıralım?"

Sonny güldü.

Nico, "Brasi haklı," dedi. "Mariposa ile uğraşacak olan o. Daha az para kazanıp daha uzun yaşamayı yeğlerim."

Sonny, "Bizim hakkımızda kimseye bir şey söylemeyecek, değil mi?" diye sordu

"Söylemeyecek. Çıkalım şu yağmurun altından."

Koşup arabaya bindiler. Sonny'nin kapıyı kapatıp motoru çalıştırmasıyla Stevie Dwyer'in, "Onunla para hakkında konuştun mu?" diye sorması bir oldu.

Diğerleri sessizdi; Sonny'nin ne yanıt vereceğini bekler gibiydiler.

Cork dönüp arka koltuğa eğildi. "Benimle ne konuşmasını istiyorsun, Stevie?"

Sonny arabayı çalıştırıp caddeye sürdü. "Senin sıkıntın ne?" diye sordu Stevie'ye.

"Sıkıntım mı?" Stevie beresini başından sıyırıp dizine vurdu. "Soyulduk! Benim sıkıntım bu işte! Sadece kamyon su içinde bin dolar ederdi!"

Cork, "Satabilirsen ederdi," dedi. "Ruhsatsız bir kamyonu kim alır acaba?"

"Yanlış kişilerin görmesi durumunda sırtına bir mermi yemene neden olacak kamyondan söz ettiğimizi unutmayalım," diye söze karıştı Nico.

"Yerinde bir tespit," dedi Sonny.

Cork bir sigara yakıp dumanı üflemek için camı indirdi. "Pazarlıkta kullanacak kozumuz olmadığını hesaba katarsan iyi iş çıkardık," dedi Stevie'ye. "Bütün kozlar Luca'nın elindeydi. Mariposa'nın içkisini ondan başka kimse satın almaz. Kimse! Luca da bunu biliyor. Bin beş yüz dolar da teklif etse yine kabul etmek zorundaydık."

"Palavra," dedi Stevie, beresini başına geçirip arkasına yaslanırken.

Cork, "Luca ağzını patlattığı için kafan bozuk," dedi.

"Evet!" diye bağırdı Stevie. "Peki, o sırada dostlarım neredeydi?" Etrafına bakındı. "Hangi cehennemdeydiniz?"

Ekibin en sessiz elemanı olan Angelo ona döndü. "Ne yapmamızı bekliyordun? Onlarla çatışmaya mı girseydik?"

"Bana destek olabilirdiniz! Bir şeyler yapabilirdiniz!"

Cork başını kaşıdı. "Hadi, Stevie! Kafanı kullan biraz."

"Sen kendi kafanı kullan, İtalyan kıçı yalamaya bayılan orospu çocuğu!"

Bir an arabada en ufak ses duyulmadı, sonra birden Stevie dışında hepsi kahkahalara boğuldu.

Sonny direksiyonu tokatlayıp Cork'a, "Buraya gel, İtalyan kıçı yalamaya bayılan orospu çocuğu!" diye bağırdı ve uzanıp Cork'u kavrayarak güzelce sarstı.

Vinnie Romero da Cork'un omzunu tokatladı. "İtalyan âşığı!"

"Gülün siz!" dedi Stevie, kamburunu çıkarıp kapıya yaslanarak.

Diğerleri gülmeye devam ederken araba kahkahadan sarsılarak ilerledi. Sadece Stevie sessizdi. Bir de kendini nedense Gloria Sullivan ile ailesini düşünür halde bulan Nico gülmüyordu.

Vito projeleri inceliyordu. Kat planlarına bakarken kravatını gevşetti; odaların nasıl döşenmesi gerektiğine dair fikri vardı zaten. Arka tarafta bir çiçek bahçesi olacaktı, yakınında da sebze bahçesi.

Zeytinyağı ticaretine yeni başladığında Hell's Kitchen'daki apartmanın pul büyüklüğündeki arka bahçesinde birkaç mevsim bir incir ağacına bakmış, şiddetli don sonunda ağacı öldürmüştü. Yine de arkadaşlarını o ağaçtan incir götürerek sevindirmişti; incirlerin kentin ortasında yetiştiğini söylediğinde şaşırmışlardı. Bazen evine geldiklerinde onlara kahverengi gövdesi ve yeşil yaprakları bahçe duvarına doğru yayılan, kökleri binanın altına uzanıp kış boyunca kalorifer dairesinin sıcaklığına tutunan incir ağacını gösterirdi.

Arka bahçeye küçük bir masayla birkaç katlanır iskemle koymuştu. Carmella bir şişe grappa ile ekmek ve zeytinyağı getirirdi aşağıya. Biraz da peynir ve domates belki; ne varsa birlikte yerlerdi. Carmella bazen çocuklarla birlikte ona katılır, Vito'nun komşulara her Eylül hasadından sonra ağacı çuval beziyle sardıktan sonra branda beziyle örterek kış için nasıl kundakladığını anlatışını büyülenmiş gibi dinlerdi. Vito iş dönüşü sonbahar ve kış aylarında bile apartmana girmeden önce arka bahçeye geçip incir ağacına bakardı.

Avlu her zaman ıssızdı. Aslında binaya ait olmasına ve kendisi talep etmemesine rağmen orasını Vito'ya bırakmıştı. Geçen yük trenlerinin takırtısı, motorlu taşıtların gürültüsü, eskicilerin ve buzcuların ve hurdacıların ve bıçak bileyicilerinin bağırtılarıyla dünyanın gürültülü yerlerinden biri olan Hell's Kithcen'de yaşadığı onca yıl bir kez bile incir ağacının yanındaki masada başka birini otururken bulmamıştı. Ağustos ayında meyveler dolgunlaşıp yeşil yaprakların altına doğru sarkmaya başladığında merdiven sahanlığına bir çanak dolusu sulu incir bırakır, meyveler öğleye doğru bitince Carmella çanağı mutfağa geri getirirdi. Mevsimin ilk incirini kendine saklardı Vito. Mutfak bıçağıyla maun rengindeki kabuğunu pembe

etine kadar yarardı. Sicilya'da o tür incire Tarantelle derlerdi.

Doğduğu evinin arkasında bir incir ağacı bahçesi olduğunu hatırlıyordu Vito. İncirler olunca ağabeyi Paolo ile onları ağızlarına şekerleme gibi atarlardı. Değer verdiği çocukluk anılarıydı bunlar. Gözlerini yumar ve kendini çocukken şafak sökerken tüfeğini omzuna asıp ava çıkan babasının peşinden giderken görebilirdi. Tahta masada yenen yemekleri hatırlardı. Babası her zaman masanın başında, annesi öteki uçta, o ve Paolo karşı karşıya otururdu. Paolo'nun arkasında camlı bir kapı vardı, onun ardındaysa bahçe ve incir ağaçları.

Annesinin ve babasının yüzlerini hatırlamakta zorlanıyordu aslında. Sicilya'da geçirdiği yıllar boyunca bir köpek yavrusu gibi izlediği Paolo'nun yüzü bile fazla belirgin değildi. Hatları yıllar geçtikçe solmuştu. Ölümden dönüp gelecek olsalar onları görür görmez tanıyacağından emindi ama zihninde tam olarak canlandıramıyordu. Seslerini yse duyabiliyordu. Annesinin onu konuşmaya teşvik edişini hatırlıyordu: "*Parlare! Vito!*" Annesinin az konuştuğu için nasıl kaygılandığını ve kendini omuz silkip, "*Io non so perché,*" diyerek açıkladığında başını sallayışını hatırlıyordu. Babasının geceleri ateşin karşısında ona masal anlatan sesini, yemek masasında uyuyakaldığında Paolo'nun ona gülüşünü duyabiliyordu.

Pek çok anısı vardı o zamanlara dair. Bazen işinin gerektirdiği acımasız çirkinliklerden birinin ardından New York'un ve Amerika'nın soğuğunda o minik avluda tek başına oturup Sicilya'daki ailesini düşünürdü.

Ama belleğinden silmek istediği anılar vardı bir de. Bunların en kötüsü, annesinin kollarını iki yana açmış halde geriye doğru uçuşu ve hâlâ havadayken ağzından çıkan son sözlerinin yankısıydı: "*Kaç! Vito!*"

Babasının cenazesinde kolunu omzuna dolayan annesinin yanında yürüdüğünü hatırlardı. Taşıyıcılar babasının tabutunu çukura indirip dağıldıktan sonra tepelerde yankılanan silah seslerini hatırlardı. Annesinin cenaze törenini tepeden izlemeye çalışan Paolo'nun cesedinin üzerine eğilişini hatırlardı.

Sonra birbirlerine karışan bir dizi sahne belirirdi zihninde. Annesi bir an ağlayarak Paolo'nun üzerine kapanmışken, hemen ertesinde Don Ciccio'nun malikanesinin çakıl döşeli patikasında yürürdü. Yolun iki yanında harikulade çiçekler olurdu. Don Ciccio önünde bir çanak portakal ve bir sürahi şarapla masanın başında otururdu. Küçük ve yuvarlak ahşap masanın dolgun bacakları vardı. Don Ciccio şişman ve bıyıklı bir adamdı; sağ yanağında bir beni, üstünde de yelek ve güneşte parlayan uzun kollu beyaz gömlek vardı. Yeleğinin cebinden sarkan altın köstek göbeğinin tepesinde yarım daire oluşturmuştu. Arkasında iki büyük taş sütunla gerisinde silahlı bir muhafızın durduğu dövme demirden yapılma süslü çit vardı.

Bütün bunları tüm ayrıntılarıyla hatırlayabiliyordu Vito. Annesinin hayatta kalan tek oğlu için nasıl yalvarışını, Don'un reddedişini, annesinin siyah elbisesinin altından bıçağı çekmek için eğilişini, bıçağı Don Ciccio'nun boynuna dayadıktan sonra haykırdığı son sözleri...

"Koş! Vito!"

Ve onu kolları iki yana açık halde geriye savuran silah sesi.

Belleğinden silmek isteyeceği anılardı bunlar Vito'nun.

On dört yıl önce New York'un kendine ait olduğunu öne sürdüğü bölgesini Sicilya'da bir kasabayı yönetir gibi yönetmeye kalkan Don Fanucci'yi öldürerek şimdiki hayatını seçtiğinde, arkadaşları onun düşmanlarına karşı korkusuz ve acımasız olduğuna karar vermişti. Arada sırada öyle düşünmelerine izin verirdi Vito. Belki de doğruydu bu. Fanucci'yi görür görmez öldürmek istemiş ve onu öldürmenin kendisine yarar sağlayacağım anlayınca bunu yapmaya karar vermişti. Bir an için bile korkuya kapılmamıştı.

Fanucci'yi dairesinin önündeki karanlık holde beklemişti. San Gennaro Bayramı'nın müziği, şamatası, havai fişek gürültüsü binanın tuğla duvarları tarafından emiliyordu. Silah sesini boğmak için namluya beyaz bir havlu sarmıştı, Fanucci'nin kalbine ilk mermiyi sıktığında bez alev almıştı. Fanucci bedenine saplanan mermiyi arar gibi yeleğini parçalarken Vito ona bir kez daha ateş etmişti. Bu kez yüzüne isabet eden mermi tertemiz girmiş, iri adamın yanağın-

da sadece küçük ve kırmızı bir delik açılmıştı. Nihayet yere yığıldığında Vito yanan havluyu çözmüş, namluyu Fanucci'nin ağzına sokup beynine son bir mermi daha sıkmıştı. Adam kapısının eşiğinde can verirken hiçbir şey hissetmemişti. Onu öldürmenin ailesinin intikamını almakla nasıl bağdaştığını aklın izah etmesi mümkün değildi belki ama kalbin mantığı bunu yapabilirdi.

Fanucci başlangıç olmuştu. Vito'nun öldürdüğü bir sonraki adam Don Cicco'nun kendisi olacaktı. Sicilya'ya, Corleone kasabasına dönmüş ve onu domuz keser gibi boydan boya yarmıştı. Şimdi kendi de bir 'Don' idi ve evinin çalışma odasında kendi malikanesinin planlarını inceliyordu.

Fredo ile Michael aşağıda yine kavga ediyordu. Vito ceketini çıkartıp çalışma iskemlesinin arkalığına astı. Oğlanlar bağrışmayı kesince dikkatini tekrar planlara yöneltti. Carmella çocukları azarladı, onlar da kendilerini savunmak için tekrar bağırmaya başladı. Vito planları kenara itip odasından çıktı.

Merdivenin yarısında bağırışlar kesilmişti. Vito mutfağa vardığında Michael ile Fredo masada sessizce oturuyordu. Michael okul kitaplarından birini okuyor, Fredo ise ellerini önünde kavuşturmuş hiçbir şey yapmadan duruyordu. Carmella kaygıyla seyrederken ikisini de kulaklarından tutup salona götürdü. Çocukları kulaklarından sıkıca tutmaya devam ederek pencerenin yanındaki koltuğa oturdu. Fredo'nun kulağını tuttuğunda, "Papa, Papa!" diye bağırmaya başlamış, Michael ise her zamanki gibi sesini çıkarmamıştı.

"Michael cebimden beş sent aldı, Papa!" dedi Fredo. Gözlerinde yaşlar birikmişti.

Vito dönüp Michael'a baktı. En küçük oğlu ona kendi çocukluğunu hatırlatıyordu; tek başına oynarken mutlu olur, çok az konuşurdu.

Michel babasının gözlerine baktı ve başını iki yana salladı.

Vito elinintersiyle Fredo'ya bir tokat attı ve onu çenesinden tuttu.

"Cebimdeydi ama!" diye bağırdı Fredo hiddetle. "Şimdi yok!"

"Bu yüzden kardeşini hırsızlıkla mı suçluyorsun?"

"Beş sentim gitti, Papa?"

Vito onun çenesini biraz daha sıktı. "Sana bir kere daha soruyorum. Kardeşini hırsızlıkla mı suçluyorsun?" Fredo'nun yanıtı gözlerini kaçırmak olunca Vito onun çenesini bıraktı. "Michael'dan özür dile."

Fredo yarım ağızla, "Özür dilerim," dedi.

O sırada ön kapı açıldı ve içeriye Sonny girdi. Tamirhaneden tulumuyla gelmişti ve çenesinde, alnında yağ lekeleri vardı. Mutfak kapısından içerideki sahneyi izleyen Carmella, eşine bir bakış gönderdi.

Vito çocuklara odalarını gitmelerini ve akşam yemeğine kadar aşağı inmemelerini söyledi. Bu Fredo için bir cezaydı ama Michael zaten odasına gidip kendi başına kitap okuyacaktı.

Sonny salona girince Vito, "Bronx'tan buraya yıkanmak için mi geldin yine?" diye sordu.

"Gelmişken annemin yemeklerinden yemek iyi oluyor. Kendi dairemde yıkanmak istediğimde bunu mutfakta yapmak zorundayım, Papa."

Carmella üstünde önlükle salona girdi ve "Şu haline bak, yağ içindesin!" dedi.

"Tamirhanede çalışınca öyle oluyor, Anne." Sonny annesine sarıldı. "Şimdi yıkanacağım."

"Akşam yemeğine kalacak mısın?" diye sordu Carmella.

"Tabii ki." Odasına çıkmak için merdivene yöneldi. "Ne pişiriyorsun?"

"Domates soslu dana biftek," dedi Carmella.

Vito, "Mönüye bakmak ister misin?" diye söylendi. "Damak zevkine daha uygun bir şeyler bulursun belki."

"Annemin yaptığı her şey damak zevkime uyar benim. Öyle değil mi, Anne?"

Sonny gözden kaybolduktan sonra Carmella eşine bir bakış daha gönderdi.

Vito yavaşça koltuktan kalkarken, "Konuşacağım onunla," dedi.

Yelek cebindeki saate baktı. Altıyı beş geçiyordu. Merdivene yürürken durup radyoyu açtı, düğmesini bir haber kanalı bulana kadar çevirdi. Haberler seçimlere ve reformistlere dairdi. Napoli kökenli bir kodaman valiliğe aday olmuştu. Vito istasyon değiştirdi, Campbell Çorba Programı'nı bulunca bir süre Amos ile Andy'yi dinledi. Kingfish'in Andy'nin başım bir kez daha bir tür belaya soktuğunu anlamasına yetecek kadar kulak kabarttıktan sonra radyoyu kapatıp Sonny'nin odasına yöneldi.

Kapıyı bir kez çaldı. Sonny hafifçe aralayıp baktıktan sonra kapıyı sonuna kadar açıp, "Papa!" dedi. Şaşırmıştı. Göğsü çıplaktı ve omzunda havlu asılıydı.

Vito, "Girebilir miyim?" diye sordu.

Sonny, "Elbette..." dedi ve babasının yolundan çekildi.

Odası küçük ve sadeydi: Tahta başlığında bir haç olan tek kişilik yatak, üstünde kristal bir şekerleme tabağı bulanan şifonyer, tülbentten perdeler.

Vito yatağa oturup Sonny'ye kapıyı kapatmasını işaret etti. "Üstüne bir gömlek giy. Seninle konuşmak istiyorum."

"Mesele nedir, Papa?" Sonny yatağın üstünden buruşuk gömleğini alıp giydi. "Bir sorun mu var?"

Vito yavaşça yatağa vurdu. "Otur. Annen senin için kaygılanıyor."

"Para yüzünden kaygılanıyor," dedi Sonny. Durumu anlamıştı.

"Doğru. Para yüzünden kaygılanıyor. Elli doların eksikliğini hissetmiyor musun? Pantolonun cebinde elli dolar bırakıyorsun ve ona hiçbir şey sormuyorsun."

"Annem parayı Tom'a vermiş, Papa." Vito'nun yanına oturdu. "Tom bana anlattı. Elli doları kaybettiğimi düşünsem kentte herkese sorardım. Paraya ne olduğunu bildiğimden soracak bir şey yoktu."

"Elli dolarlık banknot sende ne arıyor, Sonny? İki haftalığından fazla o para."

"Paramı harcayabileceğim yer mi var, Papa? Yemeklerimi genellikle burada yiyorum. Kiram ucuz."

Vito ellerini kucağında bitiştirip bekledi.

"Tanrım!" dedi Sonny nihayet. Ayağa fırlayıp babasına arkasını döndü, sonra tekrar ona baktı. "Cuma akşamı Greenponit'de Polonyalılarla poker oynadım," dedi. Kendini savunmak için sesini yükseltmişti. "Arkadaşça oynuyorduk, Papa! Genellikle ya iki dolar kaybeder ya da iki dolar kazanırım. Ama bu kez büyük kazandım." Sonny ellerini kavuşturdu. "Cuma akşamı yapılan küçük bir poker partisi, Papa!"

"Kazandığın parayı böyle mi harcıyorsun? Polonyalılarla poker oynamayarak mı?"

"Kendi başımın çaresine bakıyorum."

"Kendi başının çaresine bakıyorsun," diye tekrarladı Vito. Yatağı işaret etti bir kez daha. "Para biriktiriyor musun? Sana dediğim gibi banka hesabı açtın mı?"

Sonny oturdu ve yere baktı.

"Hayır," dedi Vito. Yanağım mıncıklayınca Sonny ondan uzaklaştı. "Dinle beni, Santino. İnsanlar otomobil sanayinde büyük servetler ediniyor. Önümüzdeki yirmi, otuz yıl boyunca..." Ellerini sonu olmadığını ifade edecek şekilde açtı. "Çok çalışırsan ve benim de desteğimle yaşın ilerlediğinde hayalini bile kuramayacağım kadar büyük bir servete sahip olabilirsin." Elini Sonny'nin dizine koydu. "Çok çalışmalısın. Sanayiyi en küçük ayrıntısına kadar öğrenmelisin. Gelecekte kendi başına tuvalete gidemeyecek hale geldiğimde bana bir bakıcı tutarsın."

Sonny yatağın arkalığına yaslandı. "Papa, ben buna uygun olduğumdan emin değilim," dedi.

"Neye?" diye sordu Vito, sesindeki rahatsızlığa kendi de şaşırarak.

"Her gün kir pas içinde çalışmaya. Leo'ya elli dolar kazandırmak için günde sekiz-on saat çalışıyorum ve o bana elli sent ödüyor. Kerizlere göre bir iş bu, Papa."

"Hemen patron mu olmak istiyorsun? Aletleri ve teçhizatı sen mi satın aldın, Leo mu? Kirayı sen mi ödüyorsun, Leo mu? Tabelada Leo'nun Tamirhanesi mi yazıyor, Santino'nun Tamirhanesi mi?" Cevap gelmeyince devam etti. "Tom'a bak, Sonny. Banka hesabında birkaç yüz dolar birikmiş parası var. Ayrıca üniversite giderlerine katkıda bulunmak için bütün yaz çalıştı. O çok çalışıp kendini geliştirmeyi biliyor." Sonny'yi usulca çenesinden tutup kendine yaklaştırdı. "Çok çalışmadan kimse bir yere gelemez bu hayatta! Bunu unutma, Santino!"

Yataktan kalkarken yüzü kızarmıştı. Kapıyı açtıktan sonra dönüp oğluna bir kez daha baktı. "Çalışmanın kerizler için olduğuna dair bir laf daha duymak istemiyorum, *capisc*? Tom'u kendine örnek al, Santino." Oğluna sert bir bakış gönderdikten sonra odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapatmadı.

Sonny yatağına yığıldı. Havaya Tom'un yüzüne vurur gibi yumruklar salladı. Babası çok değer verdiği Tom Hagen'in İrlandalı bir fahişeyi becerdiğini öğrense ne düşünürdü acaba? Sonra bu düşünce -Tom'un Luca Brasi'nin metresine bulaşmış olması- onu önce gülümsetti, sonra güldürdü ve öfkesini dağıttı. Sırıtarak sırtüstü uzanıp kollarını ensesinde kavuşturdu.

Babası her zaman Tom'u örnek gösterirdi ona: 'Tom şöyle yapıyor, Tom böyle yapıyor!' Ama sadakat ve sevgi konusunda tek kelime etmezdi. Vito'nun büyük oğluydu o. İtalyan isen başka şey söylemeye gerek yoktu. Sonny de zaten Tom'a hiçbir zaman öfkeli kalamazdı. Tom onun için her zaman ev sahibinin bütün eşyalarını sokağa koyduğu binanın önünde üç bacaklı bir iskemlede otururken bulduğu çocuk olarak kalacaktı.

Tom'un annesi bir yıl önce alkolden ölmüş, birkaç hafta önce de babası ortalıktan kaybolmuştu. Çok geçmeden Katolik hayır kurumlarından biri onu ve kız kardeşini almaya gelmiş ama Tom kaçıp haftalarca istasyonlarda ve yük trenlerinde yatmış, yakalandığında

dayak yemişti. Bu mahallede herkes tarafından biliniyordu ve insanlar babasının içki cümbüşünü bitirdiğinde döneceğini söylüyordu. Ama adam dönmedi ve bir sabah ev sahibi bütün eşyaları sokağa fırlatıp daireyi boşalttı. Öğleye doğru üç bacaklı bir iskemleyle birkaç değersiz eşya dışında her şey gitmişti.

Bütün bunlar olduğunda Sonny on bir yaşındaydı. Tom gerçi ondan bir yaş büyüktü ama bir deri bir kemik kalmıştı ve gören onu on yaşında sanırdı. Sonny ise on dört yaşında gösteriyordu.

Yedi yaşındaki Michael o öğleden sonra Sonny'nin peşine takılmıştı ve ellerinde yaptıkları alışverişin torbalarıyla bakkaldan dönüyorlardı.

Tom'u önce Michael gördü ve Sonny'nin pantolonunu çekiştirdi. "Sonny, bak," dedi.

Sonny o yana döndüğünde başında bir kesekağıdıyla üç bacaklı iskemleye oturan çocuğu gördü. Mahallenin büyük çocuklarından ikisi Johnny Fontane ile Nino Valenti az ötede sigara içiyordu.

Sonny karşı kaldırıma geçince Michael bu kez de gömleğini çekiştirerek, "Kim o çocuk?" diye sordu. "Neden başına kesekağıdı geçirmiş?"

Sonny aslında Tom Hagen'i tanıyordu ama Michale'e bunu söylemedi. Johnny ile Nino'nun önlerine geldiklerinde durup ne olduğunu sordu.

"Tom Hagen kör olduğunu düşünüyor," dedi Johnny. Gür saçlarını alnına düşürerek tarayan zayıf ve yakışıklı bir tipti.

"Kör mü?" dedi Sonny. "Neden?"

Nino söze karıştı. "Annesi öldü ve babası..."

"Bunları biliyorum. Neden kör olduğunu düşünüyor?"

Johnny, "Ben nereden bileyim, Sonny?" dedi. "Git ona sor. Annesi ölmeden önce kör olmuştu. Belki irsi falan olduğunu düşünüyordur."

Nino buna gülünce Sonny, "Sence bu komik mi?" dedi.

Johnny, "Nino'yu kafana takma, salaktır," diye onu yatıştırmaya çalıştı.

Sonny kendisine doğru bir adım atınca Nino ellerini havaya kaldırdı. "Hey, canını sıkmak istemedim, Sonny."

Michael bir kez daha Sonny'yi çekiştirdi. "Gidelim."

Sonny bir süre daha Nino'ya dik dik baktıktan sonra yürüdü, Tom'un önünde durdu ve "Ne yapıyorsun, aptal?" dedi. "Ne bok yemeye geçirdin o torbayı başına?" Cevap gelmeyince kesekâğıdını çekti ve Tom'un gözlerine kirli bir bez bağladığını gördü. Sol gözün olması gerektiği yerden irin ve kan sızmıştı. "Ne bu halin, Tom?"

"Kör oluyorum, Sonny!" dedi Tom.

Birbirlerini doğru dürüst tanımıyorlardı; birkaç kez konuşmuşlukları vardı, o kadar. Sonny yine de Tom'un sesindeki yakarışı duydu; hem umutsuzluk hem de yardım çağrısı vardı. Ömür boyu dostluk yapmışlardı ve çocuk ondan yardım istiyordu sanki.

"*V'fancul!*" diye mırıldandı Sonny. Bir dakika süreyle kaldırımda daireler çizerek yürüdü; küçük dansı ona düşünmek için zaman kazandıracaktı sanki. Sonra elindekileri Michael'e verdi, Tom'u iskemlesiyle birlikte kucakladığı gibi taşımaya başladı.

"Ne yapıyorsun, Sonny?" diye sordu Tom.

"Seni babama götürüyorum."

Öyle yaptı. Michael fal taşı gibi açılmış gözlerle izlerken Tom'u iskemleyle birlikte önce eve, sonra da babasının Clemenza ile birlikte oturduğu salona taşıdı ve babasının önüne bıraktı. Soğukkanlılığıyla ün yapmış olan Vito bile donup kalmıştı.

Clemenza kesekâğıdını Tom'un başından çekti ve sargı bezinden sızan kanı ve irini görünce bir adım geriledi. "Kim bu?" diye sordu Sonny'ye.

"Tom Hagen," dedi Sonny.

Carmella odaya girip yavaşça Tom'un koluna dokundu. Gözüne daha iyi bakabilmek için başını geriye doğru itti ve "*Infezione*," dedi Vito'ya.

Vito, "Doktor Molinari'yi çağır," diye fısıldadı. Gırtlağı kavrulmuştu sanki.

Clemenza bir şey söylemek istedi ama Vito elini kaldırıp onu susturdu, sonra Sonny'ye döndü. "Onunla biz ilgileniriz. Senin arkadaşın mı?"

Sonny bir an düşündükten sonra, "Evet, Papa," dedi. "Kardeşim gibidir." Neden öyle dediğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Vito'nun bakışları kalbinden geçenleri okumaya çalışır gibi uzun süre Sonny'nin üzerinde kaldı. Ardından kolunu omzuna dolayıp Tom'u mutfağa götürdü.

O gece ve izleyen beş yıl boyunca, yani üniversiteye gidinceye dek Sonny odasını Tom ile paylaştı. Çocuğun gözü iyileşti. Kilo aldı. Okulda Sonny'nin özel öğretmeniydi; bazı şeyleri elinden geldiğince anlamasına yardım eder, başka çare kalmayınca cevapları kendisi verirdi.

Tom yıllar boyunca Vito'yu memnun etmek için her şeyi yaptı ama hiçbir şey Vito'nun öz oğlu olmasını sağlayamazdı. Hiçbir şey ona öz babasını geri getirmezdi. Sonny ona asla kızamazdı; üç bacaklı iskemlede bulduğu günün, *'Kör oluyorum, Sonny,'* deyişinin anısı kalbine kazınmıştı.

Annesinin mutfaktan gelen sesi merdiveni tırmanıp bir şarkı gibi odasına ulaştı: "San-ti-no! Yemek hazır sayılır! Suyunun sesini neden duymuyorum?"

Sonny, "On dakika sonra aşağıdayım, Anne!" diye seslendi. Yatağından fırlayıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Dolapta bir bornoz buldu ve üstüne geçirdi.

Banyodan çıkıp giyindikten sonra dolabın üst raflarından birinin arkasına gizlediği şapka kutusunu alıp açtı, çıkarttığı yeni, yumuşacık fötr şapkayı başına geçirdi. Şifonyerin aynasını doğrultup kendine baktı. Kenarını alnına düşürdükten sonra şapkayı hafifçe sağa yatırdı. İri dişlerini ortaya çıkaran yakışıklı gülümsemesiyle kendine bir kez daha baktıktan sonra şapkayı kutuya yerleştirip rafa kaldırdı.

"*Santino*!" diye seslendi Carmella.

"Geliyorum, Anne!" dedi, kapıya doğru yürürken.

Gece yarısını biraz geçe *Juke'un Tekkesi* silindir şapkalı ve smokinli kodamanlardan, ipeklere ve kürklere sarınmış hatunlardan geçilmiyordu.

Sahnedeki trompetçi enstrümanı tavana doğru kaldırmış, bir eliyle sürdini kullanarak çalıyordu ve orkestra 'She Done Him Wrong' parçasının caz yorumunda ona eşlik ediyordu. Yüzü neredeyse trampete sürünecek kadar öne eğilmiş olan davulcu kendi özel ses kabuğuna çekilmiş gibi ritim tutuyordu. Pistte dans eden çiftler birbirine çarpıyor, gümüş ya da deri kaplı cepliklerden içki yudumlarken gülüşüyordu. Geniş mekanda garsonlar iyi giyimli insanların oturduğu masalara tepsilerle yiyecek ve içki taşıyordu.

Sonny ile Cork saatlerdir içiyordu. Vinnie, Angelo ve Nico da öyle. Stevie ise yaptıkları işi *Juke'un Tekkesi*'nde kutlamaya karar vermiş olmalarına rağmen henüz gelmemişti. Vinnie ile Angelo'nun üstünde smokin vardı. Angelo geceye saçı düzgünce taranmış olarak başlamış ama gece ve içkiler ilerledikçe bukleler zapt edildikleri yerlerden kurtulup yüzüne düşmüştü.

Nico ile Sonny geniş klapalı kruvaze takım elbise giymiş, ipek kravat bağlamıştı. Nico'nun elbisesi parlak yeşil, Sonny'ninki yeni fötr şapkasıyla uyumlu bir uçuk maviydi. *Juke'un Tekkesi*'ndeki kadınların çoğu yirmilerinin sonlarında ya da biraz daha yaşlıydı ama bu durum çocukların onlarla dans etmesine engel oluşturmuyordu. Saat gece yarısını biraz geçerken terli ve sarhoşluğun muhtelif safhalarındaydılar. Kravatları gevşetip gömleklerinin yakalarını açmışlardı ve birbirlerinin esprilerine gönülden gülüyorlardı.

Yelekli tüvit ceketi ve papyonuyla çetenin en sade giyimli üyesi olan Cork, aynı zamanda en sarhoş olandı. "Tanrım, ben zom oldum, beyler!" " dedi aşikar olanı dillendirerek ve başını masaya koydu.

"*Ben zom oldum!*" diye tekrarladı Sonny. "Sana bir kahve alayım mı?"

Cork birden doğruldu. "Kahve mi?" Cebinden bir matara çıkardı. "Yanımda birinci sınıf Kanada viskisi varken mi?"

"Hırsız İrlandalı seni," dedi Nico. "Kaç şişe yürüttün kendine?"

"Offf! Kes sesini be, İtalyan âşığı orospu çocuğu!"

Soygundan sonra bu cümle her seferinde kahkahalara neden olmuştu, *Juke'un Tekkesi*'nde de aynı işlevi gördü.

Ama Vinnie Romero'nun kahkahası Luca Brasi'nin içeri girdiğini gördüğü anda kesildi. "Hey, çocuklar! Şuraya bakın."

Luca kulübe kolunda Kelly O'Rourke ile girmişti. Üstünde frak ve çizgili pantolon vardı, yakasına beyaz bir çiçek takmıştı. Kelly tek omuzu askısız krem rengi dar gece elbisesiyle ona yaslanmıştı. Kalçasındaki kalp şeklindeki elmas iğne, elbisenin kumaşını toplayıp kemer oluşturacak şekilde tutuyordu. Şef garsonu izleyip orkestraya yakın bir masaya yerleştiler. Luca etrafa bakınınca Cork ve diğerlerinin onları izlemekte olduklarını farkedip başıyla selam verdi ve şef garsona bir şeyler söyledi.

Ardından kalkıp Kelly'yi de yanına alarak onların masasına geldi. "Vay canına!" dedi, "Bu bizim spor ayakkabı çetesi değilse ne olayım."

Gençler ayağa kalkınca Cork'un elini sıktı Luca ve "Bu herif de kim?" diye sordu Sonny'ye bakarak.

"Bu mu?" dedi Cork, Sonny'yi iterek. "Bizden içki çöplenen çaylağım teki."

"Hey!" dedi Sonny, başını kaşıyıp olduğundan daha sarhoş görünmeye çalışarak. "Spor ayakkabı çetesi ne demek?"

"Boş ver," diye cevap verdi Cork. "Bir şey demek değil." Luca'ya döndü. "Bu harikulade bebek kim asıl?"

"Sana ne?" dedi Luca onun çenesine bir yumruk sallar gibi yaparak.

Kelly kendini tanıştırdı. "Ben Luca'nın sevgilisiyim."

"Şanslı adamsın," dedi Cork, Luca'ya.

Kelly kolunu sevgilisininkine dolayıp ona yaslandı ama gözleri Sonny'deydi. "Sen şu üniversiteli çocuğun arkadaşı değil misin?" dedi. Tom Bilmemkim..."

"Hangi üniversiteli çocuk?" diye sordu Luca.

"Üniversiteli bir çocuk işte," dedi Kelly. "Ne oldu, Luca? Bebenin tekini kıskanmayacaksın herhalde? Sana ait olduğumu biliyorsun, değil mi?" Başını Luca'nın omzuna yasladı.

"Ben kimseyi kıskanmıyorum, Kelly." Luca'mn bedeni gerilmişti ve heykel gibi hareketsiz duruyordu. "Beni tanırsın."

"Elbette," dedi Kelly onun kolunu sıkarak ve Sonny'ye döndü tekrar. "Onu tanıyor musun?"

"Tom Bilmemkim'i mi?" Sonny elini ceketinin cebine soktu ve Luca'nın hareketlerini izlemekte olduğunu gördü. "Evet, Tom adında bir üniversite öğrencisi tanıyorum."

"Beni aramasını, ondan haber almak istediğimi söyle."

"Yok ya?" dedi Luca. Çocuklara baktı. "Kadınlar!" Kolunu Kelly'nin beline doladı. "Gidelim, bebeğim."

Onlar biraz uzaklaşınca Nico, "Bu da neyin nesiydi?" diye sordu Sonny'ye.

"Evet, Sonny," dedi Cork. "Tom'u nereden tanıyor karı?"

Sonny etrafına bakındı ve Luca'nın hâlâ onu izlediğini gördü. "Topuklayalım buradan."

Cork, "Önce sen çık," dedi. "Seni tanımıyoruz ya."

Angelo, "Gözümüz Luca'nın üstünde olacak," diye mırıldandı.

Sonny gülümsedi ve Cork'un elini uzak bir tanıdığa veda eder gibi sıktı. "Sizi arabamda bekleyeceğim."

Sonny yavaşça vestiyere doğru yürüdü; Luca'da kaçıyormuş izlenimi uyandırmak istemiyordu. Kutu gibi şapka ve fileli çorap giymiş bir kız elinde sigara tepsisiyle yoluna çıkınca bir paket Camel almak için durdu.

"Luckie'yi denemelisin," dedi kız gözlerini kırpıştırarak. "Hem daha hafif hem de tadı daha güzel."

"İyi öyleyse," dedi Sonny oyuna katılarak. "Bir paket ver, bebeğim."

Kız göğüslerini öne çıkarıp tepsiyi ona doğru itti. "Kendin al. Yuvarlak, sert ve mükemmel paketlenmişler."

Sonny tepsiye bir çeyreklik bıraktı. "Üstü kalsın." Kız göz kırpıp uzaklaşan kızı bakışlarıyla izledi. Luca'nın masada Kelly'ye doğru eğildiğini gördü. Mutlu görünmüyordu. "Tom!" diye mırıldandı kendi kendine Sonny. "Canına okuyacağım senin!" Paltosuyla şapkasını alıp caddeye çıktı.

Juke'un Tekkesi'nin ön kapısı West Bulvarı 126 numaraya açılıyordu. Sonny bir reklam panosunun önünde durdu, sigara paketini açıp bir tane yaktı. Reklam panosunda Cab Calloway ve orkestrası vardı. 'Minnie the Moocher' çalıyorlardı herhalde.

Sonny, "Hay-di-hay-di-hay..." diye mırıldandı ve sert esen rüzgara karşı paltosunun yakasını kaldırdı. Sonbahardı henüz ama rüzgar kışı müjdeler gibiydi. Kulübün kapısı arkasında açılınca caddeye müzik sesi yayıldı.

Kürk yakalı siyah palto giymiş kır saçlı bir adam dışarıya çıkıp bir puro yaktı. "Nedir bu velvele?" diye sordu Sonny'ye.

Sonny onu başıyla selamladı ama karşılık vermedi. Bir saniye sonra baklava desenli kazak giymiş zayıf bir çocuk çıktı dışarıya, siyah paltolu adama bakıştı ve birlikte yürümeye başladılar.

Sonny onları arabasına varıncaya dek izledi. Direksiyona geçti, pencereyi indirdi ve gerindi. Başı biraz dönüyordu ama Luca ona Tom'u sorduğu anda ayılmıştı.

Zihninde Kelly'nin perdeyi çekip caddeye bakışı canlandı. Tom arkasında belirinceye kadar birkaç saniye ancak durmuştu pencerede ama o kısacık sürede Sonny kadının vücudunu belleğine kazımıştı. Düş gibiydi. Yuvarlak yüzü kızıl saçlarının altında pembebeyazdı; dudakları kırmızı, kaşları köşeliydi. Ve o mesafeden, camın ardından bile Sonny onda öfkeli bir şeyler olduğunu düşünmüştü.

Kelly O'Rourke'un ne kadar tehlikeli olabileceğini tarttı kafasında Sonny. Şapkasını geriye atıp başını kaşıdı. Kız ne tür bir oyun oynuyordu acaba? Kıskandırma mı? Başka yanıt bulamadı. Luca'yı kıskandırmak istiyordu besbelli. Fakat bunun için neden Tom'u kullanıyordu? Ayrıca onun Tom'u tanıdığını nereden biliyordu? Hatta kendisini nereden tanıyordu? O noktada tıkanıp kaldı.

Kadınlara akıl erdirmek her zaman güçtü ama o kız bu konuda rahatlıkla ödül alabilirdi. Papa bunu öğrenecek olsa... *Madon!* Tom'un yerinde olmak istemezdi. Öte yandan Papa kendi yediği haltları öğrenecek olsa kendi yerinde olmak da istemezdi.

Papa'nın bütün çocukları için planları vardı. Tom avukat olacak ve siyasete atılacaktı. Sonny sanayici olacaktı. Michael, Fredo ve Connie henüz gelecekleri şekillendirilecek kadar büyümemişti ama onların zamanı da gelecekti. Herkes Papa'nın olmasını istediği insan olmak zorundaydı; Leo'ya daha fazla kölelik yapmayı düşünmeyen Sonny hariç. Babasıyla konuşmanın bir yolunu bulacaktı. Ne yapmak istediğini biliyordu ve o işte iyiydi. Çetesini kuralı henüz bir yıl bile olmadığı halde arabası, gardırop dolusu giysisi ve şiltesine gizlediği birkaç bin doları vardı.

"Hey!" dedi Cork, yolcu tarafındaki pencereyi tıklatıp ön koltuğa binerek.

"*Minchia!*" Sonny korkuyla yerinden fırlayınca sağa kaykılan şapkasını düzeltti.

Arka kapılar açıldı, Romero kardeşlerle Nico da arabaya bindi.

"O da neyin nesiydi?" diye sordu Nico.

Sonny onu görebilmek için döndü. "Buna inanmayacaksın," dedikten sonra Tom ile Kelly'nin arasında geçenleri anlattı.

"*Fannabala!*" dedi Vince. "Tommy o hatunu ayıkladı mı yani?"

Cork başını kaygıyla iki yana salladı. "Luca bunu öğrenirse..."

"Onu baban bile kurtaramaz," diye tamamladı Nico.

"Nedir bu kızın oyunu?" diye sordu Sonny. "Luca'ya anlatırsa kendisi de ölür muhtemelen."

"*Muhtemelen* mi?" dedi Angelo. "Ben öyle olacağına bahse girerim."

"Öyleyse?"

"Biliyorsam ne olayım?" dedi Cork. Arkasına yaslanıp şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. "Durum karışık." Sonra susunca diğerleri bir şeyler söylemesini bekledi. "Düşünemeyecek kadar sarhoşum," dedi sonunda. "Arkadaşın Cork'a bir iyilik yapıp onu evine bırakır mısın, Sonny?"

"Pekala, beyler..." dedi Sonny doğrularak. Onlara Tom ve Kelly hakkında çenelerini kapalı tutmalarını tembihlemeyi düşündü ama sonra bunun gereksiz olduğuna karar verdi. En gevezeleri Nico'ydu, o da çetenin dışında kimseyle konuşmazdı. Sonny'nin onları seçmesinde bunun payı büyüktü. İkizlerin sadece birbiriyle konuştuğu bilinirdi. Kaldı ki kendi aralarında da fazla konuşmazlardı. Cork'un ağzı laf yapardı ama zeki ve güvenilir biriydi.

"Ben bu prensesi eve bırakayım," dedi Sonny.

"Bir süre dinleniyor muyuz?" diye sordu Nico.

"Tabii. Her işten sonra yaptığımız gibi. Acelemiz yok."

Vinnie onun omzunu okşayıp arabadan inerken Angelo, "Görüşürüz, Cork," deyip kardeşini izledi.

Nico bir ayağını arabanın dışına atıp Cork ile Sonny'yi başıyla selamladı. "Bu İtalyan âşığı orospu çocuğunu evine bırak."

"Tanrım!" dedi Cork. "Bu espriyi biraz dinlendirmeleri gerek."

Sonny arabayı çalıştırıp 126. Sokak'a saptı. "Öfff be!" dedi. "Yarın işe gitmem gerek."

Cork kapıya yaslanıp fötr şapkasını koltuğa fırlattı. Şapkanın bastırması nedeniyle tuhaf bir şekil alan saçıyla yolculuk sırasında uyuyakalmış bir çocuğu andırıyordu "Vestiyerdeki kızın memelerini fark ettin mi?" diye sordu. "Kendimi onlara gömüp boğuluncaya kadar yüzmek istedim."

"Başlıyoruz yine!"

"Ne var bunda? Hepimiz kadınların ilgisine mazhar olamıyoruz. Kimimiz hayal gücünü kullanmak zorunda."

Sonny şapkayı alıp Cork'a geri fırlattı. "Ben kadınların ilgisine mazhar olmuyorum."

"Yok ya! Kaç tane düzdün bu hafta? Hadi, Sonny! Dostun Cork'a anlatabilirsin." Sonny cevap vermeyince, "Yan masada oturan hatuna ne diyorsun?" dedi. "O ne biçim küfeydi öyle!"

Sonny kendini tutamayıp güldü ama Cork'un kadın konusuna dalmasını istemiyordu.

"Nereye götürüyorsun beni?" diye sordu Cork.

"Eve. Götürmemi isteyeceğin yere."

"Hayır." Cork şapkasını havaya atıp başına geçirmeye çalıştı. Iskalayınca alıp tekrar denedi. "Eve gitmek istemiyorum. Lanet bulaşığı yıkamayalı bir hafta oluyor. Eileen'e götür beni."

"Saat sabahın biri, Cork. Caitlin'i uyandıracaksın."

"Caitlin ölü gibi uyur. Ben Eileen'i uyandıracağım, o da bana kızmayacak. Sever küçük kardeşini."

"Elbette sever. Çünkü ondan başka kimsesi kalmadı."

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Caitlin ve yakın ya da uzaktan akraba olduğu beş yüze yakın Corcoran var."

"Dediğin gibi olsun." Sonny kırmızı ışıkta durdu, kavşağa daha iyi bakabilmek için direksiyonun üzerine eğildikten sonra gazladı.

"Aferin!" dedi Cork. "Yasalara uymak diye buna derim."

"Eileen sık sık senden başka kimsesi kalmadığını söyler."

"İrlandalılığından kaynaklanan dramatik bir yanı var," diye homurdandı Cork. Bir süre düşündü. "Birimizin bir gün ölebileceğini düşündün mü hiç, Sonny? Biliyorsun... İş sırasında falan yani?"

"Hayır, düşünmedim. Kurşungeçirmez bir çeteyiz biz."

"Elbette. Ama bunu hiç düşündün mü?"

Sonny kendinin ya da çocuklardan birinin vurulmasından endişe duymuyordu. Herkes plan doğrultusunda davrandığı sürece hiçbir sorun çıkmayacaktı. Ve herkes öyle yapıyordu. Cork'a döndü. "Ben asıl Papa konusunda kaygılanıyorum. Kulağıma Mariposa ile bazı sorunları olduğuna dair bazı şeyler çalındı."

"Yok be," dedi Cork hiç düşünmeden. "Baban yeterince zeki ve kendisini koruyan bir ordusu var. Benim duyduğuma göre Mariposa'nın adamları kapı kulpu düzmeye çalışan bir alay geri zekalı."

"Nereden buluyorsun bu lafları?" dedi Sonny.

"Hayal gücümü kullanıyorum! Beşinci sınıfı hatırlıyor musun? Şu Bayan Hanley'i, parçalanmış lahana suratlı kadını... Beni kulağımdan tutup, 'Ne kadar da zengin bir hayal gücün var, Bobby Corcoran!' derdi.

Sonny arabayı Corcoran Fırını'nın önüne çekti ve dükkanın üzerindeki dairelere baktı. Bütün pencereler beklediği gibi karanlıktı. 43. Sokak ile 11.Cadde'nin köşesindeki sokak lambasının altındaydılar. Fırının yanında iki katlı kırmızı taş bir yapı vardı. Ferforje parmaklıkların arasındaki boşluklarda otlar bitmişti. Taş merdivenin iki yanı da çöpten geçilmiyordu. Binanın pencereleri ve çatısı zamanında yapıya parlak ve dekoratif bir hava katan granitle süslenmişti ama şimdi bunlar da donuk, kabarcıklı ve kirliydi. Cork arabadan inmek için acele etmedi, Sonny'de sessizce oturmaktan şikâyetçi değildi.

"Nico'nun babasının işini kaybettiğini duydun mu? " dedi Cork. "Nico olmasaydı şimdi ekmek kuyruğundaydılar."

"Nico onlara paranın nereden geldiğini söylüyor mu?"

"Sormuyorlar ki? Bak... Sana söylemek için doğru zamanı kolluyordum: Kanca, Mariposa'yı soymaya son vermemizi istiyor. Buna devam edeceksek de Luca'dan uzak durmamız gerekiyormuş."

"*Mannaggia!* Neden?"

"Fazla tehlikeli. Mariposa'nın bu konuda kıçına arı kıçmış bir kere."

"*Mannaggia!*" dedi Sonny bir kez daha.

"Bir sonraki işimiz banka soygunu ya da adam kaçırma falan olur herhalde."

"Adam kaçırmayız biz. Aklını mı yitirdin sen?" Cork cevap vermeyince, "Planlamayı bana bırak," dedi. "Sonraki işin ne olacağına ben karar veririm."

"İyi. Fakat çok uzun sürmesin. Bana göre hava hoş ama Romero kardeşler eve para götürmezse bütün aile kendini sokakta bulacak."

"Tanrım! Neyiz şimdi? İş ve İşçi Bulma Kurumu mu?"

"Ulusal Toparlanma Hareketi'nin bir parçası gibiyiz daha ziyade," dedi Cork.

Sonny dönüp bakınca ikisi de kahkaha attı.

"Yeni Anlaşma de olabiliriz."

Cork şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. "Tanrım! Sarhoşum."

Sonny içini çekti. "Papa'yla konuşmam gerek. Bu tamircilik işi beni öldürüyor."

"Ne diyeceksin ona?" diye sordu Cork yüzünü yarı yarıya örten şapkanın altından, "Gangster olmak istediğini mi?"

"Gangsterim zaten. O da öyle. Tek fark babamın kendini işadamı gibi göstermesi."

"O bir işadamı. Genco Saf Zeytinyağları Şirketi'nin sahibi."

"Doğru," dedi Sonny. "Kentteki her bakkal ya onun zeytinyağını satar ya da yangın sigortası yaptırır."

"Gaddar bir işadamı olduğunu kabul ediyorum." Cork doğrulup şapkasını düzeltti. "Fakat hangi başarılı işadamı gaddar değildir ki, dostum?"

"Evet, tabii. Yine de yasal işlerle uğraşan biri kumar oynatma, tefecilik ve babamın bulaştığı diğer şeyleri yapmaz. Neden öyle biri

değilmiş gibi davranmak zorunda?" Sonny arkasına yaslanıp Cork'a yanıt bekler gibi baktı. "Yoluna çıkan insanlar bir şekilde ölmüyorlar gibi davranıyor. Bu da benim gözümde onu gangster yapar."

"İkisinin arasında fark göremiyorum; işadamı ya da gangster." Cork dönüp Sonny'ye gülümsedi ve gözleri ışıldadı. "Romeroları otomatik tüfeklerle gördün mü? Tanrım!" Ellerini otomatik silah tutuyormuş gibi uzatıp bağırdı: "*Bu son şansın, Rico! Dışarıya* çıkacak mısın yok*sa cesedinin taşınmasını mı istersin oraya?*" Otomatik silahı ateşliyormuş gibi yaparak koltuğunda sarsıldı, ön panele ve kapıya çarptı.

Sonny gülerek arabadan indi. "Hadi. Birkaç saat sonra işte olmam gerekiyor."

Cork kaldırıma indi ve "Hassiktir," deyip arabanın üzerine yığıldı, bir an sonra da fırının yanındaki bahçeye koşup demir parmaklığa tutunarak kustu.

Fırının üzerindeki pencere açıldı ve Eileen'in başı gözüktü. "Tanrı aşkına!" Onun saçları da kardeşininkiler gibi düz ve kumraldı, yüzünün iki yanına doğru iniyordu. Gözleri sokak lambasının ışığında siyah görünüyordu.

Sonny kollarını, '*Ben ne yapabilirim ki?*' anlamına gelecek şekilde iki yana açtı. "Kendisini buraya getirmemi istedi," dedi sesini bağırmadan duyurmaya çalışarak.

"Onu yukarıya getir." Eileen pencereyi kapattı.

"Ben iyiyim," dedi Cork, doğrulup derin bir soluk alarak. "Şimdi daha iyiyim." Elini havada salladı. "Sen gidebilirsin. İyiyim artık."

"Emin misin?"

"Eminim." Cork ceketinin cebini karıştırıp bir dizi anahtar çıkarttı. "Hadi, git."

Sonny onun doğru anahtarı buluşunu ve kilide sokmaya çalışışını seyretti. "*Cazzo!* Ne kadar içtin sen?"

"Benim için şu kapıyı açar mısın, dostum? Kilidin lanet olası esrarı çözülünce sorunum kalmayacak."

Sonny anahtarı alıp kapıyı açtı. "Eileen'in kapısı da kilitlidir."

"Tüh! Öyledir, değil mi?"

Sonny kolunu beline dolayıp onu yukarı çıkarırken Cork yüksek sesle, "Sen gerçek bir dostsun, Sonny Corleone," diyordu.

"Kes artık, olur mu? Bütün binayı uyandıracaksın."

Eileen kızının odasına göz atarken onların yukarıya çıktığını duydu. Caitlin kolunu bilinmeyen nedenlerden ötürü Boo adını taktığı kahverengi-sarı lekeli, yıpranmış zürafanın üzerine halde atmış uyuyordu. O oyuncağa James'in ölümünden hemen sonra bağlanmıştı ve yanından hiç ayırmıyordu. Kürkü keçeleşmiş, rengi solmuş şeyin zürafa olduğunu anlamak mümkün değildi artık ama bir çocuğun sarıldığı, sarı-kahverengi kumaştan yapılma, yumuşak ve uzun boyunlu yaratık zürafadan başka ne olabilirdi ki?

Eileen yorganı kızının boynuna kadar çekip saçını düzeltti. Sonra mutfağa döndü ve demliği yıkadıktan sonra dolaptan bir kutu Maxwell House çıkarttı.

Ön kapı açılıp Sonny kollarının arasındaki Cork'u içeriye girdiğinde ellerini beline koydu ve "Şu halinize bir bakar mısınız?" diye söylendi.

"Ah, ablacığım..." Cork arkadaşından uzaklaşıp doğruldu. "Ben iyiyim." Şapkasını çıkartıp ellerini başının tepesine koydu.

"Çok iyi görünüyorsun zaten," dedi Eileen.

Sonny, "Küçük bir kutlama yaptık da..." diye mırıldandı.

Eileen ona buz gibi bir bakış gönderdi, sonra Cork'a dönüp, "Şunu görüyor musun?" diye sordu, masanın üstündeki gazeteyi işaret ederek. "Senin okuman için sakladım." Sonra Sonny'ye baktı. "İkiniz için yani."

Cork masaya doğru dikkatle birkaç adım attı, gazetenin üzerine eğildi ve caddenin ortasına serilmiş iyi giyimli genç bir adamın fotoğrafına baktı. Beyni dağılmıştı ve hasır şapkası hemen yanında duruyordu.

"İşte *Mirror* böyle bir gazete," dedi Cork. "Sürekli ön sayfaya koyacakları sansasyonel haberler peşindeler."

"Tabii bunun sizinle bir ilgisi yok, değil mi?" diye sordu Eileen.

Cork gazeteyi ters çevirdi. "Ablacığım..."

"*Ablacığım* deme bana! Ne işler çevirdiğinizi biliyorum." Gazeteyi kaptı. "Bu tür işler yapıyorsunuz. Sonunuz da böyle olacak."

"Ablacığım..." dedi bir kez daha Cork.

"Arkandan bir damla bile gözyaşı akıtmayacağım, Bobby Corcoran!"

Sonny elinde şapkasıyla kapıda bekliyordu. "Ben gitsem iyi olacak," dedi.

Eileen ona baktı ve gözlerindeki sertlik biraz yumuşadı. "Kahve koyacağım." Gençlere sırtını dönüp lavabonun içinde demliğin kapağını aramaya başladı.

"Ben istemem," dedi Cork. "Bittim..."

"Benim sabah işe gitmem gerek," diye söze karıştı Sonny.

"İyi. Kendime yaparım öyleyse. Uyandım bir kere. Şimdi sabaha kadar uyuyamayacağım."

"Ah, ablacığım... Caitlin'i görmek, onunla sabah kahvaltısı etmek istedim." Cork iki eliyle tutunmakta olduğu masayı bıraktı ve lavaboya doğru bir adım atıp tökezledi. Sonny onu düşmeden yakaladı.

"Tanrı aşkına!" dedi Eileen ve Sonny'ye baktı. "Onu arka odaya taşır mısın? Yatak hazır."

Cork, "Teşekkür ederim, ablacığım," diye sayıkladı. "Ben iyiyim... Yemin ederim..." Tökezleyince çarpılan şapkasını düzeltti.

Eileen, "İyi!" dedi. "Git uyu öyleyse, Bobby. Sabah sana kahvaltı hazırlarım."

"Tamam. İyi geceler, Eileen." Cork sonra Sonny'ye döndü.

"Ben iyiyim. Sen git. Yarın konuşuruz." Eileen'e doğru dikkatli bir adım atıp onu yanağından öptü, karşılık almayınca arka odaya gitti ve kapıyı ardından kapattı.

Sonny onun yatağa yığılma sesini duyuncaya kadar bekledikten sonra lavabonun önünde duran olan Eileen'in yanına gidip kollarını beline doladı.

Eileen onu itti. "Delirdin mi sen? Bir odada kardeşim, bir odada kızım var. Aklını mı kaçırdın, Sonny Corleone?"

Sonny, "Çıldırıyorum senin için, bebeğim," diye fısıldadı.

"Şşş-t! Git artık. Evine git." Onu kapıdan dışarıya itti.

Sonny holde, "Çarşamba mı yine?" diye sordu.

"Tamam... Çarşamba." Eileen başını hole uzatıp etrafına bakındıktan sonra onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Git artık. Ve dikkatli sür."

"Çarşambaya," diye fısıldadı Sonny.

Eileen onun merdivenden inişini seyretti. Basamakları ikişer ikişer atlarken şapkasını elinde çeviriyordu. Yapılı ve geniş omuzluydu; kıvırcık siyah saçları harikuladeydi. Merdivenin alt basamağına gelince şapkasını başına yerleştirmek için duraladı ve sokak lambasının kapının üst camından sızan ışığı şapkanın yumuşak kahverengi kumaşını aydınlattı. Sonny o anda uzun boylu, esmer, yakışıklı ve gizemli bir film yıldızını andırıyordu. Kardeşiyle kısa pantolon günlerinden beri arkadaşlık etmiş on yedi yaşında bir çocuktu aslında o.

Sonny caddeye çıkarken Eileen, "Ah, Tanrım!" diye fısıldadı kendi kendine ve kapıyı kapatıp kilitledi.

5

Kelly boya katmanını kırmak için topuzlu çekiçle pencerenin alt kasasına vuruyordu. Bir süre uğraştıktan sonra çekici ayaklarının arasına bıraktı ve avuçlarını mandalın iki yanına dayayıp pencereyi itti. Açılmayınca küfretti ve tahta tabureye çöküp seçeneklerini gözden geçirdi.

Rüzgar pencerenin camlarını takırdatıyor, arka bahçeyi saran ağaçlar yere doğru eğilmiş, sallanıyordu. Luca'nın Great Neck West Shore Road'daki evindeydi Kelly. Burası üç erkek kardeşin arasında tek kız olarak büyüdüğü Hell's Kitchen'deki kalabalık daireye hiç benzememekle birlikte sırf kız olduğu için tüm aileye köle gibi hizmet ettiği önceki hayatını çağrıştırıyordu.

O evdeki her şey, çöktüğü yerde altına işeyip ortalığı kokutan babası sayesinde fare kapanından farksız bir dökün tüydü. Gerçi annesi de daha iyi sayılmazdı. Al birini vur ötekine. Bir kızın öyle bir evde hoş şeylere sahip olması imkansızdı. Herkese kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği hazırladıktan sonra neyle ödüllendirilirdi? Annesinin elinin tersiyle attığı bir tokat ve henüz bebek olan Sean dışında bütün erkeklerden işittiği azarla mı? Luca ile birlikte olmaya başladığında hepsi onunla işlerinin bittiğini sanmıştı ama Kelly'nin onlarla işi bitmemişti henüz. Kösteklemeseler kendine çok daha iyi bir hayat kurabilirdi. Filmlerde oynayacak kadar güzeldi; bunu herkes söylüyordu.

O iğrenç fare kapanından kurtulmaya ihtiyacı vardı ve bunu Luca Brasi sayesinde yapabilirdi, çünkü ondan daha sert biri yoktu. Ve şimdi Luca henüz bilmese de karnında onun bebeğini taşıyordu. Adamın önü açıktı ve kendisini de beraberinde ileriye götürebilirdi

ama azimsizliği bazen Kelly'yi çıldırtıyordu. O evin hali örneğin! etrafındaki her şey dağılıyor, bu da Kelly'yi öfkelendiriyordu.

Çiftlik evi çok eskiydi; önceki yüzyılda inşa edilmişti. Odalar büyük, tavanlar ve pencereler yüksekti. Bütün pencere camları biraz erimiş gibi dalgalıydı nedense. Kelly ne zaman oraya gitse, kendine kentten sadece yarım saat uzaklıkta olduğunu hatırlatmak zorunda kalırdı. Çevredeki ormanlık alanlar, çakıl taşı döşeli yollar ve Little Neck Körfezi'ne bakan boş kumsalla farklı bir dünya gibiydi orası.

Sahilde yürüdükten sonra dönüp çiftlik evine bakmayı, biraz onarım ve ilgiyle nasıl bir yere dönüşeceğini hayal etmeyi severdi Kelly. Çakıl kaplı park girişi asfaltlanabilirdi. Kabarmış, dökülmeye başlamış beyaz boya kazınıp açık maviye falan boyansa, ihmal edilmiş dış cephe taze ve renkli bir görünüm kazanabilirdi. Binanın içinin de acilen boyanması, döşeme tahtalarının zımparalanıp cilalanması gerekiyordu. Tüm bu işler yapıldıktan sonra ev çok güzel olabilirdi ve Kelly girişte durup evin nasıl olacağını hayal etmeyi seviyordu.

Fakat o anda istediği tek şey bir pencere açıp içerisini biraz havalandırmaktı. Kömürle çalışan eski kalorifer kazanı bodrumda homurdanıp inleyerek ısı üretiyor, radyatörler guruldayıp tıslıyor, kazan devreye girdiğinde ev kendini sıcak tutma çabasıyla temelinden sarsılıyordu. Kelly evin ısısını ayarlamanın olanaksız olduğu anlamıştı artık. İçerisi ya cehennem gibi sıcak oluyordu ya da buz gibi soğuk.

O sabah da dışarıda havanın rüzgarlı ve soğuk olmasına rağmen cehennem gibi sıcaktı. Sabahlığının yakasını sıkıca kapattıktan sonra mutfağa girdi ve bir et bıçağı buldu. Pencereyi açabilmek için boyayı kazıması gerekiyordu.

Luca yatak odasından yalın ayak ve belden yukarısı çıplak halde indi; üstünde sadece çizgili pijama altı vardı. Kısa ve siyah saçının yastığa dayadığı kısmı yassılaşmıştı ve yanağından şakağına kadar bir dizi uyku izi tırmanıyordu.

Kelly, "Gülünç görünüyorsun, Luca," dedi.

Luca mutfak iskemlelerinden birine oturdu. "Nedir bu gürültü? Birileri kapıyı kırmaya çalışıyor sandım."

"Bendim. Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?"

Luca iç geçirdi ve başını ellerinin arasına alıp şakaklarını ovuşturdu. "Ne var yiyecek?"

Kelly buzdolabını açtı. "Yumurta ve jambon. Jambonlu yumurta yapabilirim."

Luca başını salladı. "Neydi o çekiç sesleri?" diye sordu tekrar.

"Bir pencere açmaya çalışıyordum. Kaynıyor içerisi. Sıcaktan uyuyamadım."

"Saat kaç?"

"10'a geliyor."

"Tanrım! Öğleden önce kalkmaktan nefret ederim."

"Evet," dedi Kelly. "Ama içerisi çok sıcak."

Luca aklından geçenleri okumaya çalışır gibi Kelly'ye baktı. "Kahve yapıyor musun?"

"Tabii, hayatım." Kelly lavabonun üstündeki dolabı açıp bir poşet Eight O'clock çıkardı.

"Yatak odasının penceresini neden açmadın," diye sordu Luca. "O pencere rahatlıkla açılıyor."

"Çünkü o zaman da üstümüze rüzgar esiyor. Aşağıda bir pencere açarsam evi biraz serinleteceğini düşündüm."

Luca mutfağı yan tarafındaki boş odaya baktı. Pencerenin yanında tahta bir tabure, yerde de bir çekiç duruyordu. Kalkıp oraya gitti ve elinin içiyle pencerenin kasasına iki kez vurdu. Biraz zorlayınca pencere ardına kadar açıldı ve esen rüzgar kapıdan geçip mutfağa girdi. Luca pencereyi aralık bıraktı. Masaya döndüğünde Kelly gülümsüyordu.

"Ne var?" diye sordu Luca.

"Yok bir şey. Çok güçlüsün."

"Evet."

Kelly'nin kızıl saçları mutfak penceresinden giren ışığın altında parlıyordu. Bornozun altında çıplaktı ve Luca onun omuzlarından dökülen kumaşın arasından göğüs çatalını görebiliyordu. "Sen de iştah açıcı bir piliçsin," dedi.

Kelly ona en fettan gülümsemesiyle baktıktan sonra tavaya iki yumurta kırarak çırptı ve birkaç dilim jambon ekledi. Yumurtalar pişince bir tabağa aktarıp taze sıkılmış portakal suyuyla birlikte Luca'nın önüne koydu.

"Sen yemiyor musun?" diye sordu Luca.

"Aç değilim," dedi Kelly. Kahveyi doldurdu, ateşi açıp suyun fokurdamasını bekledi.

"Yeterince yemiyorsun. Doğru dürüst beslenmezsen sıska bir kadına döneceksin."

"Ben şeyi düşünüyordum, Luca..." Kelly ona doğru dönüp ocağa yaslandı.

Luca, "Eyvah, eyvah!" diyerek kahvaltıya girişti.

"Bir dinle hele." Kelly sabahlığın cebinden bir paket Chesterfield çıkarttı, sigarasını yakmak için ocağa eğildi. "Düşünüyordum işte..." dedi dumanı pencereden içeri süzülen ışığa doğru üfleyerek. "Herkes kentte senden daha sert biri olmadığını biliyor. Çok güçlü olmasına rağmen Mariposa bile. Adam kenti yönetiyor neredeyse."

Luca yemeyi bırakıp hayretle Kelly'ye baktı. "Sen bu işler hakkında ne biliyorsun? Burnunu sokmaman gereken yerlerde mi dolaştırıyorsun?"

"Çok şey biliyorum," dedi Kelly. "Sürekli bir şeyler duyuyorum."

"Öyleyse?"

"Söylemek istediğim şu ki... Kenti sen yönetmelisin. Senden daha sert biri var mı?" Kahve fokurdamaya başlayınca Kelly demliği aldı, ocağı kıstı ve kahvenin dinlenmesi için tekrar ocağın üstüne bıraktı.

"Ben bir şeyleri yönetiyorum zaten," dedi Luca. "Her şeyi istediğim gibi yönetiyorum."

"Öyle..." Kelly onun arkasına geçip omuzlarını ovdu. "Elbette. Orada bir soygun, burada biraz kumar... İçinden ne geliyorsa onu yapıyorsun."

"Aynen öyle," dedi Luca.

"Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum sana. Örgütlenmelisin. Hâlâ tek başına çalışan son İtalyan serserisi sensin herhalde. Bütün hemşerilerin işbirliği yapıyor. Senin kazandığına kıyasla servetler yapıyorlar."

"Bu da doğru," dedi Luca. Yemeyi bırakıp elini Kelly'nin omzunu yoğuran elinin üstüne koydu. "Ama aklına gelmeyen bir şey var, bebeğim: O adamların hepsi emir alıyor." İskemlesinde dönüp kollarını Kelly'nin beline doladı ve karnını öptü. "O adamlar, Mariposa denen puşt bile emir almak zorunda. Dostu Al Capone ona kendi şapkasına sıçmasını söylese yapar. Diğerleri de kendilerine söyleneni yapmak zorunda. Oysa ben..." Kelly'yi kol mesafesinde tuttu. "Ben canım ne isterse onu yaparım. Hiç kimse -ne Giuseppe Mariposa ne Al Capone ne de başkası- bana ne yapacağımı söyleyemez."

"Doğru," dedi Kelly, parmaklarını Luca'nın saçında gezdirerek. "Ama pastadan yeterince büyük bir dilim alamıyorsun, bebeğim. Kırıntılarla idare ediyorsun."

"Sorun ne? Sana bakmıyor muyum? Güzel giysiler, pahalı mücevherler satın almıyor muyum? Kiranı ödeyip cep harçlığını vermiyor muyum?" Yanıt beklemeden kahvaltısına döndü.

"Sen muhteşemsin," dedi Kelly, onu omzundan öperek. "Bunu biliyorsun. Seni sevdiğimi biliyorsun, bebeğim."

Luca, "Bana 'bebeğim' diye hitap etme dedim sana. Hoşuma gitmiyor." Çatalını indirip Kelly'ye gülümsedi. "Bana 'bebek' dediğini duyunca adamlarım arkamdan kıs kıs gülüyor, tamam mı?"

"Olur. Unuttum sadece, Luca."

Kelly kendine bir fincan kahve koydu ve karşısına oturup Luca'nın yemek yiyişini seyretmeye koyuldu. Bir dakika kadar sonra buzdolabının üstünden plastik küllüğü aldı, sigarasını söndürdü ve küllüğü masaya getirip fincanının yanına koydu. Sonra tekrar kalktı, sigara yakmak için ocağı yaktı, sonra tekrar masaya oturdu.

"Eve güzel mobilyalar almaktan söz etmiştik, Luca. Hatırlıyor musun? Evde doğru dürüst döşeli tek yer yatak odası, hayatım. Koca evde büyük bir yataktan başka eşyan yok neredeyse."

Luca kahvaltısını bitirdi. Kelly'ye baktı ama bir şey demedi.

"Burayı güzel yapabiliriz," diye üsteledi Kelly. "Sears'in katalogunda çok güzel bir koltuk takımı gördüm. Tam bize göre. Elini odaya doğru salladı. "Pencerelere perde takabiliriz ve..."

"Ben burayı böyle seviyorum," dedi Luca. "Sana bunu daha önce de söyledim." Pijamasının cebinden bir paket sigara çıkartıp mutfak duvarına sürttüğü kibritle bir tane yaktı. "Başlama yine. "Biraz huzur ver, Kelly. Yataktan henüz kalktık ve sen başımın etini yemeye başladın bile."

"Bir şey yaptığım yok." Luca'nın sesindeki sızlanmaya öfkelenmişti. "Bir şeye başladığım falan yok," dedi sesini biraz yükselterek. "Sana bazı şeylerin değiştiğini söylemeye çalışıyorum, Luca. Hiçbir şey aynı kalmaz."

"Öyle mi?" Luca sigarasının külünü silkti. "Neden söz ediyorsun sen, bebeğim?"

Kelly kalkıp masadan uzaklaştı ve ocağa yaslandı. "Bu evi toparlamıyorsun, çünkü aslında annenle birlikte yaşıyorsun. Burada uyuduğundan çok annende uyuyorsun. Sürekli orada yiyorsun. Hâlâ onunla yaşıyorsun sanki."

"Bundan sana ne, Kelly?" Luca burnuna bir fiske attı. "Benim nerede yemek yediğimden, nerede uyuduğumdan sana ne?

"Böyle devam edemez."

"Neden? Neden böyle devam edemezmiş?"

Kelly gözlerinin dolduğunu hissetti ve sırtını Luca'ya dönüp

pencereye giderek çakıl döşeli garaj girişini, yolu, yolun iki yanındaki ormanı seyretmeye koyuldu.

"Büyük bir yataktan başka eşya yok bu evde," diye tekrarladı, pencereden dışarıya bakarak. Kendi kendine konuşuyordu sanki. Luca'nin iskemlesini geriye ittiğini duydu. Döndüğünde sigarasını küllüğü bastırıyordu. "Bazen burayı sadece gizlenmek ve fahişelerinle takılmak için tuttuğunu düşünüyorum. Öyle değil mi, Luca?"

"Aynen öyle," dedi Luca, küllüğü masada iterek. "Ben yatağa dönüyorum," dedi sonra. "Umarım uyandığımda kendini daha iyi hissediyor olursun."

"Kendimi kötü hissetmiyorum ben..." Kelly onun peşinden gidip merdiveni çıkışını seyretti. Sahanlıktan yukarıya seslendi. "Kaç fahişen var acaba? Sadece merak ediyorum, Luca. Sadece merak ediyorum, o kadar."

Luca yanıt vermeyince bekledi. Şiltenin onun ağırlığının altında gıcırdayıp inlediğini duydu. Yukarıya çıkıp yatak odasının kapı eşiğinde durdu. Luca ellerini ensesinde kavuşturmuş halde sırtüstü yatıyordu. Yatağın yanındaki komodinin üstünde su dolu bir bardak ve ahizesi yere sarkmış bir telefon vardı.

Luca dışarıya, rüzgarın ağaçları kırbaçlayıp pencerelerde ıslık çaldığı dış dünyaya bakıyordu. "Başlama, Kelly," dedi. "Tanrı aşkına! Saat çok erken."

"Başlamıyorum," dedi Kelly birkez daha. Öylece yatan Luca'yı, yatak odasının koyu renk ahşabıyla tezat oluşturan uzun, kaslı beyaz kollarını, yorganın altında şiltenin ucuna kadar uzanıp yatağın ayakucu tahtasına değen ayaklarını seyretti. "Bilmek istiyorum, Luca. Buraya getirdiğin kaç fahişen var?"

"Kelly..." dedi Luca. Kaybolmak ister gibi bir an gözlerini yumdu ve açınca, "Buraya getirdiğim tek kadının sen olduğunu biliyorsun, bebek yüzlüm," dedi.

"Ah, ne kadar güzel!" Kelly iki eliyle sabahlığının yakasını çekiştirdi. "Öteki fahişelerinle nerede takılıyorsun öyleyse? Kent dışındaki randevu evlerinde mi?"

Luca güldü ve avuçlarını gözlerine bastırdı. "Riverside Drive'daki Madam Crystal'ın yerini seviyorum. Biliyor musun orayı?"

"Nasıl bilebilirim?" diye bağırdı Kelly. "Ne demek istiyorsun sen?"

Luca şilteye hafifçe vurdu. "Buraya gel."

"Neden?"

"Buraya gel dedim sana."

Kelly dönüp merdiven sahanlığındaki pencereden dışarıya, garaj girişinin sonuna, boş yola ve ötesindeki ağaçlara baktı.

Luca, "Bir daha söyletme bana," dedi.

Kelly içini çekti. "Tanrı aşkına, Luca!" Sabahlığının yakalarını bırakmadan gidip Luca'nın yanına oturdu.

"Sana bir kez daha soracağım ve bu kez yanıt istiyorum," dedi Luca. "*Juke'un Tekkesi*'nde sözünü ettiğin üniversiteli çocuk kim?"

"Yine mi o konu? Söyledim sana. Kimse değil. Çocuğun teki işte."

Luca tek eliyle onun saçını kavradı. "Seni bilirim. Bu hikayenin devamı olduğunu da biliyorum ve şimdi bana anlatacaksın."

"Luca..." dedi Kelly onun elini tutup kendini kurtarmaya çalıştı. "Benim erkeğim sensin. Yemin ederim. Sadece sen varsın." Luca'nın saçını daha sıkı kavrayarak elinin tersiyle onu tokatlamaya hazırlandığını anlayınca fertay etmeye başladı: "Yapma, Luca! Lütfen! Hamileyim! Karnımda senin bebeğini taşıyorum!"

"Ne?" dedi Luca onu kendine doğru çekerek. "Bir daha söyle."

"Hamileyim," dedi Kelly, tuttuğu gözyaşlarını koyuverirken. "Senin bebeğin..."

Luca onu yatağa bırakıp ayaklarını aşağıya sallandırdı. Bir süre hiç hareket etmeden oturup duvarı seyretti, sonra başını öne eğdi. Kelly yavaşça sırtına dokununca yerinde sıçrayarak ondan uzaklaştı.

"Luca..." dedi yine.

Luca kalkıp dolaba gitti ve sayfalarını çevirdiği küçük siyah bir kitapla döndü. Aradığı şeyi bulunca yatağın kenarına oturdu. "Ahizeyi kaldır," dedi telefonu işaret ederek. "Bu numarayı aramanı istiyorum."

"Neden, Luca?" diye sordu Kelly. "Neden birilerini aramamı istiyorsun?"

"Aldıracaksın." Siyah kitabı Kelly'nin önüne koydu ve ne yapacağını görmek için bir süre bekledi.

Kelly yatakta geri çekildi. "Hayır. Bunu yapamam. İkimiz de cehenneme gideriz. Yapamam."

"Aptal kancık!" dedi Luca, "İkimiz de cehenneme gideceğiz zaten." Telefonu komodinin üstünden çekerek Kelly'nin yanına bıraktı. Ahize yerinden düşünce ve alıp Kelly'ye uzattı. "Numarayı çevir." Kelly başını sallayınca telefonu onun yüzüne fırlattı.

Kelly acıdan çok korkudan bağırarak biraz daha geriledi. "Yapmayacağım," diye bağırdı, şiltenin ucuna tünemiş halde.

Luca telefonu komodinin üstüne bıraktı ve sakin bir sesle, "Kurtulacaksın ondan," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Kelly, diz çöküp kendini Luca'ya doğru atarak.

"Kurtulmayacak mısın?" Luca onu birkaç kez tokatlayarak yataktan düşürdü.

Kelly odanın köşesine kaçarken bağırıyordu. "Kurtulmayacağım, Luca! Siktir git! Yapmayacağım!"

Luca onu bir bacağından ve kolunun altından tutup havaya kaldırdı. Kelly'nin göğsüne ve yüzüne indirdiği yumruklara aldırmıyordu. Onu merdivene götürüp aşağıya yuvarlayıverdi.

Kelly uzunca bir düşüşten sonra durduğu yerden bir dizi küfür salladı. Yaralanmamıştı. Başım korkuluklara çarpmıştı ve ve dizleri yanıyordu ama ciddi şekilde yaralanmadığım biliyordu. "Sefil İtalyan orospu çocuğunun tekisin sen, Luca!" diye bağırdı yukarıya.

Luca yukarıdan onu başını sallayarak seyrediyordu. Bodrumdaki kalorifer kazanı kükreyince bütün ev sarsıldı.

"O üniversite öğrencisini bilmek istiyor musun?" dedi Kelly. Ayağa kalkıp açılan sabahlığını düzeltti ve kemerini bağladı. "Adı Tom Hagen. Kim olduğunu merak ettin mi?"

Luca cevap vermeden bekliyordu.

"Vito Corleone'nin oğlu. Ve senin bebeğini taşıdığımı öğrenmeden önce beni düzmesine izin verdim. Buna ne diyorsun, Luca?"

Luca başım bir kez daha sallamakla yetindi.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Kelly, merdivenin bir basamağını çıkarak. "Corleoneleri biliyorsun, değil mi? Siz İtalyan katiller birbirinizi tanırsınız, değil mi? Öyleyse ne yapacaksın bakalım? Karnında çocuğunu taşıyan bir kadını öldürecek misin? Sonra da Vito Corleone'nin oğlunu mu öldüreceksin? Bütün aileyle savaşa mı gireceksin?"

"Vito'nun oğlu değil o," dedi Luca sakin bir sesle. "Ama evet, onu öldüreceğim." Merdivenden inmeye başladı, sonra durdu. "Vito Corleone ile ailesini nereden biliyorsun sen?" Gerçekten merak etmiş gibi bir hali vardı, öfkesi onu terk etmişti sanki.

Kelly bir basamak daha çıktı. Yumruklarını sıkmıştı. "Kanca anlattı bana Corleoneleri," dedi. Bir basamak daha. "Biraz da ben araştırdım." Yanağındaki kan elinin tersiyle sildi. Nereden geldiğini bilmiyordu kanın.

"Araştırdın demek?" dedi Luca. Sanki artık eğleniyordu. "Öyle mi?"

"Doğru. Çok şey öğrendim onlara dair. Ve ne keşfettim biliyor musun? Halledemeyeceğin kadar büyük değiller. Senden daha serti var mı? Bölgelerini ele geçirip milyonlar kazanabilirsin."

Luca, "Beni Vito'nun çocuklarından birini öldürmek zorunda bıraktığına göre bu kaçınılmaz olacak galiba," dedi.

"Ben ne olacağım?" diye sordu Kelly. Sesi yumuşamıştı ve ha-

fif bir korku içeriyordu. "Beni de öldürecek misin?"

"Hayır, seni öldüremeyeceğim." Luca merdivenden inmeye devam etti. Hareketleri yavaş ve hantal, devasa gövdesinin ağırlığı onu aşağı çekiyormuş gibiydi. "Ama sana hiç unutamayacağın bir dayak atacağım."

"Hadi!" dedi Kelly. "Umurumda mı? Hiçbir şey umurumda değil." Çenesini Luca'ya doğru uzattı ve bir basamak daha çıkıp onu bekledi.

Eileen yatak çarşafını kaldırıp altına baktı. "Tanrım, Sonny! Bunun için bir türbe inşa etmeleri gerekir."

Sonny onun çıplak omuzlarına dökülen saçıyla oynuyordu. Seviyordu saçının verdiği duyguyu, parmaklarının arasındaki inceliğini.

Rüzgarlı bir sonbahar öğle sonrasında Eileen'in yatağındaydılar. Yatak başının üzerindeki pencerenin panjurundan dik olarak giren güneş ışığı odayı kırmızıya boyuyordu. Caitlin her Çarşamba olduğu gibi anneannesindeydi ve akşam yemeğine kadar orada kalacaktı. Eileen de fırını bir saat önce kapatmıştı.

"Okulda bazı çocuklar bana 'Kırbaç' lakabını takmıştı," dedi Sonny.

"Kırbaç, öyle mi?"

"Evet. Beden eğitimi dersinden sonra soyunma odasında..."

"Tamam, anladım! İzah etmene gerek yok."

Sonny kolunu beline dolayıp onu kendine çekti. Burnunu saçına gömdü ve başının tepesini öptü.

Eileen yüzünü onun göğsüne yaslayıp bir süre sessiz kaldı, sonra kaldığı yerden devam etti. "Şunun bir fotoğrafını çekmeliyiz. Kız arkadaşlarım New York'un en pis yalancısı olduğumu düşünecekler."

"İkimiz de kimseye bir şey anlatmayacağını biliyoruz."

"Haklısın," dedi Eileen özlemle. "Ama isterdim anlatmayı."

Sonny gözlerini görebilmek için onun saçını yüzünden çekti. "Anlatmayacaksın. Sen sırları seversin."

Elieen bunu düşündü. "Yine haklısın. Kimseye küçük kardeşimin arkadaşıyla yattığımı söyleyemem."

"Saygınlığını yitirmekten mi korkuyorsun?"

Eileen ağırlığını kaydırdı ve başını yanağı Sonny'nin bir göğsünden ötekine yayılan kıvırcık kıllarının üstüne gelecek şekilde çevirdi. Şifonyerinin üstünde Jimmy ile Caitlin'in çerçevelenmiş fotoğrafı ters çevrilmiş şekilde duruyordu. Sonny ile birlikte olduğunda o fotoğrafı çevirirdi. Ve bunun hiç zaman yararı olmazdı. Siyah mukavvanın öteki yüzünde kızını havaya fırlatan Jimmy Gibson'un olduğunu bilirdi. Caitlin'in mutlu yüzünü seyrederken onun açık kollarına dönmesini ebediyen bekleyecekti.

"Evet, saygınlığımı yitirmekten endişe ediyorum galiba," dedi. "On yedi yaşında olman çoğu insana hoş gelmeyecek ama daha da kötüsü, İtalyansın."

"Bunu umursuyor gibi bir halin yok."

"Ben umursamıyorum. Fakat ailem o kadar açık fikirli değil."

"Siz İrlandalılar İtalyanlardan neden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

"Siz İtalyanlar da İrlandalılara bayılmıyorsunuz, değil mi?"

"Bizimki farklı," dedi Sonny, kolunu beline dolayıp onu kendine çekerek. "Çıkarlarımız çatışabilir ama sizden pislikmişsiniz gibi nefret etmeyiz. Bazı İrlandalılar ise İtalyanlar pislik gibi davranır."

"Ooo!" dedi Eileen. "Ciddileşiyor muyuz yoksa?"

"Biraz."

Eileen bir süre düşündü. Yatak odasının kapısı kapalı ve kilitliydi. Kapının arkasındaki çengelde Sonny'nin ceketiyle şapkası asılıydı, alt çengelde ise kendi iş kıyafetleri duruyordu. Eileen kasvet verici bluzuna ve eteğine baktı. Kapalı kapıya, ardındaki mutfağa ve

evin tuğla duvarlarına rağmen Bayan Fallon'un yangın merdiveninde halı ya da paspas dövdüğünü duyabiliyordu.

"Sanırım İrlandalıların çoğu için beyaz değilsiniz," dedi. "Sizi bizimle aynı ırktan değilmişsiniz, zenciymişsiniz gibi görüyorlar."

"Sen de öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Sonny. "Aynı ırktan değil miyiz sence de?"

"Bana ne böyle şeylerden? Seninle yatıyorum, değil mi?" Çarşafı kaldırıp tekrar baktı. "Sen bir canavarsın, Sonny! Tanrım, bakar mısın şuna!"

Sonny onu sırtüstü yatırıp üstüne eğildi. Teninin beyazlığını seyretmeyi seviyordu; yumuşak ve kaymak gibiydi. Kalçasında da başka kimsenin görmediği kırmızıya çalan küçük bir ben vardı.

"Ne düşünüyorsun, Sonny Corleone?" Eileen aşağı baktı. "Boş ver, ne düşündüğünü görebiliyorum."

Sonny saçım yüzünden çekip onu dudaklarından öptü.

"Yapamayız," dedi Eileen.

"Neden?"

"Çünkü yaparsak üçüncü olacak!" Eileen ellerini göğsüne bastırıp onu kendisinden uzaklaştırdı. "Ben yaşlı bir kadınım, Sonny. Kaldıramam!"

"Hadi," dedi Sonny. Onu tekrar öpüp göğüslerini kokladı.

"Yapamam. Kes. Şu halimle bile günlerce tuhaf yürüyeceğim zaten. İnsanlar böyle şeyleri farkeder!" Sonny durmayınca iç geçirdi ve yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kıvrılıp altından çıktı. "Ayrıca geç oldu." Yataktan kalkıp şifonyerin çekmecesinden bir külot aldı ve giydi. "Cork uğrayabilir," diye ekledi, Sonny'ye yataktan kalkmasını işaret ederek.

"Cork öğleden sonraları uğramaz." Sonny başının altına bir yastık çekip ellerini karnının üzerinde kavuşturdu.

"Ya uğrayacağı tutarsa?" dedi Eileen, "O zaman ikimiz de hapı yutarız."

"Cork'un kuşkulanmadığından emin misin?"

"Tabii ki kuşkulanmıyor! Aklını mı kaçırdın sen? Bobby Corcoran bir İrlandalı ve ben onun mukaddes ablasıyım. Benim seks yaptığıma inanmıyor." Şilteyi tekmeledi. "Kalk ve giyin! Banyo yapıp altıdan önce Caitlin'i almam gerek." Şifonyerin üstündeki saate baktı. "Tanrım! Beş buçuk olmuş bile."

"Anlaşıldı," dedi Sonny. Kalktı ve giysilerini bulup giyinmeye başladı. "Keşke bu kadar yaşlı olmasaydın." Pantolonunun fermuarını çekip atletini giydi. "O zaman seninle ciddi bir ilişki düşünebilirdim."

Eileen kapıdan onun ceketiyle şapkasını aldı. Ceketi koluna atıp şapkayı uzattı. "Küçük bir macera bizimki," dedi, Sonny'nin gömleğini ilikleyip kemerini bağlayışını seyrederken. "Cork asla öğrenmemeli. Başka biriler de. Senden on yaş büyüğüm. Bunun için yapacak bir şey yok."

Sonny ceketini alıp giyerken Eileen de şapkayı kıvırcık saçlarının üstüne yerleştirdi.

"Pazar günü güzel bir kızla yemeğe çıkacağım," dedi Sonny. "On altı yaşında ve İtalyan."

"Keyfini çıkar. Adı ne?"

"Sandra." Sonny gözlerini Eileen'den ayırmadan kapının kulpuna uzandı.

"Kızın mahvına sebep olma, Sonny Corleone." Eileen ellerini kalçalarına koyup ona sert bir bakış gönderdi. "On altı yaş bizim yaptığımız şey için fazla küçük."

"Neymiş yaptığımız?" diye sordu Sonny sırıtarak.

"Gayet iyi biliyorsun ne olduğunu." Onu mutfağa doğru itti ve ön kapıya kadar izledi. "Bizimki iyi zaman geçirmekten başka bir şey değil." Dudaklarına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında yükseldi. "İyi zaman geçirmek ve düzüşmek, o kadar."

Sonny yalnız başını uzatıp hole baktı. "Haftaya Çarşamba mı?"

"Tamam," Eileen göz kırptı, kapıyı kapattı ve eli kapının kulpundan çekmeden Sonny'nin ayak seslerini dinledi. "Tanrım!" dedi, saati düşünerek. Banyoya gitti ve suyu açıp küvete girdi.

6

Tomasino Cinguemani kaburgalarını kaşırken öteki elinde büyük bir bardak viski tutuyordu. Saat sabahın üçünü geçiyordu ve localardan birinde Giuseppe Mariposa, Emilio Barzini ve Tony Rosato'nun karşısında oturuyordu. Emilio ile Tony'nin yirmili yaşlardaki kardeşleri Ettore ile Carmine, Tomasino ile birlikte locaya sıkışmıştı. Kırk yaşlarındaki Frankie Pentangeli masanın karşısına bir iskemle çekti, ters oturup kollarını arkalığına yasladı.

Phillip Tattaglia'nın Manhattan'daki kulüplerinden biri olan *Chez Hollywood*'daydılar. Palmiye ağaçları ve aşk merdivenleriyle çevrelenmiş geniş bir dans pisti olan devasa bir mekandı bu. Duvarın önünde, aletlerini toplayan birkaç müzisyenle bir şarkıcının sohbet ettiği sahneye dik açıyla yerleştirilmiş localardan birinde oturuyorlardı. Şarkıcı kızın üstünde dekoltesi neredeyse göbeğine kadar inen kırmızı pullu bir elbise vardı. Platin sarısı dalgalı saçları, siyah, hülyalı gözlere sahipti. Giuseppe masadakilere hikayeler anlatıyor, arada sırada durup yirmisinde bile göstermeyen kıza bakıyordu.

Mariposa, beyaz yakalı gülkurusu rengindeki gömleği ve kravat yerine taktığı altın iğnesiyle her zamanki gibi gayet şıktı. Siyah ceketi ve yeleğiyle tezat oluşturan kar gibi beyaz saçları ortadan ayrılmıştı. Altmışlı yaşlarının başında ince bir adamdı ama çok daha genç gösteriyordu. Tomasino ise kırk dört yaşında, kıllı, kıyafet giydirilmiş gorili andıran yağ tulumu gibi bir adamdı. Ettore ile Carmine onun yanında sıska delikanlı gibi duruyordu.

Frankie Pentangeli masaya doğru eğildi. Kelleşiyordu, gür kaşların çerçevelediği yuvarlak bir yüzü ve üst dudağını örten bıyığı vardı. Sesi de taş ocağından gelir gibiydi. "Hey, Tomasino," dedi.

Ağzını açıp arka dişlerinden birini işaret etti. "Şu dişimde çürük var galiba."

Masa kahkahaya boğuldu.

"Onu senin için halletmemi ister misin?" dedi Tomasino. "Ne zaman istersen..."

"Yok, teşekkür ederim. Benim dişçim var."

Giuseppe içkisini alıp sahnedeki kızı işaret etti. "Bu gece eve bunlardan bir tane götüreyim mi, ne dersiniz?"

Frankie bakmak için arkasına döndü.

"Birine sırtımı ovdurmaya ihtiyacım var galiba," dedi Giuseppe. Omuzlarından birini tuttu. "Şurası biraz kasılmış."

Emilio, "Erkek arkadaşı bundan hoşlanmayacaktır," dedi. Bir saattir önünde duran viski bardağıyla oynarken öteki elini yakasına götürüp siyah papyonunu düzeltti. Geriye doru kabartarak taradığı siyah saçları olan yakışıklı bir adamadı.

Giuseppe, "Hangisi erkek arkadaşı?" diye sordu.

"Şu sıska tip," dedi Carmine Rosato. "Elinde klarnet olan."

"Hmm..." Mariposa klarnetçiye baktı, sonra birden Emilio'ya döndü. "Corleone meselesi için ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Clemenza'ya konuşmaları için iki adamımı gönderdim," dedi Emilio.

"Buna rağmen bir sevkiyatımız daha soyuldu." Mariposa viski bardağını birine fırlatacakmış gibi kaptı.

"Onlarla ilgisi olmadığına yemin ediyorlar," dedi Emilio. Bardağının ardından Mariposa'ya bakarak viskisinden bir yudum aldı.

"Ya Clemenza ya da bizzat Vito," dedi Giuseppe. "İkisinden biri olmalı." "Başka kim olabilir?"

Frankie güldü. "Valiliğe soyunan hemşerimizi dinlemiyor musun, Joe? Kentte suç almış başını gidiyor."

Tomasino da gülünce Mariposa önce ona, sonra Frankie'ye

baktı. Gülümsedi, ardından bir kahkaha attı. "Fiorello LaGuardia! O yağlı Napoli domuzu benim Sicilyalı kıçımı öper ancak." Viskisini itip, "LaConti'yle işim bittikten sonra Corleone denen o bok parçasına gelecek sıra." Masadakilere baktı. "Corleone ile Clemenza'yı başıma ciddi işler açacak kadar büyümelerine fırsat vermeden halledeceğim." Gözlerini kırptı, sonra bunu tekrarladı. Asabi ya da öfkeli olduğunda yaptığı bir tikti bu. "Polisleri, yargıçları ve diğer insanları indirimli satış varmış gibi satın alıyorlar. Böyle bir örgüt iyi planlanıyor demektir." Başını salladı. "Ama o planlar meyve vermeyecek."

Ettore Barzini masanın karşı tarafından bakınca ağabeyi Emilio ona başını salladı. İki kardeş arasında fark edilemeyecek bir işaretleşme olmuştu.

Ettore, "Bizi soyan Tessio da olabilir, Joe," dedi.

Mariposa, "Onun da sırası gelecek," diye homurdandı.

Emilio'nun yanında oturan Tony Rosato hafifçe öksürerek gırtlağını temizledi. Gece boyunca suskun kalmıştı. Diğerleri dönüp ona baktı. Kısa, siyah saçlı, mavi gözlü atletik ve kaslı bir boksördü.

"Kusura bakma, Don Mariposa," dedi Rosato. "Fakat anlamıyorum. Neden şu Brasi serserisine viskiyi kimin çaldığını söyletmiyoruz?"

Frankie Pentangeli bir şeyler homurdanırken Mariposa yanıt verdi. "Luca Brasi'ye bulaşmak istemiyorum. Mermi yedikten sonra yürüyüp gittiğine dair hikayeler duydum." İçkisini başına dikti ve kirpikleri titreşirken, "Benden uzak olsun," diye ekledi.

Giuseppe sesini müzisyenlerin dikkatini çekecek kadar yükseltmişti. Yaptıkları işe ara verip locaya baktılar, sonra toparlanıp hemen kendi konuşmalarına döndüler.

Tomasino yaka düğmesini açtı, kravatını gevşettikten sonra ensesini kaşıdı. "Luca Brasi'yi nerede bulabileceğimi biliyorum." Elini ani bir sancı hissetmiş gibi kalbinin üstüne koydu. "Hazımsızlık... Onunla zamanında iş yapan birkaç kuş tanıyorum. İstersen gidip konuşabilirim."

Mariposa ona uzun uzun baktıktan sonra Emilio ile Tony'ye döndü. "Corleone ve Clemenza... Bir de Genco Abbandando. Hepsini henüz kolay lokmayken yutacağım. Gelirlerinin büyük kısmı içki dışındaki işlerden ve bu da içki yasağı kaldırıldıktan sonra epey dert açacak onlara." Başını öyle olacağını vurgulamak için salladı. "Onların işlerini istiyorum, Vito'nun zeytinyağı işi dahil. LaConti ile işini bittikten sonra sıra onlara gelecek." Frankie Pentangeli'ye döndü. "Vito'yu tanıyorsun. Çaylaklık döneminde onunla çalıştın, değil mi?"

Frankie gözlerini kapatıp başını hafifçe yana çevirdi. Vito'yu tanıdığını fakat bu konuda konuşmak istemediğini ima eden bir jesti bu. "Tabii ki tanıyorum Vito'yu," dedi.

"Bununla ilgili bir sorun mu var?"

"Vito kendini beğenmiş orospu çocuğunun tekidir. Kibirlidir, kendini bizden üstün görür. İtalyan Vanderbilt falan olduğunu sanıyor aptal herif." Frankie içkisini parmağıyla karıştırdı. "Onunla işim olmaz."

"Güzel!" Mariposa elini masaya indirip konunun kapandığını belirtti ve Tomasino'ya döndü, "Gidip şu Luca Brasi denen orospu çocuğuyla görüş. Fakat yanına iki adam al. *Bastardo* hakkında duyduğum hikayeler hiç hoş değil."

Tomasino yakasını çekip fanilasının askı yerlerini kaşıdı. "Hallederim."

Giuseppe bu kez de Carmine ile Ettore'ya işaret etti. "Gördünüz mü çocuklar? Bundan bir ders çıkarabilirsiniz." Kanada viskisinden bir bardak daha doldurdu. "Bana bir iyilik yap, Emilo. Gidip şu sıska klarnetçiyle konuş ve oyala." Masayı işaret etti. "Carmine, sen de kızı buraya getir." Sonra diğerlerine döndü. "Pekala, çocuklar. Kendinize yapacak bir şeyler bulun."

Masa boşalırken Giuseppe içkisinden bir yudum aldı ve klarnetçinin Emilio ile birlikte kapıdan çıkıp gözden kayboluşunu izledi. Carmine kırmızı pullu elbiseli kızla konuştu ve şarkıcı az önce erkek arkadaşının olduğu yere baktı. Carmine bir şeyler daha söyledi. Kız

masaya bakınca Giuseppe bardağını kaldırıp gülümsedi. Carmine elini sırtına koyup kızı masaya yöneltti.

Donnie O'Rourke, *Paddy'nin Yeri*'nin yeşil tentesinin altında beklerken ansızın inen sağanak, kaldırımda gazete ve çöple tıkanmak üzere olan mazgala doğru akan bir sel oluşturdu. Donnie melon şapkasını çıkartıp su damlalarını sildi.

Sokağın karşı tarafında yaşlıca iki kadın kollarında kesekağıtlarıyla açık bir kapının önünde gevezelik ederken arkalarındaki merdivende bir çocuk da aşağı yukarı koşuyordu. Kadınlardan biri Donnie'ye baktı, sonra hızla başını çevirdi. Birkaç dakika önce parlamakta olan güneş fırtına bulutları geçtikten sonra muzaffer bir dönüş yapacağa benziyordu.

Donnie kardeşinin köşeyi dönüp siyah bir şemsiyeyle kendisine doğru koştuğunu görünce ellerini beline koydu. "Kendi cenazene bile geç kalırsın sen!" dedi.

Willie O'Rourke şemsiyeyi kapatıp salladı. Ağabeyinden iki-üç santim daha kısa ama tıknaz ve onun aksine ince ve sıskaydı. Hastalıklı bir çocukluk ve ergenlik döneni geçirmiş, ancak otuzlu yaşlarının başlarında kısmen de olsa sağlığına kavuşmuştu. Fakat ortalıkta dolanan bütün hastalıkları kapmaya meyilliydi ve ortalıkta hep bir hastalık vardı.

Donnie ondan yedi yaş büyüktü; ağabeyliğin yanı sıra ona ve henüz yirmili yaşlarının başında olan en küçük kardeşleri Sean'e de babalık da yapardı. Ebeveynleri hayatı çocuklarına zehir eden iki ayyaştı. Sıkıntılar Donnie on beş yaşına geldiğinde babasını hastanelik edinceye kadar dövüp dayak ve tavize son verinceye dek sürmüştü. Ondan sonra evde kimin sözünün geçtiği hiç sorgulanmadı. Ne Sean ne de ailenin bebeği olan Kelly tek kez bile yatağa bir yerleri çürümüş ya da aç gitmedi, oysa Donnie ve Wille için bir zamanlar gayet olağandı bu.

Wille, "Geri dönüp şemsiye almam gerekti," dedi. "Ne kadar çabuk hastalandığımı biliyorsun," Şemsiyeyi koluna astı.

O sırada Sean, *Paddy'nin Yeri*'nden yüzünde kocaman gülümsemeyle çıktı. Çocuk sürekli gülümsüyordu. Üçünün arasında yakışıklı olan oydu; annesinin güzelliğini almıştı. "İçeri girsen iyi edersin," dedi Donnie'ye. "Rick Donelly ile Corr Gibson yirmi yıl önceki bir mesele yüzünden birbirlerini öldürmek üzere. Tanrım! Hemen bir şey yapmazsan mermilerin havada uçmaya başlaması işten bile değil."

"Geliyoruz," dedi Donnie. "Git herkese birer içki daha ısmarla."

"Tabii!" dedi Sean, "Tek eksik o. Birer içki daha." O'Rourke kardeşler içki karşıtı olmalarıyla tanınırdı. Sean ise arada sırada bir kadeh içerdi ama hepsi o kadardı. Kelly ise ailesinin alkol düşkünlüğünü miras almış, Donnie ve kardeşleri bu konuda hiçbir zaman bir şey yapamamıştı. On altı yaşında soluk kesici bir afete dönüştüğünden beri denetimlerinin dışında olmuştu kız.

"Konuşmayı bana bırakın," dedi Donnie.

"Ne zaman farklı oldu ki?" diye söylendi Willie.

"Üzerinde alet var mı?" diye sordu Donnie.

"Elbette." Willie ceketinin altında taşıdığı silahını elledi. "İhtiyaç duyabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Her ihtimale karşı..."

"Ben adamın aklının başında olmadığını düşünüyorum," dedi Willie. "Hepimizi öldürmeye niyetli."

"Boş ver ne düşündüğünü."

Paddy'nin Yeri'ne girince Donnie pencerelerin yeşil jaluzilerini indirip kapıyı kilitledi. Willie de bara gidip diğerlerine katıldı. Rick Donnelly ile Corr Gibson gülüyor, birbirinin sırtını sıvazlıyordu. Donnie onların bira bardaklarını köpüklerini akıtarak kaldırıp iki dikişte içişini izledi, ardından da diğerlerinin kahkahaları duyuldu. Tartıştıkları konu her ne idiyse biçimde çözülmüş, herkes rahatlamıştı anlaşılan. Özellikle de Rick'in barın karşı tarafında oturan kardeşi Billy.

Billy elini ceketinin cebinden çıkartıp yüzünde minneti andıran bir ifadeyle birasını yudumladı. Pete Murray ile Küçük Stevie Dwyer barın önünde, aynaların ve içki rafının tam karşısında oturuyordu. Rick Donnelly ile işini bitiren Corr Gibson da onlara katılıp Murray'nin yanına oturdu. Ellisine merdiven dayamış olan Pete aralarında en yaşlılarıydı. Yanında oturan küçük Stevie Dwyer ona kıyasla bir koro oğlanını andırıyordu. Aralarında İrlandalı gangster rolünü en iyi oynayansa fiyakalı takım elbisesi, tozlukları ve bir centilmenin bastonunu tuttuğu gibi tuttuğu vernikli siyah sopasıyla Corr Gibson idi.

"Beyler!" diye bağırdı Donnie bara doğru yürüyerek. Yanından geçerken Billy Donnely'nin omzunu tokatladı. Barın arkasında herkes dönünce ellerini dua eder gibi bitiştirip makamlı bir sesle, "Bugün burada toplanmamızın sebebi..." dedi. Umduğu kahkaha patlamasını gelince kendine bir bira almak için uzandı.

"Bize vaaz mı vereceksin şimdi, Peder O'Rourke?" diye sordu Corr Gibson sopasını bar tezgâhına vurarak.

"Vaaz yok," dedi Donnie ve birasından küçük bir yudum aldı. Herkes içmediğini biliyordu ama onlara eşlik etmek için elinde bira bardağı bulundurmasını taktir edeceklerdi. "Yoğun gününüzden zaman ayırıp benimle burada buluşmanızı istememin nedeni sizden para istemek değil. Bunu peşinen söyleyeyim."

"Öyleyse ne işimiz var burada?" diye sordu Corr. "Belediye meclisi üyeliğine aday olduğunu söyleme bana sakın, Donnie."

"Hayır. Hiçbir şeye aday değilim, Corr. Mesele de bu değil mi zaten?"

Etrafındaki adamların yüzüne baktı Donnie. Hepsi sessizce söyleyeceklerini bekliyordu. Binaya ve caddeye inen yağmurun sesi barın üzerindeki flüoresan lambaların mırıltısına, tavan pervanesinin ıslığına karışıyordu.

"Mesele de bu değil mi zaten?" diye tekrarladı. "Buradayım çünkü adaylıktan çekildim. Ve bugün siz kıymetli meslektaşlarıma planlarımı açmaya geldim. Pete Murray ve Donnelly kardeşlerle

konuştum, sizinle de orada burada biraz sohbet etmişliğim var." Bardağıyla bardaki adamları tek tek işaret etti. "Hepiniz aklımdan geçenleri biliyorsunuz. İşlerimizi elimizden tek tek almakta olan makarnacılara günlerini göstermenin zamanı geldi. İtalyan kıçlarını bizim mahallemizden kendi mahallelerine doğru tekmelenenin zamanı geldi."

Barın etrafında duran adamlar ciddileşmişti.

"Bakın..." dedi Donnie, konuşma yapma havasını yitirmiş gibi. "Luca Brasi ile Pete Clemenza ve diğer makarnacıların mahallemize gelip bizden haraç, kumar, fuhuş ve içki işlerini almalarına göz yumduk. Bunu kafa patlatarak ve birkaç kişiyi temizleyerek yaptılar. Terry O'bannion ve Digger Mclean mesela. Seyirci kaldık. Kan dökülsün istemedik ve iyi bir hayat sürmeye devam ediyorduk. Fakat size şu kadarını söyleyeyim ki bu makarnacılar kentteki bütün işleri ellerine geçirmeden tatmin olmayacak. Demek istediğim, gerekeni yapıp onlara savaşmaya hazır olduğumuzu hissettirmeliyiz." Donnie adamlara seslenmeye devam etmeden önce durakladı. Ardından, "Kardeşlerim ve ben, Luca Brasi ile adamlarına karşı harekete geçmeyi planlıyoruz. Kararlıyız bunda." Bardağını tezgahın üstüne koydu.

Corr Gibson sopasını yere iki kez vurdu ve herkes bakınca elini Donnie'ye doğru salladı. "Brasi ile Clemenza değil sadece. Hatta Corleone bile dahil buna, Donnie. Mariposa var, Rosatolar var, Barzini var. Chicago'daki Al Capone kadar gidiyor iş. Gerçek bir ordu İtalyanlar, Donnie. Meselenin özü bu."

"Bütün teşkilata saldıralım demiyorum," dedi Donnie. Arkasına yaslanıp dirseklerini uzun bir tartışmaya hazırlanırmış gibi içki rafına dayadı. "Henüz değil en azından. Doğru dürüst bir örgütlenmemiz yokken olmaz. Söylediğim şu: kardeşlerim ve ben Luca Brasi'yi istiyoruz. Özellikle de haraç işini. Ayakçıları bizim hesabımıza çalışacak, kasasına da el koyacağız."

"Sorun şu ki, Luca Brasi'nin arkasında Giuseppe Mariposa var," dedi Pete Murray bardağına bakarak. Brasi'ye bulaşırsan Mariposa'ya da bulaşmak zorundasın; ona bulaşırsan -Corr'un de-

diği gibi- Rosatos'a, Barzinilere, Cinquemanti'ye ve diğerlerine de bulaşmış olursun."

"Brasi'nin arkasında Mariposa yok!" diye bağırdı Willie, barın üstünden Murray'a doğru eğilerek. "İlginç olan da bu zaten. Adamın arkasında kimse yok."

Donnie kardeşinin bitirmesini bekledi, sonra Willie tek kelime etmemiş gibi devam etti. "Brasi'nin tek başına çalıştığını duyuyoruz. Arkasında Mariposa ya da başka biri yok." Başını Küçük Stevie'ye doğru sallayınca herkes dönüp çocuğun orada olduğunu yeni farkediyormuş gibi baktı.

Stevie, "Bir ara Sonny Corleone ile takılıyordum ve bazı şeyler duydum," dedi. "Duyduğuma göre Luca bağımsız çalışıyor. Arkasında kimse yok. Hatta anladığım kadarıyla Mariposa, Brasi'nin defterinin dürülmesinden rahatsızlık duymayacak."

"Neden?" diye sordu Pete Murray, içkisine bakmaya devam ederek.

"Ayrıntıları bilmiyorum," dedi Stevie sözcükleri geveleyerek.

Rick Donnelly bunu izleyen sessizliği keserek, "Bakın, ben O'Rourkeların yanındayım, kardeşim de öyle," dedi. "Bu yağ tulumları aslında ödlek. İkisinin kafasını uçurursak anında tırsıp geri çekilirler."

"Ödlek değiller," diye atıldı Küçük Stevie. "Onu unut. Ama ben de seninleyim. Bu makarnacıların bizi itip kakmalarına izin verdiğimiz için kendimizden utanmamız gerek. Daha fazla katlanmamaktan yanayım ben."

Kollarını kavuşturup sinema salonunda film seyrediyormuş gibi arkasına yaslanmış olan Billy Donnelly sonunda konuştu. "Luca Brasi kendi başına da zorlu bir hasım. Adam bir ucube. Ayrıca onu ilk halletmeye çalışanlar siz olmayacaksınız."

"Bırak da Luca Brasi'yi biz düşünelim," dedi Donnie. "Bakın, beyler... Meselenin özüne inelim mi artık? Brasi'nin peşine düştüğümüzde hepimizin hayatı zorlaşacak. Birlik olursak, İrlanda cesareti sergilersek o makarnacıları kıç üstü oturtup dünyanın kaç bucak ol-

duğunu öğretebiliriz. Ne dersiniz? Ben ve kardeşlerim bu işte yalnız mıyız, yoksa arkamızda mısınız?"

"Ben arkandayım," dedi Küçük Stevie, hiç tereddüt etmeden.

"Biz de seninleyiz." Rick Donnelly fazla ateşli olmasa da kendisi ve kardeşi adına net konuşmuştu.

"Bugüne dek kavgadan kaçtığım görülmemiştir," dedi Corr Gibson.

Pete Murry bira bardağına bakmaya devam ediyordu. Diğerleri ona dönüp bekledi. Sessizlik uzayınca Donnie, "Ya sen, Pete?" diye sordu. "Sen nerede duruyorsun?"

Pete bakışlarını bardaktan çekip önce Sean'e baktı, sonra Willie'ye, sonunda da Donnie'ye. "Kız kardeşin Kelly ne olacak, O'Rourke?" diye sordu. "Luca Brasi gibilerle arkadaşlık etmesi konusunda onunla hiç konuşmadın mı?"

Yağmurun yüksek patırtısı dışında hiçbir ses duyulmuyordu içeride şimdi. İri damlalar tenteyi dövüp caddeye dökülüyordu.

Donnie, "Hangi kız kardeşten söz ediyorsun, Pete?" diye sordu. "Benim evimde Kelly adında biri yaşamıyor."

Pete, "Hmmm!" dedi ve bardağını kaldırmadan önce bunu bir an düşündü. "Bir İtalyan puştunun kıçını öpmektense kendimden olanlarla birlikte savaşa girmeyi yeğlerim." Bardağını daha da yukarı kaldırıp, "Mahallemizi geri almaya," diye ekledi.

Donnie de dahil olmak üzere herkes bardağını kaldırdı. Sonrasında kutlayacak bir şey kalmayınca içmeye ve aralarında sessizce konuşmaya devam ettiler.

7

Donnie ziftli mukavva kaplı terastan Luca Brasi'nin binasını arka taraftaki küçük depodan ayıran ara sokağa baktı. Deponun çatısı sandık ve koli doluydu. Bir düzine kadar adam kapıdan yük taşıyarak girip çıkıyordu. Donnie'nin arkasında bir tren geçti ve takırtısı, gıcırtısı, rayların ve motorun kükremesi, metalin savrulması etrafı tünel gibi saran binalardan yansıdı.

"Tanrı aşkına!" dedi Donnie arkasında duran Willie'ye, "Burada sanki lanet olası bir kongre yapılıyor." Willie'yi işçilerin görmemesi için terasın ortasına çekti.

"Neler oluyor?" diye sordu Willie.

"Nereden bileyim ben?" Donnie çatı kapısının yanında duran levyeyi kapıp omzuna attı. "Sean hangi cehennemde?"

"Erketede," dedi Willie.

"Neyin erketesinde be? Sana her şeyi söylemem mi gerekiyor? Git onu al."

"Önce kilidi açıp açamayacağımıza bakmayacak mıyız?"

Donnie levyeyi kilitle kasanın arasına sokup kapıyı açtı. "Git getir onu," dedi ve Willie'nin çatı merdivenine yönelişini izledi.

Kardeşinin saflığı Donnie'yi her seferinde şaşırtır, biraz da korkuturdu. Willie zayıf sayılmazdı; en azından önemli konularda sağlam bir gençti. Özellikle de bazı konularda kardeşlerin en güçlüsüydü belki. Hiçbir şeyden korkmazdı. Sağlam bir İrlandalı mizacına sahipti; kolay kolay parlamazdı ama tepesi attığında da zapt edilmezdi. Willie hiçbir şey ya da kişi için geri adım atmaz, kendi

savaşını verirdi. Çocukken okuldan eve dayak yemiş olarak döndüğünde Donnie öğrenip onu dövenin dişlerini dökmesin diye dayak yediğini saklamaya çalışırdı. Donnie kardeşinin çatıya bakışını izlerken sert rüzgarın onu aşağıya uçurmasından kaygılandı.

Sean nihayet çatıda belirdiğinde Donnie başını hızla kararmakta olan gökyüzüne çevirip önce bulutlara baktı, sonra da saatine. "Altıyı geçiyor," dedi yanına gelen Sean ile Willie'ye.

Sean başını salladı. "Luca yediden önce gelmez. Onu izlediğim süre içinde hiç gelmedi en azından."

Willie, "Öyleyse vaktimiz bol," dedi.

Sean kollarını gövdesine dolayıp omuzlarını tokatlamaya başlamıştı.

"Üşüyor musun?" diye sordu Willie.

"Korkuyorum. Korkudan altıma yapabilirim. Sen korkmuyor musun?"

Donnie onun ensesine bir tane patlattı. "Ne zaman büyüyeceksin?"

"Büyüdüm," dedi Sean ensesini ovarak. "Korkuyorum sadece." Başına siyah yün beresini geçirip gözlerine kadar indirdi ve fermuarı boynuna kadar çekili olan deri ceketin yakasını kaldırdı. Yüzünün görünen kısmı pembe ve pürüzsüzdü.

Donnie onun kemerine takılı olan silahın kabzasına dokundu. "Nişan almadan ateş etme sakın. Duyuyor musun beni Sean?"

"Yüzüncü kez söyledin bunu," diye söylendi Sean. "Duydum."

Donnie onu omuzlarından kavrayıp sarstı. "Sakın gözlerini kapatıp birilerine isabet eder umuduyla tetiği çekme, çünkü Luca yerine beni vurabilirsin."

Sean gözlerini devirdi ve Willie onu boynundan kavrayınca irkildi.

"Donnie'nin sözlerine kulak ver," dedi Willie. "Onu yanlışlıkla vurursan ben seni bilerek vururum ve beni vuracak olursan küçük budala, seni öldürürüm."

Sean bir an ağabeylerine kaygıyla baktı, sonra kendisine takıldığını anladı ve hep birlikte güldüler.

"Hadi," dedi Donnie. "Sana ne söylersem onu yap, Sean."

Merdiven sirke gibi kokuyordu. Duvarlardaki sararmaya yüz tutmuş boya dökülmeye yüz tutmuştu. Basamaklar çatlak ve yırtık muşambayla kaplıydı. Tahta tırabzan geniş ve pürüzlü, tornasız parmaklıklar düzensizdi. Çatının kapısını arkalarından kapattıklarında kendilerini karanlıkta buldular. Şimdi tek ışık aşağıdaki sahanlıkta bir yerden geliyordu.

"Bu koku ne?" diye sordu Sean.

Willie, "Nereden bileyim?" dedi.

"Temizlik malzemesi gibi kokuyor." Donnie iki kat inip sahanlıkta durdu. Holün iki yanında birer kapı vardı.

"Mekanı burası," dedi Sean, sahanlığın solundaki kapıyı işaret ederek. "Yedi veya yedi buçuk gibi gelir, 3. Sokak'tan içeri girer ve birkaç dakika sonra pencerenin ışığı yanar. Orada iki saat kadar tek başına kaldıktan sonra dokuz buçuk, on gibi adamları gelmeye başlar."

"Kırk beş dakikamız var," dedi Donnie. "Öteki dairelerde kimseyi görmediğine emin misin?"

"Birinin girdiğini ya da çıktığım görmedim oralara. Öteki pencerelerde ışık da yoktu."

Willie aklına şaşırtıcı bir şey gelmiş gibi bir adım geriledi ve Donnie'ye dönüp, "Bütün binanın sahibi o olabilir mi?" diye sordu.

"Park Bulvarı'nın arka sokaklarından birinde deposu, Long Island'da bir evi var. Bir de 3. Sokak'taki bu bina. Parayı koyacak yer bulamıyor olmalı adam."

"On beş dakikada bir insanın beynini takırdatan trenlerin geçtiği boktan bir bina alt tarafı."

"Burada başka birilerinin yaşamaması bizim için iyi ama," dedi Sean, "İşgüzarın tekinin polisi aramasından endişe etmemize gerek kalmayacak."

"Adamları geldiklerinde kapının önünde bir ceset bulacak." Donnie döüp Willie'ye baktı. "Zamanımız olursa belki çükünü kesip ağzına tıkarız."

"Tanrım!" Sean ellerini kendini boğuyormuş gibi gırtlağına götürdü. "Hayvanlaşmaya mı başladın, Donnie?"

"Saçmalama," dedi Willie. "Bunu çoktan hak etti o orospu çocuğu." Donnie'ye baktı. "Bu diğer makarnacılara da bir mesaj olur, değil mi?"

Donnie kardeşlerini merdivenin başında bırakıp holü keşfe çıktı. Merdivenin üst tarafındaki buzlu camdan ışık sızıyordu. Holün karşı ucuysa karanlık ve gölgeliydi. Ağır adımlarla kardeşlerinin yanına dönerken sararmış muşambada çıkan ayak seslerine kulak kabarttı.

Bina çöplükten farksızdı. Luca Brasi lüks içinde yaşayan bir Al Capone değildi anlaşılan. Yine de Long Island'daki evin, o binanın, Park Bulvarı'ndaki deponun sahibiydi ve muhtemelen Kelly'nin kirasını da ödüyordu. Kelly yirmi beşine gelmesine rağmen hayatı boyunca tek bir gün bile çalışmamıştı. Sonuçta herif Al Capone olmasa bile para kazanıyordu.

Donnie kardeşlerine dönüp çatıya çıkan merdiveni işaret etti. "Siz orada bekleyin ve ortalıkta görünmeyin." Sonra elini holün sonundaki gölgeli yere doğru salladı. "Ben orada olacağım. İçeriye girer girmez mermiye boğacağım onu. Ama cehenneme göndermeden önce birkaç kelime etmek isteyebilirim."

"Ben de ona ne düşündüğümü söylemek isterim aslında," dedi Willie.

"Ben senin yerine konuşurum. Siz ikiniz bir şeylerin ters gitme ihtimaline karşı buradasınız."

Sean avucunu karnına bastırdı. "Donnie, benim midem bulanıyor."

Donnie kardeşinin alnına dokundu. "Şu haline bak. Yapış yapış olmuşsun."

Willie, "Sadece korkuyor," dedi.

"Tabii ki korkuyorum," diye sızlandı Sean. "Bunu sana daha önce de söyledim." Sonra Donnie'ye döndü. "Kelly'yi de düşünüyorum. Brasi'yi öldürdüğümüzü öğrenirse bizi ömür boyu affetmez. Tamam, adam pisliğin teki ama yine de onun erkeği."

"Off! Tanrı aşkına be! Kelly için mi kaygılanıyorsun? Tanrı beni bağışlasın ama canı cehenneme. Bunu onun için de yapıyoruz. O İtalyan puştu kızı mahvetti. Buna seyirci mi kalacaktık?"

"Kelly hakkında böyle konuşma," dedi Sean. "Sen onu defterinden yıllar önce sildin." Donny'ye baktı. "Onu sokağa atıp bizim için artık ölü sayıldığını söyleyen sensin. Herifin tekiyle birlikte olmayacaktı da ne yapacaktı?"

"Bir iş bulamaz mıydı?" diye sordu Willie. "Hayatını alın teriyle kazanamaz mıydı?"

Sean, "Onun bizim için artık ölü sayıldığını söyleyen sensin," diye tekrarladı. Hâlâ Donnie'ye bakıyordu. "Şimdi de biz onun için ölüyüz. Böyle oldu, Donnie."

Donnie buzlu camdan sızan ışığa orada korkunç bir şey görmüş gibi bakıp sessiz kaldı. Sonra Sean'e, "Hepinize ben bakmadım mı?" diye sordu. Karşılık gelmeyince, "Gidip işimizi elimizden alan İtalyan puştla birlikte oldu," dedi. "Bu bir rastlantı mıydı sence, Sean? Ne yaptığını bilmiyor muydu?" Donnie başını sallayıp sorusunu kendisi yanıtladı. "Hayır. O benim için ölü artık."

Willie de, "Aye!" dedi onaylayarak.

"*Aye!*" Sean tiksinmiş gibi tekrarlamıştı bunu. Donnie'ye, "Bir kız kardeşten oldunuz," dedi. "İrlandalı gururunuz size buna kazandırdı işte."

Donnie kol saatine göz attı, sonra merdiven aralığından çatıya baktı. Dışarıda bir tren daha geçince hole gürültüsü doldu. Sean'i ensesinden yakaladı. "Yürü. Kalbin bu işte değil. Seni getirmekle hata ettim."

"Ciddi misin?" diye sordu Willie ona.

Donnie, "Ciddiyim," dedi ve Sean'ı merdivene doğru itti. "Hadi. Evde görüşürüz."

Sean dönüp Willie'ye baktı ve onay alınca merdivenden yukarıya koşup çatıya çıktı.

O gidince Willie, "Ne yaptığını sanıyorsun, Donnie?" diye terslendi. "Bebek muamelesi yapmayı sürdürürsen bu çocuk hiçbir zaman büyümeyecek."

"Ona bebek muamelesi yapmıyorum." Donnie iki sigara çıkartıp birini uzattı.

Willie sigarayı alıp yaktı ve Donnie'nin devam etmesini bekledi.

"Luca'dan çok bizimkinin sırtına yanlışlıkla bir mermi gömmesinden endişe ediyordum." dedi Donnie. Yürüyüp Luca'nın kapısına gitti. "Ben burada olacağım." Sean'in beklemesi gereken merdiveni işaret etti. "Anladın mı ne demek istediğimi?"

"Silahı cebinden bile çıkarmayacaktı büyük olasılıkla," dedi Willie.

"Burada olmaması şansımızı artırır. Sigaranı bitir de yerlerimizi alalım."

Willie, "Sence bu Kelly ile olan durumu daha kötüleştirir mi?" diye sordu.

"Biz Kelly'nin umurunda değiliz, Willie. Bunun böyle olduğunu biliyorsun. O da benim umurumda değil. Şimdi değil en azından. Kafası bizi umursamayacak kadar karışık. İçki bir yandan, haplar bir yandan... Kim bilir daha başka neler alıyordur? Kafasını toparladığında –toparlayabilirse- onu bu İtalyan orospu çocuğundan kurtardığımız için bize teşekkür edecek. Tanrım! Luca Brasi gibi bir enişten olduğunu düşünebiliyor musun?"

"Tanrı esirgesin," dedi Willie.

"Kendimizi biz esirgeyeceğiz." Donnie sigarasını yere atıp ezdi ve köşeye tekmeledikten sonra merdiveni işaret etti. "Hadi."

Bir saat süren yemek boyunca Sandra'nın ağzından on sözcük bile çıkmayınca meydan Sonny'ye kalmış, o da ailesinden, geleceğe dair planlarından, amaçlarından ve Bayan Columbo tabağına tekrar tekrar dana parmesan koyarken aklına gelen her şeyden söz etmişti.

Bayan Columbo'nun kuzenlerinden birinin eski mahalledeki dairesindeydiler. Ev sahibi Arthur Bulvarı'ndaki dairede bazı tadilatlar yaparken birkaç gün orada kalacaklardı. Yemeğin yendiği küçük yuvarlak masa 11. Cadde'ye ve demiryolu hattını kesen çarpık çurpuk yaya köprülerinden birine bakan yüksek pencerenin yanına yerleştirilmişti.

Sonny çocukken o köprülerden birinin üstüne oturup altından buharlı trenler geçerken ayaklarını sallamaya bayılırdı. Sandra'ya ilk kalp ağrısını anlatmayı düşündü. Dokuz yaşında ve harikulade güzellikteki Diana Ciaffone'ye aşkını ilk kez köprünün üstünde, dünya bir buhar bulutunda ve geçmekte olan trenin takırtısında kaybolmuşken ilan etmişti. Diana'nın suskunluğunu, tren geçtikten sonra çevre tekrar belirmeden önce gözlerini gözlerinden nasıl kaçırdığını hâlâ çok iyi hatırlıyordu. Tek kelime etmeden ayağa kalkıp uzaklaşmıştı kız.

Sonny yemek masasında bunu anımsarken gülümseyince Sandra, "Ne oldu, Santino?" diye sordu.

Sonny onun sesiyle kendine geldi ve pencereden dışarısını işaret ederek, "Çocukken şu köprüde oturup trenleri seyretmeyi ne kadar sevdiğimi anımsadım," dedi.

Bayan Colombo mutfaktan seslendi: "Yaa! Trenler! Hep trenler! Tanrı bana onlardan huzur versin!"

Sandra, Sonny ile göz göze geldi ve anneannesinin aralıksız şikayet etmesine güldü. Sanki Bayan Columbo adına özür diliyor, *'Anneannem de böyle bir kadın işte!'* diyordu.

Bayan Columbo mutfaktan elinde bir tabak patatesle döndü ve Sonny'nin önüne koydu. "Benim Sandram pişirdi bunları. Tat! Leziz!"

Sonny iskemlesini biraz geri itip ellerini karnının üstünde kavuşturdu. Üç porsiyon dana parmesan, büyük bir tabak marinara soslu erişte, muhtelif sebzeler, doldurulmuş bütün bir enginar yemişti. "Bunu sık söylemem ama size yemin ediyorum ki bir lokma daha yiyemeyeceğim, Bayan Columbo!" dedi.

"*Mangia!*" dedi Bayan Columbo hiddetle. Yerine oturup tabağı Sonny'nin önüne itti. "Sandra bunları senin için pişirdi!" Kocası öleli on beş yıl olmuş olmasına rağmen hâlâ siyah giyiyordu kadın.

Sandra anneannesine, "*Non forzare...*" diye fısıldadı.

Sonny elini uzatıp onu susturdu. "Kimsenin beni yemeye zorladığı yok. Merak etme." Patateslere girişti ve Sandra ile anneannesi dünyada hiçbir şey onu yemek yerken seyretmek kadar zevk veremezmiş gibi bakarken patateslerin ne kadar leziz olduklarını anlatmaya koyuldu. Tabağı bitirince ellerini kaldırıp, "*Non piu, Graize!*" dedi gülerek. "Bir lokma daha yersem patlayacağım."

"Peki," dedi Bayan Columbo, mutfağın yanındaki bütün eşyası duvara dayalı bir kanepe, bir sehpa ve bir koltuktan ibaret küçük oturma odasını işaret ederek.

Kanepenin üzerinde yağlıboya bir İsa tablosu asılıydı. Mesih'in yüzü acıyla kasılmıştı ve yanında da Bakire Meryem'in gözlerini üzüntü ve umut karışımıyla gökyüzüne doğru diktiği bir tablo daha vardı.

"Git otur," dedi Bayan Columbo. "Espresso getireceğim."

Sonny oturma odasının ortasında durup Sandra'ya baktı. Onun yanına oturmakla karşısındaki koltuğa oturmak arasında kararsız kalmıştı. Sandra gülümsedi fakat herhangi bir işaret vermedi. Sonny bu kez de arkasına baktı. Espresso yapmakta olan Bayan Columbo görünmüyordu. Sandra ile baş başa birkaç dakika geçirebileceğini hesaplayarak kanepeye oturdu. Sandra'nın gülümsemesi yayılınca bundan cesaret alarak elini tuttu.

Kızın göğüslerine bakmamaya çalışıyor ama sade beyaz bluzunun gergin düğmelerinin altında dolgun ve ağır olduklarını biliyordu. Esmer tenini ve gözlerini seviyordu. Ve saçları o kadar siyahtı ki

günün son ışıklarında lacivert görünüyorlardı. Sandra henüz on altı yaşındaydı ama her tarafından dişilik akıyordu. Öpmeye kalkışırsa izin verip vermeyeceğini merak etti Sonny. Elini sıktığında karşılık verince Bayan Columbo'nun görüş alanının dışında olduğundan emin olmak için mutfağa baktı ve onu yanağından öptü. Tepkisini ölçmek için arkasına yaslandı.

Sandra mutfağı daha iyi görebilmek için doğrulup boynunu hafifçe uzattı. Anneannesinin onları rahatsız etmeyeceğinden emin olduktan sonra bir elini Sonny'nin ensesine, diğerini de parmaklarını saçına daldıracak şekilde başına koyup onu dudaklarından öptü. Dolu, ıslak, leziz bir öpücüktü bu.

Sandra'nın dili dişlerine değdiğinde Sonny'nin bedeni tepki verdi, her tarafı karıncalanıp uyandı. Ama tam o anda kız uzaklaşıp elbisesini düzeltti. Bir süre boş boş önüne baktıktan sonra Sonny'ye göz atıp tekrar kucağında birleştirdiği ellerine bakmaya koyuldu. Sonny yana kayıp kolunu onun omzuna doladı. Aynı öpücükten bir tane daha istiyordu ama Sandra ellerini göğsüne koyup daha fazla yaklaşmasını engelledi.

Sonra Bayan Columbo'nun gürleyen sesi geldi mutfaktan: "Hey! Neden hiç ses duymuyorum?"

Bir saniye sonra mutfaktan içeriye göz attığında Sonny ile Sandra karşılıklı oturmuş ona gülümsüyordu. Bayan Columbo homurdandı, mutfakta kayboldu ve az sonra gümüş bir tepside espresso, iki zarif fincan ve üstüne çikolata parçaları serpilmiş üç rulo pasta getirdi.

Sonny rulolara göz attı ve Bayan Columbo espressoları koyarken tekrar konuşmaya başladı. Zamanla önemli bir konuma gelmeyi umduğunu, babası için çalışmak istediğini, onun işinin ne kadar büyük olduğunu, Genco Saf Zeytinyağları'nı, kentteki bütün bakkal ve marketlerin onların malını sattığını ve yakında bütün yurda dağıtım yapmayı düşündüklerini anlatmaktan hoşlanıyordu.

Sandra onun ağzından çıkan her sözcüğü can kulağıyla dinlerken Bayan Columbo da başını sallayarak onaylıyordu. Sonny'nin yemek yerken konuşmakla ilgili bir sıkıntısı yoktu. Espresso'sunu

yudumlayıp konuştu. Pastasından bir ısırık aldı, bir saniye tadına vardı, sonra yine konuşmaya devam etti. Arada sırada riske girip Bayan Columbo'nun varlığına rağmen Sandra'ya bir bakış göndermeden yapamıyordu.

Luca yemek masasında annesinin karşısında oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Bir dakika önce onun bitmek bilmeyen dırdırına kulak asmadan kendi düşüncelerine dalmış halde yemeğini yiyordu ama sonra sıra her zamanki intihar söylemine gelince baş ağrısının gelmekte olduğunu hissetmişti. Bazen o denli şiddetli ağrırdı ki zonklamayı durdurmak için başına bir mermi sıkmayı bile düşünürdü.

"Yapamayacağımı sanma," dedi annesi.

Luca şakaklarını ovdu. Banyodaki ecza dolabında aspirin vardı. 3. Sokak'taki dairesindeyse daha güçlü bir şey bulunduruyordu.

"Yapamayacağımı sanma," dedi annesi bir kez daha. "Her şeyi planladım. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bilsen annene bunu yaşatmazdın. Her an komşulardan birinin zili çalıp oğlumun öldüğünü ya da hapse düştüğünü bildireceği kaygısı içinde yaşamak... Nasıl olduğunu bilmiyorsun. Her gün aynı şey." Beyaz peçetenin kenarıyla gözyaşlarını sildi. "Ölmek daha iyi."

"Keser misin, lütfen, anne?" dedi Luca.

"Kesemem!" Çatalını masanın üstüne fırlatıp tabağını yana itti.

Akşam yemeğinde spagetti ve köfte yiyorlardı. Luca'nın annesi komşulardan birinden büyük bir gangsterin oğlunu öldüreceğine dair bir dedikodu duyunca yemeği berbat etmişti. Oğlunun sonunun James Cagney'nin o filmdeki sonu gibi olacağını düşünüyordu. Bandajlarıyla mumyayı andıran Cagney'i sokaklarda sürükledikten sonra annesinin kapısının önüne bırakıyorlardı. Aklını Luca'nın sonunun da öyle olacağı düşüncesinden alamadığı için spagettiyi fazla haşlamış, sosu yakmıştı. Berbat yemek daha kötü şeylerin habercisi gibi önlerinde dururken, kadıncağız oğlunun öldürülmesini ya da hapse düşmesini görmektense kendini öldürmeyi düşünüyordu.

"Kesemem!" diye tekrarladı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Bilmiyorsun..."

"Neyi bilmiyorum?" diye sordu Luca.

Annesinin yaşlandığını düşündü. Güzel kıyafetler giyip makyaj yaptığı günleri hatırlıyordu. Güzel kadındı bir zamanlar. Eski fotoğraflarını görmüştü. Gözleri parlaktı ve fotoğraflardan birinde uzun pembe bir elbise giymişti, elinde kıyafetiyle uyumlu bir güneş şemsiyesi tutuyordu. Luca gibi iri, uzun boylu ve güçlü bir adam olan kocasına gülümsüyordu. On yedi yaşında evlenmişti annesi ve Luca'yı doğurduğunda yirmi birine basmamıştı. Şimdiyse altmışındaydı ki çok yaşlı olmamasına rağmen oğluna öyle görünüyordu. Zayıftı, kırlaşmış saçları tel tel ve seyrekti, hatta başının tepesinde kel bir bölge vardı. Koyu ve donuk renkli kıyafetler giyiyordu. Annesiydi ama Luca yine de zorlanıyordu ona bakarken.

"Neyi bilmiyorum" diye sordu tekrar.

"Luca..."

"Kaç defa söyledim sana? Bana bir şey olmayacak. Tasalanma."

"Luca... Kendimi suçluyorum, oğlum. Kendimi suçluyorum ben."

"Lütfen anne! Yemeğimizi yiyebilir miyiz?" Luca çatalını masaya bırakıp şakağını ovdu. "Lütfen! Başım çatlıyor."

"Nasıl acı çektiğimi bilmiyorsun," dedi annesi, peçeteyle yanaklarındaki yaşları silerek. "O gece için kendini yıllardır suçladığını biliyorum, çünkü..."

Luca spagetti tabağını itip annesinin tabağına çarptırdı. Kadın geriye sıçrayınca masayı iki eliyle kavradı ve bir an için her şeyi onun kucağına boca edecek gibi göründü. Ama sonra ellerini önünde kavuşturup, "Yine o konuya mı gireceksin?" dedi. "Bunu kaç kez konuşacağız, anne?"

"Konuşmak zorunda değiliz, Luca." Kadının yanaklarından tekrar yaşlar süzülmeye başladı. Hıçkırdı ve başını ellerinin arasına aldı.

Luca uzanıp annesinin koluna dokundu. "Babam ayyaş palavracının tekiydi ve şimdi cehennemde yanıyor." Ellerini, '*Başka söyleyecek ne var?*' anlamına gelecek şekilde açtı.

Annesi hıçkırıkları arasında, "Konuşmak zorunda değiliz," dedi bir kez daha.

"Geçmişte kaldı... Rhode Island'ı düşünmeyeli çok uzun zaman oldu. Nerede yaşadığımızı bile hatırlamıyorum. Sadece yüksekte bir yerde olduğunu hatırlıyorum; dokuzuncu ya da onunca kat. Asansör hiç çalışmadığı için yürümek zorunda kalırdık."

"Warren Caddesi'nde... Onuncu kat."

"Geçmişte kaldı," diye tekrarladı Luca, tabağını tekrar önüne çekerken. "Unut artık."

Luca'nın annesi gözyaşlarını sildi ve hıçkırmaya devam etmesine, başı her soluklandığında sallanmasına rağmen yemeğe devam etmeyi deneyecek gibi tabağını düzeltti.

Luca ona baktı. Boyun damarları şişmişti ve başı zonkluyordu; başına sıcak bir şey sarılıp sıkılmıştı sanki. "Anne..." dedi yavaşça. "İhtiyar, ayyaşın tekiydi ve seni muhtemelen öldürecekti. Yapılması gerekeni yaptım. Uzun lafın kısası bu. Sürekli geçmişe dönmekteki ısrarını anlayamıyorum. Tanrım! Anne, gerçekten! Unutmak istemiyor musun? Her sene en az iki kez bu konuyu açıyorsun. Geçmişte kaldı. Unut artık."

"Daha on iki yaşındaydın," dedi annesi tekrar bastıran hıçkırıklar arasında. "On iki yaşındaydın ve her şey ondan sonra başladı. Başım ondan sonra belaya sokar oldun."

Luca iç geçirip çatalıyla tabağındaki köftelerden birini dikkeledi.

"Aslında yapmak istemedin," dedi kadın, fısıltıdan biraz yüksek bir sesle. "Bütün söylemek istediğim bu. Suç bende. Senin suçun yok."

Luca masadan kalkıp yatak odasına doğru geçti. Başı çatlıyordu ve bunun ilaç almazsa sabaha kadar devam edecek baş ağrıla-

rından biri olduğunu biliyordu. Aspirinin yararı olmayacaktı ama denemeye değerdi. Banyoya girmeden önce durdu ve dönüp annesinin yanına gitti. Kadın başını ellerinin arasına almış, hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ediyordu. Luca onun omzuna masaj yapacakmış gibi dokundu.

"Komşumuzu hatırlıyor musun?" diye sordu. "Hemen karşı dairede oturan adamı..." Annesinin bedeninin ellerinin altında kasıldığını hissetti.

"Bay Lowry," dedi kadın. "Lise öğretmeniydi."

"Doğru. Nasıl ölmüştü?" Bir an bekledikten sonra, "Haa, tamam! Çatıdan düşmüştü, değil mi?" dedi.

"Öyle oldu... Onu pek iyi tanımazdım."

Luca annesinin saçını okşadı, sonra dönüp banyoya gitti ve ecza dolabında bir şişe aspirin buldu. Üç hapı ağzına attı, sonra dolabın kapağını itip aynada kendine baktı. Görüntüsünden, çukura kaçmış gözlerinin üzerindeki çıkık alnından hiçbir zaman hoşnut olmamıştı. Maymun adamı andırıyordu.

Annesi kaza olduğu konusunda yanılıyordu; babasını planlayarak öldürmüştü. Kalas parçası holdeydi, çünkü onu oraya o bırakmıştı. Bir daha annesini yumruklayacağında ya da Luca'yı yere fırlatıp taşaklarına tekme attığında (bunu yapmayı seven, Luca inleyip bağırırken kıkır kıkır gülen) babasının kafasını parçalamaya kararlıydı.

Adam bütün bunları sadece sarhoşken yapar, ayıkken Luca'ya ve annesine iyi davranırdı. Onları rıhtıma götürüp çalıştığı yeri gösterirdi. Bir keresinde onları emanet aldığı bir yelkenliyle gezdirmişti. Kolunu Luca'nın omzuna atıp, "Benim koca oğlum!" demişti. Luca o iyi davranışların hiç olmamasını yeğlerdi, çünkü ihtiyar genellikle sarhoştu ve sarhoşluğuna kimsenin tahammülü yoktu. O iyi yanları olmasa Luca babasının hayata döndüğüne dair düşler görmeyecekti belki.

Yoruyordu onu düşler ve aniden gelen küçük bellek patlamaları: Annesi belden aşağısı çıplak halde yerde sürünerek babasından uzaklaşırken yırtık bluzundan şiş ve yuvarlak karnı görünüyor, ba-

basının onu bıçakladığı yerler kanıyor, ihtiyar karnındaki bebeği bıçakla kesip köpeklere yedireceğini haykırarak elinde bıçakla karısının peşinden sürünüyor... Kan ve annesinin yuvarlak beyaz karnı, Luca kalası indirdiğinde ihtiyarın kan içinde kalan kafası...

Babası ensesine aldığı ilk darbeyle yere yığıldığında Luca havada sadece kan ve çığlık kalana dek başında ağlamıştı. Ardından polisler ve hastanede geçirdiği günler... Luca hâlâ hastanedeyken rahimden canlı çıkamayan bebek kardeşi için yapılan cenaze töreni...

Bütün bunlar olduğunda beşinci sınıftaydı ve o günden sonra okula dönmemişti. Önce fabrikalarda ve rıhtımlarda, bir süre sonra New York'a taşındıklarında da demiryollarında çalışmaya başlamıştı. Kendisiyle ilgili olarak çirkinliğinin yanı sıra hoşnut olmadığı şeylerden biri de buydu: Eğitimsizlik.

Eğitimsiz olabilirdi ama aptal değildi. Aynada kendine, karanlık gözlerine baktı. 'Şimdi *iyi bak kendine*,' diye geçirdi içinden. Harcayabileceğinden çok daha fazla parası olan, kentte herkesin çekindiği küçük ve sıkı bir çete yöneten bir adam. Zirvedeki kodamanlar, hatta Giuseppe Mariposa bile korkuyordu ondan. O kadar da bilgisiz değildi demek.

Gözlerini yumdu ve başının zonklaması karanlığı doldurdu. Zonklayan karanlığın içinde Rohede Islanda'daki komşuları Bay Lowry'yi çatıya çıkarışını anımsadı. Ona bir sırrını açmak istediğini söylemiş, çatıya çıktıklarında da adamı aşağıya itmişti. Kollarım biri elinden tutup onu kurtarabilirmiş gibi iki yanına açarak uçuşunu anımsıyordu. Bir arabanın üstüne çatısma düşüşünü, metalin göçüşünü ve ön camın patlayışını anımsıyordu.

Musluğu açıp yüzünü yıkadı. Su serindi. Islak ellerini saçında gezdirdikten sonra mutfağa döndü. Annesi masayı toplamış bulaşıkları yıkıyordu.

"Dinle, anne..." dedi Luca, onun omuzlarını yavaşça ovarak. Dışarıda hava kararıyordu. Uzanıp mutfağın ışığını yaktı. "Dinle, Anne..." dedi bir kez daha. "Benim gitmem gerek."

Annesi işine ara vermeden başını salladı.

Luca tekrar yanına gidip onun saçını düzeltti. "Benim için kaygılanma sen. Ben başımın çaresine bakarım."

"Tabii," dedi kadın zayıf bir sesle. "Tabii ki bakarsın, Luca."

Luca onun başını öptü, sonra holdeki kapının yanında duran akşap askılıktan ceketini ve şapkasını alıp giyindi. "Ben gidiyorum," dedi.

Annesi ona dönmeden ve bulaşığı yıkamaya devam ederek başını salladı.

Caddede binanın son basamağını indikten sonra Luca derin bir soluk alıp başındaki zonklamanın azalmasını bekledi. Basamakları inmek ağrıyı artırmıştı. Rüzgarın getirdiği ırmak kokusunu içine çekti, sonra burnuna gübre kokusu gelince Washington Bulvarı'na doğru baktı ve kaldırıma yakın bir yere yığılmış olan at bokunu gördü. At arabası yoktu etrafta; birkaç otomobil ve evlerine yürüyen, komşularıyla sohbet eden insanlar vardı sadece. Ceketleri yıpranmış sıska iki çocuk bir şeyden kaçar gibi koşarak yanından geçti ama Luca peşlerinden gelen kimse görmedi. Annesinin oturduğu binada bir pencere açıldı ve küçük bir kız dışarı baktı. Luca'nın kendisine baktığını görünce çekilip pencereyi çarparak kapattı. Luca başını o yana salladı.

Ceket cebinde bir paket Camel buldu, kibritin alevini avucunun içine alıp rüzgardan koruyarak bir tane yaktı. Rüzgar sert esiyordu ve hava soğumaya başlamıştı. Caddeler kararmaya yüz tutmuş, binaların gölgeleri evlerin cephelerini, küçük bahçeleri ve uzun ara sokakları yutmuştu bile. Luca'nın başındaki zonklama biraz hafiflemişti sanki.

Washington Bulvarı'nda ilerleyip 165. Sokak'a saptı ve annesinin evinden sadece birkaç blok uzaklıkta olan evine yürümeye başladı. Depo da evinden birkaç blok ötedeydi.

Orada olduğundan emin olup kendini rahatlatmak için tabancasının iç cebinden hafifçe taşan kabzasına dokundu. Tom Hagen'i öldürecek, bu da Corleoneleri öfkelendirecekti. Başka yolu yoktu; büyük bir bela bekliyordu onu. Vito Corleone adam öldürmesinden

çok konuşmasıyla ünlüydü ama Clemenza ve adamları tehlikeliydi. Özellikle de Clemenza.

Corleone ailesi hakkında bildiklerini zihninden geçirdi Luca. Danışmanları Genco Abbandando idi ve zeytinyağı işinde de Vito ile ortaktı. Vito'nun sağ kolu Peter Clemenza idi, onun adamlarıysa Jimmy Mancini ile Richie Gatto. Kesin olarak bildikleri bunlardan ibaretti. Bir de Corleonelerin çok büyük bir örgüt olmadığı; Mariposa, hatta Tattaglia ve kimi başka ailelerle kıyaslanamazlardı. Corleoneler çeteyle örgüt arasında bir yerdeydi. Aslında Mariposalar, Tattaglialar, La Contiler de öyleydi. LaConti'den arda kalan demek daha doğru olacaktı. Clemenza'nın Mancini ve Gatto dışında başka adamları da olmalıydı ama Luca onların adlarını bilmiyordu. Al Hats da Corleoneler için çalışıyor olabilirdi ama bundan emin değildi.

Tom'un icabına bakmadan önce tüm bunları öğrenmesi gerekecekti. Corleonelerin arkasında bir ordu olsa bile fark etmezdi ama karşısında ne bulacağını önceden bilmek isterdi. Kendi adamlarının bundan hoşlanmayacağım tahmin ediyordu Luca.

Tam o anda JoJo'nun sarı De Soto'su kaldırımda yanına yanaştı ve Kanca, "Selam, patron!" dedi, şeridine yeşil tüy takılı siyah fötr şapkasıyla arabadan inerken.

"Nedir bunun anlamı?" Luca, JoJo ve diğer adamlarının arabadan inip kapıları çarpışım seyretti. Adamları etrafında bir çember oluşturdu.

"Başımız belada," dedi Kanca. "Tommy Cinquemani toplantı yapmak istiyor. Az önce birkaç adamıyla birlikte depoya geldi. Mutlu görünmüyordu."

"Benimle mi toplantı yapmak istiyor?" diye sordu Luca. Başı zonklamaya devam ediyordu ama Cinquemani'nin görüşme talep etmek için Bronx'a gelmiş olmasına gülümsemeden yapamadı. "Yanında kim vardı?"

Luca eve doğru yürümeye başlayınca JoJo duralayıp kaldırıma park ettiği arabasına baktı.

"Orada kalsın," dedi Luca. "Sonra gelir alırsın."

"Koltukların altında silahlar var da..."

"Bu mahallede birinin onları senden çalacağım düşünmüyorsun herhalde?"

"Tamam," dedi JoJo ve diğerlerine katıldı.

"Kim vardı Cinquemani'nin yanında?" diye sordu Luca. Hep birlikte kaldırımda yürüyorlardı. Adamların hepsi takım elbiseli ve kravatlıydı.

"Nicky Crea, Jimmy Grizzeo ve Vic Piazza," dedi Paulie.

"Grizz!" Luca üçünden sadece onu tanıyordu ve heriften hiç haz etmezdi. "Tommy ne dedi?"

"Toplantı istiyor."

"Hangi konuda toplantı istediğini söyledi mi?"

Vinnie Vaccarelli kaşınmak için elini pantolonuna götürdü. Yirmili yaşlarında sırım gibi çocuktu ve çetenin en genç üyesiydi. Giysileri her zaman üzerinden dökülürdü sanki. "Seninle konuşmak istediği *bazı şeyler* varmış."

"Demek dişçi beni görmek istiyor."

"Dişçi mi?" diye sordu Vinnie.

Luca, "Taşaklarını kaşımayı bırakır mısın evlat?" deyince Vinnie elini pantolonundan çekti. "Cinquemani'nin lakabı bu: Dişçi. Belki dişlerimin üzerinde biraz çalışmak istiyordur." Adamlar suskun kalınca izah etti. "Penseyle diş kırmayı bayılır."

"Sikerim öyle işi!" dedi Kanca. İnsanların dişlerini kırmaktan zevk alan birinden uzak durmak isteyeceği belliydi.

Luca ona gülümsedi. Adamları biraz gergin görünüyordu. "Bir alay ibne," dedi ve hem hayal kırıklığına uğramış hem de eğlenir gibi yürümeye devam etti.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Kanca.

3. Cadde'deki tren hattının yanında, Luca'nın dairesinden birkaç kapı uzaktaydılar. Luca binanın önündeki üç basamağı çıktı ve

anahtarıyla kapıyı açtıktan sonra Kanca'ya döndü. "Cinquemani beklesin biraz. Ona bir şey söyleme. Tekrar gelip talep etsin görüşmeyi. Bu kez daha kibarca sorsun."

"Tanrı aşkına!" dedi Kanca, hole girip Luca'nın önüne geçerek. "Bu heriflerle oyun oynayamayız, Patron. Mariposa bize generallerinden birini gönderdi. Onu dikkate almazsak kendimizi öteki tarafta bulabiliriz."

Luca onunla birlikte holde yürüdü, diğerleri de onları izledi. Kapı kapanınca etraf karanlığa büründü ve Luca ışığı yaktı. "Sigara kokusu alıyor musun?" diye sordu Kanca'ya, başını kaldırıp üst sahanlığa bakarak.

Kanca omuz silkti. "Ben hep sigara kokusu alırım. Ne oldu?" Winston paketinden bir sigara çıkartıp yaktı.

"Önemli değil." Luca basamakları tırmanmaya başladı, adamlar da izledi. "Cinquemani'den haz etmiyorum," dedi Luca, "Grizz'den de."

"Jimmy Grizzeo mu?" diye sordu Paulie.

"Grizz'le çok eskiden bir soygun yapmıştık. O Cinquemani'ye katılmadan önce. Adamdan o zaman da haz etmedim, şimdi hoşlanmıyorum."

"Grizz kim ki? Bizim sorunumuz Cinquemani. Onu Mariposa gönderdi ve adamı yok sayamayız."

"Neden?" diye sordu Luca. Eğlenir gibiydi. Başının zonklaması geçmemişti ama Kanca'yı kıvranırken görmenin keyfi ona ağrıyı unutturuyordu.

"Çünkü bazılarımızın gündeminde şu sıra ölmek yok," dedi Kanca.

"Öyleyse kendine yanlış meslek seçtin," diye cevap verdi Luca. "Pek çok insan ölür bu meslekte." Dairenin kapısına gelmişlerdi. Ceketinin cebinde anahtarı ararken Kanca'ya döndü. "Ölümden korkamazsın. Ölümden karşındaki adam korkmalı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kanca cevap vermeye yeltendi ama bir kapı çarpıldı ve yukarıda bir yerde ayak sesleri duyuldu. Hepsi dönüp çatıya çıkan merdivene baktı.

"Bana silahını ver," dedi Willie.

"Ne yapacaksın?" Donnie çatının merdivenini çıkarken durmuştu. Luca'nın adamlarıyla birlikte geldiğini görünce planlarını ertelemişlerdi. Ara sokağın karşı tarafındaki çatıda insan yoktu ve her yere kasalar yığılmıştı. Gökyüzünde fazla ışık kalmamış, çatılar gölgelenmişti.

"Ne yapacağını boş ver."

"Kendi silahın var ya," dedi Donnie, kapalı çatı kapısına bakmak için biraz daha yukarıya çıkarak. "Peşimizden gelen yok. Bir şeyin farkında değiller."

"Ver bana lanet silahını!"

Donnie elini omuz kılıfına attı, silahı çıkartıp Willie'ye uzattı. "Buna neden ihtiyaç duyduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim."

Willie komşu binanın çatısını işaret etti. "Hadi. Hemen arkandayım."

Donnie güldü. "Şimde de aklını mı yitirdin, Willie?" Sonraki basamağa baktı ve başını tekrar kaldırdığında Willie koşmaya başlamıştı bile. Donnie bir an için afalladı, sonra Willie çatı kapısından çıkıp gözden kaybolurken harekete geçti.

Luca yukarıdakinin mahallenin çocuklarından biri olduğunu düşündü. Piçler sürekle çatılara tırmanıyordu. Biri çatının kapısını zorlayıp açmış ve merdivenden aşağı inmişti herhalde. O sırada kükreyerek geçen tren durumu daha da karışık hale getirdi.

Luca gölgeye gerileyip silahını çekti ve havada mermiler uçuşmaya başladı.

Bir kişi. Karanlığın içinde patlayan iki silah. Luca'nın bütün

gördüğü silahlarını ateşleyen bir karaltıdan ibaretti. Ortalık durulup gölge bir hayalet gibi uzaklaştığında Luca, hâlâ boş silahının tetiğini çekiyordu. Ateşe karşılık verdiğini ve biliyordu ama ilk mermiden sonra tek hatırladığı pencerenin parçalandığı ve yaralanan Paulie'nin yere çöküp inlediğiydi. Sonra gölgeye gizlenip barut kokusunu soluyarak beklemiş, tren geçtikten sonra çatışma bitmişti. Tamamen hazırlıksız yakalanması Luca'nın donup kalmasına neden olmuştu; olanları ancak şaşkınlığı üzerinden attığında idrak edebilmişti. Kiralık katilin teki onlara lanet olası bir kovboy gibi iki silahla ateş açmıştı.

Luca merdivenden yukarı fırlayıp adamın peşine düştü. Çatıya çıktığında bir şey bulamadı. Binanın iki yanında birer yangın merdiveni vardı. Aklının bir kenarına onları söktürmeyi not etti. Ara sokağın karşı tarafındaki çatıda iş tulumu giymiş yarım düzine kadar adam kenardan sarkmış bakıyordu. Arkalarına kasalar istiflenmişti.

Luca onlara, "Bir şey gördünüz mü arkadaşlar?" diye seslendi. Kimse yanıt vermeyince üsteledi. "Birini gördünüz mü?"

"Hiçbir şey görmedim," dedi biri İrlanda aksanıyla. "Silah seslerini duydum sadece."

"Silah sesi değildi onlar. Çocukların 4 Temmuz'dan kalma havai fişekleriydi."

"Ya, öyleydi!" dedi adam ve diğerleriyle birlikte geri çekildi.

Luca dönünce Kanca ile JoJo'nun çatı kapısının iki yanında muhafız gibi durduğunu gördü. Silahları ellerindeydi. "Kaldırın onları ortadan," diye seslendi.

Kanca, "Paulie ile Tony vuruldu," dedi.

"Kötü mü?" Luca ikisinin arasından geçip aşağıya indi. Merdiven karanlık olduğundan tırabzana tutunup adımlarını sakınarak atmak zorunda kalıyordu.

JoJo, "Yaşayacaklar," dedi.

Kanca, "Şimdi de doktor mu kesildin başımıza?" diye homurdandı ona. Sonra Luca'ya döndü. "Tony bacağından vuruldu sanıyorum."

"Bacağının neresinden?"

"İki santim daha sola isabet etmiş olsa şimdi hadımdı."

"Ya Paulie?"

"Mermi elini delip geçmiş. Çarmıhtaki İsa'yı andırıyor."

Luca rüzgarın kırık pencereden içeriye dolduğu hole ulaşınca Kanca, "Luca, Cinquemani ve Mariposa ile aşık atamayız," dedi." Hepimizi temizleyecekler."

JoJo, "Kanca haklı," diye atıldı. "Delilik bu. Ne uğruna? Birkaç viski sevkiyatı için mi?"

"Korkuyor musunuz, çocuklar?" dedi Luca. "Biraz aksiyon görünce gözünüz mü korktu?"

Kanca başını iki yana salladı. "Bize haksızlık ediyorsun, Patron."

Tony dairesinin kapısının önünde sövüyor, inliyor, kanamayı durdurmak için elini bacağına bastırıyordu. Luca hol penceresinde kalan cam parçalarını eliyle vurarak indirdi. Dairenin açık kapısından ve sokaktan sızan dışında ışık yoktu. Polisler gelecek olsa şimdiye kadar sirenlerini duyardı. Pencereden dışarıya eğilip tren hattına ve caddeye baktı. Etrafın boş olduğunu görünce gülümsedi; ne koşan bir çocuk ne de merdivenin önünü süpüren yaşlı bir kadın vardı görünürde. Kimse binanın önünü o güne dek öyle sessiz görmemişti.

Luca'nın arkasında Vinnie, Tony'nin bacağını bir mendille sarmaya çalışıyordu. "Domuz gibi kanıyor. Kanamayı durduramıyorum."

"Onları hastaneye götür," dedi Luca. "Bir hikaye uydur. Rıhtımda kaza geçirdiklerini falan söyle."

"Hastaneye mi? Doktor Gallagher onları tedavi edemez mi?"

"Fazla kaygılanıyorsun," dedi Luca, sonra Vinnie'ye başını salladı.

Vinnie, Paulie'yi almak için daireye girerken Kanca ile JoJo'ya, "Bir el verin de Tony'yi taşıyalım," dedi.

Kanca şapkasını çıkarıp tüyüyle oynadı. Sonra Luca'ya döndü. "Ne diyorsun? Cinquemanti ne olacak?"

Luca tabancasının kabzasıyla pencerenin çerçevesindeki cam parçalarını temizledi. Yüzünü gökyüzüne çevirip karanlıkta solgun birer ışık noktası gibi görünen yıldızlara baktı. İki küçük siyah kuş pencerenin çerçevesine doğru uçtular, sonra birden dönüp uzaklaştılar.

"Cinquemani ile bir toplantı ayarlayalım," dedi ve pencerenin denizliğine oturdu. "Mesajı aldığımızı ve umuma açık bir yerde görüşmek istediğimizi söyleyelim."

"Nerede?" diye sordu Kanca. "Restoranda falan mı?"

"Önemli değil."

"Nasıl önemli değil?" Luca onu seyrederken Kanca şapkasını tekrar başına koydu. "Anlamıyorum... Yeri biz seçmek istemiyor muyuz?"

"Sinirime dokunmaya başlıyorsun, Kanca," dedi Luca.

"Onlara yerin önemli olmadığını söylerim." Kanca ellerini iki yana açıp başka soru sormayacağını ifade etti. "Yeri onlar seçsin."

"Güzel. Umuma açık bir yer olsun ama, tamam mı? Herkesin güvenliği için yani."

"Tamam. Ne zaman?"

"Bir an önce. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Biraz korkmuş görünürsen de önemli değil." Daire kapısını işaret etti. "Çocukları hastaneye götür, sonra buraya dön. Sana planı açıklayacağım."

Kanca ona düşüncelerini gözlerinden okumaya çalışır gibi baktı. Bir soru daha sormak için ağzını açtı ve hemen vazgeçti. "Hadi JoJo," dedi ve onunla birlikte içeriye girdi.

Luca'nın başındaki ağrı çatışma başladığı anda kesilmişti. Karanlık holde Tony arkasında inlerken, bunu düşündü.

Sony Eileen'in fırının önünde kaldırıma yanaştı, motoru durdurdu ve sürücü koltuğuna gömülüp şapkasını kestirmeye hazırlanır gibi gözlerinin üzerine indirdi. Manevra istasyonundan gelen tren gümbürtüsü ve caddede yol alan motorlu ve atlı taşıtların takırtısıyla gürültülü bir mahalleydi burası.

Sandra'nın anneannesinin evinden çıkınca kendini amaçsız hissederek -ki onun için olağandışı sayılmazdı- Arthur Bulvarı boyunca bir süre yürüdükten sonra arabasına binerken aklında Eileen'e gitmek yoktu. İçindeki bir ses evine gitmenin iyi olacağını söylüyordu ama geceyi Mott Sokağı'nda tek başına geçirmek istemiyordu.

Buzdolabında yemek varsa yerdi ama alışveriş yapmayı sevmiyordu; kendini eşcinsel falan gibi hissediyordu. Yemek yemek için genellikle eve gidiyor ve annesi her seferinde giderken yanında götürmesi için bir şeyler veriyordu. Buzdolabında bu yüzden neredeyse her zaman yemek oluyordu: lazanya ya da makarna artığı ve büyük kavanozlarda sos... Eve her gidişinde sonraki sefere kadar ona yetecek yemekle dönmediği vaki değildi.

O akşam dairesine giderse yatağa sırtüstü uzanıp tavanı seyredecek, uyuyamayacak ve kalkıp çocuklardan birini arayacak ya da bir yerlerde kumar partisi arayacak ya da yasadışı barlardan birine gidecekti. Sonra da ertesi gün yarı ölü vaziyette kıçını işyerine sürükleyecekti.

Sandra onu azdırmıştı. Zihninde bluzunun düğmelerini çözdü ve o leziz ve dolgun göğüslere ulaşıncaya kadar giysilerini çıkardı. Ama bunu unutsa iyi ederdi, çünkü o göğüslere yaklaşabilmesi için bir dizi akşam yemeğine daha katılması, hatta bir nişan yüzüğü alması gerekecekti ve buna hazır değildi. Fakat kızdan hoşlanıyordu; çok tatlı ve güzeldi.

Sonny şapkasını kaldırdı, direksiyonun üzerine eğilip yukarıya, Eileen'in dairesine baktı. Oturma odasının penceresinde ışık vardı. Habersiz ve gece vakti gelmesine nasıl tepki gösterecekti Eileen acaba?

Saatine baktı. Dokuza geliyordu ve Caitlin yatmış olmalıydı. Eileen'in dairesinde tek başına geçirdiği gecelerinin kendininkiler

kadar sıkıcı olabileceğini düşündü. Yatmadan önce radyo dinliyordu belki. Kapıyı açıp arabadan indi, binaya doğru yürüyüp dairenin zilini çaldı ve geri çekildi.

Eileen pencereyi açıp başını dışarı çıkarınca Sonny kollarını açarak, "Kendini yalnız hissediyor olabileceğini düşündüm," dedi. Eileen'in üstünde geniş yakalı mavi bir elbise vardı ve saçma ondüle yaptırmıştı. "Saçını yaptırmışsın," diye devam etti Sonny.

Elieen anlamını çözemediği bir gülümsemeyle bakmıştı ona. Onu gördüğüne mutlu olduğunu söylemedi ama mutsuz da değildi. Pencereyi kapatıp tek kelime etmeden kayboldu.

Sonny kapıya yaklaştı ve daire kapısının açılışını ya da aşağıya inen ayak seslerini duymayı bekleyerek kulak kabarttı. Hiçbir şey duymayınca fötr şapkasını çıkartıp başını kaşıdı. Pencereye bakmak için bir adım geri çekilirken kapı açıldı ve Cork dışarıya çıktı.

"Hey, Sonny!" dedi kapıyı açık tutarak. "Ne işin var burada? Eileen beni aradığım söyledi?"

Sonny, "Ne oldu sana?" diye sordu. Cork ile karşılaşmış olmanın şaşkınlığını gizleme çabasıyla sesi fazla yüksek ve gür çıkmış ama o bunu farketmemişti.

Cork'un gömleğinde, kalbinin üzerine parlak kırmızı bir el izi vardı. "Caitlin," dedi lekeye bakarak. "Gömlek mahvoldu."

Sonny birin dokundu ama parmağı boyanmadı.

"Bir tür çocuk boyası," dedi Cork. "Eileen'in gömleği de gitti."

"Çocuk değil canavar."

"O kadar da kötü değil. Ne var ne yok?"

"Senin eve," diye yalan söyledi Sonny. "Yoktun."

"Buradayım da ondan." Cork ona gözlerini şaşı yaparak baktı. Birden gerizekalının tekine mi dönüştüğünü sorar gibiydi.

Sonny öksürerek zaman kazanıp bir şeyler bulmaya çalıştı. Sonra sıradaki iş geldi aklına. "Yeni bir sevkiyat olacağını duydum," dedi, sesini alçaltarak.

"Ne? Bu gece mi?"

"Hayır." Cork'un yanına gidip kapıya dayandı Sonny. "Zamanını bilmiyorum henüz. Sadece sana söylemek istedim."

Clork merdivenden çekilip Sonny'ye hole girmesini işaret etti. "Soğuk dışarısı. Kış erken geldi bu sene."

"Sevkiyat küçük," Sonny basamağa oturup şapkasını geriye itti. "Arabayla yapılacak ve mal döşemeye zulalanmış olacak.

"Kime ait?"

"Kime aittir sence?"

"Yine mi? Mariposa mı? Ne yapacağız malı? Luca'ya satamayız."

"İşin en güzel yanı da bu. Doğrudan Juke'a satacağız. Aracısız."

"Mariposa onun kendi viskisini sattığım öğrenirse ne olacak?"

"Nasıl öğrenecek ki?" dedi Sonny. "Juke ona söylemeyeceğine göre... Mariposa'nın bölgesi değil Harlem."

Cork onun yanına oturup yataktaymış gibi gerindi. "Öyle küçük bir sevkiyattan elimize ne geçer sence?"

"Bu da işin başka güzel yanı. Avrupa'dan gelen lüks şampanya ve şarap söz konusu. Klas ürünler; şişesi yüz papel fala."

"Kaç şişe?"

"Üç ya da dört yüz diye tahmin ediyorum."

Cork başını basamağa yasladı ve gözlerini yumup hesap yaptı. "Tanrım! Juke bize o kadar para ödemeyecek tabii ki."

"Ödemez elbette. Yine de elimize iyi para geçeceği kesin."

"Tüyoyu kimden aldın?"

"Bunu bilmenin sana ne yararı olacak, Cork? Bana güvenmiyor musun?"

"Of be!" dedi Cork. "Mariposa öğrenirse hepimizi öldürür."

"Öğrenmeyecek. Ayrıca öğrenirse dediğin gibi ölürüz. Zengin gideriz hiç olmazsa."

"Kaş kişi..." Eileen'in daire kapısı yukarıda açılınca Cork sustu.

Eileen ellerini kalçalarına koyup merdivenden aşağı sarktı. "Arkadaşım yukarıya davet edecek misin, Bobby Corcoran? Yoksa bütün geceyi holde şeytani planlarınızı yaparak mı geçireceksiniz?"

"Gel," dedi Cork arkadaşına. "Eileen sana bir fincan kahve yapar."

Sonny ceketini çekiştirip toparlandı. "Emin misin?"

"Şimdi seni yukarı davet etmemi söylemedi mi?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Sonny. "Söyledi mi?"

Eileen'in küçük kızı daireden çıkıp annesinin arkasında durdu ve bacaklarından birine sarılarak, "Booby Dayı!" diye bağırdı.

"Cimcime!" dedi Cork ve basamakları bir çırpıda çıktı, çığlık atarak içeriye kaçan yeğeninin peşinden koştu.

"Gel hadi," diye seslendi Eileen aşağıya. "Holde dikilmene gerek yok." Daireye girip kapıyı açık bıraktı.

Sonny yukarıya çıkınca onu mutfakta elinde bir fincan kahve, önünde bir tabak çikolatalı kekle bekler halde buldu.

Eileen, "Otur," dedi Sonny'ye, fincanı masaya koyarak. Ne yaptırdıysa saçı şimdi daha kızıl ve parlak görünüyor, bukleler başını her sallayışında mutfak ışığının altında parıldıyordu.

Cork omzunda Caitlin ile mutfağa girdi. "Sonny'ye merhaba de bakalım." Masanın kenarına ilişti ve Caitlin'i indirip onun kucağına bıraktı.

"Merhaba, Bay Sonny," dedi Caitlin.

"Merhaba, Caitlin." Sonny bir ona, bir de Eileen'e baktı ve "Vay canına!" dedi. "Annen kadar güzelsin neredeyse."

Eileen ona yan yan bakarken Cork güldü. "Onu şımartma."

Caitlin'i alıp yere bıraktı ve kıçına bir şaplak vurdu. "Git kendi başına oyna biraz."

"Booby Dayı!" dedi Caitlin yalvararak.

"Bu 'Bobby Dayı' numaralarını kesmezsen dayağı yiyeceksin."

"Söz mü?" dedi Caitlin.

"Ne sözü? Dayak yemek mi istiyorsun?"

"Benimle birazdan oynamaya geleceksin, değil mi?"

"Söz," dedi Cork eliyle ona gitmesini işaret ederek.

Caitlin bir an duraksadı ve odadan çıkmadan önce Sonny'ye baktı. Dayısının sarı saçlarını ve annesinin ela gözlerini almıştı.

Sonny, "Booby Dayı!" diye dalga geçerek güldü.

"Şahane değil mi?" dedi Eileen. "Bebeklerin ağızlarından..."

"Onu yüreklendirme," dedi Cork ablasına. "Beni kızdırmak için söylüyor."

Eileen aklına bir şey takılmış gibi kahve fincanıyla oynadı, sonra Sonny'ye döndü. "Kanca lakaplı Luigi Battaglia'nın hâlâ Jimmy'nin katilinin peşinde olduğunu duydun mu?"

Sonny dönüp Cork'a baktı.

"Evet," dedi Cork, "Kanca'yı son gördüğümde benden Eileen'e Jimmy'yı unutmadığını söylememi istedi."

"Neredeyse iki yıl oldu," dedi Eileen. "İki yıl oldu ve o hâlâ Jimmy'nin katilini arıyor. Gerçek bir dedektif ruhuna sahipmiş şu Bay 'Kanca' Battaglia, değil mi?"

Cork, "Ona göre Jimmy'yi öldüren it Mariposa'nın çaylaklarından biri," diye açıkladı.

"Bilmez miyim?" dedi Eileen. "Herkes bilmiyor mu bunu? Soru şu: Mariposa'nın hangi çaylağı o ve aradan bu kadar zaman geçtikten sonra bu konuda kim ne yapacak?"

Cork başını salladı. "Bunun zamanla ne ilgisi var? Kanca kim olduğunu öğrenirse onu öldürecek."

"Bunun zamanla ne ilgisi var?" diye tekrarladı Eileen.

Sonny, "Kanca Sicilyalıdır, Eileen," dedi. "İki buçuk yıl bir şey değil. Arkadaşım kimin öldürdüğünü yirmi iki buçuk yıl sonra bile öğrense inan ki adamı öldürür. Sicilyalılar asla unutmaz, asla bağışlamaz."

"Sicilyalılar ve Donegal İrlandalıları," diye düzeltti Eileen. "Jimmy'nin katilinin adalet önünde yargılanmasını istiyorum ben. Sen Jimmy'yi tanıyordun. Onun da öyle olmasını isteyeceğini biliyorsun."

"Tanrı şahidimdir ki kardeşim gibi severdim onu," dedi Cork birden öfkelenerek. "Fakat bu tür şeylerde onunla hiçbir zaman aynı fikirde olmadık, Eileen. Bunu sen de biliyorsun." Catlin'e bakmaya gitmek için iskemlesini geriye itti ama tekrar Eileen'e döndü. "Jimmy idealistti. Bense bu tür şeylerde realistim, bildiğin gibi."

"Katilin öldürülmesini onaylıyorsun, öyle mi?" Eileen masanın üzerinden kardeşine doğru eğildi. "Bunun bir şeyi kanıtlayacağını mı düşünüyorsun? Bu bir şeyi değiştirir mi sence?"

"Tıpkı Jimmy gibi konuştun şimdi." Cork yerinden kalktı. "Kalbimi yaralıyor bu." Dönüp oturma odasındaki Caitlin'e seslendi. "Ne yapıyorsun orada?" Sonra bir kez daha ablasına döndü. "Jimmy'yi kimin öldürdüğünü bilseydim işini kendim bitirip konuyu kapatırdım." Ellerini başının üstünde kavuşturup bir canavar gibi haykırdı ve çığlıklar atarak bir yerlere gizlenen Kaitlin'in peşine düştü.

Eileen masanın karşısından Sonny'ye baktı. "Tanrım! Siz ikiniz..."

"Bir aile konusu bu," dedi Sonny. Dönüp kapının arkasına asılı duran şapkasına baktı. "Ben gitsem iyi olacak."

"Bobby ve Jimmy..." Eileen onu duymamış gibiydi. "Bu masada saatlerce tartışırlardı. Hep aynı konular, farklı görüşler: Bobby dünyanın yoz bir yer olduğunu ve bunu kabul etmekten başka çare

olmadığını söylerken, Jimmy daha iyi şeylere inanma gereğini savunurdu. Tekrar tekrar!" Önce fincanına baktı, sonra Sonny'ye. Mutsuz görünmüyordu. "Jimmy böyleydi işte. Cork'un düşüncesine karşı çıkmıyor ve dünyanın pislikten ve cinayetten geçilmediğini kabul ediyor, değişeceğini de düşünmüyordu Ama Bobby'ye bir şeyler öğretmek için, 'kendi ruhunun selameti için değişebileceğini inanmalısın' felsefesini aşılamaya çalışıyordu." Susup tekrar Sonny'ye baktı.

Sonny, "Onu tanımadığıma üzülüyorum," dedi.

Eileen ikisinin bir araya gelmesi fikri hoşuna gitmiş gibi başını salladı. Cork oturma odasından Sonny'ye seslenince eliyle gitmesini işaret etti. "Zaten Bobby'yi görmeye gelmiştin, değil mi?"

Sonny oturma odasına geçince Cork'u kollarını Caitlin'e dolamış halde buldu. Minik kız kıkırdayarak kurtulmaya çalışıyordu.

"Şunu zapt etmeme yardım eder misin?" dedi Cork. "Benim için fazla güçlü!" Caitlin'i havada çevirip Sonny'nin kollarına attı.

Hâlâ kıvranan Caitlini'i yakalayan Sonny, "Ne yapayım onu?" diye sordu, birkaç kez döndürüp gerisin geri dayısına gönderdi.

"Dersini aldın mı?" diye sordu Cork.

Caitlin kıvranmayı bıraktı ve önce Sonny'ye baktı, sonra Bobby'ye. "Bir daha!" diye bağırdı.

Bobby onu döndürüp Sonny'ye fırlatmaya hazırlanırken Eileen mutfak kapısına yaslanmış, yüzünde bir gülümsemeyle onları seyrediyordu. Caitlen bir çığlık atarak Sonny'nin kollarına uçarken gülümsemesi kahkahaya dönüştü.

8

Sean duvarın soyulan boyasından bir parça koparttı ve Kelly'nin kapısını tekrar çalmadan önce 11. Cadde'deki rayların üstünde yuvarlanan buhar makinesinin takırtısının geçmesini bekledi. Eve girip Willie ve Donnie ile yüzleşmek istemediği için son birkaç saati tramvayla gezerek geçirmişti. Ama bütün geceyi dışarıda geçiremezdi, değil mi? Yine de onları görmek istemiyordu.

"Kelly," diye seslendi kapalı kapının ardından. "Orada olduğunu biliyorum. Pencerenin önünden geçtiğini gördüm."

Kulağını kapıya dayadı ve bir şilte gıcırtısıyla iki bardağın birbirine çarparken çıkardığı çınlamayı duydu. Luca Brasi'nin evinin kapısına dayanmış halde yatan cesedini düşündü ve Donnie'nin orospu çocuğunun çükünü kesip ağzına sokup sokmadığını merak etti. Luca Brasi'yi ağzında kendi çüküyle hayal edince görüntü onu ürküttü.

Ellerini saçında gezdirdikten sonra cebindeki silaha dokundu ve Willy'nin sözlerini hatırladı: *'Kentte ne kadar İtalyan orospu çocuğu varsa bizim İrlandalı kıçımızın peşinde.'*

"Kelly," diye seslendi yalvarır gibi. "Öz kardeşinim ben senin."

Kapı nihayet açıldığında bir adım gerileyip ellerini yüzüne götürdü ve "Aman Tanrım!"

"İşte," dedi Kelly, "Beni görmek istedin, Sean. Karşındayım." Bir eliyle yarıya kadar açtığı kapıyı, ötekiyle kapının pervazını tutuyordu. İki gözü de morarmış, yanakları şişmişti ve alnındaki kırmızı iz saçının içine kadar gidiyordu. Üzerinde kolları kıvrılmış beyaz bir erkek gömleği vardı ve ölçülerine bakılırsa Luca'ya ait olmalıydı.

Gömleğin eteği baldırlarına kadar iniyordu. "Tanrı aşkına, Sean!" diye söylendi. "Bebek gibi davranmaktan ne zaman vazgeçeceksin? O kadar da kötü değil."

Sean yüzünü buruşturdu ona bakarken. "Ah, Tanrım! Kelly..."

Kelly küçümseyerek güldü ve ardından dudakları acımış gibi kaşlarını çattı. "Ne istiyorsun, Sean? Ailenin benimle bir işi kalmadığını sanıyordum."

"Benim onlar gibi düşünmediğimi biliyorsun." Kelly'nin üzerinden dairenin içine göz attı. "Girebilir miyim?"

Kelly de dönüp birinin girmek isteyebileceği bir şekle dönüşmüş gibi baktı içeriye. "Elbette. Evime hoş geldin!"

Sean girip kendine oturacak bir yer buldu. Kelly'nin mutfak masası ve iskemleleri olmadığından tek yer boş eviyenin önüydü. Mutfağı da yoktu aslında. Bir lavabo, dolap ve mutfak alanıyla yatak odasını ayıran küçük bir kemer. Odadaki eşya da küçük bir yatak, külüstür bir komodin ve 11. Cadde'ye bakan pencerenin yanındaki büyük koltuktan ibaretti. Koltuğun üstüne giysi ve dergi istiflenmişti.

Sean yere dağılmış olan dergileri ayağıyla dürtükledi. Hollywood yüzleri bakıyordu hepsinin kapaklarından: Jean Harlow, Carol Lombard, Fay Wray... Kapıya yaslanmış halde kendisini seyreden Kelly'ye döndü. Gömleği orta düğmeye kadar kadar açıktı ve Sean onun göğüslerini görmekten rahatsızlık duydu.

"Düğmelerini ilikler misin, Kelly?" dedi.

Kelly gömleğin önünü kapatıp düğmelerini kurcaladı ama durum fakat değişmedi.

"Ah, Kelly!" diye inledi Sean. "Gömleğini ilikleyemeyecek kadar mı sarhoşsun?"

"Sarhoş değilim." Kelly boğuk bir sesle, Sean'den çok kendi kendine konuşuyormuş gibi söylemişti iki sözcüğü.

"Hayır, sadece parmakların düğmeleri kullanamıyor," dedi Sean ve kalkıp düğmelerini ilikledi. Kardeşi yine küçük bir kızmış ve onunla ilgileniyormuş gibi. Gözleri dolmuştu. "Şu haline bak, Kelly..."

"Bebek gibi davranmaktan ne zaman vazgeçeceksin?" Kelly onu itip yatağa girdi, kırmızı battaniyeyi beline kadar çektikten sonra başının altına bir yastık koydu. Ne istediğini sorar gibi Sean'a döndü.

Sean gırtlağını temizledi, üstündeki dergileri ve giysileri yere attıktan sonra koltuğu yatağın yanına çekti. "Bu yaşadığın hayat değil, Kelly," dedi koltuğa tükenmiş gibi çökerken.

"Değil mi? Hepiniz için yemek pişirip çamaşırlarınızı yıkamaya mı döneyim? Size hizmetçilik mi yapayım? Hayır, Sean! Teşekkür ederim. Bunun için mi geldin buraya? Beni eve götürmeye mi?"

"Geldim çünkü senin için kaygılanıyorum. Haline bak." Sean koltuğu yatağa biraz daha yaklaştırdı. "Hastanede olınan gerekirken kafayı çekiyorsun."

Kelly bir kez daha, "Sarhoş değilim," dedi. Komodinin üstündeki boş bardağın yanında henüz açılmış bir şişe viski duruyordu. Kelly kendine bir içki koydu, Sean da bardağı dudaklarına götürmesine fırsat vermeden elinden kaptı.

"Ne istiyorsun, Sean? Ne istediğini söyle ve beni rahat bırak."

"Seni bir köpeği döver gibi döven biriyle neden beraber oluyorsun?" Sean bardağı komodinin üstüne koydu ve içinde siyah haplar bulunan küçük şişeyi ilk kez gördü. "Bunlar ne?"

"Bu dayağı hak ettim. Hikayenin tamamını bilmiyorsun."

"Annem gibi konuşuyorsun," dedi Sean. "Ne zaman babamdan dayak yese böyle derdi." Şişeyi sallayarak ondan açıklama beklediğini gösterdi.

"Luca aldı onları benim için," dedi Kelly, şişeyi Sean'in elinden alarak. "Ağrı kesici." Avucuna kapsül aldı ve ağzına attıktan sonra viskiyle yuttu.

"Buraya gerçekten seni eve götürmek için gelmedim," dedi Sean. "Donnie buna izin vermez zaten."

Kelly yatağa devrilip gözlerini yumdu. "Öyleyse neden geldiğini söyle."

"Yardıma ihtiyaç duyarsın elimden gelen her şeyi yapacağımı söylemek için."

Kelly güldü ve başını yastığa biraz daha gömdü. "Koca bir bebeksin sen. Hep öyleydin, Sean O'Rourke." Sean'ın eline dokundu, sonra gözlerini tekrar yumdu. "Hadi git, uyumak istiyorum. Yorgunum." Bir saniye sonra bedeni gevşedi ve uykuya daldı.

"Kelly..." dedi Sean. Yanıt almayınca elini şah damarının üstüne koyup parmaklarıyla nabzını yokladı. "Kelly..." dedi bir kez daha.

Plastik şişeden bir hap aldı, inceledikten sonra yerine koydu. Şişenin üstünde etiket yoktu. Kelly'nin saçını geriye itti ve alnındaki kırmızı izin neredeyse başının ortasına kadar gittiğini gördü. Bu bir yaraydı ve kabuk bağlamaya yüz tutmuştu. Çirkin görünüyordu ama çok derin değildi. Battaniyeyi Kelly'nin çenesine kadar çekti, ayakkabılarını çıkartıp yatağın kenarına koydu.

Daireden çıkarken kapıyı yoklayarak kilitlendiğinden emin oldu. Hudson nehrinden sert bir rüzgar esiyordu dışarıda. Ceketinin yakasını kaldırıp hızlı adımlarla oturduğu yere yöneldi. Eve gelince kapıyı itti, merdiveni tırmandı ve az sonra evinin tanıdık mekanlarına girdi.

Annesi mutfakta *New York American*'ı açmış, karikatür sayfasını okuyordu. Her zaman narin bir kadın olmuştu ama yıllar onu daha da kurutmuştu; insan onun sırf deri ve sinirden oluşmuş kanısı veren, bir tavuğunkini andıran boynuna bakmakta zorlanıyordu. Ama karikatürlerden birine gülümsediğinde gözlerinde o eski parıltının izlerini görmek hâlâ mümkündü. Babası ortalıkta yoktu; yanında bir şişe viski ve elinde bardakla yataktaydı muhtemelen.

"Ağabeylerim nerede, Anne?" dedi Sean.

Annesi başını gazeteden kaldırdı. "Çılgın Kat," dedi yüzündeki gülümsemeyi izah etmek için. "Çocuklar çatıda. O aptal kuşlarla bir şeyler yapıyorlar. Sen iyi misin? Biraz sıkıntılı görünüyorsun."

"Sorun yok, Anne." Onu omuzlarından tutup yanağından öptü. "Kelly'yi görmeye gittim de..."

"Öyle mi? Nasıldı?"

"Hâlâ çok içiyor."

Bu konuda söylenecek bir şey yokmuş gibi, "Elbette içiyordur," dedi kadın karikatürlere dönerek.

Sean çatıya çıktı ve Willie ile Donnie'yi güvercin kümesinin yanındaki saman yığınının üstünde otururken buldu. Yan yana oturmuş sigara içiyor, binaların çatılarının üzerinden etrafı seyrediyorlardı; rüzgar ceketlerinin yakalarını dalgalandırıp saçlarını dağıtıyordu. Sean karşılarına oturdu. "İşi hallettiniz mi?"

"Şansı yaver gitti orospu çocuğunun," dedi Donnie. "Çetesiyle birlikte geldi."

"Ama ben birkaçını deldim," diyerek güldü Willie.

"Ne oldu? Çatıştınız mı?"

Donnie başıyla Willie'yi işaret etti. "Kafadan kontak bu herif."

Willie sırıtarak, "Azıcık tepem attı galiba," dedi.

"Buraya dönmek için çatıya çıkmıştık ve senin manyak ağabeyin benden silahımı istedi. Verince birden kovboya dönüştü."

"O orospu çocuğunu haklamaya hazırlamıştım kendimi," dedi Willie.

"Hakladın mı?" diye sordu Sean.

Willie başını sallayıp sigarasından derin bir nefes çekti. "Peşimizden çatıya çıktığını gördüm. Ama ben yan çatıya sıçrayıp yangın merdivenine dalmıştım. Yine de gördüm onu; o kadar iri birini farketmemek zor." Donnie'ye döndü. "O olduğundan eminim."

"Yazık olmuş," dedi Sean.

"En azından ikisini vurdum. İnleyip yere yığıldıklarını duydum."

"Öldürdün mü acaba?"

"Umarım öldürmüşümdür." Willie sigaranın izmaritini yere atıp topuğuyla ezdi. "Nefret ediyorum İtalyan orospu çocuklarının alayından."

"Şimdi ne olacak?" Sean cebinden silahını çıkartıp yanına koydu. "Luca peşimize düşer mi?"

"Hayır," dedi Willie. "Henüz düşmez yani. Gölgedeydim ve şapkanın kenarlığı yüzümü gizliyordu. Ona kimin ateş ettiğini bilmiyor."

"Şimdilik bilmiyor," dedi Sean.

Donnie gidip yüzü Willie'ye dönük şekilde Sean'ın yanına oturdu. "Onu elimizden kaçırmamız kötü oldu. Şimdi her şey daha da zorlaşacak."

"Canı cehenneme!" dedi Willie.

"Onu haklamayı bir daha deneyecek misiniz?" diye sordu Sean.

Donnie başım salladı. "Ya o ya biz." Dönüp çatının kenarından caddeye baktı. Bir otomobil yolu tıkayan hurda kamyonetine korna çalıyordu. "Pete Murray ile Donnelly de bizimle," dedi, caddeye bakmaya devam ederek. "Küçük Stevie ile Corr Gibson da." Sean'ın silahını alıp inceledi. "Bu makarnacılar bize üçün birini vermeye devam edemeyeceklerini öğrenecek. Ve bunu ilk belleyen Luca Brasi olacak." Silahı geri vedi.

Sean tabancayı ceketinin cebine koyarken, "Ben de sizinleyim," dedi. "Brasi denen orospu çocuğu ölmeyi fazlasıyla hak ediyor."

Donnie sırtını rüzgara dönüp kibriti avucunun içine aldı ve bir sigara daha yaktı. Willie ile Sean de birer sigara çıkartıp onun kibritinden yaktı.

Ardından rüzgar etraflarında ıslık çalıp inlerken birbirlerine sokulup kendi düşüncelerine daldılar.

9

Tomasına Cinquemani, kent merkezindeki apartmanının asansöründe kollarını kavuşturmuş, ayaklarını birinin geçmesini engellemek ister gibi açınıştı. Sağında ve solunda Nicky Crea ile Jimmy Grizze vardı ve yüz yüze duruyorlardı. Henüz erken olmasına rağmen ikisi de uykulu görünüyordu. Grizz şapkasının kenarını alnına doğru indirmişti ve asansör sarsılarak lobiye doğru inerken sanki ufaktan kestiriyordu. Nick'in sol elinde bir kesekağıdı vardı, sağ eliniyse ceketinin cebine sokmuştu. Tomasino'nun gözleri asansörün kapısına ve karşısından kayıp geçen duvara odaklanmıştı.

Yanlarındaki dördüncü kişi kumanda panelinin yanındaki tabureye oturmuştu ve üstünde bir çeşit üniforma vardı. Başına biraz küçük gelen kutu biçimindeki şapkasıyla laternacı maymununu andırıyordu. Yaşlı bir adamın yorgun gözlerine sahip bir çocuktu aslında ve görünmez olmak için elinden geleni yapar gibiydi. Lobiye ulaştıklarında asansörü yer hizasına getirip kapıyı açtı. Önce Tomasino çıktı kabinden, peşinden de Grizz. Nicky avucuna bir çeyreklik sıkıştırınca çocuk teşekkür etti.

Dışarıda kent hareketliydi. Arabalar ve taksiler bulvardan hızla geçerken yayalar kaldırımlarda aceleyle yürüyordu. Tomasino kentin o bölgesinde, bir gökdelenin yirmi sekizince katında oturuyordu. Kalabalığın arasında kendini daha güvende hissediyordu ve gökdelende kaşlarının arasına bir mermi sıkmak için tırmanılacak yangın merdiveni yoktu. Yükseklerde olmayı seviyordu ve gürültü pek umurunda değildi. Ancak canı sosis ya da börek istediğinde birini kentin aşağı kesimine göndermesi gerekiyordu ki bu da hayli can sıkıcıydı.

Grizz, lobiden çıkar çıkmaz az ötedeki Automat'a gitti ve elinde üç bardak kahveyle dönüp diğerlerine uzattı.

"Benimkine üç şeker koydun mu?" diye sordu Tomasino.

"Kıza öyle yapmasını söyledim."

Tomasino başını sallayıp parmaklarını kahve bardağına doladı. Bardak etli pençelerinin arasında oyuncak gibi duruyordu. Nicky'ye dönüp,"Şu *sfogliatelle*'lerden bir tane versene," dedi.

Nicky elindeki kesekağıdından külah biçiminde bir börek çıkartıp ona verdi. Sırtlarını duvara verip ellerinde kahve bardaklarıyla evden çıkmak üzereyken arayıp arabanın sorunları olduğu için birkaç dakika gecikeceğini haber veren Vic Piazza'yı beklemeye başladılar.

"Nereden aldın bu *sfogliatelle*'leri?" diye sordu Tomasino. Böreğin üstündeki kabuğu inceledi. "Pişmemiş bu doğru dürüst. Nefret ederim hamur gibi olduklarında."

"Mott Caddesi'nden aldım."

"Mott Caddesi'nde nereden?"

Grizz şapkasının kenarını yukarı kaldırıp, "Bilmiyorum nereden aldığımı Tommy," dedi. "Oradaki bir fırından aldım."

Tomasino olanca cüssesiyle ona dönerek, "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen?" diye hırladı.

Grizz ellerini özür diler gibi iki yana açtı. "Saat çok erken, Tommy. Sabahları huysuz oluyorum biraz. Özür dilerim."

Tomasino bir anda sakinleşti ve gülerek Grizz'in omzunu okşadı. "Hoşlanıyorum senden. İyi çocuksun. Bir daha *sfogliatelle* alacağında Williamsburg'da Ainslie Caddesi'ndeki Patty'nin fırınından al. En iyisini onlar yapar." Kahve bardağıyla caddeyi işaret etti. "Vic hangi cehennemde be? Arabanın nesi varmış?"

"Karbüratör," dedi Grizz. "Birkaç dakika süreceğini söyledi."

"Bu hoşuma gitmiyor." Tomasino saatine baktı. "Böyle şeyler..." Duraladı. Yanındakilerden yirmi beş yaş büyük ve on santim

kadar uzundu. "Böyle şeyler etrafı kolaçan etmeyi gerektirir. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Nicky başını salladı, Grizz kahvesinden bir yudum aldı. İkisi de sıkılmış gibiydi.

Tomasino, "Arabanın nesi varmış dedi?" diye sordu tekrar.

"Karbüratör."

Tomasino bir an düşündü, tekrar saatine baktı ve Nicky'ye döndü. "Kaç adamımız var orada?"

"Yemekte dört, tezgahta iki, localarda iki. Carmine ile Fio arabada bekleyecek. Görünmeyecekler ama yakında olacaklar."

"Luca hiçbirini tanımıyor, değil mi?"

"Mümkün değil tanıması," dedi Nicky. "Carmine, Jersey'den getirdi hepsini. Adamın onları tanıma ihtimali yok."

"Herkes ne yapacağını biliyor mu?"

"Elbette," dedi Nicky. "Söylediklerini harfiyen yerine getirdik."

"Çünkü o aptal orospu çocuğu hâlâ onu bizim soyduğumuzu düşünüyor. Kanca'ya söyledim. 'Luca'yı ölü istesem, çoktan ölmüştü' dedim."

"Hâlâ bizim olduğumuzu mu düşünüyor?" diye sordu Grizz.

Tomasino bardağında kalan kahveyi içti. "Ona peşindekinin kim olduğunu söyleyebilsem daha fazla ikna olurdu."

"O konuda hiçbir bilgi yok mu hâlâ?"

"Orospu çocuğunun o kadar çok düşmanı var ki. Herhangi biri olabilir." Konuyu değiştirdi. "Yemek için gelen şu tipler... Gerekirse ateş edecek kadar taşaklıdırlar umarım." Yanıt beklemeden devam etti. "Çünkü Brasi onu halletmeye çalışanın biz olduğunu düşünüyorsa..."

"Seni babam gibi severim, Tommy," dedi Grizz. "Ama Tanrı aşkına! Fazla kaygılanıyorsun be."

Tomasino ona sert bir bakış gönderdi, sonra gülümsedi ve ardından da bir kahkaha attı. "Vic hangi cehenemde? Bir dakikaya kadar gelmezse işi iptal ediyorum."

"Geldi işte," dedi Nicky, köşeyi dönen siyah Buick'i işaret ederek.

Tomasino kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş halde beklerken Nicky ile Grizz arka koltuğa bindi. Vic sürücü koltuğundan fırlayıp arabanın etrafını dolandı ve kapıyı açtı.

"Siktiğimin karbüratörü!" diye söylendi. Sarı saçlarını geriye doğru taramış zayıf ve yakışıklı bir çocuktu. Yirmisine basmıştı ama hâlâ on beşinde gösteriyordu. "Açıp temizlemek zorunda kaldım ve bu sefer de vidalardan birini kaybettim..." Tomasino'nun ayrıntılarla ilgilenmediğini görünce yutkundu. "Affedersin, Tommy. Daha erken kalkıp kontrol etmem gerekirdi."

"Doğru," dedi Tomasino ön koltuğa yerleşirken.

Vic direksiyona geçerti ve bir kez daha, "Affedersin, Tommy," dedi.

"Sen iyi çocuksun Vic ama bir daha böyle bir şey olmasın." Tomasino dönüp Nicky'ye, "Bir *sfogliatelle* daha ver bana," diye homurdandı. "Sen de bir tane ister misin, Vic?"

"Yok. Sabahları bir şey yemem. Öğleden sonraya kadar yemekle işim olmaz."

"Evet," dedi Grizz arka koltuktan. "Ben de öyleyim."

Tomasino saatine baktı ve "Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu Vic'e.

"Evet, tabii. Güzergah kafamda net. On beş dakika sonra oradayız."

"Güzel." Tomasino birden onun üstüne geri çekilmesine neden olacak kadar eğilmişti. "Ne? Ne oldu?"

"Terliyorsun," dedi Tomasino. "Neden terliyorsun, Vic? Senden başka terleyen yok."

"Geç kaldığı için onu haklayacağını düşünüyor," diyerek kıkırdadı arkadan Grizz.

"Daha önce hiç geç kalmadım da..." dedi Vic. "Ben işimi profesyonelce yaparım. Gecikeceksem huzursuz olurum."

"Boş ver." Tomasino onun omzunu okşadı. "İyi çocuksun sen. Seni seviyorum."

Grizz ön koltuğa eğildi. Sırım gibi bedeni olan, melek yüzlü bir tipti ve başında yana eğdiği siyah kurdeleli fötr şapkası vardı. "Neden bu yoldan gidiyorsun, Vic?" Issız bir ara sokakta yavaşça yol alıyorlardı. "Şeyden gitsen daha çabuk..."

Grizz sorusunu tamamlayamadan Vic arabayı kaldırıma yaklaştırdı ve Luca Brasi ile adamları bir binadan dışarıya fırlarlarken kendini dışarıya attı. Luca Brasi, arabadakiler ne olduğunu anlayamadan silahını Tomasino'nun kafasına dayamıştı.

"Aptallık etmeyin," dedi Luca herkese hitaben. Sonra Tomasino'ya döndü. "Niyetim seni öldürmek değil."

Tomasino elini ceketinin cebinden çıkardı.

Kanca ile JoJo arka koltuğa binip silahları topladı, Luca da ön koltuktaki Tomasino'nun yanına süzülerek tabancasını omuz kılıfından aldı ve JoJo'ya uzattı. Her şeyi sindiği bina girişinden izleyen Vic tekrar ortaya çıkıp hâlâ rölantide çalışan arabaya bindi.

Az sonra tekrar kent merkezine yönelmişlerdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Tomasino.

"Chelsea rıhtımına," dedi Luca. "Şu istediğin görüşmeyi yapabileceğimiz sessiz bir yere."

"*V'fancul!*" dedi Tomasino. "İki medeni insan gibi kahve içerken konuşamaz mıyız?"

"Medeni olan kim burada ki? Sen gözüme hep takım elbise giymiş iri bir maymun gibi göründün, Tommy. İnsanların dişlerini çekmeye devam ediyor musun?"

"Gerektiğinde." Tomasino yerinde biraz öne çıktı. Luca onunla

Vic'in arasında oturuyordu. Ellerini göbeğinin üstünde kavuşturdu ve "Bu kadar salak olacağın hiç aklıma gelmemişti, Vic," dedi.

Luca silahını kılıfına yerleştirip kolunu Vic'in omzuna doladı. "Çocuğu suçlama. İki erkek kardeşini kız arkadaşının evinde tutuyorum. Başlarında adamlarımdan ikisi var.Tüm bunlara rağmen benden seni temizlemeyeceğime dair söz aldı."

Tomasino'nun yüz ifadesi yine de tiksinmiş gibiydi. Ön pencereden doğruca karşıya baktı. Vic'inse yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Şuraya bak!" dedi Luca. "Çocuk ağlıyor."

"Küçük kardeşimi bacağından vurdu," dedi Vic. "Sonraki mermiyi de başına sıkacağını söyledi."

Luca güldü. "Ve sen de işbirliği yaptın, değil mi?"

Tomasino kucağındaki yarısı yenmiş *sfogliatelle*'yi işaret etti. "Yememin sakıncası var mı?"

"Afiyet olsun."

"Senin defterini dürmeye çalışan biz değiliz," dedi Tomasino tıkınırken. "Öyle sanıyorsan yanılıyorsun."

Luca, "Birileri benim defterimi dürmeye mi çalışıyor?" diye sordu hayret etmiş gibi. "Neden söz ediyorsun sen, Tommy? Joe'nun kaçak içkisini alıp satma konusunu görüşeceğimizi sanıyordum."

"Herkes birinin sana ateş ettiğini biliyor. Adamına söyledim..."

"O sen değil miydin?"

"Ne bendim, ne Joe'ydu, ne de bizim iş yaptıklarımızdan biri."

"Ama kim olduğunu biliyorsun, öyle mi?"

"Hayır," dedi Tomasino. Böreğini bitirip ceketindeki kırıntıları süpürdü. "Onu demek istemedim. Kim olduğunu bilmiyoruz; bu konuda kulağımıza herhangi bir fısıltı gelmedi."

Luca arka koltuğa baktı. "Hey, Grizz! Ne var ne yok?"

Grizz cevap vermedi.

"Defterimi kimin dürmeye çalıştığını sen de bilmiyorsun, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi bu kez Grizz. "Tek bildiğim, Tonny'nin dediği gibi biz olmadığımız."

"Evet, pekala..."

Luca'nın sesi ona inanmamış ama inanması durumu değiştirmeyecek gibi çıkmıştı.

Chelsea rıhtımına ulaştıklarında Luca iki deponun arasına sıkışmış bir sokağı işaret etti ve "Şuraya sap," dedi Vic'e.

Sokağın sonunda deniz vardı ve etrafta bir sıra boş gemi kızağından başka şey görünmüyordu. Vic motoru durdurup Luca'ya baktı.

"Arabadan inin," dedi Luca.

"Burada konuşamaz mıyız?" diye sordu Tomasino.

"Biraz temiz hava alalım." Silahını omuz kılıfından çekip namluyu Tomasino'nun yüzüne doğrulttu. "Ben deniz kenarında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Tomasino başını tiksintiyle sallayıp arabadan indi.

Arka koltuktan önce Kanca indi, onu JoJo izledi. İkisinin elinde de tabancaları vardı. Tomasino ile çocukları sırtları suya dönük olarak dizdiler. Luca, Buick'in ön çamurluğuna yaslanmış halde bekleyen Vic'e döndü. "Sen ne yapıyorsun orada? Git ve onların yanında dur."

"Tamam," dedi Vicky ve gidip Nicky'nin yanında durdu.

"*Sfaccim!*" dedi Tomasino. "Manyak orospu çocuğu seni! Beni öldürürsen Joe seni diri diri gömer. Hepinizi öldürür. Hem de ağırdan alarak. Ve neyin uğruna, aptal herifler? Biz değildik! Seni haklamaya çalışan biz değildik. Adamına söyledim... Seni öldürmek istesem bunu çoktan yapmıştım."

"Gevşe biraz Tommy," dedi Luca. "Seni öldürmek gibi bir niyetim yok."

"Öyleyse neden dizdin bizi buraya?"

Luca omuz silkti. "Benimle konuşmak istedin. Konuş."

Tomasino şaşırmıştı. Adamlarına baktı, sonra Luca'ya döndü. "Bu bir konuşmanın tarzı değil."

"Olabilir. Ama başka seçeneğin yok. Konuş."

Tomasino onlar için kaygılanıyormuş gibi bir kez daha adamlarına baktı. "Çok önemli değil. Joe birkaç sevkiyatı soyuldu diye aklını yitirmedi. Fakat kim yapıyorsa doğru yolda değil ve bunu sen de biliyorsun. Bizi kimin vurduğunu bilmek istiyoruz. Seninle meselemiz yok. İş adamısın. Bunu anlıyoruz. Bizden çalan orospu çocuklarıyla hesaplaşmamız gerek ve senden bize onların kim olduğunu söylemeni istiyoruz. Bunun parayla ilgisi yok. Saygıyla ilgili bir mesele."

Luca dinledi ve Tommy'nin talebini düşünür gibi duraladı. Sonra, "Kim olduklarını sana söyleyemem," dedi. "Onlarla yaptığım anlaşma böyle. Ben aracıyım ve anlaşmalarıma sadık kalırım."

Tommy, "Kiminle aşık attığının farkında mısın, Luca?" diye sordu. "Giuseppe Marpiosa'yı, beni, Frankie Five Angels'ı, Rosatoları ve diğerlerini karşına almak ister misin? Büyük bir örgütten söz ediyorum. Giderek de büyüyor ve..."

"LaConti'yi mi kast ediyorsun?"

"Evet, LaConti. Birkaç gün içinde örgüt tamamlanmış olacak. Anlıyor musun? Yüzlerce adamdan söz ettiğimizin farkında mısın? Senin kaç adamın var? Dört mü? Beş mi? Aklını başına topla, Luca. Bizi soyan soytarıların adını ver ve mesele kapansın. Kalkıştığın bu saçma işi de unutacağım. Sana şeref sözü veriyorum. Senin ve adamlarının peşine düşmeyeceğiz."

Luca bir adım geri çekilip denize baktı. Rıhtımların açığında martılar ciyaklıyor, gri suyun üzerinde birkaç büyük bulut sürükleniyordu. "Pekala," dedi. "Mesajın bu mu? Bana söylemek istediğin bu muydu?"

"Evet," dedi Tomasino. "Buydu."

"Bu de benim Joe'ya götürmeni istediğim mesajım." Luca aklından başka şeyler geçer gibi bulutlara ve suya baktı. "Dişçi hareket ederse kafasına sık," dedi Kanca'ya ve JoJo'ya döndü. "Hareket çekeni vur."

"Tanrı aşkına, Luca..."

Tomasino sözünü tamamlayamadan Grizz'i kaşlarının arasından vurdu Luca. Çocuk geriye doğru sendeledi ve rıhtımdan aşağı uçtu. Bedeni suya çarptığı anda battı, geride sadece hasır şapkası kaldı.

Tomasino'nun yüzü kireç gibi olurken Vic elliyle yüzünü örttü. Nicky ise ifadesizdi ama her soluk alışında hırıldıyordu.

Luca, "Giuseppe Mariposa'ya benim saygısızlık edebileceği biri olmadığımı söyle," dedi Tomasino'ya. "Beni haklamaya çalışanın kim olduğunu öğrenince onu öldüreceğim. Bu mesajı benim için ona iletebilir misin?"

"Elbette," dedi Tomasino hırıltılı bir sesle. "Bunu yapabilirim."

"Güzel." Luca tabancasını Vic'e doğrulttu. Çocuk ona bakıp gülümsedi. Gülümsemeye devam ederek şapkasını çıkardı ve parmaklarını saçlarında gezdirirken Luca tetiği çekti. Çocuk suyun altında kaybolunca dek Luca üç el daha ateş etti,.

İzleyen sessizlikten sonra Tomasino bir kızınki kadar tiz ve narin bir sesle, "Neden yapıyorsun bunu, Luca?" diye sordu. "Neyin var senin?"

"Grizz'i Joe'ya mesajımın bir parçası olarak vurdum. Kiminle karşı karşıya olduğunu iyi anlaması için. Peki ya çocuk? Vic... Onu seni zahmetten kurtarmak için öldürdüm. Bunu sen yapacaktın nasılsa, değil mi?"

"Bitirdin mi?" diye sordu Tomasino. "Beni ve Nicky'yi de vuracaksan fazla uzatma."

"Hayır. Şu giden çocuğa sizi öldürmeyeceğime dair şeref sözü verdim. Ve ben sözümün eriyimdir." Nicky'nin hırıltısı artınca Luca, "Astımın falan mı var, Nicky?" diye sordu.

Nicky başını salladı, sonra ağzını tutarak öne eğildi ve ellerinin arasından kustu.

"Bitirdin mi?" diye sordu Tomasino bir kez daha.

"Tam olarak değil." Luca onu tek eliyle gırtlağından kavrayıp çevirdi ve tabancasının kabzasını iki kez hızla yüzüne indirdi. İriyarı adam yere yığılırken başını Buick'in çamurluğuna çarptı. Burnundan ve gözünün altında oluşan kesikten kan fışkırdı. Cebinden bir mendil çıkartıp burnuna bastırmadan önce Luca'ya boş bir bakış gönderdi.

"İki dişini çekmeyi düşündüm," dedi Luca, "Ama sonra bunun senin uzmanlığın olduğunu düşündüm." Tomasino düştüğü yerden öylece bakarken pantolonunun fermuarını indirip suya işedi, sonra JoJo ile Kanca'ya arabaya binmelerini işaret etti. "Mesajımı iletmeyi unutma."

Buick'e doğru yürümeye başladı ama birkaç adım attıktan sonra fikrini değiştirmiş gibi durdu. "Bak ne yapalım..." Hâlâ dizlerinin üstünde olan Nicky'nin yanına gitti, tabancanın kabzasını başına sertçe indirdikten sonra baygın bedenini sürükleyip Buick'in bagajına koydu. Sonra yolcu koltuğuna geçti ve adamlarıyla birlikte uzaklaştı.

10

Vito, Essex'in vitesini küçülttü. Sekiz silindir motor düzgün mırıltılara geçmeden önce homurdandı. Ailesiyle Long Island'daki şantiye arazisinde piknik yapmaya gidiyordu ve Queens'den Francis Lewis Bulvarı'na çıkmak üzereydi.

Carmella yanında oturuyordu, Connie de onun kucağında. Sonny annesinin sağına yerleşmiş, sadece kendisinin duyduğu bir müziğe elleriyle dizlerinde üstünde tempo tutarak eşlik ediyordu. Michael, Fredo, Tom ise arkadaydı. Fredo nihayet soru sormayı bırakmıştı ve Vito bunun için minnettardı.

Essex konvoyun ortasındaki arabaydı. Önde Tessio ile adamlarından birkaçı, arkadaysa Vito'nun iri farlı eski Nash'ının içindeki Genco vardı. Genco arka koltukta Al Hats ile birlikte oturuyor, arabayı Tessio'nun adamlarından Eddie Veltri sürüyordu.

Vito'nun üstünde hâki pantolon, geniş yakalı mavi gömlek ve sarı hırka vardı. Spor giyinmişti; kıyafeti pikniğe uygundu ama yine de kendini tuhaf hissediyordu. Emekli rolü oynar gibiydi.

Saat sabahın onu bile değildi henüz. Piknik için mükemmel bir gündü: masmavi bir gökyüzü ve bulutsuz, ılık hava. Fakat Vito'nun düşünceleri sürekli işine kayıyordu.

Luca Brasi, Cinquemani'nin iki adamını öldürmüştü; Nicky Crea da günlerdir kayıptı. Vito bunun onu ve ailesini nasıl etkileyeceğini bilmiyordu ama yakında öğreneceğinden kuşkulanıyordu. Mariposa adamı Brasi ile arabuluculuk yapmaya itmişti ki daha önce yapmadığı bir şeydi bu ve ortaya öyle bir pislik çıkmıştı. Mariposa'nın onu sorumlu tutması için bir neden yoktu ama Giuseppe aptalın teki olduğundan her şey mümkündü. Mariposa ile karşı

karşıya gelmesinin zaman meselesi olduğunu biliyordu artık Vito. Bu konuda bazı düşünceleri, üzerinde çalıştığı ihtimaller vardı. Önünde ilerleyen Tessio'yu izlerken tüm o düşünce ve ihtimaller beyninde dönüp duruyordu. Ortalık karışmadan önce Long Beach'deki siteye yerleşmeyi gerçekten istiyordu ama inşaat öngörülenden çok daha yavaş ilerliyordu. Rosario LaConti'nin Mariposa ve generallerini en azından bir süre daha oyalayacağını ummaktan başka çare yoktu.

"Burası mı?" diye sordu Fredo.

Vito arabayı Tessio'nun peşi sıra uzun giriş yolunda sürdü. İki taraftaki ağaçların altın sarısı ve kırmızı yaprakları titreşiyordu.

"Şu ağaçlara bak!" diye haykırdı Fredo.

Michael, "Kırsal kesimde bol miktarda ağaç bulunur, Fredo," dedi.

Fredo, "Kes sesini, Mikey!" diye homurdandı.

Sonny onlara döndü. "İkiniz de kesin!"

"Duvar mı bu?" diye sordu Fredo, camı indirerek. "Sözünü ettiğin şato duvarı bu mu, anne?"

"Evet." Carmella kucağındaki Connie'yi o tarafa çevirdi. "Gördün mü? Şato gibi."

"Aradaki boşlukları saymazsak öyle," dedi Michael.

Tom onu omzundan iteledi. "Henüz bitmedi, ukala dümbeleği."

Vito arabayı Tessio'nunkinin arkasına çekti, onun arkasına da Eddie park etti. Clemenza bahçe kapısında -ya da inşaat bittikten sonra bahçe kapısının olacağı yerde- bekliyordu; kolunun altına bir gazete sıkıştırmış olan Richie Gatto'nun yanında, arabasının çamurluğuna yaslanmıştı. Spor giysileriyle kahvesini yudumlarken bile Gatto'nun kaslı yapısına kıyasla cüsseli görünüyordu.

Sonny ile çocuklar Essex durur durmaz dışarıya fırladı ama Vito bir süre arabada kalıp hayranlıkla araziyi çevreleyen, yüksekliği üç metreyi bulan taş duvarı seyretti. Duvarın üstüne ferforje mızrak başlarıyla süslenmiş beton bir çıkıntı da yapılmıştı.

Carmella elini onunkinin üstüne koyup yanağına bir öpücük kondurunca Vito sevgiyle gülümsedi karısına. "Hadi, git ve etrafa göz at."

Carmella, "Önce piknik sepetini alayım," dedi.

Vito arabadan inince Tessio yanına gelip kolunu onun omzuna doladı. "Çok görkemli olacak," dedi kapıyı ve inşaatı işaret ederek.

"Aileme yakın dur, *per favore*, dostum," dedi Vito. Elini inşa halindeki duvarlara doğru salladı. "Bizim işimiz..." İnsanın o meslekte kendini hiçbir zaman tamamen güvende hissedemeyeceğini ifade eder gibiydi.

"Elbette," dedi Tessio ve Sonny ile çocuklara bakmaya gitti.

Clemenza biraz zorlanarak da olsa arabadan indi ve Vito'ya katıldı. Richie de onu izledi.

Vito yanına gelen Clemenza'ya, "Yüzündeki ifadede hoşuma gitmeyen nedir?" diye sordu.

Clemenza bir el hareketiyle Richie'ye gazeteyi ona göstermesini işaret etti.

"Bekle," dedi Vito.

Carmella bir elinde Connie, ötekinde piknik sepetiyle onlara yaklaşıyordu. Üstünde uzun etekli, yakası fırfırlı, çiçekli bir elbise vardı. Hafiften kırlaşmaya başlayan saçları omuzlarına dökülüyordu.

Vito, "Hepimize yetecek kadar malzeme var mı o sepette?" diye sordu.

Carmella gülümseyip ona kedileri Dolce'yi koyduğu sepeti gösterdi. Vito kediyi sepetin içinden çıkarttı, göğsüne bastırıp başını okşadı. Karısına gülümseyerek beş evden en büyük olanı işaret etti. Onlarla evin arasında Tessio'nun ve Celemenza'nın adamları durmuş sohbet ediyordu. Çocuklarsa görünürde yoktu. "Git çocukları bul ve onlara odalarını göster," dedi Vito, kediyi sepete geri koyarken.

"İşle uğraşmak yok bugün," dedi Carmella kocasına. Sonra Clemenza'ya döndü. "Bugün dinlensin, olur mu?"

"Git," diyerek güldü Vito. "Beş dakikaya kalmadan geleceğim. Söz."

Carmella önce Clemenza'ya ciddi bir bakış gönderdi, sonra ailesine katılmaya gitti.

O uzaklaştıktan sonra Vito gazeteye göz atıp, "Ne varmış bugünün *Daily News*'unda?" diye sordu. Richie gazeteyi uzatınca baş sayfadaki fotoğrafı gördü ve başını salladı. "*Managg*... Kimliği belirsiz ceset..."

Fotoğraftaki gencin yüzü zarar görmemişti ama gövdesi delik deşikti; biri onu atış talimi için kullanmıştı sanki.

"Nicky Crea," dedi Clemenza. "Tomasino'nun adamlarından biriydi. Duyduğuma göre Tomasino delirmiş halde."

Vito bir süre fotoğrafı inceledi. Ceset içine koyulduğu eşya sandığına deri kayışlarla bağlanmıştı. Oradan geçen biri izlenimi uyandıran ama muhtemelen cinayet masası dedektifi olan ceketli ve kravatlı bir adam sandığın üzerine cesedin dizlerinin ve kollarının tuhaf açılarla bükülmüş olması ilgisini çekmiş gibi eğilmişti. Sandık Central Park'taki fıskiyenin altına bırakılmıştı ve tepedeki melek heykeli cesedi işaret eder gibiydi.

"Brasi," dedi Vito, gazeteyi Gatto'ya geri verirken. "Giuseppe'ye mesaj gönderiyor."

"Nedir mesajı?" diye sordu Clemenza. "Beni çabuk öldürün mü? Mariposa'nın örgütüne beş adamla mı kafa tutacak? Luca'mn aklı başında değil, Vito. Yeni bir Mad Dog Cool olayı var karşımızda."

"Öyleyse neden *hâlâ* hayatta?" dedi Vito.

"*Fanabala!*" Clemenza yanında Eddie Veltri ile birlikte yaklaşan Genco'ya baktı. "Rosato kardeşler dün gece geç saatte beni ziyaret etti."

Genco yanlarına gelince, "Sana söyledi mi?" diye sordu.

Vito cevap vermeden Gatto'ya döndü, "Sen ve Eddie gidip bütün evleri kontrol eder misiniz, lütfen?" Onlar uzaklaştıktan sonra

Clemenza'ya devam etmesini işaret etti.

"Evime geldiler, kapımı çaldılar."

"Eve mi?" Vito'nun yüzü kızarmıştı.

"*Nazorine'nin Yeri*'nden aldıkları bir torba cannoli ile." Clemenza güldü. "Ben de, '*V'fancul!*' dedim onlara. 'Sizi kahve içmeye davet etmemi mi bekliyorsunuz?' diye sordum. Saat on biri geçiyordu! 'Eski günlerin hatırına, eski mahalle,' falan dediler. Onlara geç olduğunu, beni öldürmeye gelmedilerse o saatte evimde ne işleri olduğunu sordum."

"Ve?"

"Luca Brasi," dedi Genco.

Clemenza omuz silkti. "Tony Rosato gitmeden önce 'Luca Brasi bir hayvan ve mahalleyi de hayvan gibi yönetiyor,' dedi. Biri yakında onun icabına bakmazsa tüm mahalle acı çekecekmiş. Bu kadar. Bana cannoli'lerin tadını çıkarmamı söyleyip gittiler."

Vito yavaşça Genco'ya döndü. "Öyleyse Luca'nın icabına bakmak mı gerekiyor?"

"LaConti tırnaklarıyla da olsa tutunmaya devam ediyor," dedi Genco. "Duyduğuma göre Tomasino, Luca'yı istiyor; onun üzerinde dişçiliğini konuşturmak istiyor herhalde. Ama Barziniler herkesin LaConti'ye odaklanmasından yana ve Cinquemanti de kendisine söyleneni yapmak zorunda. Bana sorarsan hepsi Luca Brasi'den korkuyor. Luca onların ödünü bokuna karıştırdı anlayacağın."

Vito, "LaConti'nin şansı var mı?" diye sordu Genco'ya.

Genco omuz silkti. "Rosario'ya saygım var. Daha önce de kendini zor durumlarda buldu, işi bitti dendi ama her seferinde geri döndü."

"Hayır," dedi Clemenza. "Bu kez olmaz, Genco." Vito'ya döndü. "LaConti'nin önde gelen adamlarının hepsi Mariposa'ya katıldı. Rosario tek başına kaldı. Büyük oğlu öldü. Yanında öteki oğluyla birkaç adamı var, o kadar."

"Rosario'nun bağlantıları var," diye itiraz etti Genco. "Yere düşmeden onu yok sayamayız."

Clemenza onunla uğraşmaktan delirecekmiş gibi gökyüzüne baktı.

Genco, "Beni dinle," dedi Clemenza'ya, "Haklı olabilirsin; LaConti'nin işi bitmiş olabilir ama ben buna inanmak istemiyorum. Çünkü öyle bir şey olduğunda, yani Mariposa bir şekilde LaConti'nin örgütünün kontrolünü eline geçirdiğinde, New York'un tamamını dört aile yönetiyor olacak. İçkiden gelen para kesildiği anda hepimizi ya yutacaklar ya da gömecekler. Şimdi İrlandalılara yaptıkları gibi."

"Pekala," dedi Vito, tartışmayı sonlandırmak için araya girerek. "Şu anda sorunumuz Luca Brasi." Genco'ya döndü. "Bu deli köpekle bir görüşme ayarla bana." Parmağını kaldırdı. "Sadece ben. Yalnız geleceğimi söyle. Yalnız ve silahsız."

Clemenza kendini tutamayıp, "*Che Cazzo!*" diye bağırdı duyan biri olup olmadığını görmek için etrafa bakındı. "Vito..." dedi kendine hakim olmaya çalışarak. "Brasi'yi görmeye silahsız gidemezsin. *Madon!* Ne geçiyor aklından?"

Vito elini kaldırıp onu susturdu, sonra tekrar Genco'ya döndü. "Mariposa'nın kalbine korku salan iblisi tanımak istiyorum."

Genco başını iki yana salladı. "Bu konuda Clemenza'ya katılıyorum. Kötü bir fikir, Vito. Luca Brasi gibi biriyle görüşmeye tek başına ve silahsız gidemezsin."

Vito gülümsedi ve ellerini iki ortağını kucaklamak ister gibi açtı. "Siz de mi korkuyorsunuz yoksa o iblisten?"

"Vito!" dedi Clemenza, bir kez daha yardım ister gibi gökyüzüne bakarak.

Vito ona aldırmadan Genco'ya, "Westchester'daki şu yargıcın adı neydi?" diye sordu. "Yargıç olmadan önce polis olan..."

"Dwyer," dedi Genco.

"Ondan bana bir iyilik yapıp Luca Brasi ile ilgili ne bulabili-

yorsa toparlamasını. Adamı görmeye gitmeden önce hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"İstediğin buysa..."

"Evet," dedi Vito. "Şimdi gidip günün tadını çıkaralım." Kollarını ortaklarının omuzlarına koydu ve birlikte siteye doğru yürüdüler. "Evler çok güzel olacak, değil mi?" Başını Genco ile Clemenza'nın bitmek üzere olan evlerine doğru salladı.

"*Si*," dedi Genco. "*Bella*."

Clemenza gülerek Vito'nun sırtını sıvazladı. "Eski günlerden bu yana epey mesafe kat ettik. Giysi sevkiyatı yapan kamyonları soyup pantolonları falan kapı kapı dolaşarak satmaya çalıştığımız günleri hatırlıyor musun?"

Vito omuz silkti. "Ben hiç yapmadım öyle bir şey."

"Kamyonu sürüyordun sen," dedi Genco.

Clemenza, "Ama bir keresinde halı çalınıştık, hatırlıyor musun?" diye sordu.

Vito güldü. Gerçekten de zamanında Clemenza ile zengin bir evden halı çalmışlardı. Clemenza halının Vito'nun daha önce yapmış olduğu bir iyiliğe karşılık hediye olduğunu anlatmış ama ailenin halıyı hediye ettiğini bilmediğini söylememişti.

"Hadi," dedi Vito eski dostu Clemenza'ya. "Önce senin evine bakalım."

Richie Gatto arazinin girişinden seslenince Vito döndü ve onun yan tarafına kırmızıyla boyayla *Her Daim Hazır Kalorifer Bakımı* yazılı yarım tonluk bir kamyonun yanında durduğunu gördü. Kamyonun içindeki gri tulum giymiş iki adam ona ve şantiyeye dağılmış yarım düzene karar adama bakıyordu.

Gatto rahat adımlarla Vito'nun yanına gelip, "Bunlar kalorifer kazanını denetlemeleri gerektiğini söylüyor," dedi. "Ücretsizmiş."

Genco, "Önceden haber vermeden mi gelmişler?" diye sordu.

Richie omuz silkti. "İki hödük. Bence sorun yok."

Genco dönüp kendisine bakınca Clemenza ceketini yoklayarak Richie'nin silahlı olup olmadığını kontrol etti.

Richie gülerek, "Ne sanıyorsun?" dedi. "Bana ne için para ödediğini unuttuğumu falan mı?"

Clemenza, "Kontrol ediyorum sadece," deyip Vito'ya baktı. "Bırakalım kontrol etsinler."

Vito, "Eddie'ye onların yanından ayrılmamasını söyle," diye tembihledi. "Evde bir saniye bile yalnız kalmayacaklar, *capisc*?"

"Tamam. Gözümü onlardan ayırmayacağım."

"Güzel." Vito elini Clemenza'nın sırtını koyup onu tekrar eve yöneltti.

Michael ile Fredo onların görüş alanının dışında oynarken Tessio da Sonny ile konuşuyuor, arada sırada çocuklara bağırarak talimat veriyor, beysbol topunun nasıl atılacağını ya da tutulacağını anlatıyordu. Connie ise binalardan birinin arka kapısının yanında kediyle oynuyordu.

Tom inşaat halindeki mutfakta kendini Carmella ile yalnız buldu ki bu nadiren olurdu; Corleonelerin evinde birinin bir başkasıyla yalnız kalması pek sık gerçekleşmezdi, çünkü aile fertleri, arkadaşlar ya da ayakaltında dolanan çocuklar etraftan eksik olmazdı.

Mutfakta henüz eşya falan yoktu ama Carmella yine de Tom'a her şeyin nereye konacağını gösteriyordu. "Şurada buzdolabımız olacak," dedi kaşlarını kaldırarak. Söylediği şeyin önemini vurgulamak istermiş gibi ciddiyetle bakıyordu oğluna. "Elektrikli bir buzdolabı!"

"Şahane olacak, anne," dedi Tom, işçilerin ortalıkta bıraktığı iki köhne iskemleden birine oturarak.

Carmella ellerini kavuşturup bir süre sessizce onu seyretti, sonra, "Koca adam oldun, Tommy!" dedi.

Tom sırtını dikleştirdi. Üstünde açık yeşil bir gömlek vardı ve boynuna bir süveter bağlamıştı. New York Üniversitesi'nde çocukların kazaklarını boyunlarına bağladıklarını gördüğünden beri o da öyle yapıyordu. "Ben mi?" diye mırıldandı. "Koca adam mı oldum?"

Carmella öteki iskemleyi onun yanına çekti. "Yıllardır bizimle birliktesin ama hâlâ senin hakkında bilmediğim çok şey var, Tommy."

Tom şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Neyi bilmek istiyorsun, Anne? Sana söylemediğim..."

"Öz ailen," dedi Carmella, "Onlar hakkında çok az şey biliyorum. Vito'ya sorduğumda birkaç sözcükle geçiştirip konuyu değiştiriyor."

"O iç açıcı bir konu değil. Benim ailem artık..."

"Şşş-t!" diyerek susturdu onu Carmella. Elini okşadı. "Ailenin artık kimlerden oluştuğunu biliyoruz. Diğerleri..."

"Ablam benimle görüşmek istemiyor," dedi Tom. "Bir yıl kadar önce buldum onu. Ona yazdım, kendimden söz ettim." Duralayıp omuz silkti. "Benden bir daha haber almak istemediğini yazdı."

"Neden acaba?"

"Siz beni yanınıza almadan önce... Annemi biliyorsun. Onun içkisi, hastalığı, kör olması, babamın kumarı... Çok fazla kötü anı var o zamanlara dair. Ablam da ben dahil olmak üzere her şeyi unutmak istiyor."

"Seni unutamaz," dedi Carmella. "Sen onun *tüm* ailesisin."

"Belki unutmayabilir," dedi Tommy gülmeye çalışarak. "Ama bunun için elinden geleni yapıyor."

Biraz rahatlayarak Carmella'ya ablasının Corleone ailesinin adını da duymak istemediğini anlatmaya koyuldu. Ablasının geçmişini unutmak istediği doğruydu ama esasen 'gangsterler' ile ilişkisi olmasını istemiyordu ve ona yazdığı tek mektupta ailesini o sözlerle tanımlamıştı.

"Başka kimse yok mu?" diye sordu Carmella. "Baban bu konuda da tek kelime bile etmiyor."

"Babam..." Tommy duraladı. "Yani öteki babam uzun hikaye."

"Anlat," dedi Carmella. "Bilmek istiyorum!"

"Babamın babası Dieter Hagan Alman'dı ama babaannem Cara Gallagher İrlandalıydı. Babam nefret ederdi babasından. Ben onu hiç tanımadım ama babamın nasıl sövdüğüne yeterince tanık oldum. Babaannemeyse tapardı ama ben onu da hiç tanımadım. Babamın İrlandalı bir kadınla evlenmesine şaşmamak gerekir. Saf Druid kökenlerine sahipmiş gibi davranıp konuşurdu."

"Ne kökeni dedin?"

"Druid. Eski bir İrlanda kavmi."

"Biraz fazla üniversite bilgisi karıştırdın işe!" Carmella onun koluna hafif bir tokat attı.

"Öyle bir adamdı babam. Annemin soyadını göbek adı olarak aldı: Henry Gallagher Hagen. İçer, sürekli kumar oynardı ve bizi yoksulluk içinde yaşattı. Her neredeyse hâlâ ayyaş ve dejenere bir kumarbaz olduğuna bahse girerim. Önümüzdeki günlerde, bir yerlere vardığımı keşfederse arayıp benden para isteyeceğinden eminim."

"O zaman ne yapacaksın, Tommy? Seni ararsa..."

"Sen ve Papa," dedi Tom, "Siz her zaman kalbimde ilk sırada olacaksınız." Başım öne eğip duraladı. "Ama Henry Gallagher Hagen gelip benden para isterse, bir yirmilik verip sonra ona sarılırım." Gülerek başını kaşıdı. "Beni bu dünyaya o getirdi. Bana bakmak için yanımda olmadıysa da..."

Onların sesini duyan Connie arka kapıdan mutfağa girdi. Kucağında Dolce vardı ve zavallı kedi onun zayıf kollarından ıslak bir paspas gibi sarkmıştı.

"Buraya gel!" dedi Tom, ürkütücü bir tonla. Connie kediyi yere atıp bağırarak kaçmaya yeltenince de peşine düştü.

Donnie, uzun burunlu Plymouth'u köşeye yaklaştırıp motoru susturdu. Bir blok ötedeki boyalı kapının önünde iki adam duruyordu ve ikisi de deri ceket giyip ve yün bere takmıştı. Sigara içerek konuşuyor, depolar ve sanayi binalarıyla dolu mahallede hiç göze batmıyorlardı.

İlerideki kavşaktaysa Corr Gibson'ın DeSoto'sunun kaputunun ucu görünüyordu. Sean ile Willie de Donnie ile birlikte Plymouth'daydı, Pete Murray ve Donney kardeşlerse Corr'un arabasında.

Donnie saatine bakarken Küçük Stevie tam zamanında yürüyerek yanından geçti ve cebinde içindeki viski şişesi görünen bir kesekâğıdıyla yalpalayarak ıslık çalmaya başlamadan önce dönüp ona göz kırptı.

Willie, "Bu çocuk biraz çatlak bence," diye söylendi.

Sean, "Şu 'İtalyan' sözcüğü ağzından çıktığı anda kıçına böcek kaçıyor sanki," dedi. Arka koltukta silahının üzerine eğilmiş, mermileri kontrol ediyordu.

Willie, "Mecbur kalmadıkça o silahı kullanmamaya çalış," diye bir kez daha uyardı onu

"Ve nişan al," dedi Donnie. "Sana söylediğimi unutma. Ateş etmeden önce nişan al ve tetiği yavaşça çek."

Kapının önünde duranlar Stevie'yi farketmiş ve yalpalayarak, mırıldanarak gelişini seyretmeye koyulmuştu. Pete Murray o arada DeSoto'dan indi, onu Billy Donnelly izledi.

Stevie deri ceketlilere yaklaşıp ateş istedi ve ceplerinde sigara aramaya koyuldu, adamlar da onu itip yoluna gitmesini söyledi. Stevie bir adım geriledi, ceketinin kollarını ve sarhoşlara özgü bir yalpalamayla yumruklarını kaldırıp gardım aldı. Pete ile Billy de arkadan yaklaşıp adamların başına copla vurdu. Biri Stevie'nin kollarına yığıldı, diğeri kaldırıma.

Donnie arabayı köşeden döndürüp kaldırıma park ederken Stevie ile Pete adamları kapıdan içeri soktu. Bir dakika sonra hepsi hole sığışmış, uzun merdivenin başında duruyordu. İki makineliyle bir tabancadan oluşan silahlarını kontrol ettiler. Tabanca Corr Gibson'daydı, makinelilerse Donnelly kardeşlerde.

Donnie, "Sen burada kal," dedi Sean'a. Sonra Billy'ye döndü. "Çocuğa copunu ver." Billy söyleneni yaparken yerde yatan adamları işaret ederek Ayılırlarsa copu tekrar vurmasını tembihledi. Kapıya gelen olursa da aynı şeyi yapacaktı.

Willie, "Abartma," dedi. "Çok sert vurursan öldürebilirsin."

Sean copu cebine sokarken onu Willie'nin başına indirmeye hazırdı sanki.

Donnie diğerlerine, "Tamam mıyız?" diye sordu.

"Bitirelim bu işi," dedi Stevie ve hepsi ceplerinden eşarplar çıkartıp yüzlerini örttü.

Merdivenin üst sahanlığına gelince Donnie oradaki çelik kapıyı iki kez çaldı, duraladı, önce iki, sonra üç kez daha tıklattı. Kapı açılınca omzuyla yüklenip diğerleriyle birlikte odaya daldı. "Kimse kımıldamasın!" İki elinde de tabanca vardı ve biri sol tarafa rastgele yönelmişken diğeri Kanca Battaglia'nın başını hedeflemişti.

Kanca başparmağıyla işaret parmağı arasında narince tuttuğu bir tebeşir parçasıyla karatahtanın önünde duruyordu. Onun dışında dört adam daha vardı odada; üçü masada oturuyordu, dördüncüsü elinde bir tomar parayla tezgahın arkasındaydı. Sonuncunun kolu parmaklarına kadar sargılıydı ve askıya alınmıştı.

Kanca az önce karatahtaya Jamaica hipodromundaki üçüncü koşunun galibini yazmıştı. "Bakın hele!" dedi, sırıtıp elindeki tebeşirle Donnie'yi işaret ederek, "İrlandalı maskeli soyguncular gelmiş." Corr Gibson döşemeye bir el ateş edince yüzündeki sırıtma kayboldu ve sustu.

"Ne oldu?" dedi Donnie, "Bir espri daha yapmayacak mısın bok çuvalı?"

Başım sallayınca harekete geçtiler. Tezgahın üstündeki paraları aldılar, camları kırdılar, hesap makinelerini ve masaların çekmecelerini pencereden aşağıya attılar. Her şey birkaç dakika sürdü ve bitirdiklerinde ortalık darmadağınıktı. Willie ile Donnie kapının eşiğinde beklerken diğerleri arka kapıdan çıkıp hızla merdivenden indiler.

"Ne oluyor?" Kanca artık iyice kaygılı görünüyordu.

Donnie ile Willie yüzlerinden eşarbı çekti. Willie, "Tasalanma," dedi. "Kimsenin canını yakmak niyetinde değiliz. Şimdilik yani."

Kanca ona sokakta selam verirmiş gibi, "Hey, Willie," dedi ve Donnie'ye başını salladı. "Ne yapıyorsunuz siz?"

"Luca'ya geçen gece onu ıskaladığım için üzgün olduğumu söyle."

"O sen miydin, Willie?" Kanca bu haber soluğunu kesmiş gibi bir adım geriledi.

"Herkesi ıskalamamışım." Wille silahını tezgahın arakasına doğrulttu.

Paulie kolunu kaldırdı. "Ciddi bir şey değil. Düzelir."

"İki kişiyi vurduğumu sanıyordum," dedi Willie.

"Tony'yi de bacağından vurdun. Hastanede hâlâ. Ameliyat olacak."

"İyi. Siktiğimin bacağını kesmelerini umduğumu ilet ona."

"Olur," dedi Kanca.

Donnie kardeşini omzundan tutup kapıya doğru çekti. Sonra Kanca'ya döndü. "Luca'ya bundan böyle İrlanda mahallelerinde o kadar kolay çalışamayacağım söyle. O'Rourke kardeşler böyle diyor. Kendi mahallelerinde istediğini yapabilir ama İrlandalıları İrlandalılara bıraksın yoksa O'Rourkelara hesap vermek zorunda kalır."

"İrlandalılar İrlandalılara," diye tekrarladı Kanca. "Anladım."

"Güzel."

"Ya kız kardeşin?" diye sordu Kanca. "Ona ne diyeyim?"

"Kız kardeşim yok benim," dedi Donnie, "Fakat sözünü ettiğin kıza ne ekerse onu biçeceğini söyleyebilirsin."

Willie ile birlikte kapıdan çıkıp merdiveni hızla indi. Sean aşağıda bekliyordu.

"İşin içindeyiz artık," dedi Willie kardeşini kapıdan dışarı iterek.

Motoru çalışır vaziyette beklemeyen arabaya koştular.

Rosario LaConti, bağlı olduğu iskemleden Hudson Nehri'ni, parlak güneşin altında mavi-yeşil pırıltılar saçan Özgürlük Anıtı'nı görebiliyordu. Pencereleri tavandan yere kadar inen, boş sayılabilecek bir çatı dairesindeydi. Onu oraya yük asansörüyle taşıdıktan sonra pencerenin önündeki iskemleye bağlamışlardı. Fazla kanamadığı ve Frankie Pentangeli, "Bozuk değilse onarma," dediği için et sıyırma bıçağını omzunda bırakmışlardı. Bıçak köprücük kemiğinin altına saplıydı ve fazla acı vermemesi Rosario'yu şaşırtıyordu. Sadece hareket ettiğinde acı duyuyor ama biraz sonra çok daha kötü olacağını biliyordu.

Rosario kendini içinde bulduğu durum düşünülürse iyi idare ettiğini düşünüyordu. Hayatı boyunca öyle bir olasılığın daima olduğunu düşünmüştü. Şimdi o haldeydi ve korkmadığını, çok büyük bir acı içinde olmadığım ve birazdan yaşanacaklar için çok da üzgün olmadığını hissediyordu.

Yaşlı bir adamdı. Birkaç ay sonra -o kadar yaşayabilirse- yetmişine basacaktı. Karısı ellili yaşlarında kanserden ölmüştü. Büyük oğlu onu da muhtemelen birazdan öldürecek olan adam tarafından öldürülmüştü. Küçük oğlu yakın zamanda ona ihanet etmiş, hayatına karşılık onu satmıştı.

Ve Rosario memnundu öyle yaptığı için. Emilio Barzini'nin dediğine göre anlaşma, babasını ele verip ülkeden ayrılma koşuluyla hayatta kalacağı şeklindeydi. *'Aferin ona,'* diye geçirdi içinden Rosario. Fazla şansı yoktu ama oğlan kendine belki daha iyi bir hayat kurardı. Hiçbir zaman fazla zeki olmamıştı çocuk.

Rosario LaConti yorgundu ve hayatım noktalamaya hazırdı. Onu -omzundaki bıçak dışında- rahatsız eden tek şey çıplaklığıydı. Bu hoş değildi. Öyle bir durumdaki adamı soymazsın; özellikle de Rosario gibi her şeye rağmen kodaman, *pezzonvante* sayılabilecek birini. Hoş değildi bu.

Arkasında bir yerde Giuseppe Mariposa, üst üste istiflenmiş kasaların üzerinden Barzini kardeşler ve Tommy Cinquemani ile konuşuyordu. Rosario pencere camındaki yansımalarını görebiliyordu.

Frankie Pentangeli yük asansörünün yanında tek başına dururken, Rosato kardeşler Tony ile Carmine de kendi aralarında alçak sesle bir şeyler tartışıyordu.

Carmine Barzini ellerini havaya kaldırıp Tony Rosatto'dan uzaklaştı ve iskemleye yaklaşıp, "Nasılsınız, Bay LaConti?" diye sordu.

Rosario ona bakmak için başını çevirdi. Carmine çocuktu henüz; lüks bir yemeğe gitmeye hazırlanır gibi çizgili takım elbise giymiş yirmili yaşlarında bir bebeydi.

"İyi misiniz?" diye sordu tekrar Carmine.

Rosario, "Omzum biraz acıyor," dedi.

"Evet," dedi Carmine, bıçağın sapına ve dışarıda kalan kanlı metale çözümü olmayan bir sorunmuş gibi bakarak.

Giuseppe nihayet Barzini kardeşler ve Tommy ile yaptığı konferansı noktalayıp iskemlenin yanına gelince Rosario, "Tanrı aşkına, Joe..." dedi. "İzin ver de giyineyim. Beni bu şekilde aşağılama."

Giuseppe iskemlenin karşısında durdu, ellerini kavuşturdu ve vurgu yapmak için ileri geri salladı. O da bir partiye davetliymiş gibi giyinmişti: kolalı mavi frak gömleği ve siyah yeleğinin içine giren parlak sarı kravat.

"Bana ne kadar sorun çıkardığını biliyor musun, Rosario?" dedi.

"İşin bir parçası bu," dedi Rosario sesini biraz yükselterek. Omzuna baktı. "Bu da öyle."

"Her şey işten ibaret değil. Durum bazen kişiselleşiyor."

"Bu hoş değil." Rosario başını yağlı ve benli bedenine doğru salladı. Göğsünün derisi yufkamsı ve solgundu; penisi yorgun bir duruşla iskemlenin üstüne sarkmıştı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Giyinmeme izin ver."

"Şuraya bak!" Giuseppe gömleğinin manşetinde bir damla kan görmüştü. "Bu gömlek on papele patladı bana." Rosario'ya üstüne

kan bulaştırdığı için çok kızmış gibi baktı. "Senden hiçbir zaman haz etmedim, Rosario. Ismarlama takım elbiselerinle kendini hep yukarıda gördün. Bana hep büyüklük tasladın."

LaConti omuz silkti ve bu hareketle gelen acı nedeniyle yüzünü buruşturdu. "Şimdi de ağzımın payını veriyorsun, öyle mi? Seninle tartışmıyorum, Joe. Yapman gerekeni yapıyorsun. İşimizin doğası böyle. Ben de senin şu anda bulunduğun konumda defalarca bulundum. Ama asla bir adamı çıplak göndermedim." Barzini kardeşlerle Tommy Cinquemani'ye onay bekler gibi baktı. "Biraz anlayış göster. İşin imajı için de kötü bu; bizi hayvan gibi görmelerine neden olacaksın."

Giuseppe onun söylediklerini değerlendirir gibi suskun kaldı, sonra Cinquemani'ye döndü. "Ne dersin, Tommy?"

Carmine Rosato, "Bak, Joe..." diye lafa girmeye yeltendi.

"Sana sormadım, lan!" Giuseppe tekrar Cinquemani'ye baktı.

Tommy bir elini Rosario'nun iskemlesine koydu, diğeriyle yavaşça onun gözünün altındaki şişliğe dokundu. "fotoğrafının gazetelerde böyle çıkması herkesin yönetimin artık kimde olduğunu anlamasını sağlayacak. Mesaj gayet açık olacak bence. Chicago'daki dostunuz Bay Capone'un da dikkatinden kaçmayacağından eminim."

Giuseppe bir adım daha yaklaşıp, "Tommy haklı bence," dedi. Doğrusu bunun tadını gerçekten çıkarıyorum, LaConti. Kim kime yukarıdan bakıyor şimdi?" Başıyla Tomasino'ya bir işaret yaptı.

Rosario bağırmaya başladı. "Hayır! Hayır! Böyle değil!"

Ve Tomasino iskemleyi kaldırdığı gibi LaConti'yi pencereden aşağıya fırlattı.

Giuseppe ve diğerleri koşup Rosario'nun cam ve tahta parçalarıyla birlikte kaldırıma düşüşünü izledi. İskemle yere çaptığı anda paramparça oldu.

"*Madonna mia!*" dedi Mariposa. "Gördün mü?" Başını uzatıp caddeye ve kaldırımda yatan Rosario'nun başından sızan kana baktı.

Sonra birden dönüp o mesele hallolmuş ve ilgilenmesi gereken başka işleri varmış gibi daireyi terk etti.

Carmine ağabeyi Tony kolunu omzuna koyup uzaklaştırıncaya kadar pencerede kaldı.

Sonny'yi yanına alan Vito, Tessio ve Clemenza'nın yanından ayrıldı. Kalorifer kazanının kontrolüne bakmak için kendi evlerine doğru yürüyorlardı. Vito oğluna Leo'nun tamirhanesi ve oradaki işine dair sorular sormuş, Sonny bunları birkaç sözcükle geçiştirmişti.

Öğleden sonranın saatleriydi ve güneş, arazinin etrafındaki duvarların üzerinden çimlere uzun gölgeler düşürüyordu. Evin önünde Essex ile Tessio'nun Packard'ı burun buruna park edilmişti ve adamlardan birkaçı arabanın etrafında sigara içerek muhabbet ediyordu.

Sonny evin karşısındaki temel atılmış parseli işaret ederek, "O kimin için?" diye sordu.

"Oğullarımdan biri günün birinde evlenirse diye," dedi Vito. "Ev onun olacak. İnşaatçılara temeli atmalarını ve evin tamamlanmasını istediğimde onlara haber vereceğimi söyledim."

"Sandra ile evlenmeyi düşünmüyorum henüz, Papa," dedi Sonny.

Vito yolunu kesip elini oğlunun omzuna koydu. "Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum."

"Sandra on altı yaşında."

"Evlendiğimizde annen kaç yaşındaydı sanıyorsun? On altı."

"Evet ama ben de henüz on yedi yaşındayım. Sen daha yaşlıydın."

"Bu doğru," dedi Vito, "Hemen evlenmenizi önermiyorum zaten."

"Konuşacak ne var öyleyse?"

Vito bakışlarını Sonny'ye dikip ses tonundan hoşnut olmadığını ima etti. "Bayan Columbo annenle konuştu. Sandra sana abayı yakmış. Bunu biliyor muydun?"

Sonny omuz silkti.

"Cevap ver bana," dedi Vito, eliyle onun omzuna vurarak. "Sandra gönül eğlendirilecek kızlardan değil, Sonny. Onun duygularıyla oynama."

"Öyle değil, Papa..."

"Peki nasıl, Santino?"

Sonny bakışlarını kaçırıp arabalara, Essex'in uzun kaputuna yaslanmış puro içmekte olan Ken Cuisamano ile Şişko Jimmy'ye baktı. Adamlar da ona göz attı, sonra dönüp konuşmaya devam etti.

Sonny, "Sandra çok özel bir kız," dedi. "Ama ben kimseyle evlenmeyi düşünmüyorum, Papa. Henüz değil."

"Senin için özel. Yani peşinden koşmakla ünlü oldukların gibi değil."

"Ama Papa..."

"Sus! Bilmiyor muyum sanıyorsun?"

"Ben gencim, Papa."

"Doğru. Gençsin ve yakında büyüyeceksin." Vito duralayıp parmağını kaldırdı. "Sandra gönül eğlendirilecek kızlardan değil. Evlenmek isteyeceğin türde bir kız olduğunu düşünüyorsan onunla görüşmeye devam et." Sonny'ye bir adım yaklaştı. "Kalbinde evleneceğin türde bir kız olmadığını hissediyorsan onunla görüşme. *Capisc*? O genç kızın kalbini kırmanı istemiyorum. Böyle bir şey yaparsan..." Vito duraklayıp doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Böyle bir şey yaparsan sana duyduğum saygı azalır, Santino. Bunu ister misin?"

"Hayır, Papa," dedi Sonny. Sonra nihayet babasının gözlerine bakabildi. "Hayır, istemem."

"Güzel," dedi Vito onun sırtını sıvazlayarak. "Gidip şu kalorifer kazanına bakalım."

Bodruma indiklerinde ahşap merdivenin son basamağında kazanın on iki parçaya ayrılmış olarak beton zeminde durduğunu gördüler. Rutubetli mekana yer seviyesindeki dar pencerelerden ışık sızıyordu. Ortaya beton zeminden iki metre yükseklikteki ahşap kirişe kadar metal borular istiflenmişti.

Eddie Veltri, elinde gazeteyle pencerelerden birinin altındaki taburede oturuyordu. Sonny ile Vito'yu görünce gazeteye bir tokat attı. "Hey, Vito! Ruth'un bu seride Senatörler'i Devler'e karşı favori gördüğünü okudun mu?"

Vito kumar işini etkilemedikleri sürece beysbola ya da başka bir spora ilgi duymazdı. Aletlerini toplayan olan iki işçiye, "Denetimden geçtik mi?" diye sordu.

"Gayet iyi şekilde," dedi adamların daha iri olanı. İkisi de yapılıydı aslında ve kalorifer kazanı denetimcisinden çok birilerinin korumalığını yapan tipleri andırıyorlardı.

"Size borcumuz ne?"

"Yok," diye cevap verdi ikinci adam. Yüzüne yağ bulaşmıştı ve başındaki kepten taşan sarı saçları parlıyordu.

Vito onlara bahşiş vermeyi düşünürken ilk adam kepini giyip alet çantasını aldı. Vito, "Mola mı veriyorsunuz?" diye sordu.

Adamlar şaşırmış gibiydi. "Yoo," dedi daha iri olan, "İşimiz bitti. Gidiyoruz."

Sonny, "Ne demek işimiz bitti?" diye sordu. Adamlara doğru bir adım atınca Vito elini onun göğsüne koydu.

Eddie Veltri gazeteyi indirdi.

"Kazanı kim birleştirip yerine koyacak?"

"O bizim işimiz değil," dedi sarışın olan.

Diğeri kazanın parçalarına baktı. "Kazanı monte etmek için sizden iki yüz dolardan fazla isterler. Fakat bu işlere yabancı olduğunuzu görerek ben ve arkadaşım, sadece..." Hesap yapar gibi tekrar parçalara baktı. "Sadece yüz elli dolara hallederiz."

"V'fancul!" dedi Sonny.

Vito onları gülümseyerek seyretmekte olan Eddie'ye baktıktan sonra güldü. "Yüz elli dolar mı diyorsun?"

"Ne gülüyorsun?" dedi adam Eddie'ye ve sonra Sonny'ye onları gözüne kestirirmiş gibi baktı. "İyi bir fiyat verdik size. Bunlarla uğraşmıyoruz aslında. Maksat işiniz görülsün."

Sonny, "Bunların sıkı bir sopa yemeye ihtiyaçları var, Papa," dedi.

İri olanın yüzü pancar gibi kızardı. "Sen mi bana sopa çekeceksin, siktiğimin makarnacısı?" Alet çantasından ağır bir İngiliz anahtarı çıkardı.

Vito elini kıpırdatınca sadece Eddie Veltri farketti yaptığı hareketi ve parmaklarını ceketinin içinden çekti.

"Sizin cahil İtalyanlar olmanız bizim kazam bedava monte etmemizi gerektirmez. *Capisc*?" dedi adam.

Sonny onun üzerine atılacak oldu ama Vito yakasından tutup geri çekti. "Papa!" diye haykırdı Sonny. Engellenmeye öfkelendiği kadar babasının gücüne de şaşırmıştı.

Vito sükûnetle, "Kes sesini, Santino," dedi. "Git ve merdivenin orada dur."

"Orospu çocuğu!" dedi Sonny adama ama Vito parmağını kaldırınca söylenen yere gitti.

Sarışın adam güldü. *"Santino!"* İsim ona bir tür şaka gibi gelmişti sanki. "İyi ettin sıpayı susturmakla," dedi Vito'ya. "Biz size iyilik yapmaya çalışıyoruz, o saldırmaya kalkıyor." Kendine hakim olmaya çalışır gibiydi. Sonra buna boş verdi. "Siktiğimin İtalyanları! Hepinizi koduğumun İtalya'sına, Papa'mn yanına göndermek gerek."

Eddie hem şaşkınlık hem de neler olacağım görme korkusuyla bir an gözlerini yumdu.

Vito ellerini kaldırdı. "Sinirlenme, lütfen. Durumu anlıyorum.

Bize bir iyilik yapmaya çalışıyorsunuz ve oğlum Santino sizi taciz ediyor. Onu bağışlamalısınız." Sonny'yi işaret etti. "Öfkesi çok kötü. Aklını kullanmasını engelliyor."

Sonny merdivenden çıkıp homurdanarak bodrumu terk etti.

Vito bodrumdan çıkıncaya kadar gözlerini oğlundan ayırmadı, sonra işçilere döndü. "Lütfen kazanı monte edin. Parayı biriyle göndereceğim."

"Sizin gibi insanlarla çalışırken parayı önden almamız gerek."

"Sorun değil," dedi Vito. "Rahatla. Bir sigara iç. Az sonra paranız gelecek."

"Tamam," dedi adam Eddie'ye bakarak. "Şimdi uygarca davranıyorsun işte." İngiliz anahtarını kutuya bıraktı ve bir paket Wings çıkartıp arkadaşına uzattı.

Vito yukarı çıktığında Sonny'yi bodrum kapısının yanında beklerken buldu. Hafifçe yanağını tokatladı. "Senin bu öfken, Sonny! Ne zaman öğreneceksin?"

Onu kolundan tutup yürüttü. Duvarın gölgesi evlere kadar uzanıyordu artık. Hava soğumuştu, Vito hırkasının fermuarını çekti.

Sonny, "Bu dolandırıcılıktan başka şey değil, Papa," dedi. "O iki dangalağa para ödemeyeceksin, değil mi?"

Vito kolunu omzuna dolayıp onu Clemenza'nın Richie Gatto ve Al Hats ile konuşmakta olduğu ana binaya götürdü. "Clemenza'yı bodruma gönderip o iki beyefendiyle konuşmasını isteyeceğim. Sanıyorum kazanı monte etmek için ücret talep etmeyecekler."

Sonny ensesini kaşıyıp gülümsedi. "İtalyanları aşağıladıkları için özür de dilerler mi sence?"

"Neden gereksin bu, Sonny?" dedi Vito şaşkınlıkla. "Başkalarının bizim için söyledikleri senin için çok mu önemli?"

Sonny bunu düşündü. "Aslında hayır. Umurumda değil."

"Güzel." Vito onun saçından kavrayıp salladıktan sonra, "Öğrenmelisin," dedi sırtını okşayarak. "Şöyle diyelim: Bodrumda-

ki iki tamirci arkadaşımız öfkelerine hakim olamadıkları için muhtemelen pişmanlık duyacak."

Sonny dönüp eve baktı.

"Belki sen de bundan bir ders çıkarırsın," dedi Vito.

"Ne dersi?"

Vito, Clemenza'ya el salladı. Dev adam telaşla gelirken Sonny'nin yanağını bir kez daha sevgiyle tokatlayıp, "Sonny, Sonny..." dedi.

Kanca arabasını iki büyük meşe ağacının gerisinden Shore Road'ı gözetlemekte olan JoJo'nun arkasına çekti. JoJo'nun kucağında gazete, yanındaki koltuğun üstünde de bir makineli vardı. Ormandan esen sert rüzgar kırmızı, sarı ve turuncu yapraklar yağdırıyordu.

Kanca camı indirince arabanın içine buz gibi bir esinti doldu. Onun yanında oturan Luca ceketinin önünü kapattı.

Rüzgar Little Neck Körfezi'nde dalgalar oluşturuyor, kıyıya çarpan dalgaların sesi rüzgarın uğultusuna karışıyordu. Birileri bir yerde yaprak yakıyordu; görünürde ateş olmasa da kokusu gayet belirgindi. Öğleden sonranın geç saatleriydi ve güneş ağaçların arasından kızıl parıltılarla alçalıyordu.

JoJo da camı indirip Kanca ile Luca'ya başını salladı.

Kanca, "Birazdan Paulie'yi dışarıya göndereceğim," dedi.

"İyi. Burada o kadar sıkıldım ki kendimi vurup herkesin işini kolaylaştırmayı düşünüyorum."

Kanca güldü ve ciddiyetini hiç bozmayan Luca'ya baktı. "Hemen gönderiyorum öyleyse."

Camı kaldırıp arabayı hareket ettirdi ve çiftlik evinin garajının önünde motoru durdurdu. Luca'ya arabadan inme fırsatı tanımadan, "Dinle, Luca..." dedi, "İçeriye girmeden önce..."

"Evet?" Luca yüzünü buruşturup burnunu çimdikledi. "Bir baş ağrısı daha geliyor."

Kanca, "Aspirin var galiba," dedi.

"Aspirinin yararı olmaz. Mesele nedir?"

"Çocuklar gergin."

"Hangi konuda? O'Rourke kardeşler yüzünden mi?" Luca şapkasını koltuğun üzerinden alıp özenle başına yerleştirdi.

"O'Rourke kardeşler... Onlar da var. Fakat daha ziyade Mariposa ve Cinquemanti."

"Ne olmuş onlara?"

"Ne mi olmuş? LaConti'nin pencereden çırılçıplak uçtuğunu bilmeyen kalmadı."

"Ben de duydum," dedi Luca. "Ne var bunda? LaConti aylar önce ölmüştü; haber ona yeni ulaştı, hepsi bu."

"Evet ama LaConti'nin devre dışı kalması çocukları kaygılandırıyor. Cinquemani bizi, Mariposa da içki soygununu unutmayacak. Bir de O'Rourke kardeşler bindi şimdi sırtımıza."

Luca gülümsedi ve Bronx'tan beri ilk kez keyfi yerine geldi. "Bir kere Giuseppe ve adamları LaConti'nin örgütüyle uğraşmak zorunda. Bir düşün, Kanca." Şapkasını çıkartıp elinde çevirdi. "Bizim küçük bir kasamız ve bir avuç ayakçımız var. Onun için ne kadar tehdit oluşturabiliriz?"

"Tanrım!" dedi Kanca, düşünmek bile istemiyormuş gibi.

"LaConti'nin örgütüyse devasa," diye devam etti Luca. "LaConti'nin adamlarının hepsi Giuseppe için çalışmaktan çok da mutlu değil duyduğuma göre. Adam şimdi de Rosario'yu çırılçıplak pencereden aşağıya fırlattı. Rosario'nun adamlarından bazıları başına iş açmayacak mı sanıyorsun? Giuseppe ile adamları her şeyi yoluna koymak için bir süre başlarını kaşımaya zaman bulamayacak. Görürsün. Giuseppe yutabileceğinden büyük lokma ısırdı." Luca şapkasını tekrar başına koydu. "Fakat canı cehenneme! Tomasino ya

da Giuseppe ya da başka biri bizim peşimize düşecek olursa alayını öldürürüm. Willie O'Rourke'u öldüreceğim gibi. Öyle değil mi?"

"Patron..." dedi Kanca, başım çevirip arabanın kaputuna yağan yapraklara bakarak, "Herkesi öldüremezsin."

"Elbette öldürebilirim." Luca geri çekilip Kanca'yı süzdü. "Bununla bir sorunun yok, değil mi Luigi?"

"Kimse bana Luigi diye hitap etmiyor artık," dedi Kanca.

Luca, "Bununla bir sorunun yok, değil mi, Luigi?" diye tekrarladı.

Kanca onun yüzüne dikkatle baktı. "Sonuna kadar yanında olduğumu biliyorsun."

Luca da sessizce ona baktı, sonra yorulmuş gibi iç geçirdi. Bir kez daha burnunu çimdikledi. "Mariposa ile Cinquemani'nin oyunu nasıl oynamak istediğini öğreninceye kadar bir süre vites küçültürüz. O arada Willie O'Rourke'u öldürüp keçi inatlı İrlandalıların akıllarını başlarına getireceğim. Plan bu." Bazı şeyleri tekrar değerlendirir gibi ormana doğru baktı. "Diğerlerinin kim olduğunu çıkaramadın mı? Parayı alanı falan..."

"Yüzleri örtülüydü," dedi Kanca.

"Önemi yok."

"Kelly ne olacak? Kardeşini öldürürsen ne hissedecek kız?"

Luca soru daha önce aklına gelmemiş gibi omuz silkti. "Onunla kardeşleri arasında sevgi bağı yok."

"Olmasa da..."

"Şimdilik bilmesi gerekmiyor." Luca arabadan inmeden önce başını Kelly meselesinin onu rahatsız ettiğini ima eder biçimde salladı.

Vinnie ile Paulie çiftlik evinin mutfak masasında iskambil oynuyor, Kelly de ocağın başına dikilmiş, kahvenin fokurdayışını seyrediyordu. Adamlar gömleklerinin yakalarını açıp kollarını kıvırmıştı ve Kelly'nin üstünde de hâlâ pijaması vardı. Bodrumda kalori-

fer kazanı kükreyip inliyor, radyatörler evin her tarafında çatırdayıp takırdayarak ısı pompalıyordu.

"Tanrım!" dedi Kanca, kapıdan girer girmez, "Sauna gibi olmuş burası."

"Ya terlersin ya da donarsın," dedi Kelly ona dönerek. Luca'nın içeri girdiğini görünce, "Beni buradan çıkarman gerek, Luca!" diye bağırdı. "Yoksa aklımı yitireceğim."

Luca ona aldırmadan Paulie'nin yanına oturdu. Şapkasını oturma odasının girişindeki askılığa fırlattı. "Ne oynuyorsunuz? Yirmi bir mi?"

Kanca, Paulie'nin arkasında durup, "Git nöbeti JoJo'dan devral," dedi. "Kendini vurmaktan falan bahsediyor."

Paulie kartlarını toplayıp masanın ortasında duran destenin üstüne koydu. Luca desteyi önüne çekince Vinnie kendininkileri de ona attı.

Kanca, "İki saat sonra ben devralırım," dedi Paulie'ye.

Kelly kendine bir fincan kahve doldurup desteyi karmakta olan Luca'mn yanına oturdu. Kanca da Paulie'den boşalan yere geçti.

Luca, "Pokere ne dersiniz?" diye sordu. "Önündeki fişler kadar oynayabilirsin. Sınır yok."

"Tamam," Kanca cüzdanını çıkartıp parasını saydı. "İki yüz iyi mi?" Parayı masaya koydu.

"O kadar da bende de var," dedi Vinnie, yirmilikleri sayıp koyarken.

"Güzel."

"Luca..." Kelly iskemlesinde ona doğru döndü. Saçı darmadağındı, gözleri kan çanağına dönmüştü. Yüzü epey iyileşmiş, şişlik inmişti ama gözlerinin altındaki morluklar tam olarak kaybolmamıştı. "Haftalardır bu kahrolası evden dışarı çıkmadım. Bir yerlere gitmem gerek. Beni dansa ya da sinemaya götür."

Paulie'nin mutfaktan çıkışını izleyen Luca desteyi masanın or-

tasına koydu. "Kahve ister misiniz?" diye sordu ve Kelly'ye döndü. "Herkese yetecek kadar var mı?"

"Koca bir demlik yaptım."

"Birer kahve için," dedi Luca, sonra kalktı ve Kelly'yi kolundan tuttuğu gibi yukarıya çıkardı. Yatak odasına girince kapıyı kapattı.

Kelly kendini yatağa bıraktı. "Dayanamıyorum, Luca..." Rüzgar camları zangırdatınca pencereye baktı. "Beni burada gece gündüz kilitli tutuyorsun haftalardır. Delirmek üzereyim. Hiç olmazsa arada sırada dışarı çıkar. Beni bu şekilde devam edemezsin."

Luca yatağın ayak kısmına oturup cebinden küçük bir şişe çıkarttı, kapağını açıp ağzına iki hap attı.

Kelly dizlerinin üstüne doğruldu. "Hangileri onlar?"

Luca şişeye baktı. "Yeşil." Gözlerini kapatıp parmaklarıyla şakaklarını ovdu. "Başım beni öldürüyor yine."

Kelly parmaklarını onun saçında gezdirip başına masaj yaptı. "Doktora gitmen gerek, hayatım," dedi. "Bu baş ağrıları çok sık gelmeye başladı."

"Çocukluğumdan beri var."

"Yine de bir doktora görünsen iyi olur." Kelly onu yanağından öptü. "İki tane de ben alabilir miyim?"

"Yeşil mi?" diye sordu Luca.

"Evet," dedi Kelly. "Evde ne viski kaldı ne başka bir şey. Yeşiller kafamı güzel yapıyor."

"Dışarı çıkmak istediğini sanıyordum."

"İstiyorum!" dedi Kelly, Luca'mn omzunu sarsarak. "Şöyle havalı bir yere gidelim. Cotton Club'a mesela."

"Cotton Club..." Luca onun için iki hap çıkarttı şişeden, sonra kendi bir tane daha yuttu.

"Gidebilir miyiz?" Kelly hapları ağzına atıp yuttuktan sonra

kollarını Luca'nın boynuna doladı. "Cotton Club'a gidebilir miyiz?"

"Elbette," dedi Luca, ona üçüncü bir hap uzatarak.

Kelly temkinle baktı ilaca. "Üç tanenin zarar vermeyeceğinden emin misin?"

"Doktora benziyor muyum ben? İster al ister alma." Luca kalkıp kapıya yürüdü.

"Cotton Club'a gitmiyoruz, değil mi?" dedi Kelly hapı avucunda tutarak. "Sabaha kadar poker oynayacaksın..."

"Gideceğiz. Daha sonra gelip seni alacağım."

"Tabii!" dedi Kelly, hapı ağzına atarken. "Beni hapsettin buraya."

Luca dönüp, "Burayı sevmiyor musun?" diye sordu.

"Sevmiyorum." Kelly gözlerini yumdu ve karanlıkla konuşur gibi, "Tom Hagen'i ne zaman öldüreceksin?" diye sordu. Kolları havada tutamayacağı kadar ağırlaşıp yana düştü. 'Yaptığının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceksin, değil mi?' demek istedi ama ağzından çıkan sözcüklerin bunlar olduğundan emin değildi. Aslında bir dizi anlamsız hece dışında herhangi bir sözcük çıktığını da sanmıyordu.

"Listemde," dedi Luca dışarıya çıkarken. "Zamanı gelince halledeceğim."

Kelly yana devrilip bacaklarını karnına doğru çekti. "Kimse senden daha sert olamaz, Luca," demeye çalıştı ama ağzından bir ses çıkmadı. Kendini bıraktı.

Luca mutfağa indiğinde adamlarını kahve içip çikolatalı bisküvi yerken buldu. Bisküviler masanın ortasındaki beyaz bir kesekâğıdında duruyordu. Luca bir tane alıp, "Nerede kalmıştık?" diye sordu.

Kanca desteye uzandı. "Önündeki kadar oynarsın. İki yüz."

JoJo'nun yanında oturan Vinnie elini bacaklarının arasına sokmuş kaşınıyordu.

"Vinnie, nedir senin durumun?" dedi Luca. "Sürekli taşaklarını kaşıyorsun."

Paulie güldü. Kolu artık askıda değildi ama eli hâlâ sargılıydı. "Bel soğukluğu kapmış," diye cevap verdi onun yerine.

JoJo güldü. "İğne yaptırmaya korkuyor."

Luca lavaboyu işaret etti. "Ellerini yıka ve bizimle oynarken onları pantolonundan uzak tut."

"Tamam, tamam!" dedi Vinnie. Kalkıp lavaboya gitti.

"Tanrı aşkına!" diye homurdandı Luca.

"Pot bir dolar olsun mu?" Luca başım sallayınca Kanca kartları dağıttı.

Bodrumda kalorifer kendini kapatmış, ev birden sessizliğe bürünmüştü. Çatıda ıslık çalan rüzgardan ve pencerelerin takırtısından başka ses yoktu şimdi. Luca, Vinnie'ye radyoyu açmasını söyledi, o da yerine oturmadan önce söyleneni yaptı.

Kartlara göz atan Luca elinin bir boka yaramayacağını gördü ve JoJo bir dolar sürünce pas geçti. Radyoda Bing Crosby çalıyordu. Luca şarkıyı bilmiyordu ama sesi tamdı. Haplar etkisini göstermeye başlamıştı, baş ağrısı kesiliyordu. Bir dakika sonra kendini daha iyi hissedecekti. Rüzgarın uğultusu onu rahatsız etmiyordu; yatıştırıcı bir şey vardı o seste. Çocuklar konuşuyorlardı ama sözlerine kulak kabartması gerekmiyordu. Kanca sonraki eli dağıtıncaya kadar radyodaki şarkıyı ve rüzgarın evin etrafında ıslık çalışım dinleyebilirdi.

Vito arka kapıdan girdi ve Carmella'ya bakındı. Dışarıda herkes toplanmış, Bronx'a dönmeye hazırlanıyordu. Hava kararmaya yüz tutmuştu; yarım saat sonra karanlık basacaktı. Carmella'yı evin öteki yanında, oturma odasının penceresinden dışarıya tek başına bakarken buldu.

Yanına geldiğinde Carmella, "Şu kamyon patlak lastiğin üzerinde gidiyor, Vito," dedi.

Vito karısının omzunun üstünden dışarı baktığında kalorifer bakım kamyonunun gerçekten jantın üstünde gittiğini gördü. İki stop lambası kırıktı ve sürücü penceresi de parçalanmış gibi görünüyordu.

"Ne oldu buna?" diye sordu Carmella.

"Tasalanma. Bir şey olmaz. Sağlam üç lastikleri daha var."

"*Si*," dedi Carmella, "Ama ne oldu?"

Vito omuz silkip onu yanağından öptü.

"*Madon*..." Carmella kamyonun aksayarak gidişini seyretmeye döndü.

Vito onun saçını okşadı ve elini omzuna koydu. "Neyin var senin? Neden burada yalnız oturuyorsun?"

"Yalnız zaman geçirmeyi severdim eskiden," dedi Carmella, pencereden dışarı bakmayı sürdürerek. "Çocuklar falan gelince..."

"Hayır, mesele bu değil." Vito onu kolundan tutup usulca kendine çevirdi. "Neyin var?"

Carmella başını eşinin omzuna dayadı. "Endişeleniyorum. Bütün bunlar..." Bir adım geri çekilip elini eve ve inşaat halindeki diğer binalara doğru salladı. "Senin için endişeleniyorum, Vito. Bütün bunlara bakıyorum ve... Endişeleniyorum."

"Sen hep endişelendin ama bak, buradayız." Carmella'nın gözlerine gözyaşlarını siler gibi dokundu. "Tom üniversitede. Yakında büyük bir avukat olacak. Herkes gayet iyi ve sağlıklı."

"*Si*. Talihimiz iyi gitti." Elbisesini düzeltti. "Sonny ile Sandrinella hakkında konuştun mu?"

"Evet."

"Güzel. O çocuk... O çok kaygılandırıyor beni."

"İyi bir çocuk." Vito mutfağa götürüp evden çıkarmak için elinden tuttu ama Carmella direndi.

"Sonny'nin gerçekten uslu durduğunu düşünüyor musun?"

"Elbette, Carmella..." Vito ellerini karısının yanaklarına koydu. "Sonny iyi olacak. Söz veriyorum. Otomobil işinde yükselecek. Ona destek olacağım. Zamanı gelince Tanrı'nın da izniyle benim düşünü bile kuramayacağım kadar büyük bir servetin sahibi olacak. Sonny, Tommy, Michael, Fredo... Bütün çocuklarımız Carnagieler gibi, Vanderbiltler gibi, Rockefellerlar gibi olacak. Benim desteğimle büyük servet yapacak ve yaşlılığımızda bize bakacaklar."

Carmella Vito'nun ellerini bileklerinden tutup yüzünden çekti ve beline doladı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanmasaydım..." Vito bir adım gerileyip Carmella'nın elini tuttu. "Bunun mümkün olduğuna inanmasaydım," dedi tekrar, "Hâlâ Genco'da yevmiyeli çalışıyor olurdum. Hadi şimdi..." Onu mutfağa götürüp arka kapıya yönlendirdi. "Herkes bizi bekliyor."

11

Clemenza, Essex'i Park Bulvarı'nda Luca'nın deposuna doğru sürerken homurdanıyordu. Yanında Vito vardı. Şapkasını yanına koymuş, ellerini kucağında kavuşturmuş halde oturuyordu. Kafası bir şeyle meşgul gibiydi. Aşınmış yünlü ceketi ve çizgili beyaz gömleğiyle rahat bir kıyafet giymiş, siyah saçlarını geriye doğru taramıştı. Gözleri ön cama odaklanmış olsa da Clemenza onun bir şey gördüğünü ya da duyduğunu sanmıyordu.

Vito kırk bir yaşındaydı ama bazen -şimdi olduğu gibi- Clemenza'ya on beş yıl önce tanıdığı gençten farkı yokmuş gibi gelirdi: aynı kaslı göğüs ve kollar, her şeyi farkeden siyah gözler. Birinin yaptığı herhangi bir şey ve o şeyin anlamı, başkaları için önemsiz gibi görünen bir eylemin ardındaki büyük plan... Vito bütün bunları görürdü. Göreceğine güvenebilirdin. Clemenza bu yüzden yıllar önce onun için çalışmaya başlamış ve bundan hiç pişmanlık duymamıştı.

"Neredeyse geldik, Vito," dedi Clemenza. "Senden bir kez daha bunu yapmamanı istiyorum."

Vito düşüncelerden sıyrıldı. "Tessio'nun hastalığım mı kaptın sen de? Ne zamandan beri yaşlı bir kadın gibi kaygılanıyorsun, dostum?"

"*Minchia*," dedi Clemenza. Koltukta duran pasta kutusundan yaban mersinli bir turta alıp yarısını ısırdı. Bir krema topağı düştü göbeğine. "*S'faccim*," dedi bu kez de, kremayı alıp ağzına atarak. "Hiç olmazsa seninle gelmeme izin ver. Tanrı aşkına, Vito!"

"Burası mı?" diye sordu Vito.

Clemenza bir ara sokağa sapıp yangın musluğunun önünde durdu. Bir blok ötede, kereste deposuyla torna atölyesinin arasında sürmeli çelik kapısı olan bir depo vardı.

"Evet, burası," dedi Clemenza, göbeğindeki ve dudaklarındaki kırıntıları temizleyerek. "Seninle gelmeme izin ver. Onlara fikir değiştirdiğini söyleriz."

"Kaldırıma yanaş ve gerisini bana bırak." Vito şapkasını koltuktan aldı. "Çıktığımı görünceye kadar burada bekle," diye ekledi.

"Ya silah sesi duyarsam?" dedi Clemenza öfkeyle. "O zaman ne yapmamı istiyorsun?"

"Silah sesi duyarsan, Bonasera Cenaze Evi'ne gidip gerekli düzenlemeleri yap."

"Evet!" Clemenza arabayı deponun önüne sürdü. "Öyle yaparım."

Vito arabadan indi, şapkasını giydi ve Clemenza'ya baktı. "Pintilik yapma. Senden büyük bir çelenk bekliyorum."

Clemenza direksiyonu birini boğmak istiyormuş gibi kavradı. "Dikkatli ol, Vito. O adam hakkında duyduklarım hoşuma gitmiyor."

Vito arabadan inip depoya doğru yürümeye başladı. Yaklaşınca sürgülü kapı açıldı ve içeriden iki kişi çıktı. İkisi de gençti. Birinin başında tüylü fötr şapka vardı ve bebek yüzlü bir tipti. Gözlerini kısmış, dudaklarını bitiştirmişti ve genel tavrında bir felaket havası vardı; gerçekleşmesini istememesini rağmen olacaklara kendini hazırlamış ve aynı zamanda korkusuz gibiydi. Yanındaki aptal görünümlü çocuksa hayalarını kaşıyıp duruyordu.

"Sizinle tanışmak onur, Bay Corleone," dedi fötr şapkalı olan, Vito yanlarına gittiğinde.

Vito uzatılan eli sıktı.

"Adım Luigi Battaglia. Herkes bana Kanca der." Yanındaki çocuğu işaret etti. "Bu da Vinnie Vaccarelli."

Vito gördüğü hürmet karşısında şaşırmış gibiydi. "İçeri girebilir miyiz?" diye sordu.

Kanca kapıyı açtı, Vinnie yolunu kesip Vito'nun üzerini aramaya kalkışınca onun omzuna koydu.

"Ne?" diye sordu Vinnie.

"İçeri gir," dedi Kanca tiksinmiş gibi.

Kapı arkalarından kapandığında Vito kendini rutubetli, otoparkı andıran bir mekanda buldu. Yer betondu, sıvalı duvarlarda pencere yoktu ve arka tarafta büroyu andıran bir oda gözüküyordu. Vito ceketini ve şapkasını çıkartıp kollarını açtı.

Kanca onu süzdükten sonra, "Luca bürosunda," dedi, arka taraftaki odayı işaret ederek.

Vinnie onun üzerini aramadığı için Kanca'ya bir şeyler homurdandı, sonra kaşınmaya devam etti. Kanca aldırmadan Vito'yu büroya götürdü, kapıyı açtı, sonra arkasından kapatıp onu gül ağacı masaya yaslanmış vahşi görünümlü adamla yalnız bıraktı.

"Bay Brasi mi?" diye sordu Vito. Ellerini önünde kavuşturmuş kapıda bekliyordu.

"Bay Corleone," diye karşılık verdi Luca, iskemleyi işaret ederek. Vito otururken kendisi de masaya geçip bacak bacak üstüne attı. "Kimse sana benim bir canavar olduğumdan söz etmedi mi? Yalnız mı geldin gerçekten? Benden bile deli olmalısın." Gülümsedi, sonra bir kahkaha attı. "Bu da beni kaygılandırıyor."

Vito hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. Adam uzun boylu ve kaslıydı, yüzüne zalim bir ifade veren çıkık bir alnı vardı. Çizgili mavi takım elbise giymiş, kravat bağlamıştı ama bu da hayvani yanını gizlemeye yetmiyordu. Vito adamın gözlerindeki zoraki neşenin ardında karanlık bir şey olduğunu gördü; çılgın ve tehlikeli şeylere dair bir imaydı bu. Luca Brasi hakkında duyduğu her şeye o anda inandı.

"Seninle tanışmak istiyordum," dedi. "Giuseppe Mariposa'yı korkudan titreten adamı tanımak istedim."

"Ama sen titremiyorsun," dedi Luca. Ses tonu dostane değil, kaygı vericiydi.

Vito omuz silkti. "Hakkında bazı şeyler biliyorum."

"Ne biliyorsun örneğin?"

"Çocukken, on iki yaşlarında annen saldırıya uğradı ve sen onun hayatını kurtardın."

"Bunu biliyorsun demek!"

Ses tonu kayıtsızdı, herhangi bir şaşkınlık ya da kaygı emaresi yoktu ama Vito onun gözlerinde başka bir şey gördü. "Böyle bir adamın..." diye devam etti Vito, "Çocukken annesinin hayatı için çarpışmayı göze almış bir adamın cesur bir yüreği olması kaçınılmazdır."

"Peki, anneme saldıran adam hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Luca bacağını diğerinin üstünden indirerek. Öne doğru eğilip burnunu çimdikledi.

"Baban olduğunu."

"Öyleyse onu öldürdüğümü de biliyorsun."

"Annenin hayatını kurtarmak için gerekli olanı yaptın."

Luca ona bir süre baktı. Sessizlikte odayı Park Bulvarı'nın trafik gürültüsü doldurdu. Sonunda, "Bir kalasla kafatasını parçaladım," dedi.

"İyi yapmışsın. Bir çocuk annesinin öldürülmesine tanık olmamalı. Umarım kafasını lapaya çevirmişsindir."

Luca yine cevap vermeden Vito'ya baktı.

"Bütün bunları nereden bildiğimi merak ediyorsan şayet, emniyet teşkilatında tanıdıklarım olduğunu söyleyebilirim. Rhode Island başka bir evren değil. Her şey kayıtlarda."

"Öyleyse polisin bildiğini biliyorsun," dedi Luca. Rahatlamış gibiydi. "Neden buradasın, Vito?" diyerek konuya geldi. "Joe Mariposa'nın ayak işlerini mi görüyorsun artık? Beni tehdit etmeye mi geldin?"

"Aksine. Giuseppe Mariposa'dan haz etmem. Ortak yanlarımızdan biri bu sanırım."

"Öyleyse?" Luca masanın etrafını dolanıp kendini koltuğuna bıraktı. "Konu ne? Tomasino'nun adamları mı?"

"O beni ilgilendirmez," dedi Vito. "Ben senden Giuseppe'nin viskisini kimin çaldığını öğrenmeyi umarak geldim. Öfkesi burnunda ve benim başıma ekşiyor. Soygunların arkasında benim olduğumu sanıyor."

"Sen mi? Neden öyle düşünsün?"

"Giuseppe'nin neyi neden düşündüğünü kim bilebilir? Sorunlara neden olanın kimliğini öğrenmek işimi kolaylaştıracak. Bu bilgiyi ona verebilirsem şimdilik yatışacaktır. Ve kabul etmek zorundayız ki Giuseppe Mariposa şu anda gayet güçlü bir adam."

"Anlıyorum," dedi Luca. "Sana neden yardım edeyim?"

"Dostluk namına. İnsanın dostları olması iyidir, değil mi, Luca?"

Luca öneriyi değerlendirir gibi tavana baktı, bir süre kararsız kaldıktan sonra, "Hayır, istediğin şeyi yapabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Giuseppe'nin içkisini çalan çocuğu seviyorum. Ve haklısın, ortak yanımız Mariposa'dan haz etmememiz. Hatta nefret ediyorum o kıt beyinli orospu çocuğundan."

Susup karşısındakine bakma sırası Vito'daydı şimdi. Brasi hırsızları ele vermeme konusunda hiç tereddüt etmemişti ve Vito buna ancak saygı duyardı. "Mariposa'nın senin peşine düşeceğinden korkmuyor musun, Luca?" dedi. "Giuseppe'den çekinmiyor musun? Ne kadar güçlü olduğunun farkında değil misin? Artık LaConti de yok. Mariposa'nın bir dünya tanıdığı var. Polisler ve yargıçlar cebinde."

"Bu bir şey ifade etmiyor benim için," diye cevap verdi Luca, durumun tadını çıkarır gibi. "Hiçbir zaman etmedi. Herkesi öldürebilirim. Canımı sıkmaya devam ederse valiliğe adaylığını koyan o Napolili domuzu da öldürürüm. LaGuardia'yı benden koruyabileceklerini mi sanıyorsun?"

"Aksine. Koruyamayacaklarını biliyorum." Vito'nun şapkası dizlerinin üstündeydi. Kenarını sıkıp düzeltti. "Demek bana yardım edemeyeceksin."

"Üzgünüm, Vito." Luca ellerini yapabileceği bir şey olmadığını göstermek için iki yana açtı. "Fakat senin henüz bilmediğin başka bir sorunumuz var."

"Neymiş o?"

Luca koltuğunu geriye itip masanın üstüne eğildi. "Senin ailenin bir parçası olan Alman-İrlanda kırması Tom Hagen. Korkarım ki onu öldürmek zorundayım. Namus meselesi."

"Bir yerde yanılıyor olmalısın," dedi Vito, sesindeki samimiyet gitmişti. "Tom'un bizim işlerimizle bir ilgisi yok. Ne bizim ne de tanıdığımız herhangi birinin."

"Bunun işle ilgisi yok."

Brasi konuyu açtığı için cam sıkılmış gibi davranıyor ama Vito onun gözlerindeki memnuniyeti görebiliyordu. "Öyleyse yanlış Tom Hagen'den söz ediyorsun," dedi. "Benim oğlum üniversitede hukuk okuyor. Seninle bir ilgisi olamaz."

"Ta kendisi. New York Üniversitesi'nde okuyor ve Washington Meydanı'ndaki yurtta kalıyor."

Vito yüzündeki kanın çekildiğini hisseti. Luca'nın bunu gördüğünü biliyordu ve bu onu iyice öfkelendirdi. Başını eğip şapkasını eline alırken kalbinin daha yavaş atmasını diliyordu. "Tom senin onu öldürmeni gerektirecek ne yapmış olabilir?"

"Kız arkadaşımı düzdü." Luca bir kez daha ellerini iki yana açtı. "Ne yaparsın? Kız fahişenin teki ve onu şimdiye kadar neden nehre atmadığımı bilmiyorum ama... Ne yapacaksın? Sonuçta namus meselesi. Onu öldürmek zorundayım, Vito. Üzgünüm."

Vito elini şapkasının üstüne koyup arkasına yaslandı ve gözlerini Luca'nınkilere dikti. Luca da ona ince bir gülümsemeyle, durumun keyfine vararak bakıyordu. Büronun kapısının arkasında Vinnie kız gibi tiz ve titrek bir kahkahayla güldü. Kahkahalar kesilince

Vito, "Tom ile bir baba olarak ilgilenmeme izin vermenin bir yolunu bulabilirsen bunu büyük bir iyilik olarak telakki edeceğim," dedi. "Bu iyiliğini Mariposa ve Cinquemani ile senin namına görüşerek geri ödeyebilirim."

Luca teklifi başım iki yana sallayarak reddetti. "Kimsenin benim namıma görüşmesine ihtiyacım yok."

"Seni öldüreceklerini biliyorsun. Seni ve adamlarını..."

"Denesinler. Bayılırım kavgaya."

"O zaman Tomasino, Mariposa ve adamlarına karşı desteğe ihtiyaç duyacaksın," dedi Vito, ayağa kalkıp şapkasıyla pantolonunu silkerek. "O'Rourke kasalarından birini patlatınca hatırı sayılır para kaybettiğini duydum. Sana pahalıya patlamış olmalı. Beş bin dolar belki şu anda seni rahatlatır."

Luca masanın etrafından dolanıp Vito'ya yaklaştı. "Hayır." Dudaklarını büzüp düşündü. "Fakat on beş bin rahatlatır."

"Güzel," dedi Vito hiç düşünmeden. "Bir saat içinde parayı adamlarımdan biriyle yollayacağım."

Luca önce şaşırır gibi oldu, sonra yüzünde memnuniyet belirdi. "Fahişenin teki," dedi konuyu kıza getirerek, "Ama gerçek bir afet." Kollarını göğsünde kavuşturup bir an duraladı, sonunda, "Sana bir iyilik olsun diye Hagen'in yaptığı aptallığı unutacağım," dedi. Büronun kapısına yürüyüp koluna uzandı. "Kim olduğumu bilmiyordu. Kelly onu Harlem'de bir bardan kaldırmış. Kelly afettir ama dediğim gibi, sürtüğün tekidir. Onunla işim bitti gibi zaten."

"Anlaştık öyleyse."

Luca başını salladı. "Fakat merak ediyorum..." Kapıya yaslanıp onun yolunu kesti. "Sen ve Clemenza'nın emrinizde elliye yakın adam olmalı. Benim ise küçük bir çetem var. Ben ve bir avuç adamım. Ayrıca Mariposa da senin arkanda. Neden beni haklamıyorsun?"

"Hafife alınmayacak birini gördüğüm zaman bunu anlarım, Bay Brasi. Söyler misin bana, Tom kız arkadaşınla nerede tanıştı?"

"*Juke'un Tekkesi* diye bir yer. Harlem'de."

Vito elini uzattı. Luca baktı, bir kez daha öneriyi değerlendirir gibi bir tavır takındı, sonra elini sıkıp ona kapıyı açtı.

Vito sokağa çıkınca Clemenza koltuğunda yana eğilip ona kapıyı açtı. "Nasıl gitti?" diye sordu. Yanındaki pasta kutusu boştu ve gömleğinde, yaban mersini lekesinin hemen yanında sarı bir leke daha oluşmuştu. Vito'nun arabaya binerken boş kutuya baktığını farketti. "Gergin olduğumda biraz fazla yerim." Arabayı çalıştırıp Park Bulvarı'na sürdü ve "Nasıl gitti?" diye sordu bir kez daha.

"Beni eve bırak ve Tom'u alıp getirmesi için birini gönder."

"Tom'u mu?" dedi Clemenza, yüzünü çarpıtıp Vito'ya bakarak. "Tom Hagen'i mi?"

Aniden, "Tom Hagen'i!" diye bağırdı Vito.

Beti benzi atan Clemenza yumruk yemiş gibi koltuğuna çöktü.

"Hats'i de bul," dedi Vito. "Luca'ya on beş bin dolar götürsün. Hemen. Brasi'ye paranın bir saat içinde elinde olacağına söz verdim."

"On beş bin dolar mı?" dedi Clemenza, "*Managg!* Neden onu öldürmüyoruz?"

"Hiçbir şey o adamı daha mutlu edemez. Kendini öldürtmek için elinden geleni yapıyor zaten."

Clemenza ona kaygıyla baktı. Luca Brasi'nin deposunda onu delirtecek bir şey olmuştu sanki.

"Tom'u bul," dedi Vito, sesini biraz yumuşatarak. "Sana her şeyi sonra izah ederim. Şu anda düşünmem gerek."

"Peki. Olur, Vito." Pasta kutusuna uzandı, boş olduğunu hatırlayınca alıp arka koltuğa fırlattı.

12

Fırının aynasındaki görüntüsü Sonny'yi güldürdü. Cam vitrinin arkasında, kasanın yanında çıplaktı ve limonlu çörek yiyordu. Teyzesi o gün Caitlin'i yanına almış, Eileen de fırını erken kapatıp Sonny'yi çağırmıştı. Şimdi yatağında uyuyordu, Sonny de bir şeyler atıştırmak için fırının arka bölümündeki merdivenden dükkana inmişti.

Ön penceredeki büyük yeşil gölgelik inikti, camlı giriş kapısının jaluzileri de kapalıydı. Akşam olmak üzereydi. Gölgeliğin ve jaluzinin kenarlarından içeriye sızan ışık dükkana turuncu bir parlaklık veriyordu. Dışarıda insanlar gelip geçiyor, Sonny konuşmalarının küçük parçalarına kulak misafiri oluyordu. O sırada beysbol finalini tartışan iki genç geçti. Sonny de babası gibi spora ilgi duymazdı. Kendisi anadan doğma durmuş çörek yerken beş adım ötede iki zibidinin beysbol konuşuyor olması tuhaftı.

Elinde çörekle fırında gezindi, ortalığı inceledi. Piknik gününden beri düşünceleri sürekli kalorifer kazanı sahtekarlığına soyunan o iki herife kayıyordu. İngiliz anahtarını kapan irikıyıma dair bir şey fena halde canının sıkıyordu.

Sonny adamlar gittikten sonra Clemenza'ya, "İnanabiliyor musun bu iki soytarıya?" demiş, Clemenza da, "Eee, burası Amerika, Sonny," diye cevap vermişti.

Sonny bunun ne anlama geldiğini sormamış ama 'Amerika'da işler böyle yürür' demek istediğini çıkarsamıştı; herkes sahtekarlık yapmak zorundaydı. Clemenza, babası ve diğerleri gibi adamlar hâlâ Amerika'dan yabancı bir ülke gibi söz eder, burada işlerin nasıl yürüdüğüne kafa patlatıp dururdu.

O iriyarı herife söylediği şeyler yüzünden kızmıyordu Sonny ama Papa hakkında ettiği laf kanına dokunmuştu. Nedeninin bilmiyordu; dine ilgisi olan biri değildi ve annesi onu pazar ayinlerine sürüklemekten çoktan vazgeçmişti. "Baban gibi," demişti, kızgınlıkla, Vito'nun da pazar ayinlerine gitmediğini kast ederek. Ama fakat Sonny babasıyla herhangi bir şekilde kıyaslanmaktan sadece gurur duyardı. Vatikan'daki Papa, Sonny için komik şapkalı şişman bir adamdı sadece. Bu yüzden İngiliz anahtarlı çam yarmasının söylediği şey değil gözlerindeki bakıştı Sonny'nin kanına dokunan. Önce Vito'ya, sonra da kendisine bakış biçimi. Sonny'nin içinde yer etmişti bu; adamı evire çevire dövdüğünü, yüzünden o bakışı sonsuza dek sildiğini hayal ediyordu.

Dolaşırken fırının arka tarafında kapalı bir kapı olduğunu farketti. Alışılagelenden çok daha dar bir kapıydı bu. Açınca bir karyolası, iki de çarpık kitaplığı olan bir odayla karşılaştı. Raflar doluydu, hatta kitapların bir kısmı yatay olarak istiflenmişti. Karyolanın yanındaki komodinin üstünde de üç kitap duruyordu. İçeriye girip onları aldı ve Eileen'in penceresi ara sokağa bakan odayı mola verdiğinde kullandığını düşündü.

En alttaki kitap kalın ve ağırdı. Başlık sayfasını açınca Shakespeare'in toplu oyunları olduğunu gördü. İkincisi *Güneş De Doğar* adında bir romandı. Sonuncusuysa inceydi ve kapağını açınca şiir kitabı olduğunu keşfetti.

Onu kolunun altına sıkıştırıp yukarıya götürdüğünde Eileen'i giyinmiş ve mis gibi ekmek kokan mutfaktaki fırının başında buldu.

Eileen onu görünce güldü. "Hey, üstüne bir şeyler giy. Tanrı aşkına! Hiç utanman yok mu senin?"

Sonny kendine bakıp sırıttı. "Çıplak halimi beğendiğini sanıyordum."

"Kolay unutamayacağım bir görüntü: Sonny Corleone mutfağımda, koltuğunun altında bir kitapla anadan doğma duruyor."

"Arka odada buldum," dedi Sonny kitabı mutfak masasının üzerine atarak.

Eileen kitaba baktı ve masaya oturdu. "O oda kankan Bobby Corcoran'a ait. Bazen fırında yardım etme bahanesiyle gelip bütün gününü burada geçirir, sonra arka odaya çekilip kitaplarım okur."

"Cork şiir mi okuyor?" dedi Sonny bir iskemle çekerek.

"Arkadaşın 'Cork' her türlü kitabı okur."

"Evet, biliyorum," dedi Sonny, "Fakat şiir..."

"Annemizle babamız bizi her türlü kitabı okumaya teşvik etti." Eileen kendini birden çok yorgun hissetmiş gibi iç çekti. "Fakat babamdı asıl okur olan." Sonny'ye sevgiyle bakıp parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. "Grip salgını ikisini de aldığında Bobby henüz bebekti. Kitapları bize kaldı."

"Odadaki kitaplar onlardan mı kalma?"

"Onlar artık Bobby'nin. Koleksiyona bizim sonradan dahil ettiklerimiz de var. Bobby şimdiye kadar hepsini iki kez okumuştur muhtemelen." Uzanıp Sonny'yi alnından öptü. "Senin gitmen gerek artık. Geç oldu ve yapacağım işler var."

Sonny, "İtalyanlar kitap okumaz," dedi ve giyinmek için yatak odasında gitti. Eileen arkasından gülünce, "Benim tanıdığın İtalyanların hiçbiri kitap okumaz," diye ekledi.

"Bu aynı şey değil."

Sonny giyindikten sonra mutfağa döndü. "Belki de Sicilyalılar okumuyordur."

Eileen kapının yanındaki askıdan onun şapkasını alırken, "Bu mahallede kimse okumuyor, Sonny," dedi. "Sofraya yemek koyma kavgasından zamanları kalmıyor."

Sonny şapkasını aldı ve Eileen'i öptü. "Çarşamba mı?"

"Sonny... Sanmıyorum..." Eileen elini alnına götürdü. "Bu macera gideceği yere kadar gitmiştir belki. Sence de öyle değil mi?"

"Neden söz ediyorsun?" diye sordu Sonny. "Ne demek istiyorsun bununla?"

"Cork bana yeni bir kızın olduğunu söyledi. Öyle değil mi?"

"*Minchia!*" diye haykırdı Sonny, tavana bakarak.

"Ya babanın evlenmeni istediği Sandrinella?" diye sordu Eileen.

"Cork'un çenesi düşükmüş."

"Ah, Sonny! Sen Bobby'nin idolüsün. Bunu bilmiyor musun? Sen ve kadınların." Eileen aklına birden bir şey gelmiş gibi mutfağa koştu. Fırının kapağını araladı, içine baktıktan sonra öyle bıraktı.

"Eileen..." Sonny şapkasını giydi, sonra yine çıkardı. "Öğle yemeğiydi," dedi. "Önemli değildi. Sadece..."

"Sana kızgın değilim. Kimlerle görüştüğün beni ilgilendirmez."

"Kızgın değilsen mesele ne?"

Eileen içini çekti, tekrar iskemlesine oturdu ve Sonny'ye de aynısını yapmasını işaret etti. "Sandra'dan biraz söz et bana."

"Ne bilmek istiyorsun?" dedi Sonny, iskemleyi çekerek.

"Ondan söz et bana. Merak ediyorum."

"Çok güzel... Senin gibi." Sonny şapkasını Eileen'in başına yerleştirdi ve şapka kulaklarına kadar indi. "Sadece teni daha koyu. İtalyan işte. Biliyorsun... Vahşi."

Eileen şapkayı çıkartıp göğsünün üstüne koydu. "Siyah saç, siyah göz ve dolgun memeler."

"Evet," dedi Sonny. "Hepsi o kadar."

"Oynaştın mı onunla?"

"Hayır," dedi Sonny hayretle. "İyi bir İtalyan kızı o. Nişan yüzüğünü göstermeden birinci aşamaya bile varamam."

Eileen gülerek şapkayı onun kucağına fırlattı. "İyi ki yatmak için İrlandalı fahişen var öyleyse."

"Hadi, Eileen! Öyle değil."

"Bal gibi öyle, Sonny." Eileen kalkıp kapıya gitti. "Dinle beni... Sandrinella ile evlenip onu hemen hamile bırakmalı ve henüz gençken bir düzine çocuk sahibi olmalısın. Siz İtalyanlar geniş aile seversiniz."

"Şu konuşana bak," dedi Sonny ve onun yanına gitti. "Sen İrlandalısın. Sizin aileleriniz o kadar geniş ki bazen hepinizin birbiriyle akraba olduğunu düşünüyorum."

Eileen gülümseyerek ona hakkını teslim etti. "Yine de görüşmeye son vermemiz gerektiğini düşünüyorum." Sarılıp Sonny'yi öptü. "Er ya da geç biri öğrenecek, o zaman da bedeli ağır olacak. İyisi mi hasarsız bitirelim."

"Sana inanmıyorum!" Eileen'in omzunun üstünden uzanıp kapıyı kapattı Sonny.

"Bana inan," dedi Eileen, sert ve kararlı bir sesle. "Ben her zaman bunun maceradan başka bir şey olmadığını söyledim." Kapıyı açtı, sonra bir adım geri çekilip Sonny'nin çıkması için tuttu.

Sonny onun üstüne vuracakmış gibi eğildi ama kapıyı tutup çıktı, arkasından çarptı. Merdivenden inerken duvara ani ve kısa bir yumruk çıkardı, duvar kağıdının altındaki sıva göçtü. Ön kapıyı kapatırken sıva parçaların duvarlardan düştüğünü duyabiliyordu.

Carmella akşam yemeği için patlıcan pişirirken, tencereleri ve tavaları takırdatarak mutfakta dolaşıyordu. Arkasındaki masasına oturan Clemenza, Connie'yi dizinde hoplatıyor, onun yanındaki Tessio ile Genco da Kongre sunumu için hazırladığı ödevini anlatan Michael'i dinliyordu.

Fredo, kıskançlıktan ağlamanın eşiğine gelince bir arkadaşına gideceğini söyleyerek evden çıkmıştı. Tom, Vito'nun çalışma odasındaydı ve son yarım saattir herkes zaman zaman üst kattan mutfağa ulaşan bağırışları ve gürültüyü duymamaya çalışıyordu. Vito kolay öfkelenen bir adam değildi; çocuklarına bağırmazdı, sövmekse söz konusu bile değildi. Bu nedenle evdeki herkes çalışma odasından gelen bağırışlar ve küfürler yüzünden gergin ve huzursuzdu.

"Kırk sekiz eyalet var," dedi Michael, "Ve bu eyaletlerin seçmenlerini Senato'da altmış dokuz kişi temsil ediyor."

Clemenza, "Onlara parayı vereni temsil ettiklerini söylemeye çalışıyor aslında," dedi kucağındaki Connie'ye.

Michael bakışları tavanı delip birkaç dakikadır sessiz olan çalışma odasının içini görebilecekmiş gibi yukarıya baktı. Gömleğinin yakasını çekiştirip giysisi onu boğuyormuş gibi elini ensesinde gezdirdi. "Ne demek yani?" diye sordu, Clemenza'ya dönerek. "Parayı kim ödüyor temsilcilere?"

Genco, "Ona kulak asma, Michael," dedi.

Carmella gözlerini doğrama tahtasındaki patlıcandan ve elindeki aşçı bıçağından ayırmadan, "Clemenza!" diye mırıldandı, uyaran bir sesle.

"Yok bir şey," dedi Clemenza, Connie'yi gıdıklayıp kucağında kıvrandırarak.

Connie ondan kurtulup Michael'a koştu. "Eyaletlerin adını alfabetik olarak sayabilirim: Alabama, Arizona, Arkansas..."

"Sus bakalım," dedi Carmella. "Şimdi olmaz, Connie!" Bıçağı patlıcana indirip sebze çiğ et parçası, bıçaksa satırmış gibi doğramaya başladı.

Yukarıda çalışma odasının kapısı açıldı. Mutfaktakiler önce başını çevirip o tarafa baktı, sonra hepsi kendi işine döndü: Carmella patlıcanı doğramaya, Clemanza kıstırdığı Connie'yi gıdıklamaya, Michael ise Genco ile Tessio'ya Temsilciler Meclisi ile ilgili gerçekleri aktarmaya.

Tom içeriye girdiğinde yüzü kireç gibi beyazdı, gözleri de şişti. Genco'ya, "Papa görüşmek istiyor," dedi.

Tessio, "Sadece Genco ile mi, yoksa hepimizle mi?" diye sordu.

"Hepinizle," dedi Tom.

Normalde Tom'u görür görmez üzerine atlaması gereken Con-

nie, Clemenza kendisini yere bırakınca masanın etrafını dolanıp Michael'in yanına gitti. Üzerinde pembe elbise, ayağında siyah rugan ayakkabı ve beyaz çorap vardı. Michael onu kucağına aldı, birlikte sessizce Tom'a baktılar.

Tom, "Benim gitmem gerek, anne," dedi.

Carmella elindeki bıçakla masayı işaret etti. "Yemeğe kal. Parmesanlı patlıcan pişiriyorum. Sevdiğin gibi."

"Kalamam, anne..."

Carmella sesini yükselterek, "Kalamaz mısın?" dedi. "Ailenle yemeğe kalamıyor musun?"

"Kalamam." Tom da sesini elinde olmadan yükseltmişti. Önce izah edecek ya da özür dileyecekmiş gibi oldu, sonra mutfaktan çıktı.

Carmella bu kez Michael'a döndü. "Connie'yi odasına götür ve ona kitap oku." Sesinin tonu Michael'a da Connie'ye de bu konuda başka seçenek olmadığını bildirmişti. Carmella hemen oturma odasına geçti ve Tom'u kapıda ceketini giyerken yakaladı.

"Üzgünüm, Anne," dedi Tom, yaşlı gözlerini silerek.

"Vito bana olanları anlattı, Tom," dedi Carmella.

"Anlattı mı?"

"Ne var? Erkeklerin eşleriyle konuşmadığını mı sanıyordun? Vito'nun bana bir şey anlatmadığını mı düşünüyorsun?"

"Sana söylemek istediği kadarını söyler." Tom bu sözler ağzından dökülür dökülmez annesinin yüzündeki ifadeyi görüp pişman oldu. "Affedersin, anne," dedi. "Canım biraz sıkkın da..."

"Canın sıkkın!" diye tekrarladı Carmella.

"Utanıyorum..."

"Utanman gerekir."

"Yanlış yaptım. Bir daha olmaz."

"İrlandalı bir kızla hem de," dedi Carmella, başını esefle sallayarak.

"Anne! Lütfen." Tom ceketinin fermuarını çekti. "Çocuklar bir şey bilmiyor, değil mi?"

Carmella soruyu aptalca bulduğunu ima eden bir ifade takındı ve yaklaşıp Tom'un yanaklarını avuçladı. "Sen bir erkeksin,Tommy," dedi. "Doğana karşı savaş vermelisin. Kiliseye gidiyor musun? Dua ediyor musun?"

"Elbette," dedi Tom.

"Hangi kilise?" Tom yanıt veremeyince Carmella dramatik bir tavırla iç çekti. "Ah, siz erkekler! Hepiniz aynısınız."

"Dinle, anne... Papa bir daha böyle bir şey olursa kendi başımın çaresine bakmam gerekeceğini söyledi."

"Olmasın öyleyse," dedi Carmella, sert bir sesle ama sonra yumuşar gibi oldu. "Dua et, Tommy. İsa'ya dua et. İnan. Erkeksin artık. Erişebileceğin her şeyden yardım almaya çalış."

Tom onu yanağından öpüp, "Pazar yemeğine geleceğim," dedi.

"Tabii ki geleceksin!" Carmella bunu söylemesine gerek yokmuş gibi omuz silkmişti. "Uslu ol," diye tembihledi ve Tom'a kapıyı açtı, çıkmadan önce onun kolunu şefkatle okşadı.

Vito çalışma odasının penceresinden Tom'un caddeye çıkıp Arthur Bulvarı'ndaki tramvay durağına doğru yürüyüşünü seyrettikten sonra kendine bir Strega daha koydu.

Genco kollarını göğsünde kavuşturmuş halde Vito'nun masasına yaslanmış Giuseppe ile Rosario LaConti'nin durumunu tartışmaya hazırlanıyordu. LaConti'nin örgütünden geriye kalanlar kolaylıkla hizaya getirilemeyecek gibiydi. Giuseppe'nin Rosario'yu caddeye çırılçıplak fırlatmış olmasından hoşnut değillerdi; Marpiosa hayvanın tekiydi onlar için. Bazıları Stracci ve Cuneo ailelerine göz kırpıyor, onların şemsiyesinin altına girmek istiyordu. Mariposa hesabına çalışmamak için tüm seçeneklere açıklardı.

Kollarını kavuşturmuş halde kapının yanında duran Tessio, her zamanki soğuk yüz ifadesi ve ses tonuyla, "Anthony Stracci ile Otti-

lio Cuneo bulundukları konuma zekalarıyla geldi," dedi. "Mariposa ile savaşa girmeyi göze almayacaklardır."

"*Si*," dedi Genco. Masadan uzaklaşıp pencerenin karşısındaki koltuğa oturdu. "Tattaglia ve LaConti'nin örgütünün büyük kısmı cebindeyken Mariposa fazlasıyla güçlüydü. Stracci ile Cuneo onlara katılmak isteyen herkese sırtlarını dönecektir."

Genco'nun yanında bir bardak aniset ile oturan Clemenza başını kaldırıp Vito'ya baktı. "Mariposa'ya şu Luca Brasi durumuyla ilgili bir şeyler söylemek zorundayım. Bizden o meseleyi halletmemizi bekliyor."

Vito pencerenin yanındaki koltuğa oturup strega bardağını dizine koydu. "Ona Brasi'yi zamanlama doğru olduğunda halledeceğimizi söyle."

"Mariposa bunu duymaktan hiç hoşnut kalmayacak, Vito," dedi Clemenza. "Tomasino adamın çerçevenin dışında kalmasını istiyor ve Mariposa da onu hoşnut etmeyi amaçlayacaktır." Vito omuz silkmekle yetinince Clemenza destek için Genco'ya baktı ama o başını çevirdi. Clemenza hayret etmiş gibi güldü. "Mariposa öncelikle bizden onu soyanların kimliğini öğrenmemizi istiyor ve biz bunu yapamıyoruz. Sonra bize Brasi'yi halletmemizi söylüyor ve biz ona 'doğru zamanda' diyoruz. *Che minchia!* Bela arıyoruz, Vito!"

Vito içkisinden bir yudum aldıktan sonra, "Mariposa'nın içine Tanrı korkusu yerleştiren birinden neden kurtulmaya çalışayım?" diye sordu Clemenza'ya.

"Sadece Mariposa'nın da değil," dedi Tessio.

Clemenza ellerini iki yana açtı. "Başka seçeneğimiz mi var?"

"Joe'ya Luca Brasi'yi halledeceğimizi, bunun üstünde çalıştığımızı söyle," dedi Vito. "Dediğimi yap lütfen. Mariposa'mn ya da Cinquemani'nin adamın peşine düşmesini istemiyorum. İşi bizim kovaladığımızı düşünmeleri gerek."

Clemenza hezimete uğramış gibi arkasına yaslandı ve Tessio'ya baktı.

Tessio kapıdan masaya doğru yürüyerek, "Beni bağışla ama bu konuda Clemenza'ya hak vermek zorundayım, Vito," dedi. "Mariposa peşimize düşerse hiç şansımız olmaz. Bizi temizler."

Vito iç geçirip ellerini önünde kavuşturdu ve Genco'ya bakarak başını salladı.

"Bakın..." dedi Genco, duralayıp doğru sözcükleri bulmaya çalışarak. "Bu Vito ile aramızda kalsın istedik, çünkü birinin gevezelik edip Frankie Pentangeli'nin ölümüne neden olmasından korkuyoruz."

Clemenza durumu kavrayıp ellerini çırptı. "Frankie bizim safımızda! Her zaman sevdim o orospu çocuğunu! Mariposa ile birlikte olmak için fazla iyi biridir."

"Clemenza..." dedi Vito, "Tanrı sana uzun bir ömür bağışlasın. Evlatlarımın hayatını sana teslim edebilirim ama..." Duralayıp parmağını kaldırdı. "Konuşmaya bayılıyorsun ve bu konuda en ufak bir gevezelik yaparsan dostumuz çok ağır bedel öder."

"Endişe etmen için kesinlikle neden yok, Vito," dedi Clemenza. "Yemin ederim!"

"İyi öyleyse." Vito tekrar Genco'ya başını salladı.

"Mariposa bize savaş açacak," dedi Genco. "Bunu Frankie'den biliyoruz. Sadece zaman meselesi ve..."

"Orospu çocuğu!" dedi Clemenza onun sözünü keserek. "Karar verilmiş mi?"

"*Si*," dedi Genco. "Mariposa ve adamları LaConti ile meşgulken zamanımız var. Ama menzilindeyiz. Adam zeytinyağı işini istiyor, bağlantılarımızı istiyor, sahip olduğumuz her şeyi istiyor. İçki yasağı kalkınca başka iş alanlarına ihtiyaç duyacağını biliyor ve gözüne bizi kestirdi."

"*Bastardo!*" dedi Tessio. "Ya Emilio ve diğerleri? Onlar da buna katılıyor mu?"

Genco başını salladı. "Senin bağımsız bir örgüt olduğunu düşünüyorlar," dedi Tessio'ya, "Ama herif seni de gözüne kestirdi. Muhtemelen önce Corleoneler, sonra sen. Sıralama böyle."

Clemenza, "Neden önce Frankie'ye Mariposa'nın kafasına sıkmıyoruz?" dedi.

"Ne işe yarayacak," dedi Vito. "O zaman da Emilio Barzini bizi gözüne kestireceği bir konuma gelecek, diğer aileler bu sefer onu destekleyecek."

Clemenza omuz silkti. "Yine de kafasına sıkmak isterdim."

"Giuseppe şimdilik bekliyor," dedi Genco, "Fakat Frankie'nin dediğine göre Barziniler ile bir şeyler planlıyormuş. Onu dışarıda tuttukları için ne olduğunu tam bilmiyor. Yine de bir şeyler dönüyor. Frankie öğrenince biz de öğreneceğiz. LaConti karışıklığı sürerken henüz hamle yapmaya hazır değiller."

"Bu arada biz ne yapacağız?" diye sordu Clemanza. "Oturup saldırmalarını mı bekleyeceğiz?"

"Bir avantajımız var," dedi Vito, elinde Strega'sıyla ayağa kalkıp masasına giderken. "Frankie bizim safımızda olduğuna göre Joe'nun planını öğrenme şansına sahibiz." Masasının çekmecesinden bir puro çıkartıp jelatinini soymaya koyuldu. "Mariposa geleceği düşünüyor. Ben de öyle. İçki yasağı hâlâ sürerken yeni iş alanları arıyorum. Dutch Shultzelar ve Legs Diamondlar..." Vito'nun yüzünde tiksinti belirdi. "Bu insanların gazetelerde her gün birbirlerini vurduğunu okuyoruz. Onların gitmesi gerek. Bunu ben de biliyorum, Giuseppe de. Hepimiz biliyoruz. Ortalıkta istediği her şeyi yapabileceğini düşünen çok fazla soytarı var. Her sokağa iki kodaman düşüyor. Bu son bulmalı. Giuseppe yönetebileceğini sanıyor. Bundan hiç kuşkunuz olmasın" Vito purosunun ucunu makasla keserken duraladı. "Joe'nun Almanya'daki o geri zekalı Hitler'den hiç farkı yok. Her şeyi elde edinceye kadar durmayacak. Bizim başka planlarımız var. Henüz nasıl olacağını bilmiyorum ama Luca Brasi'nin yararı dokunabilir. Mariposa'yı bu kadar korkutabilen biri faydalı olabilir. Bu yüzden de onu hayatta tutmak için elimizden geleni yapmalıyız. Mariposa'yı soyan şu serseriler... Kim olduklarını öğrenmek iyi olur bence. Bunu araştırmaya devam edelim. O serserileri teslim edersek, Brasi konusunda Mariposa'yı oyalayabiliriz. Frankie'yi hayatta ve bizim için çalışır durumda tutabilirsek..." Vito bir kez daha duraladı ve arkadaşlarına baktı. "Tanrı'nın yardımıyla zamanı geldiğin-

de hazır olacağız." Çalışma odasının kapısını gösterdi. "Şimdi beni bağışlayın ama zor bir gün geçirdim."

Clemenza hâlâ söylemek istediği şeyler varmış gibi ona doğru bir adım attı ama Vito elini kaldırıp pencereye gitti. Sırtını Clemenza ile diğerlerine çevirdi, onlar çıkarken pencereden dışarıyı seyretti. Çalışma odasının kapısı kapanınca koltuğa oturup Hughes Bulvarı'ndaki ahşap kaldırımın üzerinde yükselen kırmızı tuğladan yapılmış iki ailelik evlere baktı.

Bakıyordu ama gözleri içe dönmüştü. Luca Brasi'yi görmeye gitmeden önceki gece düşünde kendini Central Park'taki fıskiyenin yanında duran bir sandığın içindeki parçalanmış cesede bakarken görmüştü. Cesedin kimliğini teşhis edememişti ama kim olduğunu anlamaktan korktuğu için kalbi şiddetle atıyordu. Sandığın üstüne eğilmiş, o daracık yere sıkıştırılmış bedenin yüzünü teşhis edememişti. Sonra düşünde iki şey çok hızlı gerçekleşti: Başını kaldırdığında fıskiyenin üzerindeki devasa taş meleğin onu işaret ettiğini gördü, sonra sandıktaki ceset doğrulup elini bir şey yapması için yakarır gibi tutmuştu.

Ve Vito müthiş bir çarpıntıyla uyanmıştı. Her zaman deliksiz uyumasına rağmen gecenin büyük bölümünü uyanık geçirmişti, düşünceleri sağa sola koşuşturmuştu.

Sabah kahvesini içip gazete okurken bir fotoğrafa rastladı. Nicky Crea bir sandığa tıkıştırılmıştı ve fıskiyenin üzerindeki melek onu işaret ediyordu. Fotoğraf gazetenin arka sayfalarından birinde, cinayet haberinin devamı olarak çıkmıştı. Henüz zanlı yoktu. Tanık yoktu. İpucu yoktu. Sadece bir çocuğun sandığa koyulmuş cesedi ve ona bakan kimliği belirsiz sivil adam... Fotoğrafı görünce Vito düşünü bütün ayrıntılarıyla hatırlayıp gazeteyi kenara itmişti. Yine de düş ve gazete bir araya gelince onda bir tür uğursuzluk duygusu uyandırmıştı. Daha sonra Luca Brasi ona Tom'undan söz ettiğinde ikisinin arasında bağlantı olabilirmiş gibi düşünceleri gördüğü düşe kaymıştı.

Ve şimdi gün sona ererken bile o düşü zihninden atamıyordu; görüntüler taze anılar gibi canlıydı ve Vito kötü bir şey olacağına dair o uğursuz duygudan kurtulamıyordu.

Carmella kapıya gelip bir kez vurduktan sonra açıncaya kadar çalışma odasının penceresinde purosu ve içkisiyle oturmaya devam etti. Vito'yu pencerenin önünde otururken gören karısı yanına oturdu. Bir şey demedi. Yüzüne baktı, sonra günün son ışığı solarken elini tutup parmaklarını onun sevdiği gibi ovuşturdu, eklemlerini tek tek yoğurdu.

Donnie O'Rourke köşeye gelince 9. Cadde'ye saptı ve ayakkabılarını bağlamak için durdu. Ayağını sokak lambasının kaidesine dayadı, bağcıkları yavaşça kurcalarken caddede bir aşağı bir yukarı bakındı. Mahalle sessiz sayılırdı: aralarına aldıkları güzel bir hatunla kaldırımda gülerek yürüyen şık iki tip, elinde kesekağıdı ve yanında küçük bir çocuk olan yaşlıca kadın...

Taşıtlar caddeden gürültüyle geçerken, bir seyyar satıcısı sadece kendisinin tanıyabileceği bir ezgiyi ıslıkla çalarak arabasını itiyordu. Öğleden sonranın geç bir saatiydi ve hava sıcaktı; herkesin kısa kollu gömleklerle mavi gökyüzünün ve parlak güneş ışığının tadını çıkardığı pastırma yazının son günlerinden biriydi.

Donnie izlenmediğinden emin olduktan sonra bir blok ötede Sean ve Willie ile birlikte kiraladığı daireye doğru yürümeye başladı. Binanın önüne gelince etrafı bir kez daha kolaçan etti. Odaları birinci kattaydı.

Donnie'nin küçük hole girmesiyle merdivenin sağındaki bodrum kapısının açılması bir oldu. Luca'nın adamlarından biri başına silahı doğrultu. Donnie önce tabancasına davranmayı düşündü ama Luca'mn bir başka adamı -eli bandajlı olan- bel hizasında tuttuğu kısa namlulu bir çifteyle ortaya çıktı ve namluyu onun hayalarına doğrulttu.

"Aptallık etme," dedi. "Luca seninle sadece konuşmak istiyor."

Bodrumdan ilk çıkan adam Donnie'nin üstünü arayıp omuz kılıfındaki tabancayla ayak bileğine bağladığı kısa namluluyu aldı.

Luca bodrumdaki kalorifer kazanının yanında kırık dökük bir iskemleye oturmuştu. İskemlenin deri döşemesinin Z şeklinde yırtıl-

dığı yerden pamuklar fırlamış, sağ arka bacağı olmadığı için geriye doğru eğilip duvara dayanmıştı. Luca kollarını ensesinde kavuşturdu, bacak bacak üstüne attı ve arkasına yaslandı. Üstünde siyah pantolon ve atlet vardı. Gömleğini, ceketini ve kravatını oturduğu iskemle kadar döküntü olan bir başkasının arkalığına asmıştı.

Onun az ötesinde Kanca Battaglia duruyordu; elleri cebindeydi ve sıkılmış görünüyordu. Arkasında da hayalarını kaşıyan bir tip vardı.

Donnie belli belirsiz bir baş hareketiyle Kanca'yı selamladı.

"Siz İrlandalılar..." dedi Luca, Paulie ile JoJo onu iskemlenin önüne doğru iterken. "Benimle savaş başlatıyorsunuz, sonra yanınızda koruma olmadan ortalıkta dolanıyorsunuz. Neyiniz var be? Burayı bulamayacağımı mı sandın?"

"Canın cehenneme, Luca," dedi Donnie.

"İşte." Luca dönüp Kanca'ya baktı. "Bu adamı neden sevdiğimi anladın mı şimdi? Benden korkmuyor. Ölümden korkmuyor. Gel de sevme herifi."

Donnie, "Onun gibi birinin çizmelerini yalamaktansa ölmeyi yeğlerim," dedi Kanca'ya.

Kanca onu saldırganlık konusunda uyarmak istermiş gibi hafifçe salladı.

Luca, "Peki, kimin çizmelerini yalamak istersin, Donnie?" diye sordu. "Hepimiz birilerinin çizmelerini yalamak zorundayız." Güldü. "Ben hariç, tabii ki."

"Ne istiyorsun, Luca? Öldürecek misin beni?"

"Öldürmemeyi yeğlerim." Luca önce kalorifer kazanına baktı, sonra tavanda uzanan iki kalın boruya. "Senden hoşlanıyorum," dedi, dikkatini tekrar Donnie'ye yönelterek. "Seni anlıyorum. Güzel bir dümeniniz vardı burada. Sen ve diğer İrlandalıların yani. Sonra ben ve öteki makarnacılar... Bize öyle diyorsunuz, değil mi? Ben ve öteki makarnacılar geldik ve her şeyin içine ettik. Eskiden gösteriyi siz yönetiyordunuz. Bizim gelip zavallı ayyaş kıçlarınızı tekrar bata-

ğa tekmelememizin canınızı sıkmasını anlayabiliyorum."

"Ne kadar yüce gönüllüsün," dedi Donnie. "Sırf anlayışsın, Luca."

"Gerçek bu." Luca köhne iskemlede doğruldu. "Hak edecek onca şey yapmış olmana rağmen seni öldürmek istemiyorum. Kelly'yi de düşünmek zorundayım. Kız kardeşinle birlikte olmam bir etken."

"Onu güle güle kullan. Tamamen senindir."

"Fahişenin teki," dedi Luca, sonra Donnie'nin yüzü kararınca ve kendisine kalbini sökmek ister gibi bakınca gülümsedi. "Ama öyle de olsa, benim fahişem."

"Cehennemde çürü, Luca Brasi. Sen ve adamların."

Luca omuz silkti. "Öyle olacak muhtemelen. Yaptığınız o banka soygunun bana kaça patladığını biliyor musun?" Sesinde ilk kez hafif bir öfke seziliyordu. "Yine de seni öldürmek istemiyorum, Donnie. Çünkü dediğim gibi, seni anlayabiliyorum." Duralayıp ellerini dramatik bir biçimde havaya kaldırdı. "Fakat Willie'yi öldürmek zorundayım. Başka seçeneğim yok. Beni öldürmeye kalkıştı, adamlarımdan ikisini vurdu ve defterimi düreceğine dair hayli şamata yaptı... Başka seçeneğim yok." Bunu söylemekten üzüntü duyuyor ama elinden bir şey gelmezmiş gibi konuşuyordu. "Willie gitmeli."

"Öyleyse?" diye sordu Donnie. "Benden ne istiyorsun?"

Luca dönüp Kanca'ya baktı. "Gördün mü? Zeki. Anlıyor. Nerede gizlendiklerini biliyorduk, Willie'yi alıp işini bitirebilirdik. Hatta..." Donnie'ye döndü. "Willie'nin şu anda nerede olduğunu biliyoruz. Yukarıda. Birinci kat, 1B. Yarım saat önce oraya çıkışım izledik."

Donnie bir adım yaklaştı Luca'ya. "Konuya gel. Sıkıldım."

"Tabii," Luca rutubetli ve karanlık bir bodrumda değil, güneşin altında dinleniyormuş gibi bir kez daha esneyip gerindi. "Senden yapmanı istediğim, hole çıkıp merdivenden yukarıya seslenerek

Willie'ye bodruma gelmesini söylemen. O kadar. İrlandalı kafandaki tek saç kılına bile zarar vermeyeceğime şeref sözü veriyorum."

Donnie güldü. "Hayatıma karşılık kardeşime ihanet etmemi istiyorsun, öyle mi?"

"Doğru," dedi Luca yerinde doğrularak. "Anlaşma bu."

"Tabii! Bak sana ne diyeceğim: Neden burada boşuna beklemek yerine evine gidip anan olacak fahişeyi düzmüyorsun?"

Luca kalorifer kazanına yaslanmış halde yan yana duran Vinnie ile JoJo'ya işaret etti. JoJo uzanıp uzunca bir ip aldı. Diğerleri de ona katıldı ve bileklerini bağlayıp Donnie'yi tavandaki boruya ayakuçlarında durmak zorunda kalacağı şekilde astılar. Donnie oradan Luca'nın yanında bir heykel kadar hareketsiz duran Kanca'ya baktı.

"Bunu yapmak zorunda kalmamayı umuyordum," dedi Luca. İçini çekerek yerinden kalktı.

"Eminim öyledir," diye cevap verdi Donnie. "Bu çirkin dünyanın insanı yapmak zorunda bıraktığı şeyler gerçekten üzücü değil mi?"

Luca onun kavrama yeteneğinden etkilenmiş gibi başını salladı. Isınan bir boksör gibi küçük bir dans yaptı, havaya sağ sol yumruklar çıkardı, sonra Donnie'nin yanına gitti. "Emin misin?" diye sordu.

Donnie sırıttı. "Bitir şu işi. Sıkıldım."

İlk yumruk mideye inen sert bir sağ oldu ve borudan sarkan Donnie'nin soluğu kesildi. Luca soluğu normale dönünceye kadar onu sessizce izleyerek kararını gözden geçirmesine fırsat tanıdı. Donnie konuşmayınca bu kez yüzüne vurdu; Donnie'nin ağzı, burnu kan içinde kaldı. Luca yine bekledi ve Donnie yine bir şey söylemeyince işe koyuldu. Etrafında dans ediyor, Donnie'nin kaburgalarına, karnına, kollarına ve sırtına kum torbasını döven bir boksör gibi kombine yumruklar indiriyordu. Nihayet durduğunda ellerini sallayıp güldü. Donnie boğuluyor, kan tükürüyordu.

"*Cazzo!*" dedi Luca dönüp Kanca'ya. "Yapmayacak."

Kanca ona katıldığını belirtir şekilde içimde başım salladı.

Luca bu kez de Donnie'ye döndü. "Kardeşini çağırmayacaksın, öyle mi?"

Donnie konuşmaya çalıştı ama anlaşılır tek sözcük bile çıkmadı ağzından. Dudakları ve çenesi kan içindeydi.

"Ne?" diye sordu Luca, yaklaşarak.

Donnie bu kez, "Canın cehenneme, Luca Brasi," diyebildi.

"Ben de öyle dedin sanmıştım zaten. Pekala. Ne yapacağız biliyor musun?" Ceketinin asılı olduğu iskemleye gitti. Elindeki kanı bir bezle sildikten sonra gömleğini giydi. "Seni burada asılı bırakacağım." Kravatını bağladıktan sonra ceketini giyip tekrar Donnie'ye yaklaştı. "Bundan emin misin, Donnie? Çünkü biliyorsun ki sırf eğlence olsun diye Willie'yi alıp seni ele vermesini isteyebiliriz. Kardeşin senin kadar sadık çıkmayabilir."

Donnie kanlı bir gülümsemeyle karşılık verdi buna.

"İstediğin buysa öyle olsun," dedi Luca, kravatını düzelterek. "Seni burada asılı bırakacağız. Birkaç gün sonra, birkaç hafta sonra, yakın zamanda bir gün nasılsa seni ve Willie'yi tekrar bulacağım. O zaman her şeyi tekrar konuşuruz." Kaburgalarına birkaç kez daha vurunca Donnie başım acıyla geriye attı.

"Bunu neden yaptığımı biliyor musun?" diye sordu Luca. "Çünkü zevk alıyorum. Benim eğlence anlayışım da bu." Kanca'ya dönüp, "Gidelim," dedi, sonra Vinnie'nin yine hayalarını kaşıdığını farketti. "Şunun çaresine bakmadın mı hâlâ?"

Kanca, "Gidelim?" dedi diğerlerine.

"Bekle!" dedi Luca, Vinnie'ye bakarak. Sonra Paulie'ye döndü. "Vinnie'ye mendilini ver."

"Kirli..." Luca yüzüne bir geri zekalıya bakar gibi bakınca Paulie mendilini pantolon cebinden çıkarıp Vinnie'ye verdi.

Luca, "Bunu donunun içine sok," dedi Vinnie'ye. Çüküden akan pisliğe iyice bulansın."

"Ne?"

Luca gözlerini geri zekalılarla uğraşmaktan usanmış gibi devirdi, sonra Donnie'ye döndü. "Sana yokluğumuzda bizi hatırlaman için bir şey bırakacağız. Dediğim yaptıktan sonra gözlerini o mendille bağla, Vinnie."

Kanca, "Tanrı aşkına, Luca!" diye söylendi.

Luca güldü. "Ne var? Bence gülünç." Gölgelerin arasından yürüyüp bodrumdan çıktı.

Sandra, Sonny'nin anlattığı hikayeye yüksek sesle güldü, sonra utandı ve eliyle gözlerini örttü. Kahkahası küçük bir kızdan beklenmeyecek kadar yüksek ve gürdü.

Sonny seviyordu onun kahkahasını. Kendisi de ona katıldı; başını kaldırıp Bayan Columbo'nun utanmaz bir şekilde davranıyorlarmış gibi baktığını görünceye kadar. Sandra'yı dürtükledi, o da dönüp penceredeki anneannesine el salladı. Bu hareketinde Sonny'yi gülümseten hafif bir başkaldırı seziliyordu. Kara gözleri gülerken parıldıyordu. Sonny onu daha sık güldürmeye karar verdi.

Bayan Columbo her zamanki gibi siyahlar giyinmişti, yuvarlak yüzü kırış kırıştı ve üst dudağında belirgin bir bıyık vardı. Ekim sonunda ışıldayan sürpriz bir yaz gününü kutlar gibi parlak sarı elbise giymiş olan torunla anneanne arasındaki fark inanılmazdı.

Sonny saatine bakıp, "Cork her an gelebilir," dedi.

Pencereye baktı ve Bayan Columbo'nun orada olmadığını görünce Sandra'nın saçına dokundu. İlk geldiğinde, basamaklarda oturduklarından beri istiyordu bunu yapmayı. Sandra başını kaldırıp pencereye bakmadan önce Sonny'ye tedirginlikle gülümsedi, sonra elini tutup sıktı ve saçından uzaklaştırdı.

"Anneannenle konuş," dedi Sonny. "Seni yemeğe çıkarmama izin verip vermeyeceğini sor."

Sandra, "Seninle arabaya binmeme izin vermez," dedi. "Hiçbir erkekle arabaya binmeme izin vermez. Ayrıca sen..." Cilveyle omuz silkti. "Senin kötü bir ünün var."

"Ne ünü?" dedi Sonny. "Melek gibi adamım ben. Yemin ederim. Anneme sor!"

"Beni sana karşı uyaran oydu."

"Had canım! Sahi mi?"

"Evet."

"*Madon!* Öz annem!"

Sandra yine gülünce Bayan Columbo pencerede belirdi ve bu kez, "Sandra!" diye bağırdı. "*Basta!*"

"Ne?"

Sonny kızın sesindeki öfkenin şaşkınlığıyla ayağa kalkıp, "Benim gitmem gerek zaten," dedi. Sonra pencereye baktı. "Ben gidiyorum, Bayan Columbo. Sandra'yı ziyaret etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. *Grazie.*" Kadın başını sallayınca Sandra'ya döndü. "Onu işle biraz. Başka bir çiftle birlikte çıkacağımızı ve en geç onda evde olacağını söyle."

"Seninle basamaklara oturup konuşuyorum diye bile sinir krizi geçiriyor, Sonny," dedi Sandra. "Arabana binip yemeğe gitmeme asla izin vermez."

"İşle onu," diye tekrarladı Sonny.

Sandra vitrini caddeye bakan köşe dükkanı işaret etti. İnsanların camın önünde oturup meşrubat içebileceği kafe türü bir yerdi. "Belki beni oraya götürmene razı edebilirim. Pencereden baktığında bizi görebilir."

"Orası mı?"

"Bakalım." Sandra anneannesine İtalyanca seslendi ve "Hemen geliyorum," dedi. Sonny'ye gülümseyerek veda ettikten sonra binaya girdi.

Sonny penceredeki Bayan Columbo'ya el salladıktan sonra dönüp biraz yürüdü ve başka bir evin basamaklarına oturup Cork'u beklemeye başladı.

Yukarıdaki pencerede duran küçük bir kız 'Body and Soul' şarkısını yirmi yaşındaymış ve El Morocco'nun sahnesindeymiş gibi söylüyordu. Karşı kaldırımda Sonny'den çok daha yaşlı ama çekici bir kadın yangın merdivenine bağlanmış ipe çamaşır asıyordu. Sonny onunla göz teması kurmaya çalıştı -kadının onu fark ettiğini biliyordu- ama kadın bir kez bile o yana bakmadan içeriye girdi.

Sonny ceketini düzeltti, dirseklerini dizlerine dayadı ve kendini önceki geceyi, babasının ona Tom hakkında sorduğu soruları düşünürken buldu. Tom'un çapkınlıklarından, Harlem'de gece kulüplerine gidip sürtüklerle düşüp kalktığından haberi olup olmadığını bilmek istiyordu. Sonny mecburen yalana başvurmuş ve hiçbirinden haberi olmadığını söylemişti. Vito ona biraz kaygı birazda öfke içeren bir bakış göndermişti ve o bakış şimdi işe çıkmak üzere Cork'u bekleyen Sonny'nin zihninde tekrar tekrar canlanıyordu.

Daha önce de babasının yüzünde kaygı ve öfke görmüştü ama bu kez farklı, korkuyu andıran bir şey vardı ifadesinde. Sonny'yi en çok bu endişelendiriyordu. Vito onun yediği haltları öğrenecek olsa ne yapardı? Bunu düşünmek bile Sonny'yi dehşete sürüklemeye yetti, sonra bu duyguyu öfkeyle bir kenara itti. Babası bir gangsterdi! Bunu herkes biliyordu ama Sonny sabahtan akşama kadar üç kuruş için diğer kerizler gibi kir içinde çalışmak zorundaydı. Ne kadar süreyle? Yıllarca mı?

"*Che cazzo!*" dedi yüksek sesle. Sonra başını kaldırdı ve arabayı kaldırıma park etmiş olan Cork'un kendisine gülümsediğini gördü.

"Sana da *Che Cazzo* dedi," Cork koltuğun üstünden eğilip Sonny'ye kapıyı açarak.

Sonny onun ağzından İtalyanca küfür çıkmasına gülerek arabaya bindi.

"Ne duyuyorsun, ne diyorsun?" Cork torpido gözünü açıp Sonny'ye kısa namlulu yepyeni iki tabancayı gösterdi. Birini aldı ve ceketinin cebine soktuktan sonra arabayı sürdü.

Sonny diğer silahı inceledi. "Nico'nun Vinnie'den aldıkları mı bunlar?"

"Öyle," diye cevap verdi Cork. "Nico'ya güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum. Sadece emin olmak istedim."

"Tanrım!" dedi Cork, kendini koltuğunda yıldırım çarpmış gibi geriye atarak. "Eileen'in heyheyleri üstünde birkaç gündür."

"Öyle mi? Sebep?"

"Ne bileyim ben? Ona sormadan bir çörek yedim -ki her zaman yaptığım şeydir- ve bana iflasına neden olacakmışım gibi bağırdı. Tanrı aşkına, Sonny! O pahalı şaraplardan kendime bir şişe ayıracağım. Hak ediyorum bunu."

"Avucunu yalarsın. Şişesi yüz papel zıkkımın."

Cork gülümsedi. "Hayat diye buna derim. Araba tünelden tek başına geçecek diyorsun. Emin misin?"

"Aldığım bilgi öyle. İki kapılı Essex. Siyah, yeni, beyaz jantlı."

"Hayat diye buna derim," diye tekrarladı Cork, ardından ceketinin cebinden yün beresini çıkartıp koltuğa bıraktı.

"Sana bir şey sorayım mı, Cork? Sence babama gidip neler yaptığımızı anlatsam mı?"

Cork gömlek cebinden sigara paketini çıkarmıştı. Abartılı bir şaşkınlık gösterisiyle elinden düşürdü. "Aklını mı yitirdin, Sonny? Kalbini söker senin!"

"Ciddiyim," dedi Sonny. "Ya bundan vazgeçeceğim ya da sonunda ona gideceğim. Özellikle de adam kaçırma ve banka soyma işlerine gireceksek. Büyük parayı kovalamak istiyorsak..."

"Ah, sen ciddisin! Ne düşündüğümü söyleyeyim sana." Ses tonu ve tavrı hızla değişmişti. "Bence baban bu işlere bulaşmanı hiç mi hiç istemiyor. Ona anlatırsan hepimizin hayatını tehlikeye atabilirsin."

Sonny ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Hadi ya! Sahiden böyle mi düşünüyorsun? Sen babamı ne sanıyorsun?"

"Gangster."

Sonny başını kaşıdı, camdan Hudson Nehri'ne ve geçmekte olan römorka baktı, sonra tekrar Cork'a döndü. "Sence babam arkadaşlarımı öldürecek türde bir adam mı? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Sordun ben de söyledim."

"Çok yanılıyorsun." Sonny ona vuracak gibi öne eğildi, sonra tekrar koltuğuna yığıldı. "Yorgunum," dedi, saatine bakarak. "İşi sağlama bağlamak için oraya erken gidiyoruz. Bir süre beklememiz gerekecek." Etrafa bakarak tünele gitmeden önce ne kadar zamanları olduğunu hesapladı. "Çıkan herkesi görebileceğimiz bir yere park et. Çocuklar bize yarım saat sonra katılacak."

"Tamam," dedi Cork. "Dinle, Sonny..."

"Unut gitsin. Fakat söylüyorum sana: Babamı çok yanlış tanıyorsun."

Sonny bacaklarını öne uzattı, başını geriye atıp gözlerini yumdu. On dakika sonra araba yavaşladığında doğrulup etrafına bakındı. Gördüğü ilk şey tünelden çıkan beyaz jantlı siyah Essex oldu. "Orospu çocuğu!" diye haykırdı, arabayı Cork'a işaret ederek. "Bu o!"

"Çocuklar gelmedi henüz," dedi Cork. Koltuğunda dönüp etrafa bakındı.

"Gelmelerine var daha çünkü. Sonny başını kaşıyıp parmaklarım saçında gezdirdi. "Lanet olsun! Biz hallederiz."

"Biz mi? Senin görünmemen gerek."

Sonny cebinden bir bere çıkartıp başına geçirdi ve alnına kadar indirdi.

"Çok güzel!" dedi Cork, alaycı bir sesle. "Şimdi seni kimse tanımayacak."

Sonny bereyi saçlarını altına sokmaya çalıştı. "Riske gireceğiz. Var mısın?"

Cork yanıt vermeden arabayı yola sürüp Essex'in peşine düştü.

"Onu takip et," dedi Sonny.

"Ben ne yapıyorum acaba?"

Sonny onu omzundan itip, "Ukalalık taslama bana," dedi.

Tünelden çıktıktan sonra araba Canal Bulvarı'ndan kente yöneldi. Cork onu arada birkaç araç bırakarak izliyordu. Essex'in direksiyonunda kır saçlı, banker kılıklı tıknaz bir tip vardı. Yanındaki kadın bir banker eşini andırıyordu. Saçını toplamış, füme rengi elbisesinin üstüne beyaz şal alınıştı.

Cork, "Arabanın bu olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Yeni siyah Essex. İki kapılı, beyaz jantlı..." Sonny elini berenin altına sokup başını kaşıdı. "Essex sık göreceğin bir araba değildir."

"Tanrım!" dedi Cork. "Bu mu dahiyane planın?"

Sonny kısa namlulu tabancayı cebinden çıkarıp mermileri kontrol etti. Parmağını kısa namlunun üstündeki 'Smith&Wesson' yazısında gezdirdi. "Ara sokağa sapıncaya kadar bekle, sonra önlerini kes ve arabaya el koy," dedi,

"Ya ortalıkta birileri olursa?"

"O zaman sessizce yap."

"Sessizce..." diye tekrarladı Cork. Birkaç saniye sonra gecikmiş bir tepki vererek güldü.

Essex az sonra Wooster'a saptınca Sonny, "Nereye gidiyor?" diye sordu. "Greenwich Village'a mı?"

"Şunlara bak. Rotary yemeğine gidiyorlar sanki."

"Elbette," dedi Sonny, yüzünde giderek genişleyen bir gülümsemeyle. "Kim neden durdursun onları, değil mi?"

"Doğru. Sen yanılmıyorsan şayet."

Wooster'ın parke taşı döşeli zemininde Cork arabayı yavaş sürüyordu ve şimdi Essex'in tam arkasındaydı. Sokak, kaldırımda yürüyen birkaç kişi ve karşı istikametten gelen birkaç araba dışında sessizdi.

Sonny arkasına baktı ve kimseyi görmeyince, "Şimdi kes önlerini," dedi. "Gazla!"

Cork plandan emin olmadığını ima eder biçimde yüzünü ekşittikten sonra gazı kökleyip Essex'i solladı ve önünü kesti. Araba durmadan Sonny kapıyı açıp dışarı fırladı, sürücünün tarafına gidip kapıyı açtı.

"Nedir bu?" diye sordu adam. "Ne oluyor?"

Sonny bir elini cebindeki tabancadan ayırmadan direksiyonu kavradı. Cork da arabanın önüne geçip kaputunu açtı.

"Ne yapıyor?" diye sordu kadın.

"Biliyorsam ne olayım," dedi Sonny.

"Delikanlı... Neler oluyor burada?"

Kadın, "Arabamızı çalıyorlar galiba, Albert," dedi.

Sonny yanına gelen Cork'a baktı. "Yanlış araba galiba."

Cork cebinden bir sustalı çıkarıp açtı, sonra sürücü koltuğunun yan tarafını yardı. Elini sokup bir şişe şarap çıkardı ve etikete baktı. "Château Lafite-Rothschild."

Sonny yaşlı adamın başına hafifçe vurdu. "Az kalsın yutturuyordun bana. İn arabadan."

Sürücü, "Ne yaptığınızı bildiğinizi düşündüm ama..."

"Emin olmak için soruyorum..." dedi tavrı değişen kadın sesindeki kibri gizlemeden. "Çalmak üzere olduğunuz malların Giuseppe Mariposa'ya ait olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Sonny adamı kolundan tuttu, üstünü çabucak aradıktan sonra arabadan indirdi. "Adamın dediği gibi..." Kadına göz kırptı, direksiyona geçti ve arabadan inmesini işaret etti. "Ne yaptığımızı biliyoruz."

"Sen bilirsin," dedi kadın, arabadan inerken.

Sonny kaldırımda ikisinin yan yana duruşunu seyrederken Cork kaputu kapattı, arabasına bindi ve onlara el sallayıp klaksonu iki kez öttürdükten sonra gazladı.

Sean O'Rourk başını göğsüne gömmüş halde kollarında ağlayan annesinin sırtını okşadı. Donnie'nin yatak odasının kapısının önündeydiler ve etraflarındaki insanlar fısıltıyla konuşuyordu. Arkadaş ve akraba dolu olan daireye Rica ve Billy Donnelly'nin getirip masanın üstüne bıraktığı taze ekmek kokusu yayılmıştı.

Donnie O'Rourke'ın öldürüldüğü haberi çabuk yayılmıştı Hell's Kitchen'da. Aslında Donnie fena halde dövülmüş, kaburgaları kırılmıştı ve iç kanaması vardı ama ölmemişti. Yatağındaydı ve başında hayati tehlike söz konusu olmadığım söyleyen Doktor Flaherty bekliyordu. Gözlerini kurtarmak mümkün değildi. Kör olmuştu ve öyle kalacaktı.

Willie'ye, "Bakteri enfeksiyonu yüzünden," demişti doktor. "Daha erken bulmuş olsaydınız gözleri kurtulabilirdi ama artık çok geç. Yapabileceğim bir şey yok."

Donnie'yi eve gelmeyince Willie onu aramaya çıkmış, aklına gelen her yere bakmıştı. Donnie'nin gözleri mikroplu mendille bağlanmış olarak baygın halde geceyi ve ertesi sabahı geçireceği bodrum dışında her yere. Yönetici kapısım çalıncaya kadar Willie ağabeyini bulamamıştı.

Willie yüzü güvercinlerine dönük olarak çatının kenarında oturuyordu. Kuşlar az önce verdiği tohum ve tahıl karışımını gagalıyordu. Bir yanında Pete Murray, diğerinde Corr Gibson vardı. Caddeden bir yük treninin son vagonları geçiyordu. Güneş parlaktı. Üç adam ceketlerini çıkartmış, katlayıp kucağına koymuşlardı. Luca Brasi'yi ve çetesini öldürmeye bir kez daha ant içti Willie. Corr ile Pete birbirlerine baktı.

Corr sopasını çatının katranlı mukavvadan döşemesine üzüntü ve öfkeyle vurdu. "Ya Kelly?" diye sordu. "O neden burada değil?"

"Kelly'yi haftalardır kimse görmedi," dedi Willie, yere tükürüp konuyu kapatarak. "Şu anda beni ilgilendiren tek şey Luca Brasi'yi ölü görmek."

"Ah, Willie!" Murray çatının kenarını doğrulmak ister gibi iki

eliyle kavradı. Gömleğinin kolları yıllarca rıhtımlarda ve demiryolu şantiyelerinde çalışmaktan gelişen kaslarıyla gerilmişti. Yüzü kırmızı ve lekeliydi. Çenesi, yanakları ve boynu gri-siyah kıllardan oluşan beneklerle kaplıydı. "Will O'Rourke..." dedi, sonra doğru sözcükleri bulmak için duraladı. "Haklayacağız onları. Sana söz veriyorum. Ama bunu doğru şekilde yapacağız."

"Nedir birini öldürmenin doğru şekli?" diye sordu Will, önce Corr'a sonra da Pete'e bakarak. "Onları bulup mermiye boğacağız, o kadar."

Corr, "Bunu düşün, Willie," dedi. "Son denediğinde sonuç ne oldu?"

"Bir dahaki sefer ıskalamayacağım," dedi Will, ayağa fırlayarak.

"Otur." Pete onu bileğinden kavrayıp çatının kenarına çekti. "Beni dinle, Will O'Rourke! Brasi'nin peşine iyi hazırlanmadan düştük. Tipik İrlandalı davranışı. Ve bunun bizi nereye getirdiğini görüyorsun."

Corr elindeki sopayı sallarken kendi kendine konuşur gibi, "İtalyanlardan ders almalıyız," diye mırıldandı.

"Bu da ne demek şimdi?" Willie kolunu Murray'ın pençesinden kurtardı. "Hemen halletmemiz gerek işi! Hep birlikteyken! Her zaman yaptığımız gibi kendi yolumuza gidip her şeyi unutmadan."

"Luca'mn Donnie'ye yaptığım unutacak değiliz," dedi Pete. Tekrar Willie'nin bileğini kavradı. "İğrenç bir şey yaptı ve bunun bedelini ödeyecek. Bunun ve başka her şeyin. Fakat sabırlı olmalıyız. Doğru zamanı bekleyeceğiz."

"Ne zaman gelir o doğru zaman?" diye sordu Willie. "Nedir Luca Brasi ve makarnacı köpeklerini haklamanın doğru zamanı?"

"İtalyanlar gitmez buralardan," dedi Corr. "Bunu kabullenmek zorundayız. Sayıca çok fazlalar."

"Öyleyse? Bu doğru zaman ne zaman gelecek?"

Pete, "Örgütün içinde bazı bağlantılar kuruyorum, Willie," dedi. "Şu anda Mariposa ile Cinquemani'nin Luca Brasi ile mesele-

leri var. Mariposa'nın Corleone ailesi ve LaConti ailesinden kalanlarla sorunları var..."

"Bütün bunların bizimle ve Luca Brasi denen orospu çocuğunu öldürmekle ne ilgisi var?" diye sordu Will.

"Sabır burada devreye giriyor," dedi Pete. "Bekleyip göreceğiz. Hamlemizi yapmadan kimin zirvede olduğunu göreceğiz. Beklememiz gerekiyor." Pete Willie'yi kolundan tutup salladı. "Bekleyeceğiz, dinleyeceğiz ve zamanı geldiğinde hamlemizi yapacağız."

"Off!" dedi Willie. Güvercinlerine, gökyüzünü Ekim sonunda kenti yaz günü gibi ısıtan güneşe baktı. "Offf!" diye inledi bir kez daha, "bilmiyorum, Pete..."

"Tabii ki biliyorsun, Willie. Corr ve ben bu konuda şeref sözü vermek için burada değil miyiz? Diğerlerinin adına da konuşuyoruz. Donnelly kardeşler, hatta küçük serseri Stevie Dwyer adına."

"Luca şimdiden ölü," dedi Pete. "Ama bekleyeceğiz."

13

Kar ay ışığı altında kumlara ve Little Neck Körfezi'nin karanlık sularına yağmaya devam ederken kıyıda iki-üç metre yüksekliğinde kar tepeleri oluşmuştu.

Luca'nın düşünceleri ondan kaçıyordu; kokainle ilaç karışımı etkisini göstermişti. Bir an annesini düşünürken hemen ardından aklına Kelly'yi geliyordu. Annesi onu kendini öldürmekle tehdit ediyordu, Kelly ise hamileliğinin yedinci ayına girmişti. Genellikle kokaini hapla karıştırmazdı ve şimdi kendini bir düşün içinde yürür gibi hissediyordu. Kokain de işin bir parçası olmakla birlikte bunun asıl nedeni haplardı. Soğuğun ve karın altında körfez boyunda yürümenin ona iyi geleceğini düşünmüştü ama donuyor ve düşüncelerini denetleyemiyordu.

'Minnie the Moocher'dan iki dize geldi aklına: 'Adı Smokey idi birlikte takıldığı herifin/Onu severdi durmadan çekse de kokain.'

Luca güldü ve bir kaçığınkini andıran kükürtüsü kulağına gelince sustu. Kollarını kendini dağılıp uçmaktan korumak ister gibi gövdesine dolayıp karanlık ve bulanık suya biraz daha yaklaştı. Kıyıya doğru kayan karanlıkta kasvet verici bir şey vardı. Dolunay bulutların arasından yüzünü göstermişti.

Arkasındaki çiftlik evinde Kelly onu seyrediyordu. Kendisini hastaneye götürmesini istiyordu. Bütün günü kokain ve hap alarak geçirmişlerdi, şimdi de kanaması olduğu için kar fırtınasının ortasında da olsa hastaneye gitmek istiyordu.

Luca suya baktı. Üstünde kürk palto, ayaklarında ayakkabılarının üzerine geçirdiği tozluklar vardı. Kenarı ıslanan fötr şapkasından

karları silkti. New York Giants takımı seriyi kazanmış, kent çıldırmış ve amansız kış çökmüştü. Sıcaklık sıfırın altındaydı; burnundan soluduğu havadan anlıyordu bunu. Senatörler henüz favoriyken Giants üzerine bahis oynamış ve iyi para kaldırmıştı. Çok parası vardı zaten. Adamlarının ya da başka herhangi birinin sandığından çok daha fazla. Bunu annesine anlatmaya çalışmış ama annesi bütün suçun kendinde olduğunu söyleyip durmuştu.

Kelly ise sürekli sızlanıyordu. Sızlanıyor ve haplanıyordu. Onu zamanında okyanusa atmamıştı ve şimdi hamileliğinin yedinci ayındaydı.

Luca'nın zihninde annesinin beyaz göbeği canlandı. Babası heyecanlanmıştı önce. Bir keresinde -başlarda, her şey değişmeden önce- eve elinde çiçekle gelmişti. Kelly'nin karnındaki bebeğin kendisinden olduğundan emin değildi Luca ve bunu hiç umursamıyordu. Kelly fahişenin tekiydi. O ve bütün ırkı... Fahişeler ırkı. Yine de yüzüne, vücuduna dair bir şey yanına uzanıp ona sarılma arzusu uyandırıyordu onda. Bir an yüzünü dağıtmak isterken, hemen sonra ona sarılmak istiyordu. Kelly ile birlikten çılgın haplar ve kokain vardı ama. Birbirlerine yaptıkları bir şeydi bu. Birbirleriyle yaptıkları...

Luca başını kaldırıp gökyüzüne baktı, yüzüne ve ağzının içine kar taneleri düştü. Su kumlarda hışırdarken şakaklarını ovdu. Kar körfeze karanlıktan karanlığa süzülür gibi iniyordu ama bulanık su onları yutuncaya kadar beyaz ve dolgun görünüyorlardı. Ayın körfezin yüzeyindeki ışığı altın bir patikayı andırıyordu.

Luca hiç kımıldamadan soluk alıp verdi ve suyun, rüzgarın sesi bir süre sonra onu biraz yatıştırdı. Ayakları biraz daha yere basar gibiydi şimdi. Önünde uzanan körfez rahatsız edici olmaktan çıkıp davetkar bir hal almıştı.

Yorgundu. Her şeyden yorgundu.

Kelly'yi okyanusa atmamıştı, çünkü gece sessizce yanında yatarken ona sarılmaktan vazgeçemiyordu. Nedenini bilmese de onu yanında istiyordu. Kadın keşke çenesini tutabilseydi ve yedi aylık hamile olmasaydı. O zaman dırdırına, annesinin söylenmelerine, baş

ağrılarına ve sonu gelmeyen tüm o zırvalara rağmen her şey daha iyi olabilirdi. Şapkasını çıkarttı, kenarındaki karı tekrar süpürüp başına koydu.

Ve yapacak başka şey olmadığı için çiftlik evine doğru yürümeye başladı. Oluklarından bir metreyi bulan uzun buz sarkıtları inen beyaz evin girişine ulaştığında baş ağrısı geri geldi. Buz sarkıtlarının bazısı yere kadar ulaşıyordu. Bodrum pencerelerinden karın üstüne kırmızı bir ışık yansıyordu. Luca içeriye bakmak için dar pencerelerden birinin önüne çömelince Vinnie'nin üstünde sadece atletle kalorifer kazanına kömür attığını gördü ve rüzgarın evin üzerine binayı korumaya çalışırmış gibi yayılan devasa ağacın çıplak dallarının arasında çıkardığı ıslığa rağmen kazanın çıkardığı gümbürtüyü ve iniltiyi duydu.

Doğrulup içeriye girdi, ayaklarını yere vurdu ve üstündeki giysileri çıkartıp holdeki yükünü zaten zor taşıyan askılığa bıraktı.

Mutfak masasında oturan adamları olan adını mırıldanarak selamladı. Mutfak kahve ve pastırma kokuyordu. Uzun boylu bir yabancı ocakta pastırmalı yumurta pişirirken demlikte kahve fokurduyordu.

Adam ellili yaşlarındaydı. Üstünde zeytin yeşili yelekli takım elbiseyle yeşil kravat vardı ve yakasına kırmızı karanfil takmıştı.

Luca'nın onu incelediğini gören Kanca, "Bu Gorski," dedi. "Eddie'nin arkadaşı."

Mutfak masasında JoJo ile Paulie'nin arasında oturan olan Eddie Jaworski bir homurtuyla söyleneni onayladı. Yelpaze gibi açtığı beş iskambili inceliyordu ve masanın ortasına bir tomar banknotla bozukluk istiflenmişti. Eddie sağ elinde masanın ortasındaki pota koymaya hazırlandığı bir onluk tutuyordu. Sonunda, "Artırıyorum," dedi ve parayı diğerlerinin üstüne bırakıp yanındaki ceplikten bir yudum aldı.

Vinnie bodrumdan gömleğini düğmeleyerek geldi. "Selam, Patron," dedi. O Kanca'nın yanma otururken Gorski de bir elinde pastırmalı yumurta tabağı, diğerinde çatalla gelip Eddie'nin arkasında durdu.

Kanca ile Eddie karşı karşıya kalmıştı oyunda. Kanca on doları gördü ve yirmi dolar yükseltti. Eddie, Lehçe bir şeyler homurdandı.

Luca uzanıp Kanca'nın önündeki viski şişesinden iri bir yudum aldı. "Dışarısı buz gibi," dedi, sonra Eddie'yi sinir içinde kartlarına bakar halde bırakıp üst kattaki yatak odasına çıkmak için merdivene yöneldi.

Saatine baktı. Onu biraz geçiyordu. Holün penceresinde durup dışarı baktı. Çatıdan sarkan buzlar garaj girişini, ağaçları ve yoldaki kar tepeceklerini kısmen örtmüştü. Buz tutmuş bir dünyaya canavarın dişleri arasından bakmak gibiydi bu ve Luca bir film izliyormuş duygusuna kapıldı. Tuhaf, hoşlanmadığı bir duyguydu bu, üstelik gittikçe sık gelmeye başlamıştı. Kendisi dışındaki her şey sanki bir sinema perdesinden yansıyordu ve o da karanlıkta, seyircilerin arasında oturmuş olanları izliyordu.

Pencerenin önünde başı zonklayarak durdu ve gözlerini kırparak o duygudan kurtulmaya çalıştı ama yapamayınca dönüp merdivenin basamaklarını tırmanmaya koyuldu.

Yatak odasında Kelly'yi solgun ve darmadağınık halde buldu. Kanlı çarşaflar yatağın altına tekmelenmişti. "Luca..." dedi Kelly. "Suyum geldi. Bebek yolda."

Luca onun sözlerini zor anlıyordu. Bir şeyler söylüyor, sonra duralayıp soluklanıyor ve bir şeyler daha söylüyordu. Luca onun üstüne bir çarşaf serip karnındaki beyaz yumruyu örttü. "Emin misin?" diye sordu. "Çok erken."

Kelly başını salladı. "Hastaneye gitmem gerek."

Luca'nın çıkarken bıraktığı ilaç şişesi komodinin üstünde boş olarak duruyordu. "Kaç tane aldın bunlardan?" diye sordu, şişeyi göstererek.

"Bilmiyorum," dedi Kelly. Uzaklara bakar gibiydi.

Luca ceketinin cebinden başka bir ilaç şişesi çıkartıp avucuna iki hap döktü. "Al. İki tane daha al."

Kelly onun elini itti. "Luca..." Sözcükleri oluşturmaya çabalıyordu. "Bebek geliyor. Beni hastaneye götürmelisin."

Luca yatağın kenarına oturup elini onun omzuna koydu.

"Luca..." dedi Kelly bir kez daha.

Luca yavaşça, kendi kendine konuşur gibi, "Kapa çeneni, Kelly," dedi. "Fahişenin tekisin ama sana bakacağım."

Kelly'nin dudakları kıpırdadı ama aralarından ses çıkmadı. Gözlerini uykuya dalar gibi yumdu.

Luca yataktan kalkmaya yeltendi ama doğrulmasıyla Kelly'nin sıçrayıp onu kolundan tutması bir oldu. "Beni hastaneye götürmelisin!" diye bağırdı. "Bebek geliyor!"

Şaşıran Luca kolunu kurtarıp Kelly'yi itti. "Çatlak karı! Az önce sana bakacağımı söyledim." Yüzüne fırlatacakmış gibi telefonu komodinin üstünden aldı, sonra yerine koydu. Kelly zayıf bir sesle ona seslenirken odayı terk etti.

Mutfaktaki radyoda kısık bir zenci sesi 'Goodnight Irene'yi söylüyordu. Masanın etrafındaki çocuklar -Luca'nın adamları ve iki Polonyalı- sessizdi; ellerini inceliyor ya da masaya bakıyorlardı. Bodrumda kalorifer kazanı inliyor, evin bütün radyatörleri tıslıyordu.

Luca holdeki askıdan paltosunu aldı ve "Arabayla küçük bir gezintiye çıkıyoruz, Vinnie!" diye seslendi

Vinnie başım kartlardan kaldırdı. Her zamanki gibi giysileri üstüne bir beden büyük görünüyordu. "Yollar berbat halde, Patron," dedi.

Luca şapkasını giyip evden çıktı, garajın girişinde beklemeye koyuldu. Bulutlar ayı yutmuştu. Etrafında karanlıktan, rüzgardan, mutfaktan gelen ışıkta yere doğru inen kardan başka şey yoktu. Luca burnunu çimdikleyip şapkasını çıkarttı, rüzgarın alnına ve saçlarına esmesine izin verdi. Soğuğun zonklamayı uyuşturacağını umuyordu.

Zihninde kanlı çarşafların üstünde yatan Kelly'nin karnı belirdi ve bedenine bir sıcaklık yayıldı. Çömelip kusması gerekeceğini sandı ama yüzünü rüzgara verip kımıldamadan bekleyince bulantı geçti.

Arkasında mutfak kapısı açıldı ve Vinnie çiftlik evinden çıkıp avuçlarını birbirine sürterek rüzgara karşı hedef küçültmek için yan döndü. "Nereye gidiyoruz, Patron?" diye sordu.

"10. Cadde'de bir ebe var. Kimden söz ettiğimi anladın mı?"

"Evet," dedi Vinnie. "Filomena. Kentteki İtalyan bebeklerin yarısını o doğurtur."

"Ona gidiyoruz." Karanlıkta arabalara doğru yürümeye başladı.

Michael'in başına çekip altında el feneriyle kitap okuduğu battaniyenin kenarından ışık sızıyordu. Karşı yatakta Fredo yana dönerek yatmış, pencerenin önündeki sokak lambasının ışığında yere düşen karı seyrediyordu. Aşağıdaki radyodaki Jell-O reklamı Jack Benny'nin Rochester'e bağırışma bağlandı.

"Hey, Michael," dedi Fredo yavaşça. İkisinin de uykuda olması gerekiyordu. "Ne yapıyorsun?"

Michael bir süre sonra, "Okuyorum," diye cevap verdi.

"Salak! Ne demeye sürekli okuyorsun? Külah kafalı birine dönüşeceksin."

"Uyu, Fredo."

"Sen uyu! Bu karda yarın okula gitmemiz gerekmeyebilir."

Michael el fenerini söndürüp battaniyeyi indirdi ve Fredo'ya döndü. "Okul neden umurunda değil senin? Bir yerlere gelmek istemiyor musun?"

"Off, kapa çeneni, Külahkafa!" dedi Fredo.

Michael tarih kitabını yere bıraktı, el fenerini üstüne koydu. "Papa Encümen Üyesi Fisher ile tanışmam için beni Belediye Sarayı'na götürecek." Sırtını dönüp yatağa yerleşti. "Bay Fisher de bana Belediye Sarayı'nı gezdirecek."

"Biliyorum," dedi Fredo. "Papa bana da gelmek isteyip istemediğimi sordu."

"Öyle mi?" Michael tekrar ağabeyine döndü. "Gelmek istemiyor musun?"

"Belediye Sarayı'na gitmeyi neden isteyim ki? Külah kafa değilim ben."

"Kendi devletinin nasıl işlediğiyle ilgilenmek için insanın külah kafa olması gerekmez."

"Evet, gerekir," dedi Fredo. "Ben okulu bıraktıktan sonra Papa için çalışacağım. Önce satıcı falan olurum herhalde. Sonra Papa beni ortak edecek ve çok para kazanacağım."

Aşağıdaki radyodan bir kahkaha yükseldi. Fredo ile Michael neyin o kadar gülünç olduğunu görebilecek gibi aynı anda dönüp kapıya baktı.

Michael, "Neden Papa için çalışmak istiyorsun, Fredo?" diye sordu. "Kendi başına bir şeyler yapmak istemez misin?"

"Yapacağım," dedi Fredo, "Ama Papa için de çalışacağım. Neden sordun? Sen ne yapmak istiyorsun, büyük adam?"

Bir rüzgar dalgası binaya çarpıp pencereleri takırdatırken Michael ellerini ensesinde kavuşturdu. "Bilmiyorum. Siyasete ilgi duyuyorum. Kongre üyesi olurum belki. Belki de senatör."

"*V'fancul*!" diye fısıldadı Fredo. "Neden Başkan olmuyorsun?"

"Evet," dedi Michael, "Neden olmasın?"

"İtalyansın da ondan," diyerek güldü Fredo. "Hiçbir şey şeyden haberin yok mu senin?"

"İtalyan olmakla ne ilgisi var bunun?"

"Bak, yavrucuğum... Bugüne dek bir İtalyan başkan olmadı ve hiçbir zaman olmayacak. Asla."

"Neden olmayacakmış? Neden bir İtalyan başkan seçilmesin, Fredo?"

"*Madon'!*" dedi Fredo. "Hey, Michael! Sana bir haberim var! Biz makarnacıyız, *capisc'*? Bir makarnacıyı asla başkan yapmazlar."

"Neden olmasın?" diye tekrarladı Michael. "Makarnacı bir valimiz var. Herkes onu çok seviyor."

"Bir kere LaGuardia Napolili; bizim gibi Sicilyalı değil." Fredo ona döndü. "İkincisi, o da hiçbir zaman Başkan olmayacak."

Michael cevap vermedi. Bir süre sonra aşağıdaki radyo sustu ve büyükler evin ışıklarını söndürüp yataklarına gitti. Anneleri her zaman yaptığı gibi onların odasına göz attı ve Michael'in kısa bir dua olduğunu düşündüğü şeyleri mırıldandıktan sonra kapıyı tekrar kapattı.

Michael rüzgarın sesini dinleyerek bir süre uyanık kaldı. Fredo'nun uyuduğunu düşünüyordu ama, "Belki haklısın, Fredo," dedi. "Belki hiçbir zaman İtalyan bir başkanımız olmayacak."

Fredo cevap vermeyince o da gözlerini yumup uyumaya çalıştı.

Bir dakika sonra Fredo'nun yumuşak ve uykulu sesini duydu. "Hey, Michael. Zeki olan sensin. Başkan olma düşü kurmak istiyorsan yapabilirsin bunu." Duraladı ve ekledi: "Başaramazsan nasılsa istediğin zaman Papa için çalışabilirsin."

"Sağ ol," dedi Michael. Döndü ve gözlerini yumup uykuyu bekledi.

Kanca ellerini sıcak su dolu çanakta yıkarken Filomena da Kelly'nin yatağının ucuna oturmuş, Luca'mn oğlunu ince beyaz şeritlere sarıyordu. Çocuklar mutfakta poker oynamaya devam ediyor, arada sırada duyulan kahkahalar ve öfkeli bağırışlar Kelly'nin iniltilerine, radyatörlerin tıslamalarına karışıyordu. Dışarıda rüzgar ulumaya devam ediyordu ama kar yağışı bir süre önce durmuştu.

Filomena'yı kentten Long Island'a getirmek Vinnie ile Luca'nın iki saatini almıştı. Kadının Kelly ile ilgilenip bebeği doğurtması da birkaç saat sürmüş, gece hayli ilerlemişti. Ebe Kelly'yi Luca'mn büyük yatağında yarı ölü, gözleri bulutlu ve karnındaki yumrunun etrafındaki bölgeyi zayıf bulunca çok öfkelenmişti. Luca yardımcı olması için onun yanına Kanca'yı vermiş ve poker oynamaya inmişti.

Kapı Luca'mn arkasından kapanır kapanmaz Filomena ona İtalyanca sövmüş, küfür faslını bitirdikten sonra Kanca'ya dönüp emirler yağdırmaya başlamıştı. Sağlam bir kadındı; otuzlu yaşlarındaydı belki ama zamanın başlangıcından beri yaşarmış gibi kadim bir görünümü vardı.

Filomena kundaklamayı bitirince bebeği göğsüne bastırdı ve Kelly'nin çarşafını çenesine kadar çekti. Kanca'ya dönüp, "İkisinin de hastaneye gitmesi gerekiyor, yoksa ikisi de ölür," dedi. Bunu önce sükunetle söyledi, sonra yanına gitti ve yüzünü onunkine yaklaştırıp tekrarladı.

Kanca, Filomena'ya beklemesini söyledi. Mutfağa indiğinde Luca masanın gerisinde kucağında bir şişe viskiyle oturmuş, diğerlerinin eli oynamasını bekliyordu. Herkes sarhoştu. Luca'nın önündeki kırık viski bardağının yanında bir tomar ıslak banknot vardı. Vinnie ile Paulie bir şeye gülerken hâlâ oyunda olan iki Polonyalı ile JoJo kartlarını inceliyordu.

"Luca..." dedi Kanca, biraz konuşmak için masadan uzaklaşmasını istediğini belirten bir sesle.

Luca, "Ne var?" diye karşılık verdi, gözlerini kırık bardaktan ve ıslak banknotlardan ayırmadan. Kanca konuşmayınca dönüp ona baktı.

"Bebek doğdu. Filomena seni görmek istiyor."

"Ona bebeği buraya getirmesini söyle."

"Hayır, Luca... Dinle..."

Luca merdivenden yukarıya, "O piçi buraya getir, Filomena!" diye bağırdı. Viski şişesini boynundan kavrayıp masanın kenarına vurarak kırdı, oyuncuların üzerine viski ve kırık cam parçaları yağdı. İki Polonyalı küfrederek ayağa fırlarken, JoJo, Vinnie ve Paulie iskemlelerinden kalkmadan masadan geri çekildi. Polonyalılar afallamıştı. Gözleri viskiyle ıslanan paralarına gitti.

Filomena o sırada bebeği göğsüne bastırarak merdivenden indi.

Luca, Polonyalılara paralarını alıp gitmelerini söyledi, sonra Filomena'ya döndü. "Onu ya bodruma götür ve kalorifer kazanına at ya da buraya getir." Kırık viski şişesini kaldırdı. "Getir de gırtlağını keseyim."

Daha yaşlı olan Gorski, "Bir dakika," dedi ve Luca'ya doğru bir adım attı ama sonra durdu.

Luca gözlerini ondan ayırmadan, "Ödlekler..." dedi. Kime söylediği belli değildi.

Gorski şakayı nihayet anlamış gibi güldü, "Bebeğe gerçekten zarar vermeyeceksin," dedi.

"Paranı al ve siktir git!"

Eddie Jaworski banknotları hızla cebine sokuşturdu. "Tamam, tamam."

Gorski bu kez Eddie'ye döndü. "Yeni doğmuş bir bebeğe zarar vermeyecek, değil mi?"

"Siz de!" dedi Luca adamlarına. "Hepiniz dışarıya."

Filomena bebeği göğsüne bastırarak sırtını duvara yasladı ve adamların paralarını toplayıp, ağır paltolarını giyip çiftliği terk edişini seyretti. Kanca ile Luca kaldı geride sadece. Kapı her açıldığında mutfağa buz gibi rüzgar esiyordu.

Herkes gittikten sonra Kanca, "Patron, izin ver de onları hastaneye götüreyim," dedi Luca'ya.

Luca elinde kırık şişeyle yerinde oturmaya devam ediyordu. Kanca'ya kim olduğunu çıkarmaya çalışırmış gibi baktıktan sonra gözlerini kırpıp alnındaki teri sildi. Sonra Filomena'ya döndü. "Duymadın mı beni? O piçi bodruma götürüp kalorifer kazanına at ya da getir ki gırtlağını keseyim."

Filomena onun söylediklerini duymamış gibi, "Bebek erken doğdu," dedi. "Onu hastaneye götürmelisiniz. Anneyi de. İkisinin de hastaneye gitmesi gerek."

Luca kırık şişeyle iskemlesinden kalkarken Filomena ağzından uçar gibiçıkan sözcüklerle üsteledi. "Bu senin bebeğin. Erken doğdu. Onu hastaneye götür. Onu ve annesini..." Bebeği göğsüne bastırıp sırtını tekrar duvara yasladı.

Luca kadına yaklaştı. Tepesine dikildiğinde ilk kez kucağındaki kundağa baktı. Viski şişesini kaldırınca Kanca onunla Filomena'nın arasına girip elini Luca'nın göğsüne koydu. "Patron..." dedi.

Luca ani bir sol çıkardı ve Kanca'nın kolları ellerinde ağırlık varmış gibi iki yanına sarktı. Luca şişeyi sol eline geçirdi ve bütün vererek Kanca'nın başına bir de sağ çaktı.

Kanca kütük gibi, kolları yana açılmış vaziyette sırtüstü yere yığıldı.

"*Madre de Dio!*" dedi Filomena.

"Sana bir kez daha söyleyeceğim ve dediğimi yapmazsan senin gırtlağını da bir kulağından ötekine kadar keseceğim," dedi Luca.

Filomena titreyerek bebeğin kundağını çözdü, bebeğin kırışık yüzüyle göğsünün bir bölümü gözüktü. Onu Luca'ya gösterdi ve "İşte," dedi, bebeği Luca'ya doğru tutarak, "Babası sensin... Senin bebeğin."

Luca ifadesiz bir yüzle bebeğe baktı. "Babası ben olabilirim," dedi, "Bunun önemi yok. O ırktan kimsenin yaşamasını istemiyorum."

Filomena'nın kafası karışmıştı. "İşte," dedi bir kez daha, bebeği uzatarak.

Luca şişeyi kaldırmaya yeltendi ama sonra durdu. "Almak istemiyorum," dedi ve Filomena'yı ensesinden kavradığı gibi kalorifer kazanının guruldadığı karanlık bodruma indirdi. Kadını kazanın yanına götürdükten sonra bıraktı ve kapağı açtı. Köz halindeki kömürlerden bodruma kırmızı ışık ve sıcaklık yayıldı.

"İçine at onu," dedi.

"Hayır," diye cevap verdi Filomena. "*Mostro!*" Luca kırık şişeyi gırtlağına dayayınca bebeği uzattı. "Senin çocuğun. Ne istiyorsan yap."

Luca kazana baktı, sonra tekrar Filomena'ya döndü. Gözlerini kırpıp bir adım geri çekildi. Köz halindeki kömürlerin ışığında kadın Filomena'ya benzemiyordu. Saatler 10. Cadde'den aldığı kadına benzemiyordu. Onu tanıyamadı. "Senin yapman gerekiyor..." dedi.

Filomena başını salladı ve ilk kez yaşlar belirdi gözlerinde.

"At onu kazana," dedi Luca. "O zaman hayatını bağışlarım. Yoksa gırtlağını kesip ikinizi de ben atacağım ateşe."

"Ne diyorsun?" dedi Filomena. "Delisin sen." Sonra hıçkırdı ve yüzünde korkunç bir gerçeği idrak etmiş gibi bir ifade belirdi. "Ah, *Madre de Dio*, sen delisin."

"Deli değilim," dedi Luca. Kırık şişeyi tekrar Filomena'nın gırtlağına dayadı ve az önce söylediklerini tekrarladı. "O ırktan hiç kimsenin yaşamasını istemiyorum. Deli değilim. Ne yaptığımı biliyorum."

Filomena, "Hayır, yapmayacağım," dedi ve Luca onu saçından kavrayıp kazanın açık kapısından yayılan ısıya doğru tuttu. "Hayır!" diye haykırdı kadın. Kurtulmak için kıvrandı, sonra şişenin kırık kenarını gırtlağında hissetti. Ve bebek ellerinin arasında değildi artık. Gitmişti. Geriye sadece kendisi, Luca ve kazanın kırmızı ışığıyla yarılan karanlık kalmıştı.

Kanca mutfak lavabosuna eğilip çenesine ve yanağına su serpti. Birkaç saniye önce kendine gelmiş, sendeleyerek lavaboya gitmişti. Bodruma inen merdivenden ayak sesleri ve Filomena'ya ait olduğunu varsaydığı hıçkırık sesleri geliyordu. Islak parmaklarını saçında gezdirdikten sonra dönünce Filomena'yı ensesinden tutup kukla gibi havaya kaldırmış olan Luca'yı gördü,.

"Tanrı aşkına!" dedi Kanca. "Luca..."

Luca Filomena'yı iskemleye bırakınca kadının bedeni iki büklüm oluverdi. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Luca, "Onu evine götür," dedi Kanca'ya ve merdiveni çıkmaya başladı. Bir an duralayıp, "Luigi..." dedi, elinin tersiyle saçını yüzünden çekti. Kanca'ya bir şey söylemek istiyor fakat sözcükleri bulamıyordu sanki. Filomena'yı işaret etti ve "Ona beş bin dolar öde," dedi. "Paranın nerede olduğunu biliyorsun." Basamakları çıkmaya devam etti.

Kelly'yi yatakta hareketsiz yatarken buldu Luca. Gözleri kapalıydı ve kollarını iki yanına açmıştı.

"Kelly," dedi, yanına otururken.

Aşağıda mutfak kapısı açılıp kapandı, bir süre sonra arabanın motoru çalıştı.

"Kelly!" dedi Luca, bu kez daha yüksek sesle. Yanıt gelmeyince yanına uzanıp onun yüzüne dokundu. Parmakları tenine değer değmez öldüğünü anladı ama yine de kulağını kalbine koyup dinledi. Bir şey duymayınca içinde tuhaf bir duygu kabardı, bir an ağlayacağını sandı.

Çocukluğundan beri ağlamamıştı Luca. Babası onu dövmeden önceleri ağlardı ama sonra bir gün ağlamadı ve öyle devam etti. Bu nedenle o anda kapıldığı duygu rahatsız ediciydi, onu boğuyordu. Bedeni o duyguyu geçiştirinceye kadar acı verici bir biçimde kasılı kaldı.

Sonra cebinden ilaç şişesini çıkarttı, içinden bir avuç hap alarak ağzına attı. Komodinin üstünde duran cepliğe uzandı ve bir yudum viskiyle hapları yuttu. Ama birden doğruldu ve şişede kalan hapların hepsini ağzına boşalttıktan sonra viskiyle yuttu. Dolapta başka ilaç da olabileceğini düşündü. Yataktan kalktı. Ceketlerinden birinin cebinde bir şişeyle bir tomar para buldu. Sadece bir düzine kadar hap vardı şişede. Onları da içti, sonra Kelly'nin yanına uzandı. Kolunu Kelly'nin altına sokup onu başı göğsüne gelecek şekilde kendine çekti.

"Uyuyalım, bebek yüzlüm. Burada boktan başka bir şey yok; duvardan duvara bok kaplı her yer."

Gözlerini yumdu.

14

Richie Gatto, Vito'nun Essex'ini Cambers Caddesi'nde yavaşça Belediye Sarayı'na doğru sürüyordu. Dışarıda hava berrak ve soğuktu. Son fırtınadan arda kalan kar yığınlarının kirlenip sertleşmesiyle caddeyle kaldırım arasında alçak bir bariyer oluşmuştu. Essex'in arka koltuğunda Vito ile Genco'nun arasında oturmakta olan Michael, sürekli Belediye Sarayı'na dair bir şeyler anlatıyordu.

"Abraham Lincoln ve Ulysses S. Grant'ın ebedi istirahat yerlerinin Belediye Sarayı olduğunu biliyor muydun, Papa," Michael.

"Ulysses Grant kim?" diye sordu Genco. Bir elini sancısı varmış gibi karnının üstüne koymuştu, öteki eliyle dizinin üstündeki fötr şapkasının kenarını tutuyordu.

"Amerika Birleşik Devletleri'nin on sekizinci başkanı," dedi Michael. "1869-1877. Lee, İç Savaş'ın sonunda Appomattox'da ona teslim oldu."

"Haaa," dedi Genco, oğlana Marslıymış gibi bakarak.

Vito elini Michael'in dizine koydu. "Geldik," dedi, pencereden Belediye Sarayı'nın parıldayan mermerini işaret ederek.

"Vay canına!" dedi Michael, "Şu basamaklara bak."

"Encümen Üyesi Fisher orada."

Richie adamı görünce Essex'i orta sütünün önünde kaldırıma yanaştırdı.

Michael'ın üstünde lacivert takım elbise, beyaz gömlek ve

kırmızı kravat vardı. Vito eğilip onun kravatını düzeltti, düğümünü biraz daha sıktı. "Bay Fisher seni gezdirdikten sonra yardımcılarından biri seni eve bırakacak," dedi.

Ceketinin cebinden bir para klipsi çıkardı ve bir beşlik çekip Michael'a uzattı. "Buna ihtiyacın olmayacak ama evden uzakta olduğunda her zaman yanında birkaç dolar bulundurmalısın. *Capisc*?"

"*Si*," dedi Michael. "Sağ ol, Papa."

Encümen üyesi Fisher, elleri cebinde ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Belediye Sarayı'nın basamaklarının önünde bekliyordu. Kahverengi ekose takımı, yüksek yakalı gömleği, sarı kravatı ve ceketinin yakasına taktığı karanfille çok şıktı. Güneşe rağmen hava soğuktu ama o paltosunu koluna asmıştı. Fötr şapkasının altından sarı saçları görünen orta yaşlı, tıknaz bir adamdı.

Michael paltosunu giydikten sonra babasının peşi sıra arabadan indi ve encümen üyesinin elini uzatarak onlara doğru geldiği kaldırıma yürüdü.

"Bu küçük oğlum, Michael," dedi Vito, adamın elini sıkıp selamlaştıktan sonra. Kolunu Michael'ın omzuna koydu. "Gösterdiğiniz nezaketten ötürü size minnet duyuyor, Bay Fisher."

Encümen üyesi ellerini omuzlarına koyup Michael'ı süzdükten sonra Vito'ya, "Gayet yakışıklı bir oğlunuz var, Bay Corleone," dedi. Sonra tekrar Michael'a döndü. "Baban bana devletin yapısına ilgi duyduğunu söyledi, doğru mu bu, delikanlı?"

"Evet, efendim."

Encümen üyesi güldü ve onun sırtını okşadı. "Ona iyi bakacağız," dedi Vito'ya. Bir an duraladı. "Şey, Vito... Sen ve ailen bu bahar için planladığımız büyük sivil sorumluluk yürüyüşüne katılmalısınız. Vali, bütün encümen üyeleri, New York'un önde gelen aileleri orada olacak..." Michael'e, "Böyle bir yürüyüşe katılmak istemez misin, delikanlı?" dedi.

"Tabii isterim!" diye cevap verdi Michael, babasına bakıp onaylamasını bekleyerek.

Vito elini onun ensesine koydu. "Öyle bir yürüyüşe katılmayı çok isteriz."

"Davetiyelerinizi size postalatacağım. Kızlarım bunu örgütlemek için arı gibi çalışıyor."

Michael, "Yürüyüşe herkes, bütün aile katılabilir mi?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi encümen üyesi. "Amaç bu zaten. Bu yıkıcı unsurlara, bu anarşistlere, iyi bir Amerikan kenti olduğumuzu ve hükümeti desteklediğimizi göstermek istiyoruz."

Vito encümen üyesinin söylediği bir şey onu eğlendirmiş gibi gülümsedi. "Benim gitmem gerek şimdi. Fischer'in elini sıktı, sonra Michael'a dönüp, "Akşam yemeğinde bize anlatırsın," dedi.

"Tabii, Papa," Vito yanlarından ayrılıp arabada Genco'nun yanına otururken, Michael ile Fisher de Belediye Sarayı'nın basamaklarını çıkmaya başladı.

Genco, "Çok yakışıklı bir çocuk olacak," dedi. "Takım elbise ona yakışıyor."

"Zeki," dedi Vito. Richie arabayı hareket ettirirken oğlunun Belediye Sarayı'nın basamaklarını çıkışını seyretti. Onlar gözden kaybolunca arkasına yaslanıp kravatını gevşetti. Genco'ya, "Frankie Pentangeli'den yeni bir haber var mı?" diye sordu.

"Yok." Genco parmaklarını yeleğinin altına sokup karnını kaşıdı. "Birileri Mariposa'nın kulüplerinden birini soymuş. Büyük para götürmüşler duyduğuma göre."

"Kim olduğunu bilmiyor muyuz?"

"Henüz kimse teşhis edilemedi. Parayla kumar oynamıyorlar, kadınlarla yemiyorlar. İrlandalılar muhtemelen."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Birinin İrlanda aksanı varmış. Ayrıca mantıklı. İtalyan olsalardı bilirdik."

"Viskiyi çalan çete mi sence?"

"Mariposa öyle düşünüyor." Genco kucağındaki fötr şapkayı çevirdi. Koltuğa vurup güldü, "Beğeniyorum o orospu çocuklarını. Joe'yu delirtiyorlar."

Vito camı biraz indirdi. "Ya Luca Brasi? Ondan haber var mı?"

"*Si.* Doktor beyninde hasar olduğunu söylüyor. Konuşabiliyor ama daha yavaş ve aptal gibi."

"Öyle mi?" dedi Richie önden. "Daha önce dâhi falan mıydı?"

"Aptal de değildi," diye mırıldandı Vito.

Genco, "Bir gorili öldürmeye yetecek kadar hap içmiş," dedi.

"Onu öldürmeye yetmedi ama."

"Doktor zamanla daha da kötüleyeceğini düşünüyor. Kullandığı sözcüğü unuttum. "Şey... 'De' diye başlayan bir şey."

"Demans," dedi Vito.

"Doğru."

Vito, "Ne kadar kötüleyebileceğini söyledi mi?" diye sordu.

"Beyin bu. Beyin söz konusu olduğunda kesin bir şey söylemek mümkün değilmiş."

"Fakat şimdi ağır olmakla birlikte hâlâ konuşup yürüyebiliyor, öyle mi?"

"Bana söylenen bu. Biraz aptal gibi konuşuyormuş."

"İş yaptığımız insanların yarısı öyle," dedi Richie.

Vito arabanın tavanına bakıp ensesine kaşıdı. Düşünceler arasında kaybolmuş gibiydi. "Avukatlarımız Brasi'nin davasıyla ilgili olarak ne diyor?"

Genco soru canını sıkmış gibi iç çekti. "Kazanda bebeğin kemiklerini buldular."

Bebeğin kemiklerinden söz edilince Vito elini karnının üstüne koyup uzaklara baktı. Devam etmeden önce derin bir soluk aldı. "Kızın bebeği ölmeden önce kazana attığını ve ardından intihar etti-

ğini söyleyebilirler."

"Polisi Luca'nın adamı çağırmış," dedi Genco, sesini yükselterek. "Luigi Battaglia. Adamın bebekliğinden beri Luca Brasi'nin yanında olduğu söyleniyor. Luca'nın herkese bebeği kalorifer kazanına atacağını söyledikten sonra Filemona ile bebeği bodruma sürüklediğine ve kadının bodrumdan çıktığında isteri krizi geçirmekte olduğuna dair tanıklık etmeye hazır. Neden zaman yitiriyoruz bu orospu çocuğuyla! *Che Cazzo!* Onu biz öldürmeliyiz!"

Vito elini Genco'nun dizine koydu ve dostu sakinleşinceye kadar orada tuttu. Kentin gürültüsü arabanın içindeki sessizliğe kıyasla artınca Vito penceresini kaldırdı. "Luigi Battaglia'yı bulabilir miyiz?"

Genco bunu bilmediğini gösterir biçimde omuz silkti.

"Bul onu," dedi Vito. "İkna edilebilecek biri olduğuna inanıyorum. Ya Filemona?"

"Polise hiçbir şey anlatmıyor." Genco başım öte tarafa çevirip pencereden kaldırımdaki kalabalığa bakmaya koyuldu. "Korkudan ödü patlıyor." Sonra kendini toparlayıp *consiglieri* rolüne dönmüş gibi Vito'ya baktı.

"Belki Filomena ve ailesinin İtalya'ya dönme vakti gelmiştir," dedi Vito.

"Vito... Kararlarını sorgulamadığımı bilirsin..." Genco koltuğunda onun gözlerinin içine bakacak şekilde yer değiştirdi. "O hayvan için neden bu kadar kafa yoruyorsun? İblisin teki olduğunu söylüyorlar ve haklılar. Cehennemde yanmalı, Vito! Annesi yaptığı şeyi öğrendiğinde canına kıydı. Anne ve oğul. *İntihar.* Bu öyle bir aile ki..." Genco elini aradığı sözcük içindeymiş ve çekip almaya çalıyormuş gibi alnına götürdü. "*Malato,*" dedi sonunda.

Vito fısıltıyla ama sözcükleri dillendirmek zorunda bırakılmaktan rahatsızlık duymuş gibi biraz da öfkeyle, "Yapmamız gerekeni yaparız, Genco ve sen de bunu bilirsin," dedi.

"Fakat Luca Brasi... Değer mi? Sırf Mariposa'yı korkutuyor diye mi? Doğrusunu istersen, beni de korkutuyor. Adamdan tiksini-

yorum. Bir canavar o. Cehennemde çürümeyi hak ediyor."

Vito yüzünü ona yaklaştırıp öndeki Richie Gatto'nun duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Haklısın, Genco," dedi, "Fakat Luca Brasi gibi en güçlülerin bile ondan korkmasına yol açacak kadar kötü üne sahip biri denetlenebilirse güçlü bir silaha dönüşebilir." Genco'nun bileğini tuttu. "Mariposa'yı alt etmek, ancak güçlü silahlarla mümkün olacak."

Genco aniden sancı girmiş gibi iki eliyle midesini tuttu. "Hazımsızlık," dedi ve o tek sözcük dünyanın bütün yükünü içeriyormuşçasına iç çekti. "Ve sen Luca'yı denetleyebileceğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Bakacağız." Vito tekrar yerine kaydı. "Luigi'yi bul. Filomena'yı da bana gönder." Sonra aklına gelmiş gibi, "Fischer'e bu ay ekstra bir şeyler ver," dedi.

Camı tekrar indirdi ve ceketinin cebinden bir puro çıkardı. Dışarıda kent telaşlıydı ve Hester Caddesi'ndeki Genco zeytinyağı fabrikasındaki bürosuna yaklaşırlarken kaldırımda yürüyen, dükkan ve binaların önlerinde durmuş konuşan insanlardan bazılarını tanıdı. Nazorine'nin fırınına yaklaştıklarında Richie'ye kenara çekmesini söyledi.

"Biraz *Sfogliatelle* alalım, Genco," dedi arabadan inerken.

Genco elini midesine kokyup bir an kararsız kaldı, sonra omuz silkti. "*Sfogliatelle*."

15

Cork şapkasını parmağının ucunda çevirdi, sonra olanaksız bir açıyla dengeledi. Sonny, Sandra ve Sandra'nın on iki yaşındaki kuzeni Lucille'i eğlendirmek için elinden geleni yapıyordu. Lucille görür görmez ona vurulmuştu ve duyguları frenleyemediği kıkırtıların ardından elini ağzına götürüp göz kırparak belli ediyordu.

Sandra'nın anneannesinin evinden yarım blok ötedeki *Nicola'nın Şekerleme ve Meşrubat Dükkanı*'nın Arthur Bulvarı'na bakan vitrinin önündeki locada oturmuşlardı. Meşrubatlarını içerek Cork'un gösterisini seyrederken Bayan Columbo'nun pencereden Sandra'nın bir kartalı utandıracak derecede keskin olduğunu iddia ettiği gözlerle onları izlediğini biliyorlardı.

"Bu o mu?" diye sordu Cork. Masanın üzerinden pencereye eğilip Sandra'nın evine doğru el salladı.

Lucielle kıkırdayıp eliyle ağzını örttü ve Sonny gülerek Cork'u yerine itti. Sonny ile Sandra locanın bir yanında oturuyorlardı, Cork ile Lucille ise onların karşısında. Sonny masanın altından Sondra'nın elini tutmuş, parmaklarını parmaklarına kenetlemişti.

"Kes artık zırvalığı," dedi Sonny arkadaşına. "Kızın başını belaya sokacaksın."

"Neden?" Cork'un yüzünde abartılı bir hayret ifadesi belirmişti. "Ben terbiyeli bir çocuk gibi nineye el salladım sadece."

Cork ile Sonny'nin onu ve Lucille'i binanın önünden alıp Nicola'nın yerine götürdüğünden beri suskun kalan Sandra çantasını açtı, gümüş saatine baktıktan sonra alçak sesle, "Gitmemiz gerek, Sonny," dedi. "Anneanneme çamaşırı yıkamasına yardım edeceğime söz verdim."

"Offf!" diye sızlandı Lucille. "Bu kadar çabuk mu döneceğiz?"

Sonny o anda kapıdan giren Johnny Fontane ile Nino Valenti'ye. "Hey, buraya gelin!" diye seslendi.

Johnny ile Nino yakışıklı çocuklardı ve Cork ile Sonny'den birkaç yaş büyüktü. Johnny kaslı bir yapıya sahip olan Nino'ya kıyasla daha zayıf ve havai idi. Lucille masanın altında ellerini kavuşturup onlara gülümsedi.

"Sandra ve küçük Lucille ile tanıştırmak istiyorum sizi," dedi Sonny masaya geldiklerinde.

'*Küçük*' sözcüğünü duyunca Sonny'ye berbat bir bakış gönderdi Lucille.

"Tanıştığımıza memnun olduk," dedi Johnny. Sonra neredeyse Sonny ve ailesi kadar uzun zamandır tanıdığı Cork'a öfkeyle bakarak, "Bu herif de kim?" diye sordu.

Cork omzuyla Nino'yu itti. Onların düşman olmadığını anlayan kızlar rahatlayıp güldü.

"Sen Sonny gibi bir yarım porsiyonla takılamayacak kadar güzelsin Sandra," dedi Johnny.

Sonny güldü. "Falan filan! Boş laflar!"

"Johny'ye kulak asma,"diye araya girdi Nino. "Kendini Rudy Valentino sanıyor. Ben de fazla sıska olduğunu söyleyip duruyorum ona." Johnny'yi dürttü ve o da eline vurarak uzaklaştırdı.

"Sandra'yı bizi *Breslin*'de izlemeye getirmelisin, Sonny," dedi Johnny. "Şık bir kulüp. Memnun kalırsınız."

"Duvarda bir delikten farksız," dedi Nino, "Ama bize gerçek parayla ödeme yapacaklar."

Johnny onu omzundan itti. "Ona kulak asma. Budalanın teki ama iyi mandolin çalıyor."

"Bu herif şarkıya başlayıp her şeyin içine etmediğinde," dedi Nino, kolunu Johnny'nin omzuna dolayarak.

"*Breslin*'i biliyorum," dedi Cork, "Broadway'de 29. Sokak civarında bir otel."

"Barda çalıyoruz," dedi Nino.

"Kulüpte!" Johnny sinirlenmiş numarası yaptı. "Bu herifin söylediği hiçbir şeye kulak asmayın."

Sandra masanın altında Sonny'nin elini sıktı. "Gitsek oraya. Ama anneannemi kızdırmak istemiyorum."

"Pekala, hırbolar..." Sonny locadan çıktı ve Johnny'yi boyunduruğa aldı. "Babam senin vaftiz baban olduğuna göre ben neyin oluyorum? Vaftiz kardeşin mi?"

"Delinin teki oluyorsun," dedi Johnny boyunduruktan kurtularak.

Kendine içecek almak için kalkan Nino, "Babana söyle, belki bizi *Breslin*'de dinlemeye gelmek ister," dedi. "Pasta primavera'sı iyi."

"Babam restoranlara ancak iş için gider," diye cevap verdi Sonny. "Onun haricinde evinde yemeyi yeğler."

Cork kalktı ve kapıya yürürken "Hadi, Sonny," dedi, "Gitmemiz gerek."

Caddeye çıktıklarında Sonny ile Sandra sessizce yan yana yürürken Cork da küçük Lucille ile flört ediyordu ve kızın mutluluğuna diyecek yoktu. İnsanlar dondurucu soğuktan kaçmak için kaldırımda hızla yürüyordu. Çatılardan ve binaların yangın merdivenlerden ölümcül olabilecek buz mızrakları sarkıyordu. Sonny çıplak ellerini paltosunun cebine sokmuştu ve yürürken Sandra'ya kolu koluna değecek kadar yakın duruyordu.

"Anneannenin benimle yemeğe çıkmama izin vermesi için ne yapabilirim?" diye sordu Sandra'nın oturduğu binaya yaklaştıklarında.

"Üzgünüm ama öyle bir şeye izin vermez," dedi Sandra. Sonny'ye öpüşmek için başını kaldıracakmış gibi iyice yaklaştı, sonra Lucille'i elinden tutup binanın önündeki basamaklarına doğru çekti.

Kızlar el sallayıp veda etti ve binanın kırmızı tuğladan duvarları onları yuttu.

"Çok güzel kız," dedi Cork arabaya doğru yürürken. "Ne diyorsun? Evlenecek misin onunla?"

Sonny başını düşünceli bir tavırla salladı. "Ailemi çok mutlu eder bu." Ürpererek yakasını kaldırıp şapkasını öne düşürdü. "Tanrım! Hava acayip soğuk, değil mi?"

"Metal sutyen içinde kalmış cadı memesi kadar."

"Bize gelmek ister misin? Annem sevinir seni gördüğüne."

"Hayır. Yıllar oldu size gelmeyeli. Ama sen Eileen ile Caitlin'i ziyarete etmelisin. Çocuk seni sorup duruyor."

"Eileen fırınla meşguldür şimdi," dedi Sonny.

"Bana yine kızgın. Oraya gitmeye korkuyorum."

"Neden? Ne yaptın?"

Cork içini çekip kollarını gövdesine doladı; soğuk onun da içine işlemişti. "Gazetede soyguna dair bir haber okudu. Adamlardan birinin İrlanda aksanıyla konuştuğu yazıyordu. Aynı gün onlara para götürdüm. Yüzüme fırlatıp bağırmaya başladı. Off, be! Kendini bir gün kaldırımda ölü bulunacağıma inandırmış"

"Ona bir şey söylemedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Cork. "Senin kahrolası bir hırsız olduğunu bildiğinden eminim ama ayrıntıları öğrenmeyecek."

Cork, Nash marka arabasını 189. Sokak'ta yangın musluğunun önüne ön sağ tekeri kaldırımın üstünde kalacak şekilde park etmişti.

Sonny yangın musluğunu işaret ederek, "Yasalara hiç mi saygın yok?" dedi.

"Bak, Sonny..." dedi Cork, espriyi geçiştirerek. "Bir süre önce bana söylediğini şey kafama takıldı, çünkü haklıydım. Vites büyütmemiz gerekiyor."

"Ne diyorsun be?" Sonny arabaya binip kapıyı kapattı. Buzdolabına girmekten farksızdı. "*V'fancul!* Kaloriferi aç!"

Cork arabayı boşa alıp çalıştırdı. "Yaptığımız paradan hoşnut olmadığımı söylemiyorum," dedi hararet göstergesine bakarak, "Ama baban gibi adamların yaptığı paranın yanında lafı bile edilmez kazancımızın."

"Babam doğduğundan beri geliştirdiği bir örgütün başında. Böyle bir kıyaslama yapmak doğru değil." Sonny arkadaşına lafı nereye getirmek istediğini sorar gibi baktı.

"Elbette öyle," dedi Cork. "Söylemek istediğim şu ki -seninde dediğin gibi- ona gidip örgütünün bir parçası olmak istediğini söylersen belki bizi de yanına alır."

"Tanrım!" dedi Sonny. "Babama ne yaptığımızı söylersem öldüreceği ilk kişi ben olurum herhalde, Cork!"

"Haklı olabilirsin," diye söylendi Cork, kaloriferi çalıştırırken. Sonny'yi omzundan iteledi. "Senin otomobil kralı olmanı istiyor. Sonny Corleone! Sanayi devi!"

"Evet ama bu hafta iki gün işe gitmedim."

"Tasalanma," dedi Cork, arabayı vitese takıp sürerek. "Leo seni asla kovmaz."

Sonny gülümsedi. "Hayır. Ben de kovacağım sanmıyorum."

Mırıltılar çıkaran makinedeki film makarası, loş otel odasının duvarına uzun siyah saçlı bir kızın yüzü görünmeyen bir adama oral seks yaptığı siyah beyaz görüntüsünü yansıtıyordu. Filmdeki adam bacaklarını açmış, ellerini kalçalarına koymuştu. Başı kadrajın dışında kalsa da kaslı ve gergin teninden genç olduğu anlaşılıyordu.

Chez Hollywood'un fotomodel kızlarından biri film makinesinin yanındaki kanepede Giuseppe'nin kucağına oturmuştu. Giuseppe bir eliyle kızın göğüslerini okşarken ötekinde kalın bir puro tutuyor, duman film makinesinin ışığına doğru sürükleniyordu.

Giuseppe ile fotomodel kızın yanında Phillip Tattaglia vardı. Elini sağındaki kadının külotunun içine sokmuştu ve dizlerinin ara-

sında başını kucağına gömmüş halde ikinci bir kadın vardı. Kapının yanında oturan platin sarısı saçlı güzel kızla tetikçilere özgü çizgili takım elbise giymiş iki tip dışında hepsi iç çamaşırıylaydı. Âleme katılmayan şarkıcı Giuseppe tarafından getirmişti ve şimdi onun karşısındaki koltukta bütünüyle giyinik, gergin ve huzursuz karşısındaki koltukta oturuyordu. Siyah gözleri yerinden fırlayıp kaçmayı düşünüyormuş gibi sık sık kapıya gidiyordu.

"Şunu izle!" dedi Tattaglia porno filmin sonuna doğru. "Her yerine patlattı!" Giuseppe'nin omzuna bir tokat attı ve "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu başını kucağına gömmüş olan kıza. Onu itip toparlandıktan sonra kolunun altındaki kıza aynı soruyu sordu. "Ya sen ne düşünüyorsun? Kız iyi mi?"

"Ben bir şey diyemem," dedi kız dumanlı bir sesle. "Oradaki çocuklardan birine sorman gerekir bence."

Giuseppe buna gülüp onun yanağını çimdikledi. "Zeki bir şey bu," dedi Tattaglia'ya.

Perdede görüntüye iki erkek daha girdi ve yüzü birden temiz ve makyajlı bir hal alan kızı soymaya koyuldu.

"Bu tür filmler büyük iş yapacak, Joe," dedi Tattaglia. Onları bedavaya çekip iyi bir para karşılığında bütün Rotary Dernekleri'ne satabilirim."

"O hödükler bu tür şeylere ilgi duyar mı sence?" diye sordu Mariposa gözlerini perdeden, eli fotomodel kızın sutyeninin içinden ayırmadan.

"İnsanlar bu tür şeyleri ezelden beri satın alıyor. Normal film satarak zaten iyi para kazanıyoruz. Bunlar çok büyük iş yapacak diyorum sana, Joe."

"Ben nerede devreye giriyorum?"

"Finansman. Dağıtım. O tür şeyler."

Giuseppe purosunu tüttürüp teklifi düşünürken kapı çalındı ve iki tetikçi aynı anda ayağa fırladı.

"Açın," dedi Giuseppe ve kızı kucağından itti.

Adamlardan biri kapıyı önce hafifçe araladı, sonra ardına kadar açtı. Parlak bir ışık demeti odanın loşluğunu yararken Emilio Barzini elinde şapkasıyla içeriye girdi.

Joe, "Kapat şu kapıyı," diye hırlayınca kapı çabucak örtüldü.

Emilio karanlık odanın içine doğru birkaç adım attı, porno filme göz ucuyla baktıktan kanepeye döndü. "Beni mi görmek istedin, Joe?"

Giuseppe pantolonunu çekip kemerini bağladı. Sehpanın üstündeki kristal küllükte purosunu söndürdükten sonra, "Birazdan döneceğim," dedi ve kanepenin etrafını dolanıp bitişik odanın aralık kapısına doğru yürüdü.

Emilio da film makinesinin titrek ışığına karşı elini gözlerine siper ederek onun arkasından odaya gitti.

Giuseppe kapıyı kapatmadan önce odanın ışıklarını yaktı. Emilio, üstünde taze kesilmiş çiçeklerin parlak renkleriyle bezeli vazolar olan maun komodinlerin arasındaki devasa yatağa baktı. Yatağın karşısında bir tuvalet masası, açısı ayarlanabilen ayna ve çiçekli kumaşla kaplanmış büyük bir puf vardı. Giuseppe pufu ayağıyla çekip oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Kaslı kollarını vurgulayan bir fanila giymişti. Kırlaşmış saçlarına ve yüzündeki kırışıklıklara rağmen genç görünüyordu.

Zoraki olduğu anlaşılan bir sükûnetle, "Bak, Emilio..." diye söze girdi. "Bu son soygunda altmış bin dolardan fazla zararımız oldu." Hayret eder gibi ellerini iki yana açtı. "Ve biz bu orospu çocuklarının kim olduklarını hâlâ bilmiyoruz! Beni soyuyorlar, aylarca ortalıktan kayboluyorlar, sonra beni yine soyuyorlar. *Basta*! Yeter. Bu herifleri istiyorum. Ölü!"

Emilio şapkasını şifonyerin üstüne fırlatıp yatağın kenarına ilişti. "İrlandalılar olduğunu sanıyoruz, Joe. Herkese baskı yapıyoruz."

"İrlandalılar bir şey bilmiyor mu?" diye sordu Giuseppe. "Kimse bir şey bilmiyor mu?"

"Joe..."

"Ne var be!" diye bağırdı Giuseppe. "Kimse bir sikim bilmiyor!" '*Bilmiyor*' sözcüğünü tuvalet masasını duvara çarparak vurguladı. Ayna kırıldı, kırıkları halıya saçıldı.

"Corleone ailesi değil," dedi Emilio, tane tane. "Tessio da değil. Onları izledik. Ayrıca soyguncular dan biri İrlanda aksanıyla konuşuyor."

"Sikimde değil bu saçmalık artık!" Tutup tuvalet masasını doğrulttu. Emilio'ya aynanın kırılmasından o sorumluymuş gibi bakarak, "Şu pisliğe bak," dedi ve halıdaki cam kırıklarını işaret etti. "Seni çağırdım çünkü vermek istediğim bir iş var. Şu amına koduğumun zeytinyağı satıcısıyla, şu havalı konuşan rüzgar çuvalıyla görüş ve başımı ağrıtan her kimse bulmasını, aksi takdirde onu sorumlu tutacağımı söyle. Anladın mı? O orospu çocuğunun bana büyüklük taslamasından usandım." Eğilip yerden bir ayna parçası aldı ve beyaz saçlarına, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklara baktı. "Vito Corleone'ye bugünden başlayarak, şu andan itibaren o orospu çocuklarının benden çalacağı her kuruşu bana borçlanacağını söyle. Anladın mı, Emilio? Ya buna bir son verir ya da bedelini öder. Ona bu meseleyi halletmesini güzellikle söyledim ve bana büyüklük taslad ı. Şimdi bu şekilde olacak. Öyle ya da böyle bu işi halledecek, yoksa karışmam. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Emilio şifonyerin üstünden şapkasını aldı. "Patron sensin, Giuseppe. Yapmamı istediğin buysa hemen gidiyorum."

"Doğru," dedi Giuseppe. "Patron benim. Sen mesajımı ilet sadece."

Emilio şapkasını giyip kapıya doğru yürüdü.

"Hey!" diye seslendi Giuseppe, biraz gevşeyerek. "Koşmana gerek yok. Dışarıdaki kanaryayı istiyor musun? Usandım ondan. Kıçına süpürge kaçmış gibi davranıyor."

"Ben gidip şu işi halledeyim," dedi Emilio. Giuseppe'yi elini şapkasına götürerek selamladıktan sonra odadan çıktı.

Giuseppe yerdeki ayna parçalarına somurtarak baktı ve yansımasını kendine baktığını gördü. Kırık, bulmacayı andıran o görün-

tüye baktı; bir şey kafasını karıştırıyor ama adını tam olarak koyamıyordu.

Işığı söndürüp karanlıkta odada diğerlerine katıldı. Perdedeki uzun saçlı kız şimdi üç erkekle girmişti yatağa. Giuseppe bir süre ayakta filmi izledi. Elleri kucağında kasılmış bir vaziyette oturmakta olan şarkıcı kıza göz attıktan sonra kanepeye oturup Tattaglia ile kızlara katıldı.

16

Vito, Manhattan Adliye Sarayı'nı Tombs Cezaevi'ne bağlayan yaya köprüsünü geçti. Franklin Caddesi'ne bakan yüksek pencerelerin altındaki kaldırımlar ağır paltolar giymiş New Yorklularla doluydu.

Vito çoğunun ya adliyede işi olduğunu ya da Tombs'da yatmakta olan arkadaşlarını ya da akrabalarını ziyarete geldiklerini tahmin etti. Vito'nun bir cezaevinin içini görmüşlüğü yoktu, mahkemede de yargılanmamıştı hiç ama her zaman ikisinin de başına gelebileceğinin idraki içinde olmuştu.

Adliye Sarayı'nın yüksek tavanlı hollerini kat ederken polislerle, avukatlarla, çizgili takımı elbiseleri ve gösterişli deri evrak çantalarıyla koşuşturan kodamanlarla göz göze gelmişti. Fakat onun izlediği ve kendisine cömert bir ücret ödenmiş olan polis gözlerini yerden hiç ayırmıyordu. Adam kendisini büyük bir mahkeme salonunun kanatlı kapısının önünden geçirirken Vito, cilalı ahşap tahtında oturan siyah cübbeli yargıca göz atmıştı.

Mahkeme salonu Vito'ya kiliseyi, yargıç da rahibi hatırlatmıştı. Adamı gördüğünde içinde küçük bir öfke, hatta bunun da ötesinde nefrete yakın bir şey hissetmişti; dünyadaki bütün acımasızlığın ve insaniyetsizliğin, kadınların ve çocukların Sicilya'dan Manhattan'a varıncaya dek her yerde öldürülmesinin sorumlusu o yargıçtı sanki. Vito bu öfke dalgasına, mahkeme salonunun kanatlı kapısını tekmeleyip yargıcı koltuğundan çekip alma arzusuna neden kapıldığını izah edemezdi. Duruşma salonunun önünden geçip yaya köprüsüne açılan iki büyük kapıya doğru yürürken birkaç saniye duraladığında, onu izlemekte olan biri sadece gözlerini yavaşça kapatıp açtığını farkedebilirdi.

Vito'nun takip ettiği polis, adliye binasından çıkıp cezaevine doğru yürümeye başlayınca gevşedi. Üniformasını düzeltti, mavi kepini çıkardı ve önündeki rozeti parlattıktan sonra tekrar giydi. Yaptığı bir dizi jest Vito'ya ölümden kıl payı kurtulduktan sonra işine gitmeden önce kendini toparlamaya çalışan birini hatırlatmıştı.

"Hava soğuk bugün," dedi polis, caddeyi işaret ederek.

"Sıfırın altında," diye cevap verdi Vito, devamının gelmeyeceğini umarak.

Fırtınanın üzerinden günler geçmiş olmasına rağmen caddeler buza dönüşmüş isli kar tümseklerinden geçilmiyordu. Franklin Bulvarı'nın köşesinde genç bir kadın başını öne eğmiş, yüzünü eldivenli ellerinin arasına almış halde duruyordu. Vito köprüye ayak basar basmaz fark etti onu. Yürürken sıralı pencerelerde kaybolup tekrar belirişini baktı. Son pencereyi geçerken kadın hâlâ orada hareketsiz bekliyordu ve yüzü hâlâ ellerinin arasındaydı. Vito köprüden çıkıp cezaevine geçtiğinde onu göremez oldu.

"Bodrumda tutuyoruz," dedi polis iki yanında kapalı kapıların bulunduğu uzun koridora girdiklerinde. "Hastane koğuşundan buraya getirdik."

Vito karşılık vermeye zahmet etmedi. Koridorun sonunda bir yerden birinin öfkeli bağırışları geldi.

"Adım Walter," dedi polis, birden kendini tanıştırmaya karar vererek. Merdivene açılan kapıyı omuzladı. "Size en fazla yarım saat tanıyabiliriz."

"Fazlasına ihtiyacım olmayacak."

"Bilmenizi isterim ki..." dedi polis, Vito'yu dikkatlice süzerek. gözlerini Vito'nun ceketinin ve koluna astığı paltosunun kıvrımlarında gezdirerek, "Bilmenizi isterim ki bizim nezaretimizde olduğu sürece başına hiçbir şey gelemez."

Walter, Vito ile aynı boyda ama ondan birkaç yaş genç ve birkaç kilo ağırdı. Göbeği üniformasının pirinçten düğmelerini zorluyor, kalçaları pantolonunun mavi kumaşını geriyordu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu Vito.

Polis başını salladı ve onu merdivenden çok kötü kokan penceresiz bir koridora indirdi.

Vito kokuyu biraz engellemek için şapkasıyla yüzünü örttü. "Nedir bu?"

"Birinin dövülmesi gerekiyorsa buraya getiririz," dedi Walter. Etrafına bakınıp kokunun yerini tespit etmeye çalıştı. "Birisi öğle yemeğini kusmuş olmalı."

Sasha koridorun sonunda sırtını yeşil kapıya dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde bekliyordu. Vito yaklaşınca kapıyı açıp kenara çekildi. "Yarım saat," dedi. "Walt söyledi mi?"

Vito açık kapıdan hastane sedyesinin üstünde oturan olan Luca'yı gördü. O kadar farklı görünüyordu ki bir an için yanlış adamı getirdiklerini düşündü. Yüzünün sağ tarafı aşağıya çekilmiş gibi iki santim kadar sarkmıştı. Dudakları şişti ve burnundan soluk alıyordu. Luca donuk gözlerini kısıp kapıya baktı. Kime baktığını idrak etmekte zorlanıyordu.

Vito'nun koridorda duraladığını gören Sahsa, "Olduğundan daha kötü görünüyor aslında," dedi.

"Bizi biraz yalnız bırakın." Vito elini koridora salladı. "Köşede bekleyebilirsin."

Sasha kararsız kalıp Walter'a baktı.

"Sorun değil, Bay Corleone," dedi Walter, ortağının üzerinden uzanıp kapıyı çekerek.

"Luca..." dedi Vito, yalnız kaldıklarında. Sesi o kadar üzüntülü ve kasvetliydi ki kendi de şaşırdı. Oda dezenfektan kokuyordu; sedyeyle birkaç iskemlenin dışında boştu. Pencere yoktu ve tek ışık tavanda vızıldayan flüoresan lambadan geliyordu. Vito iskemlelerden birini alıp sedyenin yanına çekti.

"Ne işin var burada, Vito?" diye sordu Luca. Üstünde kısa kollu bir gömlek ve eteği dizlerine kadar bile inmeyen bir hasta önlüğü vardı. Duraladı. O birkaç sözcük bile yutkunması ya da gırtlağındaki

bir şeyden kurtulmasını gerektirmişti sanki. Her sözcüğü vurgulamaya çalışarak, anlaşılır biçimde konuşuyordu.

Vito ilk kez eski Luca'dan bir parça görür gibi oldu; hasarlı yüzün ve donuk gözlerin gerisinde pusuya yatmıştı sanki. "Nasılsın?" diye sordu.

Luca duraladıktan sonra, "Nasıl görünüyorum?" dedi. Yüzünde gülümseme çabası olarak nitelendirilebilecek bir ifade belirmişti.

Vito soruyla diğer soru arasındaki anlık gecikmeyi fark ettiğinden yavaş konuşarak ona söylenenleri idrak etmesi için zaman tanıdı. "İyi göründüğünü söyleyemeyeceğim."

Luca sedyeden aşağıya kayıp bir iskemle almak için odanın karşı tarafına yürüdü. Önlüğün altında çıplaktı ve üzerine belinden bağlayamayacağı kadar küçük geldiği için kapanmıyordu. Bir iskemle alıp Vito ile yüz yüze konuşmak için tam karşısına koydu. "Neyi düşünüp duruyorum biliyor musun?" dedi otururken. Sözcükler ağzından bir sonrakini hatırlamaya çalışır gibi duraklamalarla çıkıyordu ama anlamı netti. Vito başını sallayınca, "Willie O'Rourke'u," dedi.

"Neden?"

"Nefret ediyorum ondan. Ölmesini istiyorum." Birkaç saniye sonra Vito'nun kahkaha olarak yorumladığı bir ses çıkardı.

"Sana yardım edebilirim, Luca," dedi Vito. "Seni bu çukurdan çıkarabilirim."

Bu kez net bir gülümsemeyle baktı ona Luca. "Sen Tanrı mısın?"

"Tanrı değilim." Vito şapkasını kucağından alıp baktık, sonra tekrar paltosunun üstüne koydu. "Dinle beni, Luca. Bana güvenmeni istiyorum. Her şeyi biliyorum. Nelerden geçtiğini biliyorum..."

"Ne? Ne biliyorsun, Vito?" Luca iskemlesinde öne eğildi. Bu hareketi küçük bir tehdit içeriyordu. "Babamı öldürdüğümü biliyorsun, bu yüzden de her şeyi bildiğini sanıyorsun. Ama aslında hiçbir şeyden haberin yok."

"Var," dedi Vito. "Anneni biliyorum. Komşunu biliyorum. Şu öğretmen Lowry'yi."

Luca arkasına yaslanıp ellerini dizlerine koydu.

"Polis senin yaptığını biliyordu ama delilleri yoktu."

"Neyi yaptığımı?"

"Bulmacanın parçalarını bir araya getirmek pek zor değil. Neden baban -bir Sicilyalı!- kendi bebeğini anasının rahmini keserek çıkartmaya kalkışsın? Asla yapmaz öyle bir şey. Ve sen hastaneden çıkar çıkmaz neden Lowry'yi çatıdan aşağı itesin? Bu bir trajedi, Luca. Muamma değil. Babanı anneni kurtarmak için öldürdün, sonra da onu boynuzlayan adamı hallettin. Bana sorarsan onurlu davrandın."

Vito sustuktan sonra bile Luca onu dinliyordu sanki. Omuzları çöktü ve odanın soğuk olmasına rağmen eliyle alnının terini siliyormuş gibi bir hareket yaptı. "Başka kim biliyor bütün bunları?" diye sordu.

"Rhode Island polisi. Cinayeti çözdüler ama ellerinde yeterli kanıt yoktu. Umursamadılar da. Unuttular seni."

"Rhode Island polisinin ne bildiğini nereden öğrendin?"

Vito omuz silkti.

"Ya senin örgütün... Kimler biliyor?"

Koridor sessizdi. Vito polislerin yakında olup olmadığını kestiremiyordu. "Benden başka bilen yok," dedi.

Luca kapıya baktı, sonra tekrar Vito'ya döndü. "Kimsenin annemin günahını bilmesini istemiyorum."

"Kimse bilmeyecek," dedi Vito. "Benim sözüme her zaman güvenilir ve sana söz veriyorum."

"Güvenmeyi sevmem..."

"Bazen birine güvenmek zorunda kalırsın."

Luca gözlerini onunkilere dikti. Vito kendisine başka birinin,

Luca'nın içindeki bir yabancının bakmakta olduğu duygusuna kapıldı. "Şimdi de bana güven," dedi. "Sana seni bu çukurdan kurtarabileceğimi söylüyorsam buna inan." Ona doğru eğildi. "Isturabı bilirim. Babam ve kardeşim öldürüldü. Adamın tekinin annemi çifteyle samandan yapılmış bir korkuluk gibi dağıttığına tanık oldum. Canımdan çok sevdiğim annemi, Luca! Doğru zaman gelince, büyüdüğümde kasabama döndüm ve o adamı öldürdüm."

Luca, "Ben de babamı ve annemi öldüren adamı öldürmeye çalıştım," dedi. Parmaklarını gözlerinin üstüne koyup yavaşça ovdu. Karanlığa doğru, "Neden bana yardım etmek istiyorsun?" diye sordu.

"Benim için çalışmanı istiyorum. Ben yapı olarak şiddete meyilli bir adam değilim. Fakat senin dünyanda yaşıyorum ve ikimiz de bu dünyanın kötülüklerle dolu olduğunu biliyoruz. Kötülüğü ayağının altına alıp acımasızca, vahşice ezecek bir adama ihtiyacım var. Senin gibi herkesin korktuğu birinin bana büyük yararı olabilir."

"Senin için çalışmamı mı istiyorsun?"

"Ben sana bakarım. Adamlarına da bakarım. Aleyhindeki suçlamaların düşmesini sağlarım."

"Tanıklar ne olacak?" diye sordu Luca. "Luigi Battaglia ne olacak?"

"İfadesini geri çekip ortadan kaybolacak. Ebe kadın benim himayemde zaten. Ailesiyle birlikte Sicilya'ya dönecek. Bütün bu olanlar geride kalacak, Luca."

"Ve bunun için bütün yapmam gereken senin askerin olmak, öyle mi?" Luca merakla baktı Vito'ya. Neden öyle bir teklifte bulunduğunu gerçekten kavrayamamış gibiydi. "Şeytanın ta kendisi olduğumu bilmiyor musun?" dedi "Anneler öldürdüm, babalar öldürdüm, bebekler öldürdüm. Öz babamı öldürdüm, öz oğlumu öldürdüm. Şeytanla kim ilişki kurmak ister ki? Clemenza ister mi? Tessio ister mi?"

"Clemenza ile Tessio ben ne dersem onu yapar. Ama benim bir askere daha ihtiyacım yok. Kilit konumlarda adamlarım, askerlerim var, Luca."

"Öyleyse benden ne istiyorsun?"

"Askerden çok daha önemli biri olmanı istiyorum. Şeytanlık yapmaya devam etmeni istiyorum. Ama artık benim için yapacaksın."

Luca ifadesiz bir yüzle Vito'ya baktıktan sonra başını çevirdi. Sonra nihayet anladı ve başını salladı. "Senin hesabına çalışmadan önce bitirmem gereken bir iş var. Will O'Rourke'u öldürmem gerek."

"O şimdilik bekleyebilir."

Luca başını salladı. "Hiç aklımdan çıkmıyor. Ölmesini istiyorum."

Vito içini çekti. "O iş dışında sadece benim emrimde çalışacaksın."

"Tamam. Evet."

"Son bir şey daha," dedi Vito. "Seninle Tom Hagen arasındaki mesele bitti. Unutuldu."

Luca boş duvara incelermiş gibi baktı, sonra Vito'ya dönüp başını salladı.

İkisi de sustu; iş sonuca bağlanmıştı.

Vito yine de karşısındaki adama bakarken, mahvolmuş yüzünü ve donuk gözlerini seyrederken duygulanmadan yapamadı. Kendi içine çökmüştü sanki; düşmüş, o iri cüssesinin içine gömülmüş, mağarada kaybolmuş çocuk misali kendi içine hapsolmuştu.

Vito onun eline uzanarak kendini şaşırttı. Önce hafifçe dokundu, sonra iki eliyle kavradı. Konuşmak, Luca'ya insanın bazen bazı şeyleri zihninden silmesi gerektiğini söylemek istiyordu. Bazen insanın başına Tanrı'nın bile bağışlamayacağı şeyler gelirdi ki o zaman da yapılacak tek şey onları düşünmemekti.

Ama ağzından tek sözcük bile çıkmadı. Luca'nın elini kavrayıp öylece durdu.

Luca bu temas karşısında soluğunu tutar gibi bir ses çıkardı.

Bakışlarındaki donukluk kayboldu, gözleri birkaç saniye için bir çocuğunkilere dönüştü. "Annem öldü," dedi, haberi yeni alınış ve şoktaymış gibi. "Kelly öldü," diye ekledi, yine ilk kez duymuş gibi.

"*Si*," dedi Vito. "Dayanmaktan başka yapabileceğin bir şey yok."

Luca'nın dolan gözlerindeki yaşları dirseğiyle hoyratça sildi. "Söyleme," dedi, "Söyleme..."

"Söylemeyeceğim," diye söz verdi Vito, onun gözyaşlarının kastettiğini anlayarak. "Bana güven."

Luca o ana kadar kucağma bakıyordu ama başını kaldırıp Vito'nun gözlerinin içine baktı. "Benden asla kuşku duyma," dedi. "Benden asla kuşkulanma, Don Corleone."

"Güzel," diye cevap verdi Vito, onun elini bırakarak. "Şimdi Giuseppe'nin başına bütün bu işleri açan çocukların adlarını istiyorum senden."

Luca, "Tamam," dedi ve ona her şeyi anlattı.

17

Sony babasının Hester Caddesi'ndeki deposuna yaklaşırlarken Packard'ın yan penceresinden telaşla yürüyen insanlarla dolu sokaklara baktı. Direksiyondaki Clemenza arabayı yavaşça sürüyordu, Vito yanında oturuyordu ve henüz tek kelime etmemişti. Sonny çenesini kapalı tutmaya, Leo'nun tamirhanesine gelip onu işten aldığından beri kendisine bok gibi davranan Clemenza'ya saldırmamaya odaklanmıştı.

Adam kolundan hoyratça çekip Packard'ın arka koltuğuna bindirdiğinde onun gücü karşısında afallamış, ön koltukta oturan babasını görünceye dek maruz kaldığı muameleye tepki bile verememişti. Öfkeyle neler olduğunu sorduğunda Clemenza ona çenesini kapatmasını söylemişti. Sonny bir kez daha, bu sefer bağırarak sorduğunda Clemenza tabancasının kabzasını gösterip onu kafasını kırmakla tehdit etmişti Ve Vito yine sessizliğini bozmamıştı. Şimdi Clemenza arabayı deponun önüne park ederken hâlâ elleri kucağında ve çenesi kapalı halde arka koltukta oturuyordu.

Clemenza arka kapıyı açtı, arabadan inen Sonny'ye doğru eğilerek. "Söyleyeceklerine dikkat et, çünkü başın belada," diye fısıldadı.

Vito da inmiş, az ötede onları bekliyordu.

"Ne yaptım?" diye sordu Sonny. Üzerinde sadece işte giydiği yağ lekeli tulum vardı ve soğuk burnunu, kulaklarını ısırıyordu.

Clemenza, "Sus ve beni izle," dedi. "Birazdan konuşmak için bol bol fırsatın olacak."

Deponun yan kapısına geldiklerinde Vito ilk kez konuştu

ama konunun Sonny ile ilgisi yoktu. "Luca çıktı mı?" diye sordu Clemenza'ya.

"Dün gece çıktı. Adamlarından ikisiyle birlikte şimdi."

Luca Brasi'nin adını duyunca Sonny'nin yüreği ağzına geldi ama bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeye fırsat bulamadan kendini depoda, üstü üste istiflenmiş zeytinyağı kasalarının önüne yarım daire biçiminde dizilmiş beş iskemlenin karşısında buldu.

Deponun zemin betondu ve çıplak metal kirişlerin taşıdığı yüksek bir tavanı vardı. İçerisi rutubetli ve soğuktu. Zeytinyağı kasaları iskemlelerin etrafına yerden üç metre yüksekliğinde istiflendiği için geniş mekanda küçük bir oda oluşmuştu sanki.

Sonny'nin adamları iskemlelere bağlanmıştı ve ağızları tıkalıydı: ortada Cork, onun bir yanında Nico ile Küçük Stevie, diğer yanında Romero kardeşler.

Richie Gatto ile Jimmy Mancini yarım dairenin bir ucunda sırtlarını zeytinyağı kasalarına vermiş olarak dururken, Eddie Veltri ile Ken Cuisimano onların karşısındaydı. Adamların hepsinin üstünde yelekli takım elbise vardı ve ayakkabıları özenle cilalanmıştı. İş kıyafetleriyle olan diğerleri onların yanında sokak serserilerini andırıyordu. Paltoları arkalarında yere istiflenmişti.

Kasaların oluşturduğu koridorda Tessia belirdi; başını önüne eğmiş, fermuarını çekmeye çalışıyordu. "Hey, Sonny! Bak ne bulduk!" İskemleleri işaret etti. "Kötü yola düşmüş birkaç çocuk!"

Espriye Sonny, Vito ve iskemlelerde kolları arkalığa bağlanmış olarak oturan gençler dışında hepsi güldü.

"*Basta!*" dedi Vito. Yarım dairenin içine yürüyüp Sonny'ye baktı. "Kaybedenler çetesi. Giuseppe Mariposa'nın malını çalıp adamı zarara uğrattılar. Bay Mariposa ile iş ilişkim olduğu için benim de başımı belaya soktular."

"Papa..." dedi Sonny ona doğru bir adım atarak.

"*Kes sesini!*" Vito elini açıp uyarır gibi kaldırınca Sonny geri çekildi.

"Genç Bay Corcoran'ın burada olduğunu görüyorum," dedi Vito, Bobby'ye yaklaşarak. "Pek çok kez evimize gelmişliği vardır. Hatta kısa pantolonlu halini hatırlıyorum. Odanda oynardınız." Bobby'nin ağzından tıkacı çekip konuşmasını bekledi. Cork sessiz kalınca bu kez de Romero kardeşlerin yanına gitti. "Bu ikisi de bizim mahallede oturuyor. Şuradaki Nico." Tıkaçları çekip aldı. "Evi biraz ilerimizde. Ailelerimiz görüşür." Küçük Stevie'nin yanına gidip tiksintiyle baktı. "Bunu tanımıyorum."

"Söyledim size," diye bağırdı Stevie, tıkaç ağzından çıkar çıkmaz, "Bu dangalaklarla takılmıyorum artık."

Richie Gatto omuz kılıfından silahını çekip horozunu kaldırdı ve "Susman senin için daha hayırlı olur," dedi.

Vito yürümeye devam ediyordu. Stevie'yi işaret ederek, "Bu hariç çocukların hepsi çevirdikleri işlerle senin ilişkin olmadığını söylüyor," dedi Sonny'ye. Küçük Stevie'ye baktı tekrar. "Ama bu, çetenin sana ait olduğunu, her şeyi senin planladığını iddia ediyor." Vito bu kez de Sonny'ye doğru yürüdü. "Diğerleri seni savunuyor. Bu itin seninle bir meselesi olduğunu söylüyorlar." Sonny'nin üstüne atılmak üzereyken durdu ve bir süre öyle kaldı. "Yoruldum bu çocuk oyunlarından. Sana bir kez soracağım: Gasp ve soygunlarla ilişkin var mı?"

"Evet, Papa," dedi Sonny. "Çete benim. Bütün planlamayı ben yaptım. Her şey benim başımın altından çıktı."

Vito geriye bir adım attı. Beton döşemeye bakıp parmaklarını saçında gezdirdi, sonra Sonny'nin yüzüne ani bir tokat çaktı. Anında dudağı patlayan Sonny sendeledi. Vito İtalyanca söverek onun gırtlağına yapıştı. "Hayatını tehlikeye attın! Arkadaşlarının hayatını tehlikeye attın! Kovboy falan mı sanıyorsunuz kendinizi? Ben sana böyle mi öğrettim, oğlum? Bunu mu öğrendin benden?"

"Bay Corleone..." dedi Cork, "Aslında Sonny..."

Sonny elini kaldırınca sustu. Jesti babasınınkileri o kadar andırıyordu ve sonuç öylesine aynıydı ki odadakilerin bunu farketmemiş olması mümkün değildi.

"Yalnız konuşabilir miyiz, Papa?" dedi Sonny.

Vito onu tutup çöp fırlatır gibi savurdu ve Sonny düşmemek için hızla geriye doğru birkaç adım atmak zorunda kaldı. Sonra Clemenza'ya onlara birkaç dakika tanımalarını söyledi.

Sonny babasının peşinden depo boyunca yürüdü. Yağ lekeli zeminde yürüyerek kaputu açık, motorunun parçaları yere yayılmış bir kamyonun ve zeytinyağı kasalarının önünden geçtiler, arka kapıdan kamyonların yangın merdivenlerinin altına park edildiği ara sokağa çıktılar. Sert esen rüzgar toz ve çöpleri uçuruyor, kamyonların tentelerini dalgalandırıyordu.

Vito sırtını Sonny'ye dönüp Baxter Caddesi'ne doğru baktı. Paltosunu depoda bırakmıştı. Ceketine sarındı, kollarını göğsünde kavuşturup kamburunu çıkardı.

Sonny deponun kapısına yaslanmış, babasının sırtına bakıyordu. Kendini birden çok yorgun hissetti ve başının geriye atıp metal kapıya dayadı. Karşısındaki yangın merdivenlerinden birinde yıpranmış bir çocuk oyuncağı vardı: içindeki beyaz dolgu, yarılmış boynundan rüzgara dökülen bir kaplan.

"Papa..." dedi Sonny, sonra ne nasıl devam edeceğini bilemedi. Rüzgarın babasının saçını dağıttığını görünce içinde uzanıp onları saçını düzeltme, parmaklarıyla tarama arzusu doğmuştu.

Vito ona döndüğünde yüzünde bağışlamadan eser yoktu. Bir an sessizce Sonny'ye baktı, sonra cebinden mendilini çıkartıp onun dudağındaki ve çenesindeki kanı sildi.

Sonny mendili görünceye dek yüzünün kanadığının farkında değildi. Dudağına dokundu ve yüzünü acıyla buruşturdu. "Papa..." dedi bir kez daha tereddütle. Kolay ve aşina olan bu sözcükten başka söyleyecek şey bulamıyordu.

"Annene ve babana, ailene bunu nasıl yaparsın?"

"Kim olduğunu biliyorum,"Papa," dedi nihayet Sonny. "Yıllardır biliyorum. Herkes kim olduğunu biliyor."

"Kimim ben?" diye sordu Vito. "Kim olduğumu sanıyorsun?"

"Birkaç dolar için sabahtan akşama kadar yağ ve kir içinde çalışan biri olmak istemiyorum, Papa. Senin gibi saygı görmek istiyorum. Senin gibi korkulan biri olmak istiyorum."

"Bir kez daha soruyorum sana!" dedi Vito. Rüzgar saçını uçuruyor, ona çılgın bir görünüm veriyordu. Sonny'ye bir adım daha yaklaştı. "Kim olduğumu düşünüyorsun?"

"Gangstersin. İçki yasası kalkıncaya kadar kamyonların kaçak içki taşıyordu. Kumar, tefecilik ve sendika işleri yapıyorsun." Sonny ellerini kavuşturup salladı. "Herkesin bildiğini ben de biliyorum, Papa."

"Herkesin bildiğini sen de biliyorsun," diye tekrarladı Vito. Başını gökyüzüne kaldırıp rüzgarın dağıttığı saçını parmaklarıyla düzeltmeye çalıştı.

Sonny babasının gözlerindeki küskünlüğü görmüştü. Sözlerini geri alabilse ya da babasının ona saygı duyduğunu anlamasını sağlayacak bir şey söyleyebilseydi keşke. Ama hiçbir şey gelmiyordu aklına. Durumu kolaylaştırmak için yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey yoktu sanki.

"Benim alelade bir gangster olduğumu düşünüyorsun," dedi Vito, gökyüzüne bakmaya devam ederek. "Ve yanılıyorsun." Bir süre sustuktan sonra bakışlarını Sonny'ye çevirdi. "Ben iş adamıyım. Evet, Giuseppe Mariposa gibilerle iş yaparak ellerimi kirlettiğimi itiraf ediyorum. Ama onun gibi değilim ve sen böyle düşünüyorsan çok yanılıyorsun."

"Ah, Papa!" dedi Sonny, babasının yanından geçip tekrar ona dönmeden önce bir yarım daire çizerek. "Senin sürekli olmadığın biri gibi davranmandan o kadar yoruldum ki... Bunu bizim için yaptığını biliyorum ama... Ne yaptığını biliyorum. Bronx'un kumar ve bahis piyasası büyük ölçüde senin elinde. Sendikacılık ve korumacılık yapıyorsun. Bir de zeytinyağı işin var." Sonny ellerini dua eder gibi önünde kavuşturdu. "Üzgünüm, Papa ama kim olduğunu ve ne iş yaptığını biliyorum."

"Bildiğini sanıyorsun," dedi Vito. Rüzgardan korunmak için

iki kamyonun arasma girip Sonny'nin de izlemesini bekledi. "Aslında hiçbir şey bilmiyorsun," diye devam etti, Sonny tekrar karşısına gelince. "İşimin kirli yanları sır değil. Ama sandığın gibi gangster değilim. Al Capone değilim. Uyuşturucuları, kadınları ve cinayetleriyle Giuseppe Mariposa değilim. Benim gibi birinin ellerini kirletmeden bir yere varma şansı yoktur, Sonny. Bu böyle ve ben bunun sonuçlarını kabulleniyorum. Senin için de öyle olması gerekmiyor. Olmayacak." Vito elini oğlunun ensesine koydu. "Bu gangster meselesini aklından sil. İzin vermem öyle düşünmene, Sonny."

Sonny'nin çenesi göğsüne düştü, gözleri kapandı. İki yandaki kamyonların tenteleri kamçı sesleri çıkarıyordu. Babasıyla durduğu dar alanda rüzgar araçların altından esiyor, ayaklarını ve bacaklarını ısırıyordu. Caddede trafik kesintisiz akıyor, vites değiştiren araba ve kamyonların homurtusu duyuluyordu.

Sonny elini Vito'nun hâlâ ensesinde duran elinin üstüne koydu. "Tessio ile Clemenza'nın Tom'un babasını öldürdüğüne tanık oldum, Papa," dedi. "Sen de oradaydın."

Vito elini ensesinden çekti ve Sonny'yi çenesinden tutup başını kaldırdı. "Neden söz ediyorsun sen?" diye sordu. Hemen yanıt vermeyince çenesini o kadar sert sıktı ki Sonny'nin dudağı tekrar kanamaya başladı. "Neden söz ediyorsun?" diye sordu bir kez daha.

"Seni gördüm," dedi Sonny, gözlerini kaçırarak. "Seni takip ettim. Ara sokaktaki yangın merdivenine gizlendim. Oradan Murphy'nin barının arka odasını rahatlıkta görebiliyordum. Clemenza'nın Henry Hagen'in başına yastık kılıfı geçirdiğini gördüm. Sonra Tessio levyeyle onun üstüne gitti."

"Düş görmüşsün sen," dedi Vito. Sesi bu açıklamayı kabullenmesini tavsiye eder gibi çıkmıştı. "Düş gördün, Sonny!"

Sonny, "Hayır," dedi ve babasına baktığında yüzünün kireç gibi olduğunu gördü. "Hayır," diye tekrarladı. "Düş görmedim ve sen dürüst bir yurttaş değilsin, Papa. Mafia'sın. Gerektiğinde insan öldürürsün ve bu yüzden korku uyandırırsın. Beni dinlemeye çalış. Yağlı bir maymun olmayacağım, otomotiv devi falan olmayacağım. Senin için çalışmak istiyorum. Örgütünün parçası olmak istiyorum."

Vito donakaldı. Sonra yüzünün rengi yavaşça geri geldi, Sonny'nin çenesindeki eli gevşedi. Sonunda iki yanına sarkan ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "İçeri gidip Clemenza'yı çağır," dedi, orada olağandışı bir şey yaşanmamış gibi.

"Papa..."

Vito elini kaldırdı. "Dediğimi yap. Clemenza'yı bana gönder."

Sonny babasının yüzüne baktı ama ifadesinden hiçbir şey çıkaramadı. "Tamam, Papa... Ne diyeyim ona?"

Vito oğluna hayretle baktı. "Senin için zor bir şey mi bu? İçeriye git ve Clemenza'ya yanıma gelmesini söyle. Diğerleriyle birlikte orada bekle."

Vito ara sokakta yalnız kalınca en baştaki kamyona gidip sürücü koltuğuna oturdu. Motoru çalıştırdı ve hararet göstergesini kontrol etti. Saçını düzeltmek için dikiz aynasını kendine doğru çevirdi ama onun kendisine bakan gözlerine dalıp gitti. Tek düşünce bile geçmiyordu aklından. Gözleri ona yaşlı bir adamınkiler gibi bakıyordu; rüzgardan sulanmış ve kanlanmış, kenarları şakaklarına doğru kırışmıştı. Kendinden iki tane varmış gibi baktı aynaya; birbirine diğeri muammaymış gibi bakan iki çift farklı göz.

Clemenza kamyonun kapısını tıklatınca irkildi. Camı indirdi ve "Tessio'yu eve gönder," dedi. "Eddie ile Ken'i de götürsün."

"Sonny ile ne oldu?" diye sordu Clemenza.

"Onu diğerlerinin yanına bağla. Ve yumuşak davranma, *capisc*? Onları korkutmanı istiyorum. Giuseppe meselesi yüzünden onları öldürmekten başka çaremiz olmadığını düşünsünler. Pantolonuna ilk kimin işediğini bana söyle."

"Bunu Sonny'ye de mi yapmamı istiyorsun?"

"Bana laflarımı tekrarlatma," dedi Vito. Hararet göstergesine baktı. Kaloriferi çalıştırıp kamyonu geri vitese taktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Clemenza.

"Yarım saate dönerim." Vito camı kaldırdı ve kamyonu Baxter Caddesi'nin trafiğine sürdü.

Willie O'Rourke, sol avucundaki gri taklacı güvercinin tüylerini inceliyor, parmaklarıyla yavaşça tarıyordu. Güvercin kümesinin önüne çömelmişti; çatı parapeti arkasında, kapıysa sağında kalıyordu. Kümesin tel kapağını ve birkaç dakika öncesine kadar soğukta oturup bir römorkun yük gemisini çekişini izlediği şezlongu görebiliyordu.

Elinde tuttuğu kömür siyahı maskeli taklacı güvercin, en sevdiği kuşlarından biriydi. Uçarken sürüden ayrılır, bir süre kendini bırakıp aşağıya süzülür, sonra diğerleriyle birlikte uçmaya devam ederdi. Willie onun uçuşunu seyrederken türe adını veren taklasını atmasını bekler ve her seferinde kalbi hafifçe hoplardı.

Kuşu incelemeyi bırakıp onu kümestekilerin yanına koydu ve soğuktan donmamaları için kümesin zeminine saman yaymaya girişti. Bitirdiğinde paltosuna sarınıp çatının kenarına oturdu ve bulvardan, komşu çatılardan esen sert rüzgara karşı öne doğru büküldü. Rüzgar kulaklarında ıslık çalarken düşünmeye çalıştı.

Donnie aşağıdaki yatak odasında dünyayla ilişkisini kesmiş halde yatıyordu. Körlüğü ve Kelly'nin ölümüyle hezimete uğramış, tükenmişti. Doktor Flaherty onun depresyon geçirdiğini ve zamanla düzeleceğini söylemişti ama Willie bunu kuşkulu buluyordu. Donnie neredeyse hiç konuşmuyor, eriyip gidiyordu. Herkes cesaretini yitirmesine körlüğünün neden olduğunu düşünse de Willie o kanıda değildi. Donnie kör olduktan sonra önce öfke patlamalarıyla dolu bir dönemden geçmiş, sonra karamsarlığa sürüklenmişti. Kelly'nin öldüğü haberi ve ölüm şekli olmuştu onu asıl yakın. Haberi aldığından beri ağzından toplam on kelime bile çıkmamıştı. Gece gündüz yatak odasının karanlığında öylece yatıyordu; bir cesetle arasındaki tek fark soluk almasıydı.

Willie çatının kenarından kalkıp dönünce Luca Brasi'nin şezlongda sırtı ona dönük olarak oturduğunu gördü. Adamlarından biri kapıda nöbet tutuyordu. Willie önce şaşırdı, çünkü hiçbir ses duymamıştı ama sonra buna rüzgarın uğultusunun neden olduğunu anladı.

Adamın sadece sırtını, fötr şapkasını ve ensesini örten beyaz atkısını görebiliyordu ama Luca Brasi olduğuna şüphe yoktu. Cüssesi şezlongun oyuncak bir çocuk mobilyası gibi görünmesine neden oluyordu. Ve bir de kapıdaki adam vardı. Kolundan vurmuştu onu ve sonra da soygunda görmüştü.

Willie önce çatının karşısındaki yangın merdivenine baktı, sonra kapının yanında ellerini iki yanına sarkıtmış olarak duran adama. Eldivenli elinde Tom Mix filminden çıkmış gibi görünen parlak gümüş rengi bir tabanca tutuyordu.

Luca'nın sırtına doğru, "Ne istiyorsun?" diye sordu, rüzgarın üzerinden.

Luca şezlongdan kalktı, bir eliyle paltosunun yakasını tutup diğerini cebine soktuktan sonra döndü. Yüzü griydi; bir cesedinkini andırıyordu ve bir tarafı diğerinden daha aşağıdaydı. Felç geçirmişti sanki.

Willie bacağı çatının kenarına çarpıncaya kadar o yana gitmekte olduğunu farketmemişti. "Tanrım!" dedi gülerek. "Frankenstein filmindeki Boris Karloff'a benziyorsun. Özellikle de şu maymun alnın."

Luca parmaklarını yüzünün sarkan tarafında gezdirdi, onun değerlendirmesini dikkate alır gibi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu tekrar Willie. "Yaptıkların yetmedi mi? Donnie'yi kör ettin, orospu çocuğu."

"Ama bana ateş eden sensin," dedi Luca, ellerini tekrar cebine sokarak. "Bir dahaki sefere ıskalamayacağını söyleyen de sendin." Kapıda duran Paulie'ye orada olduğunu yeni hatırlamış gibi bir bakış gönderdi. "Şu bir dahaki seferin gelmek bilmediğini farkettim. Ne oldu? Adamların tırstı mı?"

"Siktir git!" diye diklendi Willie. "Senin de ölü ananın da, kömür olan bebeğinin de, bütün hasta ve dejenere arkadaşlarının cam cehenneme. Sana bulaştığı için Kelly'nin de canı cehenneme."

Luca'nın elleri cebinden hızla çıkıp Willie'nin gırtlağına sarıldı. İrlandalıyı kuklayı gibi havaya kaldırıp öylece tuttu.

Willie onu tekmeleme ve yumruklama çabasıyla bacaklarını, kollarını salladı ama bunlar bir çocuğun darbeleri kadar güçsüzdü. Gırtlağının biraz daha sıkıldığını hissetti. Tam boğulacakken serbest kalıverdi. Yere yığılıp soluklanmaya çalıştı.

"Çok güzeller," dedi Luca, güvercin kafesine bakarak. "Kuşlar, uçuşları falan," diye ekledi. "Güzeller." Willie'nin yanına çömeldi. "Seni neden öldüreceğimi biliyor musun? Çünkü doğru dürüst nişan almayı beceremiyorsun." Onun paltosunun düğmelerini çözüp soluk almasına yararı olacakmış gibi üstünden çıkarmaya çalışışını izledi, sonra yakasından ve pantolonunun belinden kavradığı gibi çatının kenarına taşıdı ve 10. Cadde'ye fırlattı.

Willie kolları iki yana açık ve paltosu mavi gökyüzünde uçuşarak en yüksek noktaya ulaştığında, bir an için havalanacakmış gibi göründü. Sonra düştü ve gözden kayboldu.

Luca elleriyle gözlerini kapattı, sonra dönüp çatının kapısını açarak onu bekleyen Paulie'ye baktı.

Vito kamyonu deponun arkasındaki ara sokağa çekti, park halindeki öteki araçların arkasında durdurdu ve motoru kapattı. Mavi gökyüzünün beyaz bulutlarla lekelendiği soğuk ve rüzgarlı bir gündü. East River'a gitmiş, Williamsburg Köprüsü'nun altında sessiz bir yerde suyun mavi-gri yüzeyinde parlayan solgun güneşi seyrederek yirmi dakika geçirdikten sonra geri dönmüştü.

Sonny'nin aralarında geçen konuşmada sarf ettiği bazı sözler zihninde sürekli tekrarlanıyordu: '*Sen bir gangstersin. Mafia'sın. İnsanları öldürürsün.*' Fırtınalı bir denizin tehdidi altında gibi hissetmişti kendini; midesinden yükselerek parmaklarını karıncalandıran, gözlerini kırpıp titremesine neden olan bir duyguydu bu. Kamyonda oturup içinde patlamayı bekleyen şeyi yatıştırıncaya kadar suyu seyretmişti. Öylece bakarken bir an gözyaşlarının dökülmek üzere olduğunu hissetmişti ama Sicilya'dan ayrıldığından beri korkudan ya da öfkeden ya da acıdan ötürü tek damla gözyaşı bile akıtmamıştı. Kamyonun sürücü koltuğunda oturmuş suyu seyrederken de akıtmadı.

Suyun onu yatıştıran bir yanı, geçimlerini kazanmak için denize yönelen bin yıllık atalarından gelen bir şey vardı. Yabancıların arasında kalmış bir çocuk, Amerika yolculuğu boyunca geminin ambarından gece gündüz okyanusu seyretmişti. Ailesini gerektiği gibi defnedemediği için onları zihnine gömmüştü. Okyanusu seyretmiş ve yapması gereken şeyin zamanının gelmesini beklemişti.

Williamsburg Köprüsü trafiğinin altında otururken yine bekliyordu. Sonny çocuktu henüz. Hiçbir şey bilmiyordu. Evet, Vito'nun kanını taşıyordu ama yaptığı seçimi anlayamayacak kadar budalaydı. Fazlasıyla genç ve akılsızdı. "Öyleyse..." dedi Vito, "Herkes kendi kaderini yaşar," Sözcükleri yüksek sesle ve bir tür öfke ve kabullenme karışımıyla telaffuz etmişti. Sonra da motoru çalıştırıp Hester Caddesi'ne dönmüştü.

Bürosuna gitmek üzere depoya girdiğinde Clemenza'ya seslendi ve sesi hâlâ yüksek tavanda yankılanırken kapıyı kapatıp koltuğuna oturdu. Çekmecelerin birinden Strega şişesiyle bir bardak çıkartıp kendine içki koydu. Büro sadeydi: açık yeşile boyanmış lambriler, üstüne kağıtlar yayılmış ahşap masa, duvarın önüne dizilmiş birkaç iskemle, ağaç şeklinde metal bir askılık, onun yanında da ucuz bir dosya dolabı. Vito asıl işini evdeki çalışma odasında yapar, bürosunda fazla zaman geçirmezdi. Zevksiz mekana tiksinmiş gibi baktı.

Clemenza kapıdan içeriye girince oturmasına fırsat tanımadan, "Pantolonuna kim önce işedi?" diye sordu.

Clemenza masanın yanına bir iskemle çekti.

"Oturma," dedi Vito.

Clemenza iskemleyi kenara itti. "Kimse işemedi, Vito. Çocuklar dayanıklı çıktı."

"İyi. O da bir şey." Strega bardağını dudaklarını götürüp ne yaptığını unutmuş gibi bir an orada tuttu. Önce bardağa sonra Clemenza'ya baktı. Gözleri bomboştu.

"Vito..." dedi Clemenza. Ses tonu onu teselli etmek, Sonny hakkında konuşmak istediğini ima ediyordu.

Vito elini kaldırıp onu susturdu. "İrlandalı dışında hepsine

yapabilecekleri bir iş bul. Romero kardeşleri Tessio alsın, sen de Nico ile Sonny'yi."

"İrlandalı ne olacak?"

"Bırakalım da onlar polis, siyasetçi ve sendika başkanı olsun. Onlara o yolla ödeme yaparız." Strega bardağını masaya sertçe bırakınca sarı sıvı kâğıtlardan birinin üstüne döküldü.

"Peki," dedi Clemenza.

"İyi," dedi Vito, sonra sesinin tonu birden değişti. "Sonny'yi kendine yakın tutu, Peter. Bilmesi gereken her şeyi öğret ona. İşi en ince noktasına kadar öğrensin ki her ne yapacaksa doğru yapsın. Onu her zaman kendine yakın tut."

"Planlarının böyle olmadığını biliyorum, Vito," dedi Clemenza.

Vito bardağı tekrar aldı ve bu kez içkiyi yudumladı. "Çocuk fazlasıyla fevri. Bu iyi değil onun için." Masaya öteki eliyle iki kez vurup, "Bizim için de iyi değil," diye ekledi.

"Ben onu hizaya getiririm. Özünde iyi bir çocuk. Güçlü ve senin kanından." Vito kapıyı işaret edip Sonny'yi getirmesini söyleyince çıkarken elini kalbinin üstüne koyup, "Onu kendime yakın tutacağım ve bilmesi gereken her şeyi öğreteceğim," dedi.

"Öfkesini denetle."

Clemenza ant içer gibi, "Onu hizaya getireceğim," dedi bir kez daha.

Sonny az sonra büroya girdiğinde bağlar yüzünden derisi soyulan bileklerini ovuyordu. Babasına bir bakış gönderdikten sonra başını öte tarafa çevirdi.

Vito masasının etrafından dolanıp duvarın önünden iki iskemle çekti ve Sonny'ye oturmasını söyledi, sonra onun karşısına yerleşti. "Sessiz ol ve beni dinle," dedi. "Sana söylemek istediğim şeyler var." Ellerini kucağında kavuşturup düşüncelerini toparlardı. "Senin için istediğim bu değildi fakat görüyorum ki işin dışında tutamayacağım. Yapabileceğim en iyi şey, bir budala gibi davranarak Giuseppe Mariposa'dan çalacağın üç kuruş için kendinin ve arkadaşlarının ölümüne neden olmanı engellemek."

Sonny, "Kimsenin burnu bile kanamadı..." dedi ama babasının gözlerindeki bakışı görünce sustu.

"Bu meseleyi bir kez daha konuşacağız," dedi Vito, parmağını kaldırarak, "Ondan sonra bir daha asla açılmasını istemiyorum." Yeleğinin eteğini çekiştirip ellerini karnının üstünde kavuşturdu, öksürdükten sonra devam etti. "Öyle bir şeye tanık olmana üzüldüm. Tom'un babası dejenere bir kumarbaz ve ayyaştı. Ben de o zamanlar şimdi olduğum insan değildim. Henry Hagen bize hakaret etti ve Clemenza ile Tessio'ya engel olsaydım onların saygısını yitirecektim. Bu işte -hayatta her alanında olduğu gibi- saygı en önemli meseledir. Saygıyı *talep* edemezsin, onu *hak* etmek zorundasın. Dinliyor musun beni?"

Sonny başını sallayınca devam etti. "O tür şeylerden haz duyan bir adam değilim. Öyle şeylerin olmasını isteyen bir adam değilim. Fakat bir erkeğim ve ailem için doğru olan neyse onu yaparım. Ailem için, Sonny!" Vito içkiden bir yudum alıp almamayı düşünerek masanın üstündeki Srega bardağına baktı, sonra tekrar Sonny'ye döndü. "Sana tek bir soru soracağım ve basit bir yanıt bekliyorum. Yıllar önce Tom'u evimize getirdiğinde, onu karşıma oturttuğunda yetim kalmasından benim sorumlu olduğumu biliyor ve beni suçluyordun, değil mi?"

"Hayır, Papa," dedi Sonny. Babasına doğru uzanmaya yeltendi, sonra elini geri çekti. "Çocuktum. Tanık olduğum olaydan sonra kafamdan pek çok şey geçti ama... Tek hatırladığım, senin sorunu çözmeni istediğim. Tom'un sorunlarını çözmeni istedim."

"O kadar mı?" diye sordu Vito. "Tom'un sorunlarını çözmemi istedin, öyle mi?"

"Sadece bunu düşündüğümü hatırlıyorum. Uzun zaman önceydi."

Vito oğlunun yüzünü inceledi, sonra dizine dokundu. "Tom senin bildiğin şeyi asla bilmemeli. Asla!"

"Sana şerefim üzerine söz veriyorum," dedi Sonny, elini babasınınkinin üstüne koyarak. "Bu sırrı mezara götüreceğim."

Vito onun elini okşadıktan sonra iskemlesini geriye itti. "Beni iyi dinle, Sonny. Bu işte öfkeni denetlemeyi öğrenmezsen mezar sandığından çabuk gelir karşına."

"Anlıyorum, Papa. Öğreneceğim."

"Bir kez daha söylüyorum: Senin için istediğim bu değildi." Ellerini son bir dua edecek gibi önünde kavuşturdu. "Yasal iş dünyasında çok daha fazla para ve güç var. Ayrıca kimse öldürmek için peşine düşmez... Benim peşime düştükleri gibi yani. Çocukken bazı adamlar gelip babamı öldürdü. Ağabeyim intikam alacağına yemin edince onu da öldürdüler. Ben kaçtım ve burada, Amerika'da kendime bir hayat kurdum. Fakat bu işte seni öldürmek isteyen biri her zaman vardır. *Bundan* asla kaçamadım." Sonny şaşırmış görününce, "Sana bunları hiç anlatamadım," dedi. "Neden anlatacaktım ki?" Fikrini değiştireceğine dair son bir umut taşır gibi baktı ona. "Senin için istediğim hayat bu değildi, Sonny."

"Her zaman güvenebileceğin biri olacağım, Papa. Senin sağ kolun olacağım." Sonny babasının arzusuna sağırdı sanki.

Vito ona bir süre daha baktıktan sonra başım istemeyerek de olsa sonunda pes etmiş gibi belli belirsiz salladı. "Sağ kolum sen olacaksan..." dedi, kalkıp iskemleyi yana iterken, "Anneni dul kendini de yetim bırakacaksın demektir."

Sonny ne dediğini anlamamış gibi babasının sözlerini düşündü ve karşılık vermeye fırsat bulamadan Vito masasına döndü.

"Clemenza sana işi öğretecek," dedi. "Alttan başlayacaksın, herkes gibi."

"Tamam, Papa. Elbette." Sonny heyecanını gizleyip profesyonel bir tavır takınmaya çalıştıysa da başaramamıştı.

Vito onun heyecanı karşısında kaşlarını çattı. "Ya Michael ile Fredo?" diye sordu, "Ya Tom? Onlar da benim gangster olduğumu mu düşünüyor?"

"Tom kumar ve sendika işlerini biliyor. Fakat dediğin gibi, Papa... Bu sır değil zaten."

"Bunu sormadım," dedi Vito, kulak memesine dokunarak. "Dinlemeyi öğren! Gangster olduğumu düşünüp düşünmediğini sordum."

"Mariposa gibi biri olmadığını biliyorum. Ben öyle demek istemedim. Al Capone gibi delinin teki olmadığını da biliyorum."

Vito en azından bunun için minnettarmış gibi başını salladı. "Ya Fredo ile Michael?"

"Hayır," dedi Sonny, "Onların gözünde sen bir Tanrısın. Bir şey bilmiyorlar."

"Ama öğrenecekler. Senin ve Tom'un öğrendiği gibi." Koltuğuna oturdu. "Clemenza ile Tessio sen ve diğerleriyle ilgilenecek. Clemenza için çalışacaksın."

Sonny gülümsedi. "İçeride senin üzerlerine mermi yağdırmanı bekliyor."

"Ya sen?" diye sordu Vito. "Seni de öldüreceğimi düşündün mü?"

"Yok... Buna ihtimal vermedim, Papa." Sonny bu düşünce hiç aklından geçmemiş gibi güldü.

Vito gülmedi. Şimdi az öncekinden bile haşin görünüyordu. "İrlandalılar kendi başlarının çaresine bakacak. Bize katılamazlar."

"Ama Cork sıkı çocuktur," dedi Sonny. "Akıllıdır ve..."

"*Kapa çeneni!*" Vito elini masaya indirince kalemlerden biri havalanıp yere düştü. "Beni sorgulama! Bundan böyle senin hem babanın hem de patronun. Ben, Clemenza ve Tessio ne dersek onu yapacaksın."

"Elbette..." dedi Sonny, dudağını ısırarak. "Cork'a söylerim. Bundan hoşlanmayacak ama söyleyeceğim. Küçük Stevie'ye gelince... Onun kafasına kendi elimle bir mermi sıkmak isterdim."

"Kafasına bir mermi sıkmak mı isterdin?" dedi Vito. "Neyin var senin, Sonny?"

"*Madon*, Papa!" dedi Sonny, ellerini havaya kaldırarak. "Lafın gelişi işte."

Vito kapıyı işaret etti. "Hadi. Git adamlarınla konuş."

Sonny çıkınca paltosunun, atkısının ve şapkasının askılıkta olduğunu ilk kez farketti Vito. Kalkıp paltoyu giydi, atkıyı boynuna sıkıca bağladı, ceketinin cebinde bir çift eldiven buldu. Bürodan elinde şapkasıyla çıktı ve ön kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra fikir değiştirip arka kapıdan çıktı.

Hava daha da soğumuş, kentin üzerini alçak bulutlar kaplamıştı. Vito eve gitmeyi düşündü ama hemen ardından zihninde Carmella'nın ocağın başında akşam yemeğini pişirirkenki görüntüsü ve er ya da geç ona Sonny'den bahsetmek zorunda kalacağı düşüncesi belirdi. Bu düşünce içini karartınca bir süre daha nehrin kenarında oturup Carmella'ya durumu ne zaman ve nasıl söyleyeceğini düşünmeye karar verdi. Yüzünde belireceğini bildiği, mutlaka suçlama içerecek olan ifadeyi görmekten korkuyordu. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu; Sonny'yi işin dışında tutamayacağını anladığı zaman kapıldığı önsezi mi, yoksa karısının yüzünde görmesi kaçınılmaz olan ifade mi?

Essex'e bindi ve motoru çalıştırdığı sırada Clemenza'nın üstünde sadece ceketle depodan fırlayıp ona doğru koştuğunu gördü.

Vito pencereyi indirirken Clemanza nefes nefese gelip, "Giuseppe konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Aradığı kişinin Sonny olduğunu söyleyemeyiz ona."

Vito parmaklarını direksiyonda tıkırdattı. "Adamlarından biri ona gazeteye sarılmış beş ölü uskumru götürsün ve, 'Vito Corleone iş sorunlarınızın tashih edildiğini garanti ediyor,' desin.

"Ne edildiğini?"

Vito, "Düzeltildiğini," dedi ve Clemenza'yı arkasından öylece bakar halde bırakıp arabayı nehre doğru sürdü.

2. Kitap

Guearra

1934 Baharı

18

Düşündeki adam Sonny'den salla uzaklaşıyordu. Işık bir tünelde ya da mağaradaymış gibi ürpertici, titrek ve fırtına öncesini hatırlatır türdendi. Sonny dizlerine kadar nehir yatağına girmiş, suyu yararak yürüyordu. Bir mağarada olduğu kesindi; pürüzlü duvarlar terleyip başının üzerindeki karanlıktan damlıyor, minik çağlayanlar oluşturup nehre dökülüyordu. Hızlı akıntının dönemece doğru sürüklediği sala tünemiş bir adam uzakta güçlükle seçiliyordu. Mağara, maymun gevezelikleri, kuş ciyaklamaları, ağaçların arasına gizlenmiş yerlilerin tamtamları ve şarkılarıyla çınlayan bir ormanın içindeydi.

Sonny rugan ayakkabıları ve yelekli takım elbisesiyle suyun içinde sala yetişmeye çabalarken, birden kendini üzerine eğilip avucuyla yanağına dokunan Eileen'in gözlerine bakarken buldu. Eileen'in yatağındaydı.

Dışarıda bir süredir gümbürtüyle caddeyi süpüren fırtına şiddetini artırmıştı ve sert rüzgar jaluzileri takırdatıp beyaz perdeleri duvara dik bir açıyla havalandırıyordu.

Eileen pencereyi kapattıktan sonra Sonny'nin yanına oturup alnına düşen saçını geriye attı. "Ne gördün düşünde?" diye sordu. "İnleyip debeleniyordun."

Sonny başının altına bir yastık daha yerleştirdi, kendini düşten çekip çıkardı. Güldükten sonra, "*Ormanlar Kralı Tarzan*," dedi. "Geçen cumartesi *Rialto*'da seyrettim."

Eileen soluk yeşil battaniyenin altına girip Sonny'nin yanına uzandı. Pencereden dışarıya bakarken elinde gümüş bir çakmakla

bir paket Wings sigarası tutuyordu. Ansızın başlayan sağanak pencereleri döverken odaya yağmurun ve rüzgarın sesi doldu.

"Ne güzel," dedi Eileen, paketten iki sigara çekip birini Sonny'ye vererek.

Sonny çakmağı alıp inceledi. Nasıl çalıştığını çözebilmesi için bir süre kurcalaması gerekti, sonra başparmağıyla işaret parmağı arasında sıktı ve üst kısmından mavi bir alev çıktı. Önce Eileen'in sigarasını, sonra kendininkini yaktı.

Eileen yatağın yanındaki komodinin üstünden küllüğü alıp battaniyenin üstüne yerleştirdi. "Sen kimdin bu düşte," diye sordu, "Johnny Weissmuller mi?"

Gördüğü düş Sonny'nin belleğinden silinmeye başlamıştı bile. "Ormandaydım galiba," dedi.

"Maureen O'Sullivan ile kuşkusuz. Gerçek bir İrlandalı afet, değil mi?"

Sonny yanıt vermeden önce sigarasından bir nefes çekti. Eileen'in ona çocuksu bir hava veren, saçıyla çerçevelenmiş teniyle tezat oluşturacak bir şekilde parıldayan açık kahverengi gözlerini seviyordu. "Gerçek İrlandalı afet sensin bence," dedi. Battaniyenin altında onun elini buldu ve parmaklarını kenetledi.

Eileen güldü. "Sen de gerçek bir Kazanova'sın, Sonny Corleone."

Sonny onun elini bırakıp doğruldu.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Yoo... Ama şu Kazanova imasını sevdiğimi söyleyemem."

"Neden?" Eileen onun elini bulup tuttu. "Bir şey kastetmedim."

"Biliyorum..." Sonny düşüncelerini toplamak için bir an düşündü. "Babam da benim için öyle düşünüyor. Ben bir *sciupafemmine*'yim ona göre. Çapkın. Bu bir iltifat değil, inan bana."

"Ah, Sonny!" Eileen'in sesinde babasının haklı olduğu iması vardı.

"Gencim. Burası da Sicilya'nın bir köyü değil, Amerika."

"Doğru. Her neyse... Ben İtalyanların çapkınlıklarıyla ünlü olduğunu sanıyordum."

"Neden öyle düşünüyorsun? Rudy Valentino yüzünden mi?" Sonny sigarasını söndürdü. "Kadın peşinde koşmak İtalyanlar tarafından hoş karşılanmaz. Kişilik zaafı olarak kabul edilir."

"Baban senin zayıf bir kişiliğin olduğunu mu düşünüyor?"

"Tanrım!" Sonny ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "Babamın benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum. Ne yapsam ona yaranamıyorum. Bir *jabone*'ymişim gibi davranıyor bana. O ve Clemenza. İkisi de!"

"*Jabone* ne demek?"

"Dangalak!"

"Kadınların peşinden koştuğun için mi?"

"Onun da duruma fazla yararı olduğu söylenemez."

"Önemli mi senin için bu, Sonny?" diye sordu Eileen. Elini onun bacağına koydu. "Babanın ne düşündüğü bu kadar önemli mi?"

"Tabii ki önemli."

Eileen ondan uzaklaştı, yatağın yanında duran kombinezonunu yerden alıp üstüne geçirdi. "Affedersin," dedi ona bakmadan. Sonra sessiz kaldı bir süre. Yağmurun tıpırtısından başka ses yoktu yatak odasında. "Ah, Sonny!" diye mırıldandı sonunda, "Baban bir gangster, değil mi?"

Sonny omuz silkerek karşılık verdi. Bacaklarını yataktan indirip iç çamaşırını aramaya koyuldu.

"Bir gangsterin onayını almak için ne yapmak gerekiyor? Birini öldürmek mi?"

"Doğru insanı öldürmek kaydıyla zararı olmaz aslında."

"Tanrım!" Eileen'in sesinde şimdi öfke vardı. Bir süre duraksadıktan sonra bunun onu ilgilendiren bir şey olmadığını hatırlamış

gibi güldü. "Sonny Corleone," dedi, onun şortunu giyişini izleyerek. "Bütün bunların sana vereceği tek şey baş ağrısı."

"Bütün *nelerin*?"

Eileen yataka sürünüp kollarını Sonny'nin boynuna doladı. Onu boynundan öptü. "Harikulade bir çocuksun."

Sonny uzanıp Eileen'in bacağını okşadı. "Çocuk değilim ben."

"Unutmuşum! On sekizine bastın ya!"

"Alay etme benimle." Eileen sırtından sarkarken ayakkabılarını giymeye devam etti.

"Babanın senin bir *sciupafeemine* olduğunu düşünmesini istemiyorsan..." dedi Eileen, sözcüğü tıpkı Sonny gibi telaffuz ederek, "on altı yaşındaki dünya güzeliyle evlen ve..."

"On yedi yaşında şimdi," diye onun sözünü kesti Sonny ve ayakkabısını düzgün bir fiyonkla bağladı.

"Evlen onunla. Ya da sözlen ve sosisini pantolonunun içinde tut. En azından biraz basiretli ol."

"Ne olayım?"

"Yakalanma."

Sonny yüz yüze gelecekleri şekilde döndü ona. "Birine âşık olduğunu nasıl anlarsın?"

Eileen, "Sorma ihtiyacı duyuyorsan, âşık değilsindir," dedi Sonny'yi alnından öperek. Sonra yataktan çıkıp odadan çıktı.

Sonny giyinmeyi bitirdiğinde onu lavaboda bulaşık yıkarken buldu. Arkasından gelen ışıkta omuzlarından gevşekçe sarkan pamuklu kombinezonun altındaki vücudunun hatlarını görebiliyordu. Kendisinden on yaş büyük ve Caitlin'in annesi olabilirdi ama bunu anlamak mümkün değildi. Eileen'i birkaç saniye seyrettikten sonra aslında yapmak istediği şeyin onu tekrar yatak odasına atmak olduğunu anladı.

"Ne bakıyorsun?" diye sordu Eileen, ovalamakta olduğu ten-

cereden başını kaldırmadan. "Kendine göz ziyafeti mi çekiyorsun?" Tencereyi duruladıktan sonra tezgahın üstüne koydu.

Sonny sokulup onu ensesinden öptü.

"Bana âşık değilsin," dedi Eileen. Döndü ve kollarını Sonny'nin beline doladı. "Mercimeği fırına verdiğin hoppa kadınım ben. Benim gibisiyle evlenilmez. Gönül eğlendirilir sadece."

"Hoppa değilsin sen."

"Hoppa değilsem neden küçük kardeşimin en yakın arkadaşıyla yatıyorum? *Eski* en yakın arkadaşı mı demeliydim?" Sonra asıl sormak istediği şeyi hatırlamış gibi, "Nedir ikinizin durumu?" diye ekledi.

"Kayıtlara geçmesi için söylüyorum: Küçük kardeşinin en yakın arkadaşıyla yatmayalı epey olmuştu. Evet, ben ve Cork... Buraya onun için geldim. Aramızı düzeltmek için yani."

"Buraya tek başına gelemezsin artık," dedi Eileen ve Sonny'nin kapının yanındaki rafta duran şapkasını almaya gitti. "Çok hoştu ama yanında Cork olmadan bir daha buraya gelme lütfen."

"*Che Cazzo!*" dedi Sonny. "Buraya sadece Cork'un evine gidip onu bulamadığım için geldim!"

"Her neyse işte." Eileen fötr şapkayı uzattı. "Buraya tek başına gelemezsin Sonny Corleone. Olmaz."

"Bebek yüzlüm..." dedi Sonny ona yaklaşarak, "Beni yatağa sürükleyen sensin. Ben sadece Cork'u arıyordum."

"Ben fazla bir sürüklenme hatırlamıyorum."

"Pekala, itiraf ediyorum," dedi Sonny, şapkasını alıp başına geçirirken. "Fazla sürüklemen gerekmedi. Yine de ben buraya Cork'u aradığım için geldim." Eileen'i alnından öptü. "Olayların bu şekilde gelişmiş olmasından şikayetçi değilim."

"Bundan eminim." Eileen hatırlamış gibi önceki soruya döndü. "Nedir seninle Cork'un durumu? Bana bir şey anlatmıyor ama bir karış suratla dolanıp duruyor."

"Yollarımızı ayırdık," dedi Sonny, "İş konularında yani. Bu yüzden bana kızgın."

Eileen başım yana eğdi. "Artık birlikte takılmadığınızı mı söylüyorsun?"

"Öyle. Yollarımızı ayırdık."

"Nasıl oldu bu?"

"Uzun hikaye." Sonny şapkasını düzeltti. "Cork'a onu görmek istediğimi söyle. Bu küskünlük durumu hoş değil. Konuşmamız gerekiyor."

Eileen onun yüzüne baktı. "Cork'un artık seninle aynı işte olmadığım mı söylüyorsun?"

"Cork'un şimdi nasıl bir iş yaptığını bilmiyorum." Eileen'in etrafından dolanıp kapıya uzandı. "Fakat her ne yapıyorsa, birlikte değiliz."

"Sürpriz dolu bir gün, öyle değil mi?" Eileen, Sonny'yi belinden kavradı, parmak uçlarında yükselip ona bir veda öpücüğü verdi. "Çok tatlıydı fakat tekrarlanmayacak, Sonny."

"Yazık," Sonny öpmek için eğildi ama Eileen bir adım geri çekilince, "Cork'a mesajımı iletmeyi unutma," dedi ve kapıyı ardından yavaşça kapatarak çıktı.

Fırtına diner gibi olmuştu. Kaldırımlar çöp içindeydi ve raylar parıldıyordu. Sonny ne yapacağını düşünerek saatine baktı, aniden boş zihninde bir ampul yandı. İki dakika sonra Hester Caddesi'ndeki depoda randevusu vardı. "*V'fancul!*" dedi yüksek sesle. Çabucak mesafeyi ve trafiğin durumunu hesapladı; talihi yaver giderse sadece on dakika gecikecekti. Alnını tokatlayıp köşeyi döndü ve hızla arabasına yürüdü.

Sonny özürler geveleyerek büronun kapısından içeri girince Vito masasından uzaklaşıp ona sırtını döndü. Gözlerini askılıkta duran şapkasına ve ceketine sabitleyip Sonny'nin susmasını bekledi ki bu da Clemenza oturup çenesini kapamasını söyleyene kadar ger-

çekleşmedi. Vito dönüp tekrar baktığında içini çekerek memnuniyetsizliğini belli etti.

Sonny kapının yanındaki iskemleye ters oturup kollarını arkalığına yasladı ve Genco ile Tessio'nun başlarının üzerinden babasına baktı. Clemanza dosya dolabının üstüne oturmuştu ve Vito ile göz göze gelince, *'Ne yapacaksın!'* der gibi omuz silkti. Kentin üzerinden bir fırtına daha geçerken gök gürledi ve şimşek çaktı.

Vito konuşurken gömleğinin manşet düğmelerini çıkartıp kollarını sıvamaya koyuldu. "Mariposa New York ve New Jersey'deki bütün aileleri toplantıya çağırdı," dedi. "Niyetinin iyi olduğunu göstermek için toplantıyı Pazar günü öğleden sonra St. Francis'de düzenliyor." Kollarını sıvamayı bitirince bu kez de kravatını gevşetti. "Bizi Pazar günü Saint Francis'de toplamak onun açısından iyi bir hamle. Pis işlere girme niyetinde olmadığına işaret ediyor. Tessio ile Clemenza'ya döndü. "Ama daha önce kilisede öldürülenler de oldu. Bu yüzden adamlarınızı yakında istiyorum; bütün mahallede, caddelerde, restoranlarda, onlara ihtiyaç duyduğumuzda kolaylıkla ulaşabileceğimiz yerlerde."

"Tabii," dedi Tessio, her zamanki gibi ciddi ve karamsar bir tonla."

"O kolay," diye mırıldandı Clemenza. "Sorun olmaz."

"Bu toplantıya koruma olarak yanımda Luca Brasi'yi götüreceğim." Sonny'ye döndü Vito. "Seni de Genco'nun koruması olarak istiyorum."

"Tamam, Papa," diye cevap verdi Sonny, iskemlesini öne eğerek.

Sonny'nin cevabı, Clemanza'nın yüzü kızarmasına neden oldu.

"Bütün yapacağın Genco'nun arkasında durmak ve susmak," dedi Vito, Sonny biraz aptalmış ve onunla öyle konuşmak gerekirmiş gibi sözcükleri tane tane telaffuz ederek. "Anlıyor musun? Senin işe dâhil olduğunu biliyorlar artık. Şimdi de bana yakın olduğunu bilmelerini istiyorum. Toplantıya bunun için katılacaksın."

"Anladım, Papa. Tamam."

"V'fancul!' diye bağırdı Clemenza, Sonny'ye yumruğunu göstererek. "İş konuşurken babana 'Papa' diye hitap etmemeni kaç kere söyleyeceğim sana? İş konuşurken başım salla yeter. *Capisc*?"

"Clemenza ve Tessio..." dedi Vito, Sonny'ye ağzını açma fırsatı tanımadan. "Siz her ihtimale karşı kilisenin dışında olacaksınız. Bu tedbirlere gerek kalmayacağından eminim ama yapı itibariyle temkinli bir adamım." Vito söylemek istediği bir şey daha varmış gibi Sonny'ye döndü tekrar ama ona değil Genco'ya hitap etti. "Consigliere... Bu toplantıyla ilgili düşüncelerin, Mariposa'nın ne diyeceğine dair bir tahminin var mı?"

Genco ellerini kucağında havaya fikirler savuruyormuş gibi salladı ve odadaki herkese hitap edebilmek için iskemlesinde hafifçe döndü. "Bildiğiniz gibi, bu toplantıyla ilgili önceden kimse bize herhangi bir haber vermedi. Dostumuz bile. Çünkü herkese duyurulmadan önce ona da söylenmemişti. Onun da toplantının amacına dair herhangi bir bilgisi yok." Durakladı ve yanağını ovuşturup sözcüklerini toparlamaya çalıştı. "Mariposa, LaConti'nin örgütüyle son sorunlarını da halletti. LaConti'ye ait olan her şey şimdi onun. Bu da adamı açık arayla en güçlü aile konumuna getiriyor." Genco ellerini bir topu tutar gibi açtı. "Sanıyorum hepimizi bundan sonra kimin düdüğünün öteceğini bildirmek için topluyor. Gücünü hesaba katarsak, bu mantıklı. Bizim buna ayak uydurup uydurmayacağımızsa öne süreceği koşullara bağlı."

"Bunu da toplantıda mı öğreneceğiz sence?" diye sordu Tessio.

"Tahminim o yönde."

Vito kağıt yığınını kenara itip masaya yaslandı. "Giuseppe açgözlü bir adam. Viski artık yasal olduğuna göre ne kadar yoksullaştığından dem vuracak ve bir şekilde hepimizden para isteyecek. Vergi de olabilir. Kazancımızın bir kısmını isteyeceği kesin. LaConti'nin defterini dürdüğünde bunu hepimiz öngörmüştük zaten. Şimdi zamanı geldi. Toplantının amacı da bu."

"Şu anda çok güçlü," dedi Tessio. "Vermeye hazır olduğumuzdan fazlasını istese bile kabul etmekten başka çaremiz yok."

"Papa..." dedi Sonny vemen kendini düzeltti. "Don..." Sözcük hiç uymayınca çileden çıkıp ayağa kalktı. "Bakın! Mariposa'nın bizi gözüne kestirdiğini herkes biliyor. Neden onu haklamıyoruz. Orada. Kilisede. Hiç beklemediği bir yerde ve zamanda..." 'Ta-ta-ta-ta!' diye bağırdı ellerini makineli tüfek gibi yaparak. "Mariposa oyunun dışında kalınca, herkes Corleoneleri karşısına alırsa ne olacağını öğrenmiş olur!"

Vito ona ifadesiz bir yüzle, odadaki seslerin yerini deponun çatısındaki yağmur ve pencereleri sallayan rüzgar almış gibi baktı. Diğerleriyse gözlerini yere dikti, Clemenza aklına mukayyet olmak istercesine ellerini şakaklarına bastırdı.

Vito sükûnetle, "Beyler, oğlumla biraz yalnız konuşmama izin verir misiniz, *per favore*?" dedi ve oda hızla boşaldı.

Yalnız kaldıklarında Vito bir süre Sonny'ye gerçekten kafası karışmış gibi baktı. "Giuseppe Mariposa'yı öldürmemizi mi istiyorsun?" dedi sonunda. "Kilisede, Pazar günü, öyle bir toplantının ortasında, bütün ailelerin arasında mı yapalım bunu?"

Sonny babasının bakışı karşısında bocalayıp yerine oturdu. "Bana öyle geliyor ki..."

"Sana öyle geliyor!" dedi Vito, sözünü keserek onun. "Sana öyle geliyor!" diye tekrarladı. "Sana neyin öyle geldiği beni ilgilendirmiyor. Sen bir *bambino*'sun. Bundan sonra sana neyin öyle geldiğini duymak istemiyorum, Santino. Anlıyor musun?"

"Tamam, Papa..." diye cevap verdi Sonny, babasının öfkesi karşısında susmayı yeğleyerek.

"Biz hayvan değiliz, Sonny. Bunu anlayalım bir kere. Ayrıca öyle bir şey bütün aileleri bize düşman eder ve bu da mahvımıza neden olur."

"Papa..."

"Kapa çeneni!" Vito onun yanına bir iskemle çekti. "Beni dinle..." dedi, elini Sonny'nin dizine koyarak. "Yakında kızılca kıyamet kopacak. Çocuk oyunu değil bu. Kan akacak, anlıyor musun?"

"Evet, Papa... Anlıyorum."

"Sanmıyorum anladığını." Vito başını çevirip çenesini kaşıdı. "Herkesi düşünmek zorundayım, Santino. Tessio'yu, Clemenza'yı, onların adamlarını, ailelerini. Onlardan ben sorumluyum." Duralayıp doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Herkesten ben sorumluyum. Bütün örgütten."

"Elbette," dedi Sonny, babasını onu anladığına ikna edecek bir şey bulma umuduyla başını kaşıyarak.

"Demek istediğim şu ki..." Sonny'nun kulağını yavaşça çekti. "Sadece söyleneni değil, ne denmek istendiğini de dinlemeyi öğrenmelisin. Sana herkesten sorumluyum diyorum, Santino. *Herkesten.*"

Sonny başını salladı ve ilk kez babasının ona söylemek istediği şeyi anlamamış olabileceğini düşündü.

"Sadece sana söyleneni yapmanı istiyorum," dedi Vito, bir kez daha ve sözcükleri bir çocukla konuşurmuş gibi vurgulayarak. "Sana söyleneni, *sadece* söyleneni yap. Senin hiddetle nasıl bir laf edeceğinden ya da yapacağından endişe etmek istemiyorum. Buradasın artık; işimin bir parçasısın ve sana söylüyorum, Santino: Ben ya da Tessio ya da Clemenza söylemediği sürece ağzını açma, hiçbir şey yapma. Ne dediğimi anladın mı?"

"Evet, sanıyorum anladım," dedi Sonny, kendine bunu tartmak için birkaç saniye süre tanıyarak. "Ayağına dolanmamı istemiyorsun. Önünde odaklanmak zorunda olduğun önemli bir iş var ve benim aptalca bir şeye kalkışacağımdan endişe etmek istemiyorsun."

"Ah, nihayet!" dedi Vito, alkışlar gibi yaparak.

"Fakat Papa..." dedi Sonny, babasına doğru eğilerek. "Ben..."

Vito yumruğunu Sonny'nin çenesine doğru tutup onu boynundan sıkıca kavradı. "Sen bir *bambino*'sun. Hiçbir şey bilmiyorsun. Bir gün ne kadar az şey bildiğini anladığında belki o zaman dinlemeye de başlarsın." Sonny'yı bırakıp bu kez kendi kulağını kurcaladı. "Bak... Bu henüz işin başı."

Sonny kalkıp arkasını döndü babasına. Yüzü kıpkırmızı ol-

muştu; o an başka biri karşısına çıkacak kadar talihsiz olsa çenesini kırmıştı. "Ben gidiyorum," dedi babasına.

Vito arkasında başını salladı; Sonny de babasının jestini görmüş gibi başını sallayarak karşılık verdi ve odadan çıktı.

Pete Murray, *Murphy'nin Barı*'nın köşesindeki sokak lambasının altında -öne uzattığı kolunu hafifçe bükmeyi ihmal etmeden- zarif bir reverans yaptı. Dizlerine kadar inen bir elbise giymiş olan yaşlıca ve tombul kadın ellerini beline koydu, başını geriye atıp bir kahkaha patlattıktan sonra mağrur bir biçimde gezindi, sonra dönüp Pete'e baktıktan sonra onu da kahkahaya boğacak bir şey söyledi.

Cork bu sahneyi bir bileyci kamyonetinin arkasına park ederken izliyordu. Kuşluk vaktiydi ve gün bahar ışığıyla yıkanmıştı. Kentin her yerinde insanlar dolaplarının arka tarafından ince ceketlerini çıkartıyor, kışlık giysilerini kaldırıyordu. Cork arabadan indi ve hızla köşeye doğru yürürken Pete'e seslendi.

Pete onu gülümseyerek selamladı. "Bize katılmaya karar vermene sevindim," dedi, kaslı kolunu omzuna dolayarak.

"Elbette gelirim. Pete Murray bana bir bira içmeyi teklif ederse fazla düşünmem."

"Aferin oğlum. Eileen ile küçük kız nasıllar?"

"Gayet iyiler," dedi Cork. "Fırın iyi iş yapıyor."

"İnsanlar tatlıya her zaman para bulur. Ekonomik buhranda bile böyle olmuştur bu." Dönüp Cork'a üzüntüyle baktı. "Jimmy için çok üzüldüm. İyi çocuktu. Zekiydi de." Sonra o olayın üzerinde fazla durmak istemezmiş gibi, "Fakat senin bütün ailen iyi ve akıllıdır, değil mi?" diye ekledi. Cork'u sevgiyle omzundan tutup sarstı. "Mahallenin dâhisi sensin."

"Onu bilmiyorum."

Murphy'nin Barı'ndan yaklaşırken Pete'i kolundan tutup durdurdu Cork. Caddede yeşil-beyaz bir polis arabası yavaşladı ve bir memur camdan yüzünü belleğine kaydetmeye çalışır gibi Cork'a

baktı. Pete ona şapkasını çıkardı, polis başını salladı ve araba uzaklaştı.

Polis arabası geçtikten sonra Cork, "Bana ne olduğunu söyler misin?" dedi. "Pete Murray beni her gün bira içmeye davet etmez. Hem de sabahın on birinde. Merak etim doğrusu."

"Öyle mi?" Pete elini onun sırtına koydu ve *Murphy'nin Barı*'na yöneltti. "Seni davet etmek istedim diyelim."

"Neye davet?"

"Birazdan anlarsın."

Barın girişinde Pete durdu. "Sonny Corleone ve adamlarıyla takılmıyorsun artık, değil mi?" diye sordu. Cork bunu inkâr etmeyince, "Seni bir serseri gibi çeteden attıktan sonra hepsi Corleonelerle çok iyi paralar kazanıyorlarmış duyduğum göre," dedi.

"Bu nereden çıktı şimdi?"

"Acele etme." Pete kapıyı açtı.

İçerideki beş adamın dışında bar boştu. İskemleler ters çevrilip masaların üstüne koyulmuş, yerler süpürülmüştü. Yan sokağa bakan penceredeki örtülü perdelerin kenarlarından sızan güneş ışığından başka bir aydınlatma yoktu mekanda ve gecenin soğuğu nedeniyle içerisi hâlâ serindi. Havada her zamanki gibi bira kokusu vardı.

Cork girince barda oturan adamların hepsi dönüp baktı ama hiçbiri konuşmadı. Hepsini çevreden tanıyordu ama konuşmuşluğu yoktu. Donnelly kardeşler Rick ile Billy, yan yana oturmuştu; Corr Gibson barın ön kısmındaki Sean O'Rourke'un yanında oturuyordu; Stevie Dwyer ise köşede tek başınaydı.

Pete adamlara arkasını dönüp kapıyı kilitlerken, "Hepiniz Bobby Corcoran'ı tanırsınız," dedi. Kolunu omzuna koyup Cork'u bara oturttu ve yanına bir tabure çekti.

Diğerleri onları izlerken iki bira bardağı aldı ve doldurdu. Üstündeki yeşil gömlek göbek kısmında bol duruyordu ama göğsünü ve kaslı kollarını örten bölgeler gergindi.

"Hemen konuya giriyorum!" dedi, Cork'a birasını verdikten sonra. Ellerini bar tezgâhının üstüne vurdu ve bütün dikkatini ona verdiklerinden emin olmak için yüzlerine teker teker baktı. "Rosato kardeşler bize bir teklifte bulundu..."

"Rosato kardeşler!" diye bağırdı Stevie Dwyer. Kendini olduğundan uzun ve iri göstermek için kollarını göğsünde kavuşturarak doğruldu. "Tanrım!" diye homurdandı ama Pete ile diğerleri ters ters bakınca sustu.

"Rosato kardeşler bize bir teklifte bulundular," diye tekrarladı Pete. "Onlar için çalışmamızı istiyorlar."

"Ah, Tanrım!" diye homurdandı Stevie bir kez daha.

Pete "Konuşmama izin verecek misin, Tanrı aşkına!" dedi.

Stevie bira bardağını ağzına götürdü ve yanıtını susarak verdi.

Pete yakasından bir düğme daha açıp bira bardağına baktı; sözü kesilince düşüncelerini toparlamakta zorlanır gibiydi. Sonra, "Mahallemizde yaptığımız bütün işlere aynen devam edeceğiz ama kârın bir kısmını onlara vermemiz gerekecek," dedi. "Bu da beklenen bir şey olmalı."

O devam edemeden söze Billy Donnelly girdi. "Bu bölge Corleonelerin denetimi altında olduğuna göre Rosato kardeşler sıktıkları palavranın arkasında nasıl duracak acaba?"

"Küçük toplantımızın amacı da bu değil mi zaten?" dedi Pete.

"Demek böyle?" Corr sopasının düğümünü sıkıca kavradı. "Rosatolar, Corleoneleri karşısına alacak, öyle mi?"

"Rosatolar bu işe kendi başına kalkışmaz," dedi Rick Donelly. "Bize geldiklerine göre arkalarında Mariposa var."

"Elbette öyle!" Rick'in konuşmaya aşikar olanı dillendirmek için katılmasını zaman kaybı saydığını belirtecek şekilde sesini yükseltmişti Pete.

Bir kez daha "Off, Tanrı aşkına!" dedi Sean O'Rourke önündeki bira bardağını iterek. Tiksinti ve hayal kırıklığı vardı sesinde.

Cork, son gördüğünden beri onun ne kadar değiştiğini ancak farketmişti. Gençliği ve yakışıklılığı akıp gitmişti sanki; daha yaşlı ve öfkeli görünüyordu. Yüzü kısılmış gözlerinin etrafında çekilmiş ve gergindi. Çeneleri birbirine kenetlenmişti.

"Ağabeyim Willie öldü ve mezara girdi," dedi Sean bardakilerin hepsine hitap ederek. "Kız kardeşim Kelly..." Duralayıp sözcükleri bulamıyormuş gibi başını salladı, sonra o konuda bir şeyler söylemekten vazgeçti. "Donnie kör oldu," dedi, "Ölüden farkı yok dağ gibi adamın." Pete'e baktı. "Ve sen şimdi bu katil orospu çocuklarının hesabına çalışmaktan söz ediyorsun."

"Sean..."

"Beni yok sayabilirsin!" diye bağırdı Stevie bira bardağım sertçeiterek. "O İtalyan piçlerinden nefret ediyorum. Onlar için çalışmayacağım!"

Corr Gibson konuyu değiştirmek ister gibi, "Bu cömertliklerinin karşılığında bizden ne istiyorlar?" diye sordu.

"Beyler!" dedi Pete ve Tanrı'dan sabır diler gibi tavana baktı. "Bitirmeme izin verseniz!" Ortalık tamamen sessizleşince, "Sean..." dedi elini ona doğru uzatarak. "Corr ve ben Willie'ye Luca Brasi'yi halledeceğimize söz verdik. Ondan doğru zamanı beklemesini istedik."

"Willie için doğru zaman yok artık," dedi Sean, bira bardağım tekrar önüne çekerek.

"Bu da kalplerimizde bir yara."

Corrp sopasını bu sözlere katıldığını belirtir şekilde yere vurdu.

"Fakat şimdi doğru zaman gelmiş olabilir," diye devam etti Pete.

"Bizim Corleonelere meydan okumamızı istediklerini söylemiyorsun, değil mi?" Rick Donelly taburesini geriye itip Pete'e aklını kaçırmış olması mümkünmüş gibi baktı. "Bu intihardan farksız çünkü."

"Henüz bizden bir şey yapmamızı istemediler." Pete birasının

yarısını kafasına dikti. Öfkeye kapılmamak için içmesi gereken noktaya gelmiş gibiydi. "Bize bir teklif getirdiler: Onların hesabına çalışırsak mahalleyi geri alabileceğiz. Bunun işi Corleone ve Brasi'den almak anlamına geldiğini ve bunu sağlamak için yapılması gerekenin parçası olacağımızı bilecek kadar zeki olduğumuzu düşünüyorlar."

"Bu da kanlı bir savaş demek," dedi Rick.

"Ne demek olduğunu bilmiyoruz. Rosatolara ne olursa olsun Luca Brasi gibilerle çalışmayacağımızı, hatta o herifi ölü ve cehennemde cayır cayır yanarken görmek istediğimi söyledim."

"Ve?" diye sordu Sean. Birden konuyla ilgilenmeye başlamıştı.

"Dediğini aynen aktarıyorum: 'Luca Brasi'den nefret ediyorsanız bizim için çalışmak size yakışır.' İşte böyle."

"Bu ne demek?" diye sordu Cork, ilk kez konuşarak. Hepsi dönüp ona orada olduğunu unutmuş gibi baktı. "Luca artık Corleone ailesinin bir parçası. Corleone'yi karşına almadan onunla hesaplaşamazsın. Yani başladığımız yere döndük. Rick'in dediği gibi, Corleonelerle savaşa girmek intihar olur."

"Konu savaşsa, Rick ile Bobby haklı," dedi Corr Gibson. "Corleone ile baş edemeyiz. Mariposa adamları savaşa girecek olsa bize neden ihtiyaç duysun ki? İşi kendi başına halletmesine yetecek kadar askeri var."

Pete hayret ve öfke karışımı içeren bir kahkaha attı. "Beyler!" Bira bardağını bir şeyin şerefine içmeyi önerir gibi kaldırmıştı. "Rosato kardeşlerin ya da Joe Mariposa'nın ya da herhangi bir İtalyan örgütünün iç işlerini bilemem. Ben yapılan teklifi aktarıldığı gibi sunmak için topladım sizi. Onların hesabına çalışırsak mahallemizi geri alırız. Anlaşmanın bir kısmı bunun aramızda kalacağı şeklinde. Bir şey istediklerinde bizimle temas kuracaklar. Kabul ederiz ya da etmeyiz." Bardağında kalan birayı içtikten sonra bardağı tezgaha bıraktı.

"Bizden bir şey istedikleri kesin," dedi Corr. Sonra Pete'e döndü. "Luca Brasi nalları dikecekse ve kendi mahallemizde işleri biz

yöneteceksek, bu reddedemeyeceğimiz bir teklif."

"Ben katılıyorum," dedi Pete. "Birlikte çalışmak için İtalyan orospu çocuklarını sevmemiz gerekmiyor."

Sean başını bira bardağından kaldırmadan, "Luca Brasi'nin kafasına ben sıkacaksam, sizinleyim,"dedi.

"Tanrım!" Cork hepsinin yüzüne teker teker baktı. "Neresinden bakarsan bak, Corleoneleri karşımıza almak kaçınılmaz gibi görünüyor."

"Corleone'yi karşına almakla bir sorunun mu var?" diye sordu Pete Murray.

"Var," dedi Cork. "Sonny'yi ve ailesini çocuk beziyle dolandığım zamandan beri tanırım."

Stevie Dwyer tezgâhın üzerinden ona doğru eğildi. "Senin de İtalyan'dan farkın yok zaten." Pete'e döndü. "Onun aramızda yeri olmadığını söylemiştim sana. Çocuk beziyle dolandığı zamandan beri Sonny Corleone'nin çükünü emiyor..."

Dwyer sözünü tamamlayamadan Cork'un bira bardağını kafasına fırlatmıştı. Bardak Stevie'nin alnına isabet etti ve kırıldı. Stevie taburesinden devrilecekken bir şekilde ayakta kaldı ve elini yarılıp kanayan alnına götürdü. Dengesini bulamadan Cork tepesine binmişti bile. Yumruklardan biri çenesinin altına yerleşip onu yere serdi. Bacakları çözülürken kıç üstü oturup duvara yaslanmıştı. Başı göğsüne düşerken pantolonuna kan damlıyordu. Cork ondan uzaklaşırken barda çıt çıkmadı.

Cork etrafına bakıp diğerlerinin yerinden kıpırdamadığını görünce, "Ah, biz İrlandalılar!" dedi. "Umutsuz vakayız."

"Birinin bir noktada o geri zekalının kafasını kırması kaçınılmazdı," dedi Pete, taburesinden inerek. Bobby'nin yanına gitti, elini sırtına koydu ve onu bardan çıkardı.

Caddede Camel paketinden bir sigara çekti, üstündeki deve resmine baktı, sonra başını kaldırdı ve Bobby'nin gözlerine bakarak sigarayı yaktı. Dumanı üfleyip kolunu yanına sarkıttı. Sonunda,

"Ağzını kapalı tutacağına güvenebilir miyiz, Bobby?" diye sordu.

"Elbette," dedi Cork, birden fena halde sancımakta başlayan eline bakarak. Eklemleri kanlıydı ve şimdiden şişmişti. "Bu beni ilgilendirmez," diye ekledi. Cebinden bir mendil çıkarıp eline doladı. "Sonny ile yollarımızı ayırdık ama ona ve ailesine karşı açılan savaşın bir parçası olmam."

"Pekala," dedi Pete, iri elini Cork'un ensesine koyup onu dostça sarsarak. "Git buradan o zaman. Hayatını kazanmanın başka bir yolunu bul. Bizim işlerimizle ilgisi olmayan bir şey yap. Yolumuza çıkmazsan sorun olmaz. Anlıyor musun, Bobby?"

"Tabii," dedi Cork, elini uzatarak. "Anlıyorum."

Pete Murray gülümsedi. "Şimdi gidip şu taş kafalılarla bir yere varmaya çalışayım," dedi ve bara girdi.

19

Vito, Essex'in arka koltuğundaydı. Kucağında katlanmış yağmurluğu, onun üstünde de şapkası vardı. Yanındaki Luca Brasi, önünde oturan Sonny'in omzunun üzerinden dışarıya bakıyordu. İki kadın bir elinde çocukları bir elinde şemsiyeleriyle yağmurun altında hızla yürüyordu. Kırmızı şemsiyeler gri ve yağmurlu günle tezat oluşturmuştu.

Arabadaki adamlar sessizdi. Sonny ön koltukta fötr şapkasını gözlerinin üzerine indirmişti. Arka koltuktaki Luca'nın çarpık yüzü yüzünden bir şey okumak mümkün değildi. Vito arabanın sürücüsü Richie Gatto'yu mahalleye göz atmaya yollamış, sinirlerini yatıştırmak isteyen Genco da onunla gitmişti.

Giyim dükkanlarının bulunduğu bir bölgede, 6. Cadde ile 30. Sokak'ın köşesine park etmişlerdi. Köşedeki kepenkleri kapalı gazete bayiin üzerindeki duvar, '*Bağışlarınız sayesinde çaresiz kör*ler kend*ilerine çare olacak*' yazısına bakan iki kör çocuğun olduğu devasa bir reklam panosuna dönüştürülmüştü. Binaların çatılarının üzerinden Aziz Francis'in çan kulesi ve tepesindeki gözüküyordu.

Sonny saatine baktı, şapkasını alnından geriye doğru itti ve babasına bir şey söylemek ister gibi başını hafifçe yana çevirdi. Ama sonra koltuğuna gömülüp şapkasını tekrar gözlerinin üstüne indirmekle yetindi.

Vito, "Böyle bir toplantıya biraz gecikmek iyidir," dedi.

O sırada Richie ile Genco da 7. Cadde'nin köşesini dönüp arabaya doğru yürüdü. Richie fötr şapkasını öne eğmiş, yağmurdan korunmak için paltosunun yakasını kaldırmıştı. Genco'nun şemsi-

yesi vardı. İkisi de çevre binalara bakıyor, gözleriyle girişleri ve ara sokakları tarıyordu. Genco, iri yapılı Gatto'nun yanında çöp adam gibi kalmıştı.

"Endişe edecek bir şey yok," dedi Richie sürücü koltuğuna oturup motoru çalıştırarak.

"Clemenza ile Tessio nerede?" diye sordu Vito.

"Yerlerindeler." Genco kapıyı açıp Vito ile Luca'mn yanına yerleşti.

"Bir hareket olursa..."

Genco başını yana eğerek Clemenza ile Tessio'nun durumu anında sezeceğini ifade etti. Ama bunun işe yarayıp yaramayacağını sorgular gibi bir bakış vardı gözlerinde.

"İkisin de yanında adamları var," dedi Richie onun kaygısını dikkate almadan. "Bir sorun çıkarsa iyi durumda olacağız."

"Sorun çıkmayacak, bu tedbir sadece." Vito yanında sessizce, kendi düşüncelerine dalıp gitmiş gibi oturan Luca'ya baktı.

Yüzünde tehlike sezisiyle sıkıntı arasında bir ifade olan Sonny kravatını düzeltti. Bütün sabah iki kelime bile etmemişti.

"Sen Genco'nun arkasında yürü ve gözünü dört aç, Sonny," dedi Vito. "Bu toplantıda herkes birbirini yokluyor olacak. Ne dediğimiz, ne yaptığımız, nasıl göründüğümüz... Bunlar önemli. Anlıyor musun?"

"Tamam," dedi Sonny. "Çenemi kapalı tutmamı istiyorsun, Papa. Anladım."

Luca Brasi hiç hareket etmeden ve aynı boş ifadeyle, "Ağız kapalı, gözler açık," dedi.

Sonny dönüp ona baktı.

Hemen yanlarında bir dizi araba ve kamyon kırmızı ışıkta bekliyordu. Yeşil yanıp trafik akmaya başladığında Richie bir boşluk bulup arabayı 6. Cadde'ye sürdü. Bir dakika sonra Saint Francis Kilisesi'nin önündeki siyah Buick Roadmaster'ın yanına

yanaşıyordu. Roadmaster'in direksiyonunda parlak mavi takım elbise giymiş uzun boylu ve şişman bir adam vardı. Dirseğini yağmura aldırmadan camdan dışarıya çıkartmıştı.

Kilisenin avlusunda Carmine Rosato ile Ettore Barzini, mahallede görevli iki polisle sohbet ediyordu. Polislerden biri hepsini güldüren bir şey söyledi ve Carmine ellerini omuzlarına koyarak onları avludan gönderdi.

Genco'ya arka kapıyı açmak için arabanın etrafını dolanan Richie, el sallayıp Carmine'ye adını seslendi. Polisler Genco ile Vito'nun arabadan inişlerini seyrettikten sonra caddede bir süre yürüdü. Ama sonra arabadan Luca Brasi'nin indiğini görünce birden durdular. Ettore elini birinin omzuna koyup onları rahatlatırken Carmine de kaldırımda Richie, Genco ve Vito'yu karşıladı. Emilio Barzini'nin iki adamı avlu kapısına yaklaşarak Luca ile Sonny'nin gruba katılışını izledi. Barzini'nin adamları birbirlerine baktı, sonra kiliseye uzanan yolda ilerleyerek kayboldu.

Carmine ellerini iki yana açarak Richie'ye yanaştı. "Luca Brasi'yi içeri mi alacaksın?" diye sordu sanki hemen yanında durmuyormuş gibi.

"Evet," dedi Richie ve boydan boya sırıttı. "Yoksa burada ne işi vadı?"

"*V'fancul!*" Carmine elini alnına koyup kaldırıma baktı.

Sonny ona bir şey söyleyecekmiş gibi öne doğru hareketlenir gibi oldu, sonra kendini dizginleyerek geri çekildi. Şapkasını düzeltti, açısını ayarladı.

"Islanıyoruz," dedi Vito.

Genco hemen şemsiyesini açıp onun başının üzerine tuttu. Vito dönüp oğluna baktı. Sonny önce bunun nedenini anlamadı, sonra silkinip şemsiyeyi Genco'dan aldı.

Carmine Rosato, "Kiliseye mi?" diye sordu Vito'ya. Luca Brasi'nin bir ibadet yerinde işi olamayacağını ima ediyordu.

Vito avluya doğru yürümeye başladı.

Carmine onun arkasından Richie'ye söylenmeye başladı. "Tomasino içeride, *mi'amico.* Luca'yı görünce delirecek."

Vito'nun yanında yürüyen Luca'nın yüz ifadesi hiç değişmedi.

Avluya girince etrafına bakınan Vito, kilisenin kapısına uzanan beton yolun iki yanındaki bahçe düzenlemesine hayran kaldı. Ellerini geleneksel pozunda, herkesi buyur eder gibi öne doğru uzatmış olan Meryem heykelinden birkaç metre uzaklıktaki dört katlı fıskiyenin önünde durdu. Genco yanına gelince danışmanıyla birlikte kiliseye doğru yürüdü. Luca ile Sonny de onları izledi.

Emilio Barzini, camlı giriş kapısının ardındaki küçük fuayede elleri belinde bekliyordu. Vito ile Genco'nun elini sıktı, Luca ile Sonny'yi ise dikkate almadı.

"Bu taraftan," diyerek onları geniş bir koridora açılan ikinci cam geçirdi. "Bu Aziz Anthony'nin Türbesi," dedi kiliseyi gezdiren bir rehber gibi.

Mihrabın önünden geçerlerken hepsi istavroz çıkardı ve sıraların arasındaki koridorda Emilio'yu izledi.

"Sizi bekliyorlar," dedi Emilio. Kenara çekilip ardında uzun bir konferans masasının etrafındaki beş adamın oturduğu ağır ahşap kapıyı açtı.

Vito içeridekileri görür görmez tanıdı. En baştaki sırtı ve kollukları kırmızı kadife kaplı, tahtı andıran süslemeli koltukta Giuseppe Mariposa oturuyordu ve tek kelime etmeden önüne bakarak gelenlerin gecikmiş olmasından duyduğu hoşnutsuzluğu belli ediyordu. Hâlâ atletik sayılabilecek vücuduna tam oturan takım elbisesiyle gayet şıktı ve beyaz saçını ortadan itinayla ayırmıştı.

Onun sağında Staten Island'dan Anthony Stracci ile kentin kuzey bölgesini elinde tutan Ottilio Cuneo oturuyordu. Onların karşısına yerleşmiş olan ve Genco ile Vito'ya ayrıldığı anlaşılan iki boş iskemlenin yanında oturan New Jerseyli DiMeo ailesinin şişman reisi yerinde bir türlü rahat edememiş gibi kıpırdandı.

Giuseppe'nin karşısındaki Phillip Tattaglia sigarasının külünü silkerek Vito ile Genco'ya baktı. Hepsinin arkasında duvara

yaslanmış halde korumaları duruyordu. Giuseppe'nin yüzü kızarmış, derin soluklar alan fedaisi Tomasino Cinquemani öte yana doğru dönmüş, sırtını Vito'ya vermişti. Duvarlar azizlerin ve rahiplerin portreleriyle süslenmiş, parke döşemenin üstüne beş iskemle dizilmişti. Odanın arka tarafında ikinci bir kapı vardı.

"Beni bağışlayın," dedi Vito, doğru gördüğünden emin olmak ister gibi etrafına bakınarak. "Ben danışmanlarımızın da toplantıya katılacağım sanmıştım."

"Yanlış anlamışsın," dedi Giuseppe nihayet başını kaldırarak. Saatine baktı. "Toplantının zamanını da yanlış anlamışsın aslında."

Genco hemen Vito'ya doğru eğilip alçak sesle bir yanlışlık olmadığını izah etmeye girişti. Beş boş iskemleye bakılırsa Mariposa, Genco ile Luca'yı orada istemediği için kendi danışmanlarını da göndermişti.

"Luca Brasi!" diye haykırdı Giuseppe, bu ismi küfür gibi telaffuz ederek. "Genco ile arka tarafa." İkinci kapıyı işaret etti. "Orada diğerleriyle birlikte bizi bekleyebilirsiniz."

Vito'nun hemen arkasında duran Luca, onu duyduğuna dair bir belirti göstermedi. Kolları iki yanına sarkmış, gözleri uzun masanın ortasındaki meyve çanağına dikmiş halde öylece duruyordu.

Giuseppe'nin arkasında duran Tomasino'ya baktı. Adamın gözünün altında, Luca'nın tabanca kabzasını indirdiği yerde çentikli iki çizgi vardı.

Luca sonunda bakışlarını meyve çanağından çekip Tomasino'nun gözlerinin içine baktı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Luca ile Genco'nun dirseklerine dokundu Vito ve "*Andare*," dedi, odadaki herkesin duyabileceği bir sesle. "Gidin. Santino kalacak benimle."

İfadesiz ama kırmızı bir yüzle dikilen Santino yaklaşınca Vito, Mike DiMeo'nun yanındaki koltuğa oturdu.

Kapı Genco ile Luca'nın ardından kapanırken Giuseppe göm-

leğinin kollarını düzeltti, manşetlerini çekiştirdi, sonra koltuğunu arkaya itip ayağa kalktı.

"Bugün sizi buraya davet etmemin nedeni gelecekte sorun yaşamamızı istememem, beyler." Sözcükler ağzından tutuk ve ezberlenmiş gibi çıkıyordu. Öksürdükten sonra daha doğal bir sesle devam etti. "Akıllı davranır ve iş adamları gibi dayanışma içinde olursak çok para kazanabiliriz. Hepinizin kendi bölgesi var, hepiniz kendi bölgenizin patronusunuz. Birlikte New York ve New Jersey'nin kontrolünü elimizde bulunduruyoruz. Bazı Yahudiler ve her istediğini yapabileceğini, istediği yere gidebileceğini düşünen geri zekalı ve kaçık bazı İrlandalılar dışında. Onlarla daha sonra hesaplaşacağız."

Patronlardan ve korumalardan hiç ses çıkmadı. Giuseppe'nin her sözcüğünü can kulağıyla dinlemekte olan Phillip Tattaglia dışında odadaki herkes sıkılmış görünüyordu.

"Son zamanlarda çok fazla adam öldürüldü ve bunlardan bazıları gerekliydi," diye devam ettikten sonra Vito'ya baktı Giuseppe. "Ve bazıları da gereksizdi. Şu Nicky Crea adındaki çocuk..." Başını salladı. "Böyle şeyler polisleri ve siyasetçileri öfkelendiriyor, bu da başımıza iş açıyor. Hepiniz kendi ailelerinizin patronusunuz. Kararları siz veriyorsunuz. Ama ben, adamlarımızdan biri için ölüm kararı çıktığında patronların oluşturacağı bir jürinin onayı gereksin diyorum. Sizi bugün buraya çağırmamın nedenlerinden biri de bu konuda bana katılıp katılmadığınızı öğrenmek."

Giuseppe masadan bir adım geri çekildi ve kollarını göğsünde kavuşturarak bekledi. Herkes ifadesiz yüzlerle ona suskun kalınca önce arkasında duran Tomasino'ya, sonra tekrar diğerlerine baktı.

"Size bir şey söyleyeyim mi?" dedi. "Bunun kısa bir toplantı olmasını planlıyorum. Sonrasında yan odada sizi güzel yiyecekler bekliyor." Yüzü birden aklına espri gelmiş gibi ışıldadı. "Danışmanlarınız bizden önce her şeyi silip süpürmezlerse tabii!"

Tattaglia yüksek sesle gülerken Stracci ile Cuneo hafifçe gülümsemekle yetindi.

"Güzel," dedi Giuseppe. "Evet, böyle olacak diyorum. Biri öteki tarafa postalanmadan önce patronların onayı alınacak." Yerine oturup koltuğunu masaya yaklaştırdı.

Hâlâ yerinde rahatsız biçimde oturan Mike DiMeo elini başının tepesinde kalan birkaç saç tutamının üstünde gezdirdi. Konuştuğunda sesi cüssesine kıyasla yumuşaktı. Ayağa kalkarak, "New York'da sahip olduğunuz güce saygı duyuyorum, "Don Mariposa," dedi. "Özellikle de LaConti ailesinin işlerini kendi bünyenize dahil ettikten sonraki durumunuza. Fakat New York tabii ki New Jersey değil." Gözlerini Giuseppe'ninkilere dikti. "Yine de bizi birbirimizi öldürmekten alıkoyacak herhangi bir girişimi desteklerim." Duraklayıp parmağıyla masaya iki kez vurdu. "Ve ben desteklersem, New Jersey'nin gerisinin de aynı tavrı benimseyeceğinden emin olabilirsiniz."

Dimeo, Vito dışında bütün patronların alkışları eşliğinde yerine oturdu. Vito ise alkışlamasa da New Jerseyli patronun yaptığı konuşmadan hoşnut kalmış görünüyordu.

"Tamam öyleyse," dedi Giuseppe, alkış resmi bir oylamaymış ve mesele karara bağlanmış gibi. "Bir sorunum daha var. Ondan sonra gidip yemeğimizi yiyebiliriz." Koltuğunda arkasına yaslandı. "İçki yasağının kaldırılması gelirimin büyük ölçüde kesilmesine neden oldu. Ailem çok para kaybetti. Adamlarım şikayet ediyor." Etrafına baktı. "Burada sizinle basit ve açık konuşmak için bulunuyorum. Ailem savaş istiyor, işlerimizi sizin bölgelerinize doğru genişletmek istiyor. Adamlarım ve danışmanım bana böyle bir savaşı kazanacak kadar güçlü olduğumuzu söylüyor. New York'un tamamını ele geçirmemizin sadece zaman meselesi olduğunu söylüyorlar." Mike DiMeo'ya baktı. "New Jersey'nin de. O zaman içki yasağının kaldırılmasından kaynaklanan zararımızı karşılayabileceğiz." Koltuğunu masaya biraz daha yaklaştırmak için bir kez daha durakladı. "Ailemin içinde bundan yana olan pek çok insan var. Fakat ben hayır diyorum. Öyle bir savaşı istemiyorum. Elime çok fazla insanın kanı bulaşacağını anlatıyorum onlara: arkadaşlarımın kanı, büyük saygı duyduğum insanların kanı, çok sevdiğim birkaç kişinin kanı. Tekrar ediyorum... Bu savaşı istemiyorum. Öte yandan hepiniz

patronsunuz ve nasıl olduğunu bilirsiniz. Kendi insanlarımın sözlerine fazla uzun zaman karşı çıkarsam patronluğum da fazla sürmez. Buraya gelmenizi bu yüzden istedim." Ellerini açıp masanın üstüne koydu. "Bir anlaşmaya varıp kan dökülmesini engelleyelim. Hepiniz patronsunuz ama gücüm hesaba katılırsa -ki onu kullanmak istemiyorum- bütün patronların patronu olarak kabul edilmem gerektiğini düşünüyorum. Bu yüzden bütün anlaşmazlıklarınıza ben hakemlik edeceğim ve ben çözeceğim. Gerekirse güç kullanarak yapacağım bunu." Vito'ya baktı. "Ve bunun için bana belli bir para ödenmesi gerekir. Hepinizin işlerinden küçük bir pay alacağım." Sadece Vito'ya hitap eder gibiydi. "Gelirinizden belli bir yüzde talep ediyorum. Çok küçük bir yüzde ama hepinizden almam gerek. Bu adamlarımı mutlu edecek ve kan dökülmesini engelleyecek."

Konuşmasını bitirdi, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Tek kelimenin edilmediği gergin bir sessizlikten sonra başını Tattaglia'ya doğru salladı. "Neden ilk sen konuşmuyorsun, Phillip?"

Tattaglia elerini masaya koyup konuşmak üzere ayağa kalktı. "Don Mariposa'nın teklifine sıcak bakıyorum," dedi. "İş açısından oldukça mantıklı. Küçük bir yüzde karşılığında savaşın maliyetinden kurtulacağız. Ayrıca Don Mariposa'dan daha iyi hakem mi bulacağız?" Ceketini çekiştirip düzeltti. "Bu mantıklı bir teklif diyorum. Bir savaşı böyle engellediğimiz için şükretmeliyiz. Çünkü öyle bir şey -Tanrı korusun- bazılarımızın hayatına mal olabilir."

Patronlar birbirlerine bakıp tepkileri ölçtü. Masadaki yüzlerin hiçbirinden bir şey okumak mümkün değildi ama Staten Island bölgesini kontrol eden Anthony Stracci'nin hoşnut göründüğü söylenemezdi; Ottileo Cuneo da ıstırabı varmış, bir yeri sancıyormuş gibi oturuyordu yerinde.

Mariposa masanın ucundan başıyla Vito'yu işaret etti. "Sen ne diyorsun, Corleone?"

Vito, "Yüzde kaç?" diye sordu.

"Benim gagam küçüktür," dedi Mariposa. "Biraz ıslatacağım sadece."

"Kusura bakmayın, Signore Mariposa. Biraz daha ayrıntı isterim. Bu masada oturan patronlardan tam olarak yüzde kaç talep ediyorsunuz?"

"Yüzde on beş," dedi Giuseppe Vito'ya, sonra diğerlerine döndü. "Şerefli bir iş adamı olarak sizden gelirlerinizin yüzde on beşini bana vermenizi istiyorum," dedi. Ardından tekrar Vito'ya hitap etti. "Bütün kumar işlerinden, zeytinyağı tekelinden ve bütün sendika işlerinden yüzde on beş alırım. Tattaglia fuhuş ve çamaşır işinden yüzde on beş ödemeyi kabul etti. Bu senin için yeterince açık oldu mu, Corleone?"

"*Si*," dedi Vito, ellerini masanın üstünde kavuşturup Giuseppe'ye doğru eğilerek. "Teşekkür ederim, Don Mariposa. Bu çok açık ve gayet mantıklı." Diğerlerine baktı. "Savaş olmazsa, kan dökülmezse hepimiz kazançlı çıkarız. Paradan ve insan hayatından yapacağımız tasarruf, ödeyeceğimiz yüzde on beşi amorti eder. Bence hepimiz bu öneriyi kabul etmeli ve Don Mariposa'ya sorunlarımızı bu kadar küçük bir bedel karşılığında çözeceği için teşekkür etmeliyiz." Masadaki adamlar birbirlerine baktı, Sonny gerilerde bir yerde öksürerek gırtlağını temizledi.

"Öyleyse karar verildi," dedi Giuseppe, hafif bir şaşkınlıkla ve kararsız ses tonunu çabuk yakalayıp ekledi: "İtirazı olan varsa..."

Kimse konuşmayınca Vito ayağa kalkıp, "Sizden Don Mariposa'nın ziyafetine katılamayacağımız için bizi bağışlamanızı rica ediyorum," dedi. "Oğullarımdan birinin Napolili belediye reisimize dair yazdığı ödevi tamamlaması gerekiyor. New York'u temizleyip günahtan ve yolsuzluktan arındıracak adamdan söz ediyorum." Bu Mariposa dışında bütün patronları gülümsetti. "Ona ödevinde yardım edeceğime söz verdim. Sonny'ye dönüp başıyla arka kapıyı işaret etti.

Sonny ona kapıyı açmaya giderken Vito da Mariposa'nın yanına gidip ona elini uzattı. Giuseppe uzatılan ele kuşkuyla baktıktan sonra sıktı.

"Teşekkür ederim, Don Mariposa," dedi Vito ve masaya baktı. "Birlikte hepimiz büyüyeceğiz."

Bütün babalar yerlerinden kalkıp el sıkıştı. Vito kapıyı açık tutmakta olan Sonny'ye baktı, sonra bakışları yan odada tıka basa yiyecek dolu büfenin etrafında bir düzine kadar adamla birlikte oturmakta olan Genco'ya kaydı.

Genco hemen başıyla Luca'ya gideceklerini işaret etti. Sonny ile birlikte kapıda küçük bir çember oluşturup Vito'nun diğer patronlarla el sıkışıp iyi temennilerde bulunmayı bitirmesini beklediler.

Bütün korumalar gibi ellerini önüne kavuşturup duvara yaslanmış olan Tomasino Cinquemani gözlerini Luca'ya dikti ve yüzü giderek kızardı, gözlerinin altındaki izler belirginleşti. Sonra sakinleşmek için başını çevirip duvardaki aziz portrelerine baktı.

Richie Gatto arabayı aralıksız yağan yağmurun altında Manhattan caddelerinde sürerken arka koltukta oturan Vito şapkasını pencere rafına koyup yaka düğmesini çözdü. Arabada ağır bir beklenti sessizliği hakimdi; herkes, öndeki Richie ile Sonny, arkadaki Vito, Genco ve Luca, önce başkasının konuşmasını bekliyordu sanki. Vito boynunu ovup gözlerini kapattı. Sıkıntılı görünüyordu. Gözlerini tekrar açtı ve o anda kendisine dönmekte olan Luca'ya baktı. Birbirlerinin gözlerinde bir şeyler okuyorlardı sanki.

İlk konuşan pencereden yağmuru seyretmekte olan Sonny oldu. "Ah, Tanrı aşkına!" diye bağırarak gözünü bile kırpmayan Luca dışında hepsini korkuttu. "Papa!" Koltuğunda diz çökecekmiş gibi dönüp arkaya bakarak. "Mariposa'ya kuzu gibi boyun eğdiğimize inanamıyorum." Bu kez bağırmadı ama sesi yüksekti hâlâ. "O tipini siktiğim geri zekalısına yüzde on beş mi ödeyeceğiz?"

"Santino..." dedi Vito, hafifçe gülümseyerek. Sonny'nin patlaması herkesin üstüne çöken uğursuz havayı dağıtmıştı sanki. "Yerine otur ve sus. Biri senden konuşmanı istemediği sürece sesin çıkmayacak."

Sonny'nin başı göğsüne düştü.

Genco, "Bu işleri henüz anlamıyorsun, Sonny," dedi. O başını kaldırmadan sallayınca Vito'ya döndü. "Yüzde on beş mi istiyor?"

"Savaş çıkarmama sözü karşılığında herkesin işlerinden yüzde on beş alacak."

Genco avuçlarını birbirine sürttü. "Joe ne ödemeleri gerektiğini söylediğinde diğerlerinin yüzündeki ifade nasıldı?"

"Hoşnut değiller," dedi Vito, bunun doğal olduğunu ima eden bir omuz hareketiyle. "Fakat savaştan daha ucuz olduğunu biliyorlar."

"Korkuyorlar," dedi Luca, tiksintiyle.

"Yine de hoşnut değiller. Bu da bizim için iyi."

Vito hafifçe Sonny'nin başına vurup doğru oturması ve kulak vermesi için uyardı. Sonny başını kaldırdı, arkasına baktıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Mariposa açgözlü," dedi Vito. "Bunu bütün patronlar biliyor. Bizim peşimize düştüğünde aynı şeyi onlara da yapmasının zaman meselesi olduğunu anlayacaklar."

"Katılıyorum," diye onayladı Genco. "Bu bizim lehimize sayılır."

"Şimdilik yüzde on beşi ödeyeceğiz." Vito, Sonny'nin başının üzerinden yola baktı. "Bu arada hazırlıklarımızı sürdüreceğiz. Daha fazla siyasetçi ve polisi maaşa bağlamalıyız."

"*Mannnagg!*" dedi Genco. "Zaten çok fazla insana ödeme yapıyoruz. Bir eyalet senatörü geçen hafta benden üç bin dolar istedi. Olmaz dedim! Üç bin! *V'fancul!*"

"Onu tekrar ara," dedi Vito, alçak sesle ve kendini birden yorgun hissetmiş gibi. "Kabul et. Ona Vito Corleone'nin dostluğunu kanıtlamak için ısrar ettiğini söyle."

"Fakat..." Vito elini kaldırınca Genco sustu.

"Ne kadar çok polis ve siyasetçiyi maaşa bağlarsak o kadar güçleniriz. Ben arkadaşlık için ilk adımı atmaya hazırım."

"*Madon!* Aldığımızın yarısını dışarıya ödüyoruz."

"Uzun vadede iyi olacağı konusunda bana güven, Genco. "Bu bizim en büyük gücümüz olacak." Genco iç geçirip susmakla yetinince Vito oğluna döndü. "Yüzde on beşi ödemeyi kabul ettik, çünkü önemi yok. Mariposa bu toplantıyı benim karşı çıkacağımı umarak düzenledi. Reddetmemi istiyordu. Sonra peşimize düşecek ve diğer ailelere mesaj göndermiş olacaktı." Vito sesini inceltip Maripoza'yı taklit etti. *"Başka çarem yoktu, Corleone ailesi sorun çıkardı!"*

Genco'da, "Yüzde on beşi ödeyin yoksa sizi yok ederim, Corleone ailesini yok ettiğim gibi," dedi, Mariposa'nın diğer patronlara konuşmasını taklit ederek.

"Hâlâ anlamıyorum," diye söylendi Sonny. "Kabul edip etmememizin neden önemi yok?"

"Çünkü ödesek de ödemesek de Joe peşimize düşecek," dedi Genco. Şu anda ailemiz çok para kazanıyor. Biz hiçbir zaman kaçak içki gelirine bağımlı olmadık. Mariposa bizi kolay lokma olarak görüyor."

Sonny ellerini açıp bir kez daha, "Hâlâ anlamıyorum," dedi.

Luca Brasi ona bakmadan, "Don Corleone çok zeki adam, Santino", diye mırıldandı. "Onu daha iyi dinlemelisin."

Sonny onun uğursuz bulduğu ses tonu karşısında şaşırdı. Brasi ile göz göze gelmeye çalıştı ama adam çoktan kendi düşüncelerine dalıp gitmiş gibiydi.

Vito, "Zaman satın alıyoruz, Santino," dedi. "Hazır olmak için zamana ihtiyacımız var."

Genco başını salladı, "Baban yüzde on beşi ödemeyi kabul ettikten sonra Mariposa üstümüze gelirse diğerlerinin gözünde saygısını yitirecek. Hâlâ sözüne güvenilir bir adam olarak görülüyor. Bunlar önemli şeyler, Sonny. Öğreneceksin."

Sonny dönüp ön camdan dışarıya bakarken, "Bir soru daha sorabilir miyim, danışman?" dedi. Genco yanıt vermeyince öfkesini gizlemeden, "Mariposa'nın ödesek de ödemesek de bize savaş açacağından nasıl emin olabiliyoruz?"

Genco o görmeden Vito'ya başını salladı.

Vito, "Sana bir ders, Sonny," dedi. "Konuşabiliyorsan yazma, başım sallayabiliyorsan konuşma, sessiz kalabiliyorsan başını sallama."

Arka koltukta Genco ona gülümseyerek baktı.

Ön koltukta Sonny omuz silkip sustu.

Cork yağmurlu bahar gününün solgun ışığında sırtüstü uzanmıştı ve Caitlen de üstüne yatmış, başını dayısının boynuna gömmüş halde uyuyordu. Cork bir kolunu ensesinin altına koymuştu, öteki kolu çocuğun omzundaydı. Belki yüzüncü kez *Connla ile Güzel Bakire*'yi okumuştu ona. Babasının eski kitaplarından biri olan deri ciltli masal derlemesinden bir hikayeydi bu.

Cork yavaşça yana dönüp Caitlin'i çarşafın üstüne yuvarladı, sarı saçlarının oluşturduğu haleyle çevrili başını yastığa yerleştirdi. O sırada dış kapının kilidi tıkırdadı,o Caitlin'in üstüne hayvan resimli yorganını örterken mutfak kapısı açıldı. Cork kararmaya yüz tutan odada uyuyan yeğeninin yanında bir dakika daha bekleyerek Eileen'in mutfakta çıkardığı sesleri dinledi.

Cork'un çocukluğu o dairede geçmişti. Grip annesini ve babasını aldığında o kadar küçüktü ki onları hatırlamıyordu ama Eileen ile o daireye taşınmanın heyecanı anılarında hâlâ tazeydi.

Yedinci yaş gününü mutfakta kutlamıştı. O zaman şimdi kendisi yaşında olan Eillen tavana kırmızı ve sarı kağıtlar asmış, mahalledeki bütün çocukları davet etmişti. Cork'a müzelik gibi gelen Bayan McConaughey'nin fırınında çalışmaya yeni başlamıştı. Eileen'nin 'Üç yatak odası, bir salon ve mutfak!' diye bağırdığım ve kendisinin bir saraya taşınacaklarını sandığını hatırlıyordu. Eileen liseyi bitirinceye kadar yanlarında kaldıkları akrabalarının küçücük odalarına kıyasla saray sayılırdı gerçekten. Cork orada büyümüş, liseyi bitirip Sonny ile çalışmaya başladığında da oradan taşınmıştı. Şimdi o fasıl da kapanmış, Murry ona İrlandalılardan uzak durmasını tembihlemişti.

Cork yatak odasında etrafına bakındı ve verdiği duyguyu rahatlatıcı buldu: pencereden gelen tanıdık sokak sesleri, bir odadan ötekine yürüyen Eileen'in rahatlatıcı tıkırtıları... Yerden Caitlin'in hırpani zürafası Boo'yu alıp yeğeninin kollarının arasına yerleştirdi.

Eileen'i mutfakta birkaç parça bulaşığı yıkarken buldu. "Şu yaşlı Bayan McConaughey'yi düşünüyordum," dedi, masanın yanındaki iskemleye yerleşerek. "Hâlâ devam ediyor mu?"

"Hayatta olup olmadığını mı soruyorsun?" dedi Eileen, soru onu şaşırtmış gibi. Ellerini büyük yeşil bulaşık havlusuna silerek arkasına döndü. "Tabii. Her sene Paskalya ve Noel'de bana kart gönderiyor. Bir melektir o."

"Matrak kadındı," dedi Cork. "Her zaman biraz muammaydı benim için." Yaşlı kadını anımsayarak duraladıktan sonra, "Bebek bakıcılığı hizmeti karşılığında bir fincan kahve içebilir miyim acaba?" diye ekledi.

"İçebilirsin." Eileen fincanlara uzandı.

"Burada onun için verdiğimiz büyük partiyi hatırlıyorum," dedi Cork, Bayan McConaughey konusuna dönerek.

"Kendini nostaljik hissediyorsun galiba bugün." Daha önce Bayan McConaughey'den söz ettiğini hatırlamıyorum."

"Öyleyim sanırım. Biraz." Mutfağın tavanına baktı Cork, yedinci doğum gününün krep kâğıtlarını anımsayarak. Bayan McConaughey'nin emekliliğini ve İrlanda'ya dönecek olmasını kutlamak için de bir parti düzenlenmişti. Eileen ile Jimmy fırını ondan yeni satın almıştı. "Düşünüyorum da... Caitlin'e o kadar sık bakıyorum ki burada yaşasam da olur."

"Burada *yaşamadığını* mı söylüyorsun?" dedi Eileen ve ellerini beline koyup Cork'a baktı. "Ne zaman arkamı dönsem seninle karşılaşmama ne diyorsun? Masaya yemek koymak için dükkanda köle gibi çalıştığım zamanlar dışında tabii ki. O zamanlarda senin nerede olduğunu ve ne yaptığını Tanrı bilir ancak."

"Pek bir şey yapmıyorum," dedi Cork. "Son zamanlarda en azından." Masanın üstündeki ellerine baktı.

"Bir sorun mu var, Bobby?" Eileen yanına oturup elini kardeşininkinin üstüne koydu.

Bir süre demlikte kaynamaya başlayan kahvenin fokurtusundan başka ses duyulmadı mutfakta. Sonra Cork, "Eve geri taşınıp seninle fırında mı çalışsam acaba?" dedi. Eileen'in bunu çok istediğini biliyordu; liseyi bitirmeden önce kendisini buna ikna etmeye çalışmıştı. Ve Cork şimdi bunu yeni bir fikirmiş, birden aklına gelmiş gibi gündeme getiriyordu.

"Ciddi misin?" diye sordu Eileen ve soru onu ürkütmüş gibi elini çekti.

"Ciddiyim. Biraz birikmiş param var. Katkıda bulunabilirim."

Eileen fokurdamaya başlayan kahveyle ilgilenmek için kalktı. "Ciddisin..." dedi inanmakta zorlanır gibi. "Bu değişikliği neye borçluyuz?"

Cork yanıt vermedi. Kalkıp Eileen'in arkasında durdu. "Tamam mı öyleyse?" diye sordu. "Yarın eşyalarımı taşıyıp arka odaya yerleşebilirim. Fazla eşyam yok zaten."

"Öbür işleri bırakıyor musun?" dedi Eileen. Soru olduğu kadar talepti bu.

"Bitti o işler. Ne diyorsun? Taşınabilir miyim?"

"Elbette," dedi Eileen kahve demliğinin üstüne eğilip yüzünü saklayarak. "Tanrım!" diye mırıldandı. Ağlıyordu ve bunu gizlemeye çalışmaktan vazgeçmişti.

"Yapma..." dedi Cork, ellerini ablasının omuzlarına koyarak.

"Sen yapma asıl..." Eileen döndü ve kollarını kardeşinin boynuna dolayıp yüzünü göğsüne gömdü.

20

Sonny yanında Sandra ile Arthur Bulvarı'ndaki fırınların ve şarküterilerin önünden geçiyordu. Caddede arabalar ve kamyonetler işportacıların el arabalarının arasından zigzag çizerek ilerlerken, şort ve fanila giymiş çocuklar yolda korkusuzca koşuyordu. Yazdan kalma bahar günü insanları dışarıya çekmişti. Sonny arabasını Sandra'nın evinin önüne park etmiş ve onunla Coluccio'nun kasap dükkanına yürümüştü. Şimdi geri dönüyorlardı ve ellerinde kalın beyaz kâğıda sarılmış paketler vardı.

Sandra omuzlarına dökülen siyah saçlarının üstüne beyaz şeritli yeşil ve sarkık bir şapka giymişti. Şapka yeni ve sade beyaz elbisesi için fazla havalıydı belki ama Sonny anneannesine sosis alınak için yaptıkları kısa yürüyüş sırasında ona on kez iltifat etmişti.

"Kime benziyorsun, biliyor musun?" dedi yüzünde koca bir gülümsemeyle, Sandra'nın önünde geri geri yürümek için dönerek. "*Cennette Bela* filminde Kay Frencis'e."

"Benzemiyorum," dedi Sandra, avucunu Sonny'nin omzuna koyup onu iterek.

"Ondan daha güzelsin ama," diye ekledi Sonny. "Kay Francis sana mum bile tutamaz."

Sandra kollarını göğsünde kavuşturdu, başını yana eğip Sonny'nin görünümünü değerlendirdi. Üstünde ince çizgili gri pantolon, koyu renk gömlek ve siyah-beyaz çizgili kravat vardı. "Sen hiç kimseye benzemiyorsun," dedi. Sonra kızararak, "Filmlerdeki bütün o oyunculardan daha yakışıklısın," diye ekledi.

Sonny başını geriye atıp güldükten sonra tekrar önüne döndü

ve Sandra'nın yanında yürümeye devam etti.

Köşede bir laternacı çalmaya hazırlanıyordu, etrafını çocuklar sarmıştı. Kısa boylu ve gürbüz bir adam olan laternacının başında melon şapka vardı ve boyuna kırmızı bir eşarp dolamıştı. Gür bıyığı ve şapkasının kenarından iki kanat gibi çıkan beyaz saçlarıyla Amerika'ya yeni gelmiş birini andırıyordu. Laternası eski ve hasarlıydı, kuşaklarla bağlanmıştı; tepesindeki mavi yastığın üzerinde oturan küçük bir maymun elindeki günüş çıngırağı sallıyordu. Maymunun üstünde pantolonla deri ceket vardı ve boynundan sarkan ince bir zincirle laternacının bileğine bağlıydı.

"Bir dakika duralım mı?" diye sordu Sonny.

Sandra başını sallayıp ayaklarına baktı.

"Anneannen için endişe ediyorsun," dedi Sonny. "Bak..." Geniş bir kırlangıç bulutu çatılara doğru alçalıp bulvarın üzerinden gökyüzüne tırmanırken bir an duraladı. "Bak... Johnny ile Nino bu gece süper lüks bir kulüpte çalıyor. Seni oraya yemeğe götürmek istiyorum. Sonra da dansa gidebiliriz. Anneanneni razı edebilirsen gelir misin?"

"Asla razı olmayacağını biliyorsun."

"Ya razı edersem?"

"Mümkün değil. Hem uygun kıyafetim de yok. Utanırsın benden."

"Asıl bu mümkün değil," dedi Sonny, "Ama ben bunu da düşündüm."

"Neyi düşündün?" diye sordu Sandra, Arthur Bulvarı'nın köşesinden dönüp oturdukları sokağa girerlerken.

"Kıyafete ihtiyacın olacağını."

Sandra ona hayretle baktı.

"Şuna bak." Çevresine bir hayran kitlesi toplamış olan uzun kaputlu, beyaz jantlı, parlak mavi spor Cord'a doğru yürüdü.

"Havalı araba," dedi Sandra.

"Önden çekişli."

"Hmmm!"

"Böyle bir araban olsun ister miydin?" diye sordu Sonny.

"Gülünçsün bugün." Sandra onu kolundan kaldırıma doğru çekti.

"Gülünç olmaya çalışmıyorum, Sandra," dedi Sonny. Packard'ın önünde durduğu eve yaklaşıyorlardı. "Johnny ile Nino'nun çaldığı kulüpte akşam yemeği yiyip oradan da dansa gitmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Bayan Columbo pencereden sarkıp Sandra'ya seslendi. "Nerede kaldın sen?"

Sonny kadına el salladı, sosisleri Sandra'ya verdikten sonra arabasının açık yolcu penceresinden içeriye eğilip beyaz sicimle bağlanmış büyük bir paket çıkarttı.

"Ne bu?" diye sordu Sandra.

"Senin için havalı bir elbise ve ayakkabı." Paketi onun eline tutuşturdu.

Sandra başını kaldırıp ellerini çenesine dayamış halde onları seyreden anneannesine baktı.

"Açsana," dedi Sonny.

Sandra giriş merdiveninin basamağına oturdu, paketi kucağına yerleştirdi, sicimi çözdü ve kahverengi ambalaj kâğıdını gece kıyafetinin ipek kumaşının parıltısını görecek kadar açtı. Sonra da hemen kapatıp anneannesine baktı.

"Sandra!" diye seslendi Bayan Columbo. "Hemen yukarı gel!"

"Geliyoruz!" Sandra dönüp Sonny'ye baktı. "Aklını mı kaçırdın, Santino?" Ayağa kalkıp paketi iade etti. "Çok pahalı görünüyor. Anneannem bunu görürse düşüp bayılır."

"Sanmıyorum."

"Sanmıyor musun?"

"Hadi." Sonny elini Sandra'nın sırtına koyup onu merdivene yöneltti.

Sandra kapıda bir kez daha kaygıyla duraladı. "Çok pahalı görünüyor, Sonny."

"İyi maaş alıyorum."

"Tamirhanede çalışarak mı?" Kapıyı açtı ve hole girmeden önce Sonny'nin yanıtını bekledi.

"Tamirhanede çalışmıyorum artık," dedi Sonny. "Babamın yanındayım. Dükkanları gezip onları Genco Pura zeytinyağından başka marka bulundurmalarına gerek olmadığına ikna ediyorum."

"Nasıl yapıyorsun bunu?" Sandra binaya girip kapıyı onun geçmesi için açık tuttu.

"Mantıklı insanların reddedemeyecekleri önerilerde bulunarak."

"Ve böyle bir elbise alabilecek kadar para kazanıyorsun, öyle mi?"

"Gel," dedi Sonny, basamakları çıkmaya başlayarak. "Sana ne büyük bir satıcı olduğumu göstereceğim. Anneanneni seni bu gece dansa götürmeme izin vermeye ikna edeceğim."

Sandra önce şaşırdı, sonra güldü. "Tamam. Bunun için gerçekten dünyanın en iyi satıcısı olman gerek."

Sonny merdivenin ortasında ansızın durdu. "Bir tek şey bilmek istiyorum. Beni seviyor musun?"

Sandra hiç tereddüt etmeden, "Evet, seviyorum," dedi.

Sonny onu kendine çekip öptü.

Bayan Columbo'nun sesi merdiven boşluğunda yankılandı: "Birkaç basamak çıkmak ne kadar sürer? "He, Sandra?"

"Geliyoruz, Anneanne," diye seslendi Sandra ve Sonny ile ele ele yukarı çıktılar.

Giuseppe Mariposa, 25. Sokak'taki bir binanın en üst katındaki kavisli köşe penceresinden Manhattan'a bakıyordu. Geç öğleden sonra ışığında camda kendi yansımasını vardı, karşısında da Broadway ile 5. Cadde'nin kesiştiği yerdeki Flatiron Binası'nın yüksek üçgeni. Arka plandaki karanlık gökyüzüyle beyaz kireç taşından Flatiron'un en üst katları, trafiğin, tramvayların ve 5. Cadde'nin Madison Meydanı'nda karınca gibi dolanan çift katlı otobüslerinin üzerinden uçan bir oku andırıyordu.

Havanın değişken olduğu bir gündü; yıldırımların çaktığı bir dizi sağanak yerini parlak güneşe ve ışıldayan caddelere bırakmıştı. Şimdi gökyüzü bulutlanmıştı yine; sıkıntılı ve yüklü bulutlar, yeni bir sağanak kaçınılmaz olduğunu vurguluyordu.

Giuseppe'nın arkasındaki beş odalı geniş daire boştu; Rosatolar, Barziniler, Frankie Pentangeli ve birkaç adam daha içinde dolanabilirsin diye zemini cilalı parke döşeli, duvarları beyaza yeni boyanmış odalardan oluşan bir labirent halinde bırakılmıştı sanki. Adamlar bir şeyler arayarak için odalara girip çıkıyor, koridorlarda ve boş mekanlarda konuşmaları, ayak seslerinin gıcırtısı yankılanıyordu.

Guiseppe camda Frankie'nin yansımasını gördü ve döndü. "Lanet olası mobilya nerede, Frankie?" dedi. "Burayı doldurmamız gerek, böyle olmaz. Sen ne düşünüyorsun?"

Frankie ona gözlerini kısarak baktı, çünkü net göremiyordu. "Ne konuda?" dedi. Emilio Barzini adamı Meme ile birlikte kapıda belirdi. Yakışıklı çocuktu Tits ve henüz yirmi birindeydi. Fakat tombuldu biraz; yuvarlak bir yüzü, lakabını aldığı sarkık göğüsleri vardı. On iki yaşından beri yanında çalıştığı Emilio gibi o da yelekli takım elbise giymişti ama patronun üstünde yeni ve zarif duran takım elbise onun üstünde bol ve buruşuktu. Ne kadar tuhaf görünürse görünsün, oğlan ciddi ve zekiydi; Emilio bu yüzden onu yakınında tutuyordu.

"Hey, Giuseppe!" dedi Frankie, Mariposa ellerini beline koyup ona öylece bakınca. "Bir binanın en üst katında daire bulmamı istedin, ben de yaptım."

"Burayı neden tuttum sence, Frankie?"

"Nereden bileyim, Joe? Burada yaşamaya dair bir şey söylemedin ki. Savaşa gireceğimizi mi söylüyorsun bana?"

"Savaşa giriyoruz dedim mi?"

Başparmağım kemerine geçirip diklendi Frankie. "Geri zekalıymışım gibi davranma bana, Joe."

Giuseppe ağzını açamadan Emilio odaya girdi ve "Alınganlığın lüzumu yok, Frankie," dedi. Birbirlerinin karşısına dikilmiş olan Frankie ile Giuseppe'nin arasına girdi. "Bazen ne kadar az bilirsek o kadar iyidir. Hepsi bu. Öyle değil mi, Joe?"

Mariposa başını sallayınca Frankie de aynısını yaptı. "Tamam. Benim her şeyi bilmeme gerek yok." Mariposa'ya döndü. "Burayı savaşa gidiyormuşuz gibi döşememi, yiyecek ve birkaç şilte almamı istiyorsan söyle yeter. Çocuklar halleder." Sonra duralayıp, "Fakat, mantıklı ol," diye ekledi. "Bana söylemen gerek. Zihin okuyamıyorum."

Giuseppe önce Tits ile Emilio'ya baktı, sonra tekrar Frankie'ye. Diğer odalarda sesler kesilmişti; Rosato ile diğerleri de dinliyor olmalıydı. "Adamların burayı savaşa giriyormuşuz gibi hazırlasın," dedi Frankie'ye.

"Tamam. Hemen işe koyulacaklar."

"Güzel," dedi Giuseppe. "Bugün halletsinler. En azından şilteler ve yiyecekler bu gece gelmiş olsun." Giderek kararmakta olan gökyüzünün camım aynaya çevirdiği köşe pencereye döndü tekrar. Yansıyan görüntüden Frankie'nin odayı terk edişini, onun başını Emilio'ya üstünkörü biri biçimde sallayışını ve Meme'nin gözlerine bakmaya korkarak başım çevirişini izledi.

Öteki odalarda konuşmalar yeniden başladı, sonra Emilio ile Meme koridora çıkıp yağmur başlamak üzereyken onu Flatiron Binası'nın gökyüzünde asılı beyaz okuyla yalnız bıraktı.

Bayan Columbo kahvesinden bir yudum, Sonny'nin kurabiye-

lerinden bir tane daha alıp onun mahalleden yetişen iki gence dair heyecanlı anlatımını temkinli bir şekilde dinlemeye devam etti.

Sonny, Johnny Fontane ile Nino Valenti'yi anlata anlata bitiremiyordu; Johnny muhteşem bir şarkıcıydı ve Nino da mandolini melek gibi çalardı. Bayan Columbo arada sırada başım sallıyor ya da bir homurtu çıkarıyor ama küçük ve kurabiye kokan dairesinin mutfak penceresinden dışarı bakarak kahvesini yudumlarken sıkılmış ve kuşkulu görünüyordu. Sandra elinde su bardağıyla mutfak masasında Sonny'nin karşısına oturmuştu. Sonny arada sırada kendi de bir iki laf eden anneannesiyle konuşurken onun ağzından son yarım saatte tek sözcük bile çıkmamıştı.

"Bayan Columbo," dedi Sonny, sonra duralayıp fincanını masanın üstüne koydu ve bir şey söylemek üzereymiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benim gibi iyi bir İtalyan gencine neden güvenmiyorsunuz?"

"Ne?" dedi Bayan Columbo, muhabbetteki ani değişikliğin verdiği şaşkınlıkla. Sonny'yi bu soruyu sormaya iten kurabiyeler olabilirmiş gibi masanın ortasındaki tabağa baktı.

"Torununuzu bu gece Johnny ile Nino'nun müzik yaptığı kulübe yemeğe götürmek istiyorum. Sandra bunun söz konusu bile olamayacağım, sizin onu yemeğe çıkarmama asla izin vermeyeceğinizi söylüyor... Bu yüzden, bütün saygımla soruyorum: Ailesini tanıdığınız iyi bir İtalyan gencine neden güvenmiyorsunuz?"

"Ah!" dedi Bayan Columbo fincanı masaya kahveyi dökevek kadar sertçe koyarken. Sonny ile bu konuşmayı yapmayı uzun zamandır bekler gibiydi. "Bana senin gibi bir İtalyan gencine neden güvenmediğimi mi soruyorsun?" Parmağım onun burnuna doğru salladı. "Çünkü erkekler hakkında yeterince bilgi sahibiyim, Santino Corleone! Erkeklerin ne istediğini bilirim!" Sözler ağzından tükürür gibi çıkıyordu. "Özellikle de senin gibi genç erkeklerin. Ama bu aslında hepiniz için geçerli. Hepiniz aynısınız. Ve Sandra ile benim bizi koruyacak bir ailemiz yok."

"Bayan Columbo..." Sonny başını onu anladığını belirtir gibi eğdi ve masanın ortasındaki altın sarısı leziz kurabiyelere uzandı.

"Bütün istediğim..." Aldığı kurabiyeyi onun fincanının yanında duran tabağına koydu. "Benim bütün istediğim, Sandra'yı Johnny ile Nino'yu dinlemesi için güzel bir kulübe götürmek. Buralı çocuklar ikisi de! Onları tanıyorsunuz. Mekan da çok nezih."

"Neden yemeğe çıkmak istiyorsun?" diye sordu Bayan Columbo. "Bizim evimiz senin için yeterince iyi değil mi? Burada yiyeceğin yemek o kaliteli restoranların çoğunda yiyeceklerinden daha lezizdir. Üstelik alın terini akıtarak kazandığın para da cebinde kalır!"

"Bunu tartışmam," dedi Sonny. "Hiçbir restoran sizin yemeklerinizle yarışamaz."

"Öyleyse?" Bayan Columbo masada olduğunu o anda hatırlamış ve desteğine ihtiyaç duyuyormuş gibi ilk kez torununa döndü. "Neden parasını lüks bir restoranda harcamak istiyor?"

Sandra başım kaldırıp Sonny'ye baktı.

"Bakın, Bayan Columbo..." Sonny'nin elini pantolonunun cebine sokup sıkılı yumruğunun içinde tuttuğu küçük bir paket çıkardı. "Size mantıklı bir insanın reddedemeyeceği bir teklifte bulunacağım." Yüzü biraz solgundu şimdi ama muzipçe gülümsemeyi başarmıştı. "Bu senin için, Sandra," dedi, elini siyah kutuyu göstererek. "Bu gece yemekte ona sürpriz yapmak istemiştim ama sizin onayınızı almadan yemeğe çıkamayacağımıza göre..." Kutuyu ağzını elleriyle örten olan Bayan Columbo'ya yaklaştırdı.

"Nedir bu saçmalık?" dedi Bayan Columbo, kutuyu kapıp açarak. İçinde bir pırlanta yüzük vardı.

"Bu bizim nişan yüzüğümüz," dedi Sonny dönüp Sandra'ya bakarak. "Evlenmeye karar verdik," dedi. Sandra başını ona sevgiyle sallayınca yüzündeki gülümseme genişledi ve dramatik bir tonla, "Fakat sadece onu Johnny ile Nino'yu dinlemeye götürmeme izin verirseniz mümkün olacak bu, çünkü ona teklifimi öyle bir yerde yapmak istiyorum," diye ekledi.

"Bu bir numaraysa..." dedi Bayan Columbo, parmağını salladı ona. "Doğruca babana giderim!"

Sonny elini kalbine koydu. "Külkedinizle evlendiğimde,

ailenizde sizi koruyacak bir erkeğiniz olacak." Kalktı, Bayan Columbo'yu omuzlarından kavradığı gibi yanaklarından öptü.

Kadın Sonny'yi çenesinden tutup gözlerinin içine baktı. Sonra, öfkeyle, "Peh!" dedi. "Öpmen gereken o!" Sandra'yı işaret etti. "Saat ondan önce evde olsun." Odadan çıkarken duraladı. "Yoksa babana giderim!" Parmağını söyleyecek son bir sözü varmış gibi havyaya kaldırdı ama başım sallamakla yetinip Sonny ile Sandra'yı yalnız bıraktı.

Ettore Barzini, elindeki şemsiyeyi çatıyı kontrol eden Giuseppe'nin başının üstünde tutarken Meme de aynı şeyi Emilio için yapıyordu. Diğer çocuklar aşağıda, birilerinin sandviç ve bir kasa Coca-Cola getirdiği boş dairedeydi.

Giuseppe çatının kenarına yürüyüp aşağı baktı. Bulvarda insanlar rengârenk şemsiyelerin altında telaşla yürüyordu. Yağmur hafif fakat kesintisiz yağıyor, arada sırada bulutların arasında çakan bir yıldırımın solgun ışığı beliriyor, ardından gök gürlüyordu. Çatının her köşesinde ucu aşağıya, kentin caddelerine bakan kambur bir çörten vardı.

Giuseppe yangın merdivenini işaret ederek Emilio'ya, "Adamlarına merdiveni sökmesini söyle," dedi. "Kimse caddeden yukarı tırmanamasın."

"Olur," dedi Emilio. Rüzgar saçını dağıtınca avucuyla düzeltmeye çalıştı. "Bana sorarsan, bu gece Clemenza ile Genco'yu halledersek Vito kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp yarın bize gelir."

Giuseppe ceketine sarınıp sırtını rüzgara döndü. Bir an için susup düşündükten sonra, "Bunu görmek isterim," dedi. "Yani Vito Corleone'nin kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış halde bana geldiğini. Ne yaparım biliyor musun? Onu yine de öldürürüm. Ama önce o güzel konuşmalarından birini yapmasına izin veririm." Gözleri parlayarak gülümsedi. "*Yaa, öyle mi?*" dedi, Vito'nun konuşmasını taklit ederek. "*Sahi mi? Bu ilginçmiş, Vito.*" Elini silah tutarmış gibi kaldırıp Emilio'nun başına doğrulttu. "Dan! Beynini dağıtıp

duvara yapıştırırım. 'İşte, ben böyle konuşurum, Vito; *buna ne diyorsun?*' derim ona." Meme ile Ettore'ye onların orada olduğunu o anda hatırlamış ve yanıt bekliyormuş gibi baktı.

İkisi de hikayeyi çok eğlenceli bulmuş gibi güldü.

Emilio gülmedi.

"Vito Corleone zeki adamdır," dedi. "Ben de ondan haz etmiyorum ama sırf sözden ibaret biri değildir. Demek istediğim, Clemenza ile Genco'yu halledersek onu sakatlamış oluruz ve bunu ilk farkeden o olur." Duraklayıp Meme'ye uzandı, elini tutup birkaç santim indirerek şemsiyeyi kendine doğru çekti. "Sakat kaldığım herkesten önce o anlar," diye tekrarladı. "O zaman da bence bize istediğimizi verir. Onun dışında kaybedeceği bir savaşa girmekten başka seçimi yok. Ve öyle inatçı falan bir tip değildir. Deli değildir. Kendinin ve ailesinin çıkarı için ne gerekirse yapacağından emin olabiliriz."

Öncekilerden daha şiddetli bir yıldırım çaktı ve kara bulutlar bir an için aydınlandı. Giuseppe gök gürültüsünü bekledi ve boğuk ses saniyeler sonra geldi. "Onu hemen haklama diyorsun, öyle mi?"

"Sana o fırsatı tanıyacağını sanmıyorum." Emilio kolunu Giuseppe'nin omzuna koyup onu aşağıya yönlendirdi. Yağmur şiddetleniyordu. "Vito aptal değil," diye devam etti, "Fakat yakında..." Elini Mariposa'ya geleceği gösterir gibi açtı, "Yakında gücünün zayıfladığına emin olduğumuzda icabına bakarız."

"Beni endişelendiren tek şey Luca Brasi. Ondan hiç haz etmiyorum."

Meme çatının kapısını açıp kenara çekildi.

"Ben de öyle," dedi Emilio. "Fakat elden ne gelir? Luca'yı halletmemiz gerek. Hallederiz."

"Tommy onun kalbini sökmek istiyor." Giuseppe iyi aydınlatılmış sahanlığa çıktı. "Vito'nun oğluna ne diyorsun? Sonny. O sorun yaratır mı?"

"Sonny mi?" dedi Emilio. "O bir *bambino*. Yine de Vito'yu hallettiğimizde onun çaresine de bakmamız gerekecek."

"Çok fazla oğul var bu işte," dedi Joe, LaContileri düşünerek. Merdivenin başında durdu ve Meme'nin çatı kapısını kapatıp Emilio'nun verdiği anahtarla kilitleyişini seyretti. "Gazetecileri ayarladın mı?"

"Fotoğrafçılarla birlikte kulüpte olacaklar."

"Güzel. Tanığının olması her zaman iyidir." Giuseppe merdivenden inmeye başlamışken durup döndü. "Bize sahne önünde bir masa ayırttın, değil mi?"

"Her şeyi ayarladık." Emilio onun yanına gitti ve elini omzuna atıp basamaklardan aşağıya yönlendirdi.

"Ya Frankie? O da bizimle olmalı."

Giuseppe başını salladı. "Ona güvenmiyorum. Gerektiğinden fazlasını bilmesin şimdilik."

"Frankie bizimle mi değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Giuseppe. "Göreceğiz." Merdivenin alt ucunda onları Carmine Rosato bekliyordu. "Bu heriflere güveniyor musun? Şu iki Anthony'ye..."

"İyiler. Daha önce kullandım onları."

"Bilmiyorum." Giuseppe alt sahanlıkta Carmine'nin yanında durdu. "Bu Clevelandlı tipler! Soytarı bunlar, Forlenza ve diğerleri."

"Daha önce benim işimi gördüler," dedi Emilio. "İyi çocuklar."

"Clemenza ile Genco'nun orada olacağından emin miyiz?" diye sordu Joe. "Ben *Angelo'nun Yeri*'ni ilk kez duyuyorum."

Emilio başını Carmine'ye doğru salladı.

"Küçük bir aile restoranı," dedi Carmine, "Batı Yakası'nda kimsenin bilmediği bir yer. Orada çalışan çocuklardan biri adamlarımızdan birinin oğlu. Öğrendiğimize göre Celemenza ile Abbandando oraya sık gidiyor. Rezervasyonlarını başka adla yaptırıyorlar ama Angelo onların birbirlerine gerçek adlarıyla hitap ettiklerini duyuyor. 'Sal ile Genco için bir masa rezerve et,' deyince o anda durumu çakıyor. Sal Clemenza, Genco Abbandando. Sonra babasına

anlatıyor ve..."

"Şans," dedi Emilio. "Dört ayak üstüne düştük."

Mariposa da talihin kendisinden yana olduğunu düşünüp gülümsedi. "Şu Clevelandlıların ihtiyaç duyduğu her şey tedarik edilsin." Meme'ye döndü. "Nerede kaldıklarını biliyor musun?" Tits bildiğini söyleyince cebinden bir tomar para çıkartıp içinden bir yirmilik çekti. "Git onlara taze karanfil satın al," dedi. "O iki orospu çocuğunu temizlerken şık görünmelerini istediğimi söyle."

"Olur," dedi Meme, yirmiliği alarak. "Ne zaman? Hemen mi?"

"Hayır, dün!" dedi Giuseppe, onun başına hafifçe vurarak. Sonra güldü. "Hadi, git. Dediğimi yap."

Emilio, "Benim arabamı al," dedi Meme'ye anahtarları uzatarak. "Ve hemen dön."

"Olur," dedi Meme. Emilio'ya göz attıktan sonra sonra hızla basamakları inmeye başladı ve kendisi uzaklaşır uzaklaşmaz diğerlerinin konuşmaya başladığını duydu.

Meme binadan çıktıktan sonra caddedeki arabaları bakışlarıyla taradı. Emilio'nun arabasını köşede görünce o yana yürüdü ama yanından geçip 24. Sokak'ın köşesine yürüdü ve caddenin iki tarafını gözden geçirdi. Biraz ilerleyinde 6. Cadde'de Frankie'nin siyah DeSoto'sunu gördü ve arada sırada omzunun üzerinden arkaya bakarak arabaya yaklaştı. Cadde tarafındaki açık pencerenin önüne çömeldi.

"Arabaya bin," dedi Frankie. "Ben etrafı kesiyorum. Sorun yok."

Meme arabaya bindi, dizlerini koltuğun arkalığı başını gizleyecek şekilde torpido gözüne dayadı.

Frankie Pentangeli güldü. "Söyledim ya sana. Kimse yok."

"Bu arabada ne işim olduğunu açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

"Ne işin var arabamda?" diye sordu Frankie. Meme'nin tespihböceği gibi kıvrılmasını çok gülünç bulmuştu. "Ne getirdin bana?"

"Bu gece," dedi Meme. "Cleveland'dan iki Anthony getirdi."

"Anthony Bocatelli ile Anthony Firenza." Frankie'nin keyfi kaçtı. "Başkaları da olmadığından emin misin?"

"Sadece Fio Inzana. Arabayı sürecek. Onun dışında herkes *Stork Kulüp*'te fotoğraf çektiriyor olacak."

"Bir de benim dışımda," dedi Frankie, ceketinin cebinden bir zarf çıkarıp uzatarak.

Meme zarfı eliyle itti. "Para istemiyorum. Bana kendimi Yehuda gibi hissettirecek."

"Evlat..." dedi Frankie.

"Bu işten bir şekilde üstte çıkarsan beni unutma yeter. Nefret ediyorum Pire Joe denen orospu çocuğundan."

"Sen ve herkes," dedi Frankie, zarfı cebine sokarak. "Unutmayacağım," diye ekledi. "Bu arada sen çeneni sıkı tut ki ben üstte çıkamazsam başına bir iş gelmesin. Anladın mı? Kimseye tek kelime etmiyorsun."

"Elbette. Yine de bana ihtiyaç duyarsan söyle." Başını koltuğun arkalığından çıkarıp caddeye bakındı. "Tamam, Frankie," dedi, arabadan inerken. "Görüşürüz."

Frankie genç adamın Broadway'e doğru yürüyüşünü izledi ve o köşeyi döner dönmek arabayı çalıştırdı. Kendi kendine, *"V'fancul!"* diye söylenerek trafiğe çıktı.

Tren vagonunu andıran dar ve uzun mekanın arka tarafındaki bir platformdan ibaret olan sahnede Johnny mikrofona eğilmiş, 'I Cover the Waterfront' şarkısının karamsar bir yorumunu icra ederken sağ eli bel hizasındaydı ve avucu seyirciye dinlemeleri için yalvarırmış gibi açıktı.

Garsonların başlarının üzerinde taşıdıkları tepsilerle yemek servisi yaparken yan dönmek zorunda kaldıkları dar alanda yemek yiyen müşterilerin çoğu müziği dinlemiyordu. Bazı kadınlar bunun

dışındaydı; erkek arkadaşları ya da kocaları yemeklerine yumulup şaraplarını içerken iskemlelerinde yan dönmüş, sahnedeki ince yapılı ve papyonlu şarkıcıyı izlerken hepsinin yüzünde aynı arzulu ifade vardı.

Dans edecek yer yoktu. Tuvalete gitmek bile hassas kıvrılmalar ve dönüşler gerektiren bir bale gösterisinden farksızdı. Yine de mekan, Johnny'nin dediği gibi havalıydı. Kadınlar gece elbisesi giymişti, inci kolyeleri ve pırlanta mücevherleri parıldıyordu. Erkeklerse ısmarlama takım elbiseleri ve yürürken ışığı yansıtan rugan ayakkabılarıyla bankerleri ve siyasetçileri andırıyordu.

"Harikulade söylemiyor mu?" diye sordu Sandra. Sağ eliyle şarap bardağını tutarken son elini dizine koymuştu. Üstünde Sonny'nin onun için satın aldığı beli ve kalça kısmı dar, aşağıya doğru genişleyen ve yürürken yeri süpüren uzun, eflatun renginde bir gece elbisesi vardı.

"Hiçbir şey senin kadar güzel değil bu gece," dedi Sonny, sonra kızın yüzünün bir kez daha kızarmasına neden olduğu için gülümsedi. Viskisinden bir yudum aldı ve gözleri Sandra'nın elbisenin kapalı yakası tarafından örtülmüş olmalarına rağmen kumaşa tutunuş biçimiyle kendilerini belli eden göğüslerine baktı.

Sandra, "Ne bakıyorsun?" diye sordu.

Bu kez Sonny'nin yüzü kızardı ama sonra kendini toparlayıp Sandra'nın cüretine güldü. "Sürpriz dolusun," dedi. "Bu yanını bilmiyordum."

"Bu iyi bir şey, değil mi? Bir kız erkeğini arada sırada şaşırtmalı."

Sonny elini çenesine dayayıp Sandra'ya gülümseyerek baktı. "Elbiseyi seçmeme yardım eden satıcı kız işini biliyormuş.".

Sandra şarap bardağını masanın üstüne bırakıp onun elini tuttu. "Çok mutluyum, Santino," dedi, gözlerinin içine bakarak.

Ardından gelen sessizlik rahatsız edici olmaya başlayınca Sonny sahneye baktı. "Biraz kaçık bu Johnny," dedi. "Babam ona tersanede perçinci olarak iyi bir iş buldu ama adam şarkıcı olmak

istiyor." Johnny'yi anlamadığını ima eden bir ifade takındı. "Müthiş bir sesi var ama, değil mi?" Sandra başını sallamakla yetinince, "Annesi biraz tuhaftır. *Madon!*" diye ekledi.

"Ne olmuş annesine?" Sandra şarap bardağını dudaklarına götürüp iri bir yudum aldı.

"Bir şey olmadı aslında. Biraz kaçıktır, o kadar. Sanıyorum Johnny'ye de ondan geçmiş. Babası itfaiye şefidir ve aile dostumuzdur."

Sandra, Nino'nun eşliğinde şarkıyı bitiren Johnny'yi dinledi. "İyi çocuklara benziyorlar."

"Şahanedirler. Sicilya'dan söz et bana biraz. Orada büyümek nasıldı?"

"Ailemin çoğunu depremde kaybettim."

"Ah!" dedi Sonny. "Bilmiyordum. Özür dilerim."

"Ben doğmadan önceydi." diye aceleyle ekledi Sandra, onun üzülmesinin önlemek ister gibi. "Akrabalarım kurtuldu ve Messina'dan Amerika'ya göç etti. Sonra yavaş yavaş oraya dönüp hayatlarına tekrar başladılar. Sicilyalı olduğum doğru ama hep harikulade bir Amerika'dan söz edildiğini, orasının ne kadar muhteşem bir ülke olduğunu dinleyerek büyüdüm."

"Öyleyse neden döndüler?"

"Bilmiyorum," dedi Sandra. "Ama Sicilya çok güzeldir. Sahilleri ve dağları özlüyorum. Özellikle de tatillerde gittiğimiz Lipari'yi."

"Neden seni hiç İtalyanca konuşurken duymadım?" diye sordu Sonny. "Anneannenle bile konuşmuyorsun."

"Çocukken annemle babam etrafımda hep İngilizce konuştu. Akrabalarım da İngilizce konuşurdu. Beni İngilizcemi ilerletmem için özel bir okula gönderdiler. Bu dili İtalyancadan iyi konuşurum."

Sonny buna güldü. O sırada Nino ile Johnny'nin şakalaşmakta olduğu sahnenin etrafındaki masalardan kahkahalar yükseldi.

"Yemek..." diye fısıldadı Sandra, yaklaşan garsonu göstererek. Uzun boylu, yakışıklı, Fransız aksanıyla konuşan orta yaşlı bir adam geldi masaya. Önlerine üstleri kapalı iki tabak koydu ve gümüş kapakları açarak dramatik bir tonla yemekleri sundu. "Tavuk Cordon Bleu," dedi Sandra'ya. "Ve beyefendi için az pişmiş biftek." Sunumu bitirdikten sonra başka istekleri olup olmadığım sorar gibi duraladı, ikisi de bir şey demeyince küçük bir reverans yapıp gitti.

"Ne sipariş ettiğimizi unuttuğumuzu mu sandı?" dedi Sonny.

"Bak!" dedi Sandra.

Johnny alkışlar eşliğinde sahneden inmiş, onların masasına geliyordu. Sonny onu karşılamak için ayağa kalktı. Kucaklaştılar, birbirlerinin sırtını sıvazladılar.

"Vay!" dedi Johnny, Sonny'nin tabağındaki kanlı bifteğe bakarak. "Bunun ölü olduğundan emin misin?"

Espriyi geçiştirerek, "Seni müstakbel eşimle tanıştırmak istiyorum," dedi Sonny ve eliyle Sandra'yı gösterdi.

Johnny bir adım geri çekilip ona esprinin can alıcı noktasını bekler gibi baktı. "Ciddi misin sen?" diye sordu, sonra elini masa örtüsünün üzerine koyarak pırlanta yüzüğünü gösteren Sandra'ya baktı. "Vay canına!" Sonny'nin elini hararetle sıktı. "Tebrikler, Santino!" Ardından elini Sandra'ya uzattı, o yerinden kalkmadan biraz tuhaf bir biçimde tutunca kaldırıp öptü. "Aileden sayılırız artık. Sonny'nin babası benim vaftiz babamdır. Umarım beni bir ağabey olarak görürsün."

"Evet, *ağabey* gibi," dedi Sonny, onu dürterek. Sonra Sandra'ya döndü. "Tekin değildir bu herif."

"Ve tabii ki düğününüzde şarkı söyleyeceğim." Sonny'ye döndü. "Senden fazla para almayacağım."

"Nino nerede?" diye sordu Sonny.

"Offf! Yine kızdı bana."

"Ne yaptın?"

"Hiçbir şey! Sürekli kızacak bir şeyler buluyor." Johnny omuz silkti, partnerini anlamak mümkün değilmiş gibi. "İşe dönmeliyim." Sesini alçalttı. "Bu gece tipler bayağı hödük. Herifin teki benden 'Inka Dinka Doo' söylememi istedi. Jimmy Durante'yi andıran bir yanım var mı?" Sonny'ye fırsatı değerlendirme şansı tanımadan elini kaldırdı. "Bu soruyu yanıtlama!"

O gitmeye hazırlanırken Sandra, "Çok güzel şarkı söylüyorsun, Johnny," dedi.

Johnny'nin yüz ifadesi bu iltifat karşısında değişti, edilgen, neredeyse masum bir bakış belirdi yüzünde. Önce nasıl karşılık vereceğini bilemedi, "Teşekkür ederim," dedi sonra ve Nino'nun kendisini beklediği sahneye döndü.

"Hanımlar Beyler!" dedi mikrofonun başına geçince. "Sıradaki şarkıyı can dostum Santino Sonny Corleone ile yanındaki eflatun elbiseli harikulade genç kadına ithaf etmek istiyorum!" Parmağını uzatıp Sonny'yi ve Sandra'yı gösterdi. "Genç hanımın Sonny gibi bir çaylak için fazla güzel olduğu alenen belli ama az önce biz fanilere malum olmayan bir nedenden ötürü onunla evlenmeyi kabul ettiğini öğrendim."

Kalabalık kibarca alkışladı. Nino ayağa kalkıp kollarını Sonny ile Sandra'ya doğru açmadan önce az kalsın gitarını düşürecekti.

"Yeni bir Harold Arlen parçası," dedi Johnny, "Ve sanıyorum tam da dostum Sonny'nin şu anki hissiyatına tercüman oluyor." Nino'ya bir şeyler fısıldadı, sonra mikrofona eğilip 'I Got The World on a String'i söylemeye başladı.

Sandra yemek yemeyi bırakmış, pür dikkat sahneyi seyrediyordu. Sonny uzanıp onun elini tuttu. Salondaki herkesle birlikte hiç konuşmadan Johnny'yi dinlemeye koyuldular.

Clemenza ile Genco, *Angelo'nun Yeri*'nde üstünde hasıra sarılı bir şişe Chianti duran bir masaya oturmuş sohbet ediyorlardı. Garson gelip üstü kapalı bir tepsi bıraktı.

Genco dirseklerini tabağının iki yanına dayamış, avuçlarını

yüzünün önünde bitiştirmiş, iki işaret parmağıyla burnunun ucunu sıkıyordu. Konuşmanın büyük bölümünü gerçekleştiren Clemenza'yı dinlerken arada sırada başını sallıyordu. Kendilerini konuşmaya kaptırdıklarından önce önlerine koyulan tepsiye rağbet etmediler.

Küçük restoran, birbirine çok yakın altı nıasadan oluşuyordu. Clemenza'nın sırtı nıutfağa dönüktü ve Genco, deri kaplı kapının yuvarlak pencerelerinden ocağın başındaki Angelo'yu ve porselen tezgahın önünde gidip gelen garsonu görebiliyordu. İçerideki diğer dört müşteri karşılıklı masalara oturmuştu ve Clemenza ile Genco'nun masası onlarınkiyle bir üçgen oluşturuyordu. Mekan sessizdi. Birkaç boğuk konuşma ve mutfaktan gelen tencere takırtısı dışında ses duyulmuyordu.

Anthony'nin *Angelo'nun Yeri*'ne girmek için caddeden üç basamak inip restoranın adının yazılı olduğu ağır kapıyı çekmesi gerekti. İsim yazılı olan pirinç plaka, bir apartmanının bodrumunu andıran yerde restoran olduğunu gösteren eden tek şeydi. Caddeye bakan pencere yoktu: kırmızı tuğla bir duvar ve ağır kapıya uzanan o üç basamak.

Anthony Firenzo arkasına göz atıp restoranın önüne park etmiş olan dört kapılı Chrysler'a baktı. Arabanın direksiyonunda yüzünde hâlâ ayva tüyleri olan çocuk yaştaki Fio Inzana vardı. On altısında gösteriyordu ve Firenzo, sürücüsünün bir *bambino* olmasından hoşnut değildi; onda tedirginlik yaratıyordu bu.

Kapının yanında duran öteki Anthony, bulutlu pencere camından içeri baktı. Bocatelli, iki Anthony'den daha yapılı olandı ama her ikisi de aynı boyda ve yaştaydı: ellili yaşlar ve bir yetmiş beş boy. Cleveland Heights'ın aynı mahallesinde büyümüşlerdi; çocukluk arkadaşıydılar. Yeni yetmeyken başlarını birlikte belaya sokmaya başlamışlar, yirmili yaşlarına geldiklerinde herkes tarafından 'Anthonyler' olarak bilinmeye başlamışlardı.

Bocatelli omuz silkip, "Fazla bir şey göremiyorum," dedi. "Hazır mısın?"

Firenza pencereden baktı. Masaların bazısını seçebiliyordu. "İçeride sadece birkaç kişi var galiba. Onları tanımakta zorlanmayacağız."

"Onları tanıyorsun, değil mi?" diye sordu Bocatelli.

"Birkaç yıl oldu görmeyeli ama Sal'i tanıyorum. Hazır mısın?"

Anthonylerin ikisi de yelekli takım elbiselerinin üstüne siyah yağmurluk giymişti. Gömleklerinin yakası çıtçıtlıydı ve altın yaka iğneleri takmışlardı. Yakalarındaki beyaz karanfiller de kıyafetleriyle uyumluydu. Firenza'nın yağmurluğunun altında belindeki kılıfa yerleştirilmiş kısa namlulu bir çifte vardı, Bocatelli ise cebindeki 45'lik Colt ile ona kıyasla daha hafif silahlanmıştı.

Firenza, "Sal'ı severim aslında, matrak heriftir," dedi.

"Cenazesine güzel bir çelenk göndeririz. Makbule geçer herhalde."

Firenza bir adım geri çekildi ve Bocatelli ona kapıyı açtı.

Clemenza adamı görür görmez tamdı, Firenza da onu gördüğüne şaşırmış gibi yaptı. "Hey, Sal!" dedi. Bocatelli yanına yaklaşırken masaya doğru yürüyüp yağmurluğunun önünü açmaya başladı. Bocatelli elini cebine soktuğunda Genco iskemlesinde büzüldü.

Aynı anda mutfak kapısı açıldı ve içeriye dev gibi bir adam girdi. Kolları iki yana sarkmıştı, yüzü tuhaf biçimde çarpıktı. Adam o kadar uzun boyluydu ki kapıdan geçerken eğilmesi gerekmişti. Odaya girip Clemenza'nın arkasında rahat bir şekilde durdu. Firenza elini yağmurluğunun içindeki çifteyi çıkartmak üzereydi ve Bocatelli'nin eli de cebindeydi. Ama mutfak kapısından içeriye dalan canavarı görünce ikisi de donakaldı.

Luca ile iki Anthony, Sal ile Genco'nun başlarının üzerinden birbirlerine baktı. Herkes hiç hareket etmeden öylece durdu. Caddeden sıkılan iki el silah o tabloyu parçalayıncaya dek.

Bocatelli başını silah seslerinin geldiği yere bakmak istermiş gibi hafifçe yana çevirdikten sonra Firenza'nın hareketini taklit ederek yana sıçradı. Ortağı cebinden Colt'u çıkarırken o da yağmurluğunun altındaki çifteyi çekti. Clemenza'nın arkasında duran adam akıllarını aldığı için olup bitenleri idrak edemeyip silahlarına davranmışlardı.

Ve artık çok geçti. Duvar kenarındaki masalarda oturan dört kişi silahlarını çoktan çekmişti. Namluları kırmızı peçetelerin altından Anthonylere doğrultup aynı anda bir düzine kadar mermi sıktılar.

Silah sesleri kesildikten sonra iki mutfaktan adam daha çıktı. Clemenza şarap bardağını dudağına götürdü. Gelenlerden birinin elinde naylon vardı, diğeriyse bir kovayla paspas taşıyordu. Anthonylerin mutfağa taşınıp ortadan kaldırılması bir dakika bile sürmedi. Geriye sadece kanlarının temizlendiği yerdeki ıslak ve kaygan lekeler kaldı.

Masadan ateş açan dörtlüden ikisi onal Richie Gatto ile Eddie Veltri kalkıp Clemenza'mn yanına gelirken, Luca Brasi tek kelime etmeden diğerlerinin peşi sıra mutfağa geçti.

"Cesetleri arabaya koyun ve nehre atın," dedi Clemenza.

Richie kimsenin dinlemediğinden emin olmak için mutfak kapısının yuvarlak pencerelerinden içeriye baktı. "Bu Brasi amma taşaklı herifmiş. Silahı falan yok ama öylece dikildi karşılarına."

Genco, "Luca kapıdan girdiğinde Anthonylerin nasıl donup kaldıklarını gördün mü?" dedi Clemenza'ya.

Clemenza etkilenmemiş gibi davrandı. Richie ile Eddie'ye, "*Andare!*" dedi çıkarlarken, sonra iskemlesinde dönüp mutfağa seslendi. "Frankie! Ne yapıyorsun orada?"

Richie ile Eddie'nin çıkışından sonra sallanmaya devam eden kapılardan içeriye Frankie Pentangeli girdi.

"Buraya gel!" dedi Clemenza, keyfi birden yerine gelmiş gibi. "Otur! Şuna bak!" Masanın ortasındaki tabağın gümüş kapağını kaldırarak içindeki kelle haşlamayı gösterdi. Kelle ortadan ikiye ayrılmıştı ama gözler hâlâ yerindeydi.

"*Capuzzell!*" dedi Genco. "Kimse Angelo gibi yapamaz."

"*Capuzzel' d'angell...*" diye ekledi Frankie boğuk bir sesle. Kendi kendine konuşuyormuş gibiydi ve gülümsüyordu. "Catania'daki ağabeyim yapar bunu. Beyne bayılır."

"Hmm, ben de severim beyni!" dedi Clemenza ve masaya vurdu. "Otur! *Mangia!*"

"Pekala," dedi Frankie, Genco'nun omzunu selamlar gibi sıkıp otururken.

"Angelo!" diye seslendi Clemenza mutfağa. "Bir tabak daha getir!" Sonra Frankie'yi dönüp tekrar, "*Mangia!*" dedi.

"İş konuşmamız gerekiyor." Frankie, Genco başka bir masadan bardak alıp ona Chianti koyuşunu izledi.

"Şimdi olmaz. İyi iş çıkardın. Daha sonra, Vito varken konuşuruz. Şimdi..." Clemenza uzanıp Frankie'nin bileğini sıktı. "Şimdi yemek yiyeceğiz."

"Gözlerimi kısınca sanki uçuyoruz!" dedi Sandra.

Kapıya yaslanmış, arabanın camından binaların iki yana doğru akan üst katlarına bakıyordu. Çocuğunun ışıkları yanıktı ve bazılarında aşağıdaki trafikten habersizmiş gibi işlerini gören insanların belli belirsiz karaltıları görünüyordu.

Sonny gelirken West Side Karayolu'nu kullanmıştı, dönüşteyse Arthur Bulvarı ile Bron kavşağına gitmek için karayoluna çıkmak üzereydi.

"Ölüm Bulvarı derlerdi eskiden buraya," dedi, "Bu şekilde yükseltilmeden önce yani. Trenlerle arabalar sürekli çarpışıyordu."

Sandra onu dinlemiyordu sanki. "Kazalar, ölümden falan söz etmek istemiyorum bu gece, Sonny," diye mırıldandı. "Bu gece düş gibi benim için." Gözlerini kısıp binaların pencerelerine ve ufka baktı. Sonny sonraki sapakta caddeye girince doğruldu, yana kaykılarak başını onun omzuna koydu. "Seni seviyorum, Santino," dedi. "Çok mutluyum."

Sonny ikinci vitese takıp tek kolla ona sarıldı. Sandra iyice sokulunca Packard'ı kaldırıma yanaştırıp motoru kapattı, kollarına alıp onu öptü, ellerini ilk kez vücudunda gezdirdi. Göğüslerini avuçladığında Sandra itiraz etmek yerine kedi gibi mırlayarak parmaklarını saçına daldırınca duraladı. Geri çekilip motoru çalıştırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Sandra. "Sonny..."

Sonny cevap vermedi. Sözcükleri bulmaya çalışıyormuş gibi bir ifade takınıp Tremont Bulvarı'na saptı ve bir at arabasına çarpmasına ramak kaldı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" dedi Sandra. Ellerini kucağında kavuşturup Sonny ile göz göze gelmekten korkar gibi dışarıya baktı.

"Seninle ilgisi yok," dedi Sonny. "Sen harikuladesin." Arabayı bir çöp arabasının arkasında yavaşlattı. "Her şeyi doğru yapmak istiyorum. Her şey özel olmalı, gerektiği gibi yapılmalı."

"Ooo!" Sandra'nın ağzından çıkan tek hece hayal kırıklığı yüklüydü.

"Evlendiğimizde balayına çıkarız. Niagara Şelalesi'ne falan gideriz." Dönüp Sandra'ya baktı. "İnsan evlenince ne yaparsa onu yaparız." Sustu ve güldü.

"Neye gülüyorsun?"

"Kendime. Aklımı yitiriyor olabilirim."

Sandra ona tekrar yaslanıp koluna sarıldı. "Ailene söyledin mi?"

"Henüz değil." Sandra'ya küçük bir öpücük verdi Sonny. "Senin kabul edeceğinden emin olmak istedim."

"Biliyordun kabul edeceğimi. Çıldırıyorum senin için."

"Bu ne?" Sandra'mn oturduğu caddeye sapmışlardı ve Sonny'nin gördüğü ilk şey babasının binanın önüne park edilmiş uzun Essex'i olmuştu.

"Ne oldu?" Sandra önce binaya, sonra anneannesinin penceresine baktı.

"Bu babamın arabası," dedi Sonny. Essex'in önüne yanaştı ve arabadan inmesiyle Clemanza'nın ardında Tessio ile binadan fırlaması bir oldu. Ön koltuktaki Richie Gatto ellerini direksiyondan çekip Sonny'ye selam verdi. Yanında kollarım göğsünde kavuşturmuş, başında fötr şapkası olan Al Hats oturuyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Sonny, yüzü aniden kızararak.

Clemenza iri elini Sonny'nin koluna koydu. "Sakin ol."

Onun yanına gelen Tessio da, "Her şey yolunda, Sonny," dedi.

"Ne işiniz var burada öyleyse?"

Clemenza onun yanından dolanıp elini uzattı. "Sen Sandra'sın herhalde."

Sandra önce duraksayarak Sonny'ye baktı ama başını salladığını görünce Clemenza'nın elini sıktı.

"Sonny'yi senden çalacağız," dedi Clemenza. "Yarın konuşursunuz."

"*Che cazzo!*" Sonny silkinip Clemenza'nın üstüne yürür gibi bir hareket yaptı ama Tessio kolunu omzuna atıp onu kendine doğru çekince durdu.

Tessio, "Her şey yolunda," dedi Sandra'ya. Sesi her zamanki gibi yastaymış izlenimi uyandırmıştı ama.

Sonny onun kavrayışından kurtuldu. "Sandra'yı kapıya kadar geçireceğim," dedi Clemenza'ya. Sonra döndü ve kolunu beline dolayıp merdivenlere yönlendirirken Sandra'ya, "Bunlar ailemin yakın dostları," dedi. "Bir sorun çıkmış anlaşılan. Ne olduğunu öğrenir öğrenmez sana haber veririm."

Kapıya geldiklerinde Sandra, "Her şey gerçekten yolunda mı, Sonny?" diye sordu. Sözcükleri sorudan ziyade yakarış yansıtıyordu.

"Evet, tabii!" Sonny onu yanağından öptü. "Aile işleriyle ilgili bir şey olsa gerek." Kapıyı girmesi için açtı. "Endişelenecek bir şey yok."

"Emin misin?" Sandra onun omzunun üzerinden Essex'in iki yanında muhafız gibi duran olan Clemenza ile Tessio'ya baktı.

"Tabii ki eminim. Yarın konuşuruz, söz veriyorum." Dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra Sandra'yı kapıdan içeriye soktu ve basamakları hızla indi.

Arabanın arka koltuğuna, Clemenza ile Tessio'nun arasına oturur oturmaz sakin bir sesle, "Neler oluyor?" diye sordu.

Richie arabayı çalıştırırken Al elini Sonny'ye uzattı.

Tessio, "Ona anahtarlarını ver, Sonny,"dedi. "Sen bizimle geliyorsun."

Sonny onu yumruklamak üzereymiş gibi baktı ama yine de anahtarlarını Al'e verdi.

Hats, "Büroda buluşuruz," dedi ve arabadan indi.

"Mariposa bu gece beni ve Genco'yu temizlemeye kalkıştı," dedi Clemenza.

"Genco'ya bir şey mi oldu?" diye sordu Sonny, sesinde yoğun bir endişeyle.

"Hayır, o iyi." Clemenza yatıştırmak ister gibi elini Sonny'nin omzuna koydu.

"Ne oldu?"

Richie dikkatli bir u-dönüşü yapıp arabayı Hughes Bulvarı'na sürerken Al'de onu Packard ile izliyordu.

"Mariposa beni ve Genco'yu halletmek için Cleveland'dan iki fedai getirdi," dedi Clemenza. Sonra omuz silkti. "Neyse ki zamanında öğrendik. Şimdi nehirde, Cleveland'a suyun altından gidip gidemeyeceklerini düşünüyorlar."

"Savaşa girdik," diye ekledi Tessio.

Clemenza'ya baktı Sonny. "Şimdi öldürecek miyiz o orospu çocuğunu?"

"Bizimle büroya geliyorsun. Babanla buluşacağız. Aklın varsa çeneni kapar ve sana söyleneni yaparsın."

"Orospu çocuğu!" dedi Sonny, Mariposa'yı düşünerek. "Beynini dağıtmalıyız. Bu her şeyi kestirmeden halleder."

Clemenza içini çekti. "Tessio'nun öğüdünü dinle, Sonny: Çeneni kapalı tut."

"*Fancul*," dedi Sonny. "Bu gece Sandra'ye evlenme teklif ettim."

Sonny'nin bu duyurusu üzerine arabaya sessizlik çöktü. Clemenza ile Tessio ona bakakalırken, direksiyondaki Richie bile dönüp arka koltuğa hızlı bir bakış gönderdi.

"Babanın bundan haberi var mı?" diye sordu Clemenza.

"Hayır, henüz yok."

"Önce bize mi söylüyorsun?" Clemenza tokadı onun ensesine yerleştirdi. "*Mamaluk!* Böyle bir şey önce babaya söylenir. Gel buraya!" Kolunu dolayıp Sonny'yi kendine çekti. "Tebrikler! Belki büyürsün artık."

Clemenza bırakınca bu kez Tessio sarılıp onu yanağından öptü. "On sekiz yaşındasın, değil mi?" diye sordu. "Ben de Lucille'im ile evlendiğimde senin yaşındaydım. Hayatımda yaptığım en akıllıca işti."

"Büyük gün bugün!" dedi Clemenza. "Aşk ve savaş."

Richie ön koltuktan, "Tebrikler, Sonny," dedi. "Çok güzel bir kız."

"Tanrım! Savaş..." Sonny az önce söylenenleri yeni idrak eder gibiydi.

Hester Bulvarı'na vardıklarında Richie Gatto arabayı deponun arkasına çekti. Sokağın iki yanında Tessio'nun adamları bekliyordu. Hava soğuk ve rutubetliydi artık ve ara sokakta esen rüzgar arka arkaya dizili duran kamyonların tentelerini dalgalandırıyordu.

Deponun arka kapısının önündeki gölgede, ayaklarının dibinde bir kedi miyavlayan iki kişi vardı. Arka bacaklarının üstünde dikilince adamlardan biri eğilip kediyi yerden aldı ve boynunu kaşıyarak susturdu. Bulutların arasından ayın ince bir dilimi görünüyordu.

Sonny arabadan inip sokağı hızla kat etti. Clemenza ile Tessio'nun az önce girip gözden kaybolduğu kapıya yaklaşınca göl-

gedeki adamların Romero ikizleri olduğunu gördü. Üstlerindeki pardösülerin altındaki makinelilerin şeklini seçebiliyordu Sonny.

Richie Gatto onu beklerken durup onların elini sıktı ve "Nihayet biraz aksiyon göreceğiz galiba, çocuklar," dedi.

"Buradan hiç belli olmuyor," dedi Vinnie, kediyi kamyonlardan birinin arkasına doğru iterek. Kedi hızla gölgelerin arasında kayboldu.

"Her şey sessiz burada," dedi Angelo, kardeşini yankılar gibi. Kenarında kırmızı-beyaz tüy olan kahverengi bir melon şapkasını düzeltti.

Sonny uzanıp şapkayı Angelo'nun başından kaptı, inceledikten sonra gülümseyerek Vinnie'nin siyah fötr şapkasına baktı. "Sizi ayırt etmek için farklı şapkalar giydiriyorlar, değil mi?"

Vinnie çenesinin ucuyla kardeşini işaret etti. "Bu güzel tüylü şapkayı giymek ona kısmet oldu."

"*Managia l'miserie*," dedi Angelo. "İrlandalıya benziyorum bununla."

"Hadi, çocuklar," dedi Richie, elini Sonny'nin koluna koyarak. "Yapmamız gereken işler var."

Sonny kapıya uzanınca Angelo atik davranıp girmesi için açtı.

"İyi para kazanıyor musunuz siz?" diye sordu Sonny, bir ayağı kapının eşiğinde bir ayağı sokaktayken. İkizler başını salladı. Vinnie Sonny'nin omzunu okşadı ve depoya girdi.

"Şu anda fazla hareket olmayabilir," dedi Richie ikizlere. "Fakat bu beş dakika sonra olmayacağı anlamına gelmez. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

İkizler bir ağızdan, "Evet, elbette," dedi.

"Aklınız işinizde olsun."

Sonny babasının bürosunun kapısını açtığında Frankie Pentangeli, bir cümlenin ortasındaydı. Duraladı ve herkes dönüp kapının eşiğinde duran Sonny ile Richie Gatto'ya bakarken odaya sessizlik

çöktü. Vito masasının önünde oturuyordu, Clemenza ise yine dosya dolabının üstünde. Luca Brasi kollarını göğsünde kavuşturarak sırtını duvara dayamış, ifadesiz bir yüzle boşluğa bakıyordu. Frankie de Tessio ile Genco'nun yanındaki katlanır iskemleye ters oturmuş, kollarının arkalığına dayanmıştı.

Vito, Sonny ile Richie'ye içeri girmesini işaret etti, sonra Frankie'ye döndü. "Oğlum Santino'yu tanıyorsun."

"Elbette," dedi Frankie gülümseyerek. "Çok hızlı büyüyorlar!"

Vito, bundan çok emin değilmiş gibi omuz silkti. "Devam et, lütfen."

Richie ile Sonny odanın arka tarafında iki katlanır iskemle buldu. Richie iskemlesini açıp Clemenza'nın yanına yerleşti, Sonny de kendininkini masanın yan tarafına taşıyıp babasına yakın oturdu.

Frankie'nin bakışları Baba'nın o kadar yakınına oturmasına şaşırmış gibi Santino'yu izliyordu.

"*Per favore*," dedi Vito, Frankie'ye devam etmesi için.

"Evet... Dediğim gibi, Mariposa öfkeden delirmiş halde. Adamlarına üzerlerine işemesi için Anthonylerin cesetlerini bulup getirmelerini söyledi."

"Yazık," dedi Clemenza. "Hevesi kursağında kalacak."

"Fakat dostları var," diye devam etti Frankie. "Capone'a gittiğini duydum. Ayrıca Al seni temizlemeleri için fedailerinin ikisini gönderecek, Vito. Kim olduklarını öğrenemedim henüz ama Chicago ekibinin canavardan farksız olduğunu bilirim."

"Capone domuzu kimi gönderiyor?" diye bağırdı Sonny, iskemlesinde Frankie'ye doğru eğilerek. "O yağ tulumu..." Sonny parmağını suçlar gibi öfkeyle Frankie'ye doğrulttu. "Senin nereden haberin oldu? Sana kim söyledi?"

"Sonny!" dedi Vito, Frankie yanıt veremeden. "Git dışarıda, kapının önünde dur ve kimseyi içeri alma."

"Papa..." Dosya dolabının üstünden kıpkırmızı bir yüzle ho-

murdanan Clemenza onu susturdu: "Kes sesini ve gidip Baba'nın söylediği gibi siktiğimin kapsının önünde bekle Sonny! Yoksa yemin ediyorum..." Yumruğunu tehditkar şekilde salladı havada.

"*Cazzo*..." Sonny onun öyle patlamasına şaşırmış gibiydi.

Vito arkasına yaslanıp bir kez daha, "Git kapının önünde bekle, Sonny ve kimseyi içeri alma," dedi.

"Kimse yok dışarıda, Papa..." diye söylendi Sonny, kendine hakim olmaya çalışarak. Vito öylece bakmakla yetinince ellerini çaresizlikle açıp odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Vito onun duyabileceği kadar yüksek sesle, "Lütfen kalın kafalı oğlumu bağışla, Frankie Pentangeli," dedi. "Kalbi temizdir ama maalesef aynı zamanda aptaldır ve dinlemeyi bilmez. Yine de oğlumdur. Bu yüzden ona öğretmeye çalışacağım. Senden bir kez daha onu bağışlamanı istiyorum. O şekilde hitap ettiği için özür dileyeceğinden eminim."

"O henüz genç ve babası için kaygılanıyor," dedi Frankie ve yaşanan sahneyi Olanları önemsemediğini belirtir şekilde omuz silkti.

Vito başını hafifçe sallayarak sessizce teşekkür etti. "Mariposa bizi uyardığım biliyor mu?" diye sordu, konuya dönerek.

"Henüz kesin olarak bildiği bir şey yok," Frankie bir puro çıkartmak için elini cebine attı. "Bütün bildiği Anthonylerin öldüğü ve Genco ile Clemenza'nın hayatta olduğu."

"Senden kuşkulanıyor mu?"

"Bana güvenmiyor," dedi Frankie, henüz yakmadığı purosunu önünde tutarak. "Ailelerimizin bir geçmişi olduğunu biliyor."

Vito bir konuda onaylarını ister gibi Clemenza ile Tessio'ya baktı ve adalarında sessiz bir konuşma gerçekleşti. Vito bir saniye daha düşündü. "Mariposa'ya dönmeni istemiyorum. Fazla tehlikeli. Giuseppe gibi bir hayvan seni sırf kuşkulandığı için öldürebilir."

"Fakat Vito, Joe'nun örgütünün içinde birine ihtiyacımız var," dedi Genco. "Frankie bizim için çok değerli."

"Ona yakın olan ve güvenebileceğim başka biri var," dedi Frankie. "Ve ondan neredeyse benim kadar nefret eden biri. Yoruldum o soytarı için çalışmaktan. Ailenin bir parçası olmak istiyorum, Don Corleone."

"Frankie içeride kalırsa, kaçınılmaz olması halinde Mariposa'ya ulaşabiliriz," diye üsteledi Genco.

"Hayır." Vito elini kaldırıp tartışmayı sonlandırdı. "Frankie Pentangeli bizim dostumuz. Hayatını daha fazla riske atmasına izin vermeyeceğiz."

Frankie, "Teşekkür ederim, Don Corleone," dedi. Sonra Genco'ya döndü. "Kendinizi 'kaçınılmaz olursa' diyerek kandırmayın. Artık savaştasınız ve bu iş Giuseppe Mariposa ölmeden bitmez."

Boş bakışları yüzünden varlığı unutulmuş olan Luca Brasi, "Don Corleone," diyerek Vito hariç herkesi şaşırttı. Vito konuşmasını bekliyormuş gibi başını kendisine doğru çevirince Luca, sesi ve tavrı sanki iyice hımbıllaşmış bir şekilde, "Sizden Giuseppe Mariposa'yı *benim* öldürmeme izin vermenizi rica edebilir miyim?" dedi. "Şerefim üzerine yemin ediyorum ki yakında cehennemi boylayacak."

Odadakilerin hepsi Luca'ya baktı, sonra Vito'ya dönüp yanıtını bekledi.

"Sen benim için bu aralar tehlikeye atılmanı istemeyeceğim kadar değerlisin, Luca," dedi Vito. "Giuiseppe'yi öldürmek için hayatım koyacağından hiç kuşkum yok. İleride bu konuda yardımını isteyebilirim." Masasının üst çekmecesini açıp bir puro çıkardı. "Fakat şimdilik bana Capone'un beni öldürtmek için göndereceği iki katili temizleyerek hizmet edebilirsin."

Luca, "Bunu seve seve yaparım Don Corleone," dedi. Ardından sırtını duvara yaslayıp boşluğa bakmaya devam etti.

"İçerideki adamın bize Capone konusunda yardımcı olabilir mi, Frankie?" diye sordu Vito.

Frankie başını salladı. "Fakat durum fazla riskli hal alırsa onu da yanımıza almamız gerekecek. İyi bir çocuktur. Başına iş gelsin istemem."

"Elbette. Zamanı geldiğinde bizim rızamızla onu ailene dâhil edebilirsin."

"Güzel. O bir şeyler öğrenir öğrenmez benim haberim olur." Frankie ceketinin cebinde bir kutu kibrit buldu ve elinde çevirip durduğu puroyu yaktı.

"Bu gece Angelo'da yaşananlar, Mariposa'nın diğer ailelerinin gözünde değer kaybına uğramasına neden olacak," dedi Genco. "Saint Francis'deki toplantının hemen ardından üstümüze gelerek sözüne güvenilmeyeceğini bütün dünyaya göstermiş oldu."

Tessio her zamanki kasvetli tonuyla söze karıştı. "Ayrıca onu alt ettik ki bu da prestijini epey sarsacaktır."

"Benim ailem küçük olmasına rağmen sizin yanınızda yer aldığımızı bilecek," dedi Frankie, purosunu ağzından çıkartmadan.

"Bütün bunlar güzel." Genco frene basmak istermiş gibi elini kaldırarak. "İlk muharebeyi kazandık ama Mariposa hâlâ bizden çok daha güçlü."

"Olsun," dedi Vito. "Bizim avantajlarımız var." Elinde tuttuğu puroya baktı. "Giuseppe aptal..."

"Ama yardımcıları öyle değil," diye onun sözünü kesti Clemenza.

"*Si*. Ama son kararı Giuseppe veriyor." Purosunu Clemenza'mn itirazım bir kenara itermiş gibi masanın üzerinde yuvarladı. "Tessio'nun desteğiyle Giuseppe'nin sandığından çok daha güçlüyüz. Ve cebimizde onun düşünde göreceğinden daha fazla polis ve siyasetçi var." Parmağını Strega bardağının ağzında gezdirdikten sonra camı dikkatini talep eder gibi iki kez tıklattı. "En önemlisi, diğer ailelerin saygısına sahibiz ve Giuseppe bundan artık yoksun." Etrafındakilere baktı. "Aileler bizimle anlaşabileceklerini biliyorlar, çünkü sözümüzün eriyiz. Bu söylediğimi bir kenara not edin. Savaşta yeterince güç gösterebilirsek bizim safımıza katılacaklar."

"Seninle aynı kanıdayım, Vito," dedi Genco, aslında diğerlerine seslenerek. "Bence kazanabiliriz."

Vito sessiz kalarak Tessio ya da Clemenza'dan gelebilecek itirazları bekledi. İkisi de bir şey demeyince oylama yapılmış ve Giuseppe Mariposa ile savaşa girme kararı alınmış gibi oldu.

"Benim korumalığımı Luca yapacak," dedi Vito, ayrıntılara geçerek. "Onun başka işlerle ilgilenmesi gerekirse yerini Santino dolduracak. Genco..." dedi, danışmanını işaret ederek, "Clemenza'mn adamları tarafından korunacaksın. Frankie, sen ve ailen, Mariposa'nın kumar ve sendika işlerini sekteye uğratacaksınız. Onu sendika işinden tamamen atmalıyız. Kilit adamlarından birkaçını kaybetmesi gerekiyor. Fakat bunlar Rosato ya da Barzini kardeşler değil. Savaşı kazandıktan sonra onlara ihtiyacımız olacak."

"Joe'nun kumar işlerini iyi biliyorum," dedi Frankie. "Onu halledebilirim. Sendika işi için yardıma ihtiyacım olabilir."

"Sana bilmen gerekenleri anlatırım," dedi Tessio.

"Kumar işi..." dedi Frankie başını ayrıntıları düşünür gibi yana eğerek. "Bazı dostlarımız bundan hoşnut kalmayabilir."

"Bu beklenen bir şey," dedi Vito. "Giuseppe'nin işlerini en iyi sen biliyorsun, bu nedenle kimin yokluğunun en az kan davasına neden olacağını da bilirsin. Her konuda Genco'nun onayını al. Fakat bu konuda sana güvendiğimi unutma."

Genco yardım ve rehberlik garantisi verir gibi Frankie'nin bileğini okşadı.

"Vito devam ederek, "Tattaglia ailesinin ağzını aramam istiyorum, Tessio," dedi. Zayıf bir halka olup olmadığını araştır. Joe ardında düşman bırakmadan dolaşmaz. Carmine Rosato'nun da ağzını ara. Saint Francis'de elimi Giuseppe'nin adamlarından biri için fazla istekli sıktı." Bir kez daha sustu; Saint Francis'deki toplantıyı düşünüyordu sanki. Sonra düşüncelerden sıyrılarak Strega bardağım masadan aldı. "Hepimiz bu savaşı en kısa yoldan nasıl bitirip işimize ve ailelerimize dönebileceğimize kafa yorsun."

"İlk iş..." dedi Genco, iskemlesini masaya biraz daha yanaştırıp herkesin kendisini görebileceği şekilde dönerek. "İlk iş, Capone'nin

fedailerini halletmek olmalı." Devam etmeden önce bir konuda nihai kararını vermek üzereymiş gibi burnunun ucuna dokundu. "Frankie haklı, Mariposa'yı temizlemek zorundayız." Bu bir sorun ama aynı zamanda gereklilikmiş gibi omuz silkti. "Bu iki şeyi mümkün olduğunca çabuk halledebilirsek belki diğer aileler bize katılır."

"Maripoza'nın Capone'a gitmiş olmasından da hoşnut kalmayacaklar," dedi Celemenza. "Bir Sicilyalıya karşı bir Napolili'den yardım istemek..." Parmağını salladı. "Bu hoşlarına gitmeyecek."

"Capone'un tetikçilerini sana bırakıyoruz, Luca," dedi Genco. Frankie'den gerekli bilgileri alırsın." Kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı. "Bir kez daha tekrarlamama izin verin: asker sayısı açısından daha güçsüz görünmemize rağmen şansımızın yüksek olduğunu düşünüyorum. Fakat ortalık yatışıncaya kadar fazla görünmeyeceğiz. Çocuklar Long Island'daki sitede bizim için odaları hazırladı bile. Evler henüz bitmedi, çevre duvarı tamamlanmadı ama az kaldı. Şimdilik hepimiz ve kilit adamlarımız sitede yaşayacağız."

Bu tür toplantılarda sessiz kalmayı bilen Richie Gatto, "Hemen mi?" dedi. "Karımın şeye ihtiyacı var..." Siteye hemen taşınmanın onun için güç olduğunu izah etmeye niyetlenmişti ama hemen toparlandı.

"Hey, Richie!" dedi Clemenza, "Karının hiç ihtiyacı olmayan bir şey varsa o da dul kalmak, haklı mıyım?"

Vito iskemlesinden kalkıp Richie'nin yanına gitti. "Genco Abbandando'ya güvenim tam. O bir Sicilyalı ve savaş danışmanı olarak bir Sicilyalıdan daha iyisi düşünülebilir mi?" Kolunu Richie'nin omzuna koydu. "Tasalanma. Karına ve çocuklarına iyi bakılacak." Richie'yi kapıya götürürken omzunu sevgiyle sıktı. "Karın Ursula, oğlun Paulie... Onlara kendi kanımızdanmış gibi bakarız. Bu konuda sana şeref sözü veriyorum."

"Teşekkür ederim, Don Corleone." Richie dönüp Clemenza'ya baktı.

"Çocukların yanına git," dedi Clemenza ve dışarıya çıkmaya hazırlanan Luca ve diğerlerine katıldı. Çıkarken Tessio ile Frankie'nin yaptığı gibi kapıda Vito'ya sarıldı.

Genco onun kapıyı kapatışını seyrettikten sonra, "Geçit törenini ne yapacağız, Vito?" diye sordu.

"Ah!" dedi Vito, geçit töreninin ayrıntılarını zihninde canlandırmaya çalışır gibi parmağının ucuyla alnına vurarak. "Encümen üyesi Fischer..."

"*Si*. Belediye başkanı da orada olacak. Kentin bütün kodamanları yürüyecek."

Vito ensesini ovuşturup tavana baktı, gerindi ve düşündü. "Böyle bir etkinlikte... Hele Napolili şişko belediye başkanı da katılıyorsa... Kongre üyeleri, polisler, yargıçlar, gazeteciler... Hayır." Vito dönüp Genco'ya baktı. "Mariposa o büyüklükte bir etkinlikte halt karıştırmaya kalkışamaz. Ülkenin her yerindeki ailelerin ona karşı birleşmesi riskini göze alamaz. Polis bütün işlerini kapatır, yargıçlar bile onu kurtaramaz. Giuseppe aptaldır ama o kadar da değil. Yanımda çocuklarım ve karım olacak. Geçit törenine gidebilirim."

"Ben de senin gibi düşünüyorum," dedi Genco. "Yine de geçit töreninin yapılacağı caddede adamlarımızı bulundurmakta yarar var. Kaldırımlarda beklesinler."

Vito başını onaylar biçimde sallayınca Genco da ona sarıldı ve büroyu terk etti.

Hepsi depodaki sandıkların ve gölgelerin arasında kaybolunca Sonny büroya girip kapıyı kapattı. "Seninle bir saniye konuşmam gerek, Papa," dedi.

Vito koltuğuna yığılıp Sonny'ye baktı. "Neyin var senin? Pentangeli gibi onurlu bir adamla bir hiçmiş gibi konuşuyorsun? Öyle birine sesini nasıl yükseltir, nasıl parmakla işaret edersin?"

"Üzgünüm, Papa. Kendime hâkim olamadım."

"Kendine hâkim olamadın..." diye tekrarladı Vito. Sonra içini çekip başını çevirdi. Bakışları katlanır iskemlelerde ve çıplak duvarlarda geziniyordu.

Bir kamyon dışarıdan gürültüyle geçti, motorunun iniltisi trafiğin gürültüsünün üzerine çıktı. Depoda kapılar açılıp kapandı, hava-

da boğuk ve anlaşılmaz insan sesleri uçuştu. Vito kravatının düğümüne dokunup biraz gevşetti. Sonra tekrar Sonny'ye döndü.

"Babanın işine girmek isteyen sen değil miydin? Şimdi içindesin işte." Sonny'ye kulak vermesini söyler gibi parmağını kaldırdı. "Bir daha toplantılarımızdan birinde senden konuşman isteninceye kadar ağzını açmayacaksın. Anlıyor musun?"

"Papa..."

Vito yerinden fırladığı gibi onu yakasından kavradı. "Tartışma benimle! Sana anlayıp anlamadığım sordum."

"Tanrım! Evet, elbette anladım." Sonny babasının pençesinden kurtulup gömleğini düzeltti.

"Hadi!" dedi Vito, kapıyı işaret ederek. "Git şimdi."

Sonny önce tereddüt etti, sonra kapıya doğru yürüdü. Açmadan önce arkasına dönüp baktığında Vito'nun gözlerini ona dikmiş olduğunu gördü. "Papa..." dedi, hiçbir şey olmamış, Vito'ya sırtını dönmesiyle tekrar bakması arasında geçen süre zarfında babasının öfkesini unutmuş gibi. "Sana söylemek istedim... Sandra'ya evlilik teklif ettim."

Sonny'nin duyurusunu izleyen sessizlikte Vito ona bakmaya devam etti ama gözlerindeki öfke yerini yavaş yavaş meraka bırakıyordu. Sonunda, "Yakında bakmak zorunda olduğun bir karın olacak, sonra da çocukların," dedi. Kendi kendine konuşur gibiydi. "Belki karın sana dinlemeyi öğretebilir. Belki çocukların sana sabrı öğretebilir."

Sonny, "Kim bilir?" dedi ve güldü. "Her şey mümkün sanırım."

Vito onu süzdü ve "Buraya gel," dedi kollarını açarak.

Sonny babasına sarıldıktan sonra geri çekildi. "Toyum hâlâ," diye mırıldandı babasını sinirlendiren her şeye mazeret olarak. "Ama öğrenebilirim, Papa. Senden öğrenebilirim. Evleneceğim... Kendi ailem olacak..."

Vito onu ensesinden kavrayıp gür saçlarını avuçladı. "Böyle bir savaş! Seni asıl bundan korumak istiyordum..." Sonny'nin göz-

lerine baktı, sonra onu kendine çekip alnından öptü. "Fakat başarılı olamadım. Bunu kabul etmek zorundayım." Sonny'yi yanağını hafifçe tokatladıktan sonra özgür bıraktı. "Bu hayırlı haberle annene muhtemel savaş korkusunu dengeleyecek bir şeyler verebileceğiz en azından."

"Annemin savaştan haberi olması gerekiyor mu?" diye sordu Sonny. Askılığa gidip Vito'nun şapkasını, paltosunu ve atkısını getirdi.

Vito sorunun ortaya vurduğu kalın kafalılık karşısında iç çekti. "Diğer adamlarla birlikte Long Island'da kalacağız. Şimdi beni eve götür ve bavullarımızı yapalım."

"Şey, Papa..." Sonny babasının paltosunu tuttu ve ona kapıyı açarak. "Hâlâ toplantılarda susmamı istiyor musun?"

"Senden tek söz bile duymak istemiyorum," dedi Vito, buyruğunu tekrarlayarak, "Ben konuşmanı isteyinceye ya da artık konuşabileceğini söyleyinceye dek susacaksın."

"Tamam, Papa," dedi Sonny, ellerini çaresizmiş gibi iki yana babasının açarak. "İstediğin buysa, öyle olsun."

Vito bir an tereddüt edip başka bir gözle görüyormuş gibi baktı Sonny'ye. "Gidelim," dedi sonra, kolunu omzuna koyup onu kapıdan çıkartarak.

21

"Çocukluğumdan beri tanırım Küçük Carmine'ı," dedi Benny Amato. Karşısında Frank Nitti'nin adamlarından biri olan Joey Daniello vardı. Saat sabahın dokuzuydu ve Chicago treninden henüz inmiş, ellerinde birer bavulla peronda bir düzine kadar insanın arkasında yürüyorlardı.

"Onu tanıyacağından emin misin?" diye sordu Joey. Bunu daha önce on kez sormuştu belki.

Kemik torbasım andıran sıska bir tipti Joey. O ve Benny, haki pantolonlar ve yıpranmış pardösüler, ucuz gömleklerle iki işçi gibi giyinmişti. İkisinin de başında alınlarına kadar indirdikleri yün bereler vardı.

"Tabii ki tanıyacağım. Onu çocukluğumdan beri tanıdığımı şimdi söylemedim mi?" Benny beresini çıkarttı, parmaklarını saçında gezdirdikten sonra tekrar başına geçirdi. O da zayıftı fakat sırım gibiydi; kol kasları gömleğinin altından belli oluyordu. Joey ise biri ona yeterince sert bir yumruk indirecek olsa milyon parçaya bölünecek gibi görünüyordu. "Bugüne kadar sana fazla kaygılandığım söyleyen oldu mu?" diye sordu Benny şaka yollu söylemişti.

Joey buna gülmedi. "Anthonyler de benim gibi kaygılansayı şimdi ikisi de hayatta olurdu belki," dedi.

"Şu Clevelandlılar mı? Burada amatör kalır onlar. Tanrım! Cleveland nereden çıktı be!"

Karşılarındaki kemerli geçit, ışığın devasa pencerelerden döküldüğü garın geniş yolcu salonuna çıkıyordu. Yolcular gişelere, danışma masalarına, caddeye doğru yürüyor ama devasa mekanda

hepsi kaybolmuş gibi görünüyordu. Salonun ortasına düşen ışık sütunun içinde iki kadın kova ve paspaslarla az önce küçük bir kızın kustuğu yeri siliyordu. Onlar temizlik yaparken genç bir kadın çocuğu kucağına almıştı. Joey ile Benny yanlarından geçerken mide bulandırıcı bir nane kokusu burunlarına kadar geldi.

"Çocuğun var mı?" diye sordu Benny.

"Çocuk bela demek."

"Hmmm! Ben severim çocukları."

Küçük konuşma parçacıkları duvarlardan yansıyıp inanılmaz yükseklikteki tavandaki yıldızlara doğru yükselirken 42. Sokak çıkışma doğru yürüdüler.

"Ben de çocuk düşmanı değilim," dedi Joey. "Ama insanın başına bela açarlar." Ensesini bir şey ısırmış gibi kaşıdı. "Bizi dışarıda bekliyor olacak, değil mi? Onu hâlâ tanıyabileceğinden emin misin?"

"Evet," dedi Benny bir kez daha. "Çocukluğumdan beri tanırım onu."

"Mariposa'nın adamlarından biri mi? Sana bir şey diyeyim... Herifin işini gördürmek için bizi Chicago'dan getirtmesi hiç hoşuma gitmiyor. Lanet Sicilyalılar! Köylü sürüsü."

"Bunu Nitti'ye de söyledin mi?"

"Neyi? Sicilyalıların köylü sürüsü olduğunu mu?"

"Hayır. New York işini halletmek için kalkıp ta Chicago'dan gelmemizin hoşuna gitmediğini."

"Hayır. Sen Al'e söyledin mi?"

"O Alcatraz'da."

"Sorun çıkmayacak," dedi Benny. "Duyduğum kadarıyla Corleone aslında kof biri. Sırf laf."

"Anthonyler de öyle duymuştu muhtemelen." Joey ensesini bir şeyi öldürmeye çalışıyormuş gibi tekrar kaşıdı.

Garın 42. Sokak çıkışının kaldırımında Carmine Loviero elindeki sigarayı yere fırlatıp ayakkabısının ucuyla ezdi. "Hey, bu tarafa!" diye seslendi Benny'ye.

Benny kolunu saatine bakmak için kaldırmaya yeltenirken Carmine'nin seslendiğini duyup öylece kalmıştı. Açık mavi takım elbiseli iriyarı adama baktı ve ona doğru yürümeden önce bariz bir şaşkınlıkla inceledi. "Küçük Carmine!" dedi sonunda. Bavulunu yere bırakıp ona sarıldı, "*Madre Dio!* Tanıyamadım seni! On kilo falan almışsın!"

"Son görüşmemizden bu yana yirmi de olabilir. Tanrım! Kaç yaşındaydım o zaman? On beş mi?"

"Evet, galiba. On yıl geçmiş." Benny onun omzunun üzerinden kaldırımda duran adama baktı. "O kim?"

"Benim kankam, JoJo," dedi Carmine. "JoJo DiGiorgio. Tanışmamış mıydınız?"

"Hayır," dedi JoJo. "O şerefe nail olmadım." Benny'ye elini uzattı.

Joey Danillo biraz geride durmuş, garın girişinden üçünü izliyordu. Bir ayağı bavulun üstünde, sağ eli cebindeydi ve terminalin dış duvarına yaslanmıştı. Joey alnını ovdu; baş ağrısı çeken birine benziyordu.

Benny, JoJo'nun elini sıktıktan sonra döndü ve Joey'ye onlara katılmasını işaret etti. "Dubara Joe," diye fısıldadı Carmine'ye. "Öyle göründüğüne bakma, *Madon!* Tepesini attırmaya gör, delinin tekidir." Joey elini cebinden çıkarmadan yanlarına gelince, "Bu sana sözünü ettiğim Küçük Carmine," dedi. "Bu da JoJo DiGiorgio."

Joey onları başıyla selamladı. "Bu bir eski dostların buluşma partisi mi, yoksa halletmemiz gereken bir iş mi var?"

"İş elbette." JoJo sonra Carmine'ye döndü. "Bavulları alsana."

Carmine önce ona kendisinden ne istediğinden emin değilmiş gibi baktı. Sonra Benny ile Joey'ye, "Evet, bavullarınızı alayım," dedi.

JoJo caddeye inip sol elini taksi çağırır gibi salladı. Sağ eli ceket cebinin hemen yanındaydı ve göz ucuyla elinde bavullarla duran Carmine'yi görebiliyordu.

Siyah bir Buick kaldırıma yanaşırken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Daniello.

"Mariposa sizi görmek istiyor," dedi JoJo ve onlara arka kapıyı açtıktan sonra Carmine'ye, "Bavulları bagaja koy," dedi.

Carmine bagajı açmak için arabanın arkasına geçerken, cadde tarafındaki kapı birden açıldı ve siyah pardesüye sarınmış olan Luca Brasi arabaya dalıp elindeki 38'liği Benny'nin karnına gömdü. Sürücü koltuğunda oturan Vinnie Vaccarelli de arkasına dönerek silahının namlusunu Joey'nin yüzüne dayadı ve hızla üzerini aradı.

Joey'den biri cebinde, diğeri bileğine bağlı kılıfta olmak üzere iki silah çıktı. da Luca Benny'nin ceketinin altından büyük bir 45'lik Colt çıkarıp diğer silahlarla birlikte koltuğun üstüne fırlattı. Birkaç saniye sonra JoJo yolcu koltuğunda Vinnie'nin yanında oturuyordu ve kent trafiğinde yol alıyorlardı.

Joey Daniello, "Şu senin canciğer arkadaşın Küçük Carmine nerede?" diye sordu Benny'ye. "Kayboldu galiba."

Ter içinde kalan Benny, Luca'ya titrek bir sesle alnını silmek için cebinden mendilini alıp alamayacağını sordu. Luca başını sallayarak izin verdi.

Joey sırıtıyordu; durumun tadım çıkarır gibiydi. "Hey, JoJo," dedi, ön koltuğa doğru eğilerek, "Benny'nin canciğer arkadaşı Küçük Carmine'ye bizi satması için ne kadar ödediniz?"

"Hiçbir şey ödemedik," dedi JoJo. Şapkasını çıkarıp kendisiyle Vinnie'in arasında duran silahların üstüne koydu. "Onu istediğimizi yapmamn sağlığı için daha hayırlı olacağına ikna ettik."

"Haa!" dedi Joey, arkasına yaslanarak. Gözleri Luca'daydı. Benny'ye döndü. "Arkadaşın seni satmamış en azından. Bu da bir şey."

Benny'nin yüzü kireç gibiydi ve soluk almakta zorlanıyordu.

"Gevşe," dedi Luca ona. "Kimseyi öldürmeyeceğiz."

Joey Daniello güldü. Luca'ya odaklanmasını engellemeyen küçük ve buruk bir kahkahaydı bu.

"Carmine şu anda Pire Joe'ya geri dönüyordur," dedi Vinnie, dikiz aynasından bakarak. "Belki süvarileri gönderir sizin için."

Joey parmağını Luca'ya doğrulttu. "Kime benziyorsun, biliyor musun? Boris Karloff'un sinemada oynadığı şu Frankenstein'e. Gördün mü o filmi?" Luca'mn dirseğine dokundu. "Alnının yapısı falan... Maymun gibisin, biliyor musun?" Luca cevap vermeyince devam etti: "Yüzüne ne oldu? Felç mi geçirdin? Anneannem de felç geçirdikten sonra böyle olmuştu."

JoJo tabancasını ona doğrultup Luca'ya, "Hemen şurada yüzüne sıkmamı ister misin, patron?" diye sordu.

"Kaldır onu."

"Beni arabada vurmanı istemiyor," dedi Joey. "Arabayı kirletmenin anlamı var mı durup dururken?" Sonra tekrar Luca'ya döndü. "Bizim için güzel bir yer ayırtmışsınızdır muhtemelen."

Luca, "Rahatla," dedi Daniello'ya. "Kimseyi öldürmeyeceğiz dedim sana."

Joey buruk bir kahkaha daha attı ve Luca'nın yalan söylemesi onu tiksindiriyormuş gibi başını salladı. Camdan dışarıya baktı. "Bütün bu caddedeki insanlar..." dedi, kendi kendine konuşur gibi. "Hepsinin yapacak bir işleri var. Bir yere gidiyorlar."

JoJo yüzünü Daniello biraz kaçık olabilirmiş gibi buruşturup Luca'ya baktı.

Benny, "Öldürmeyecekseniz ne yapacaksınız bizi?" diye sordu.

JoJo yanıt vermeden önce bir kez daha Luca'ya baktı. "Capone ve Chicago örgütüne bir mesaj götüreceksiniz. O kadar. Bugün mesaj gönderiyoruz, Western Union gibi. Küçük Carmine patron Mariposa'ya mesaj götürüyor, siz de Capone'a götüreceksiniz."

"Yok ya?" dedi Joey, sırıtarak. "Öyleyse mesajı verip köşede indirin bizi. Bir taksiye atlarız." Kimse karşılık vermeyince, "Evet, bir mesaj," dedi.

West Houston ile Mercer Caddesi kavşağına geldiklerinde Vinnie arabayı bir dizi depo ve atölyenin arasındaki daracık sokağa park etti. Güneşli bir sabahtı ve arkalarındaki caddede ince ceketli adamlar, yazlık elbiseli kadınlar geziniyordu. Ara sokağa birkaç metre sızan bir ışık huzmesi kirli tuğla duvarın üzerine düşmüştü. Onun dışında sadece gölge vardı. Kimse hareket etmiyordu ama toprak patika yaya trafiğiyle toza dönüşmüştü.

"Geldik işte," dedi Daniello, yeri tanımış gibi.

Luca, Benny'i çekip arabadan çıkarttı ve hep birlikte gölgeleri izleyip sokağı T biçiminde kesen, penceresiz tuğla duvarın önüne bir dizi gecekondu inşa edilmiş olan başka bir ara sokağa girdiler.

Gecekondular tahta ve hurda artıklarından yapılmıştı, çatılarından da soba boruları çıkıyordu. Birinin tenteden oluşan kapısının önünde, bebek arabasıyla üstünde çarpık bir kapak bulanan, isten kararmış metal çöp varilinin yanında bir kedi yatıyordu. Ara sokak sabahın herkesin iş aramaya çıktığı o saatinde boştu.

"Burası," dedi Vinnie, grubu iki gecekondunun arasındaki kilitli bir kapıya götürerek.

Cebinden bir anahtar çıkarttı, kilitle uğraştıktan sonra kapıyı omuzlayıp açtı. Kapı bir zamanlar muhtemelen fabrika olan fakat şimdi yüksek pencerelerinde güvercinlerin tüneyip aşağıya pislediği boş ve rutubetli bir alana açıldı. İçerisi küf ve toz kokuyordu.

Benny beresiyle burnunu kapattı ve Vinnie onu bir zamanlar parmaklık olan şeyden geriye tek bir borunun kaldığı dikdörtgen açıklığa doğru itti. "Bu taraftan," dedi aralıktan aşağıya inip karanlıkta kaybolan çarpık merdiveni işaret ederek.

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi Benny.

"Dur," dedi JoJo. Benny'nin önüne geçti ve gümüş rengindeki çakmağını önünde tutarak basamakları inmeye başladı. Zifiri karanlıkta son basamağa geldiğinde titrek alevin ışığında bir koridor

belirdi. Birkaç adımda bir toprak zeminli ve çıplak tuğla duvarlı odalara açılan aralıklar vardı. Duvarlar nemli ve yapışkandı, alçak tavandan su damlıyordu.

"Burası mükemmel," dedi Daniello. "Katakomb, anasını satayım."

"Ne?" diye sordu Vinnie.

"Bu işte," dedi JoJo, diğerlerini boşluklardan birine sokarak.

"Evet, nedir bunun özelliği?"

JoJo bir kez daha, "Bu," dedi ve çakmağını indirip biraz iple rulo naylonun yanında dik duran tuğlanın üzerine yerleştirdi.

Daniello yüksek sesle güldü. "Hey, Boris," dedi Luca'ya. "Bizi öldürmeyeceğini sanıyordum."

Luca elini Joey'nin omzuna koyup, "Sizi öldürmeyeceğim, Bay Daniello," diye mırıldandı. Bir işaret yapınca Vinnie ile JoJo çakmak alevinin titrek ışığında Luca'nın yağmurluğunun altından çekip çıkardığı palayla kestiği ip parçalarıyla Benny ile Joey'nin ellerini ve ayaklarını bağlamaya girişti.

"Pala..." dedi Joey, uzun bıçağı görünce ilk kez öfkelenerek. "Nesiniz siz, yabani mi?"

Bağlama işlemi bittikten sonra Luca önce Benny'yi sonra Joey'yi ellerindeki bağlardan duvardaki kancalara karşılıklı olarak astı. Ayakları yerden birkaç santim yüksekte kalmıştı.

Luca duvara yasladığı palayı tekrar alınca Benny, "*Managia la miseria*," dedi hıçkırarak.

"Hey, Benny!" dedi Daniello. "Kaç adam öldürdün bugüne kadar?"

"Birkaç tane," dedi Benny, hıçkırmadan konuşmaya çalışarak.

"Kes sesini öyleyse." Sonra Luca'ya döndü Daniello. "Hey, Boris! *Canlı! Canlı!*" Boris Karloff'un filmdeki sesini taklit ediyordu. Deli gibi gülerek sözleri tekrarlamaya çalıştı ama sesi kendi kahkahasında boğuldu.

Vinnie, "Tanrım!" dedi. "Gerçekten kaçık herifin tekisin, Daniello."

Luca pardösüsünün düğmelerini ilikleyip yakasını kaldırdı, Vinnie ile JoJo'ya geri çekilmesini işaret etti. Sonra palayı var gücüyle sallayarak Benny'nin ayaklarını bileklerinin hemen üzerinden doğradı. Kan odanın her yerine fışkırdı. Luca çıkardığı işi incelemek için geri çekildi. Benny'nin iniltileri ve çığlıkları sinirine dokununca cebinden bir mendil çıkarıp çocuğun gırtlağına tıktı.

"Bu mudur?" dedi Joey, sükunetle, Benny'nin çığlıkları boğulduktan sonra. "Bizi gerçekten öldürmeyecek misin? Sadece sakat mı bırakacaksın? Mesajın bu mu?"

"Hayır," diye yanıt verdi Luca. "Benny'yi öldüreceğim. Ondan hoşlanmadım." Palayı bir kez daha sallayıp Benny'nin bu kez ellerini bileklerinden doğradı. Çocuğun bedeni yere çarpıp kesik bacaklarının üstünde sürünmeye çalıştığında Luca üstüne basıp onu yere yapıştırdı. "Görünen o ki örgüte mesajı senin iletmen gerekecek," dedi Joey'ye.

Benny mendili tükürüp imdat isteyerek bağırdı, ıssız bir ara sokağın arkasındaki terk edilmiş fabrikanın bodrumundan birilerinin duyup onu kurtarması mümkünmüş gibi. Luca onun üzerine eğildi, palayı iki eliyle kavrayıp sırtından kalbine sapladı. Geri çektiğinde bir kez daha her tarafa kan sıçradı: duvarlara, Luca'nın pardösüsüne, kancadan sarkan Joey Daniello'nun giysilerine ve yüzüne.

Luca cesedi bir tekmeyle köşeye gönderdikten sonra elini cebine sokup temiz bir dosya kağıdı çıkardı. Kanlı ellerinin notu okunamaz hale getirmesi işten bile değildi. Kâğıdı JoJo'ya verdi. "Bunu Bay Daniello'ya oku. Joey'e baktı. "İletmen gereken mesaj bu. Don Corleone'den Chicago'daki patronlarına ve Alcatraz'daki Capone'ye." Başıyla JoJo'ya okumasını işaret etti.

JoJo kağıdı karşı duvarın önündeki çakmağın yakınına götürdü ve okumaya başladı:

"Sevgili Bay Capone. Artık düşmanlarımla nasıl baş ettiğimi biliyorsunuz. Bir Napolili, iki Sicilyalı arasındaki anlaşmazlığa ne-

den taraf olur? Beni dostunuz olarak görmek isterseniz, size talep edildiğinde ödeyeceğim bir hizmet borcum olur."

JoJo kâğıdı yüzüne yaklaştırıp kan lekesinin altında kalan sözcükleri okumaya çalıştı.

"Sizin çapınızda birinin kendi işini sizden yardım istemeden gören ve ileride size yardımcı olmaya hazır birinin dostluğunun çok daha avantajlı olacağını bilmesi gerekir."

JoJo duralayıp son cümlenin üstündeki kan lekesini silmeye çalıştı.

"Benim dostluğumu istemezseniz, siz bilirsiniz. Fakat o zaman bu kentin havasının rutubetli ve Napolilerin sağlığı için zararlı olduğunu söylemek ve buraları asla ziyaret etmemenizi tavsiye etmek zorundayım."

Bitirince doğrulup notu Luca'ya iade etti, o da kâğıdı katlayıp Joey Daniello'nun ceketinin cebine koydu.

"Bu kadar mı?" diye sordu Joey. "Bu notu iletmek mi hepsi?"

"İleteceğine güvenebilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Daniello. "Bu mesajı senin için iletebilirim. Elbette iletirim."

"Güzel," dedi Luca ve palayı alıp kapıya doğru yürüdü. "Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi eşikte durarak. "Sana bir şey söyleyeyim mi?" diye tekrarladı, dönüp Joey'e doğru yürürken. "Sana güvenebileceğimden emin değilim."

"Bana tabii ki güvenebilirsin," dedi Daniello telaşla. "Patronunun mesajını neden iletmeyeyim ki?"

Luca düşündü bir an. "Biliyor musun, şu sözünü ettiğin Frankenstein canavarı... Gördüm o filmi." Dudaklarını neden o kadar yaygara koparıldığını anlamadığım ima ederek büzdü. "Pek de canavar değildi bana sorarsan."

Joey, "Ne ilgisi var şimdi?" dedi.

Luca sırtını ona döndü, kapıya doğru bir adım attı, sonra beys-

bol sopasını sallayan Mel Ott gibi dönüp üç seri pala darbesiyle Daniello'nun başını gövdesinden ayırdı. Daniello'nun başı yerde yuvarlandıktan sonra duvarın kenarında bir kan gölünün içinde durdu.

Luca kapıdan çıkarken JoJo'ya, "Kanları iyice aksın, sonra onları sar ve bir şekilde kurtul," dedi. Ani bir kararla Daniello'nun cebinden Don Corleone'nin notunu alıp Vinnie'ye uzattı. "Bunu çocuğun elleriyle birlikte bir bavula koyup Frank Nitti'ye gönder."

Palayı kan kaplı toprak zemine fırlattıktan sonra koridorun karanlığına çıktı.

22

Tony Rosato'nun adamlarından biri 25. Sokak'taki dairede köpüklü su dolu evyenin üstüne eğilmiş, gömleğini çitiliyordu. Yirmili yaşlarında, kısa boylu, tıknaz bir gençti. Beyaz fanilayla buruşuk frak pantolon giymişti. Gür saçları karmakarışıktı.

Giuseppe kalkalı bir saat olmuştu. Mutfak penceresinden giren güneşin açısına bakılırsa saat onu geçiyor olmalıydı. Genç adam gömleğini yıkamaya çabalarken porselen evyenin kenarlarına ve muşamba döşemeye köpük sıçratıyordu. Giuseppe mutfağın önünde durup koridorda etrafına baktı ve hiçbir hareket görmedi. Saatin onu geçmesine rağmen mutfak evyesinde gömleğini yıkayan salağın dışında bütün geri zekalılar uykudaydı.

Giuspepe *New York Times*'ın ön sayfasına göz attı. Gazeteyi az önce kapının önünden almış ve Tomasino'nun iki korumasını iskemlelerinde uyurken bulmuştu. Gazeteyi alıp kapıyı kapatmış, koridorda sessice yürüyüp mutfağa gelmiş ve tüm bunlardan kimsenin haberi olmamıştı. Eviyede çamaşır yıkayan salağın bile. İşe bak! Herkesin yemek yediği yerde gömlek yıkamak da neyin nesiydi?

Times'ın ön sayfasında Albert Einstein'ın bir fotoğrafı vardı. Üstendeki garip takım elbise ve ipek kravatla budalanın tekini andırıyordu, üstelik saçını taramayı da bilmiyordu.

"Hey, *stupido*," dedi Giuseppe.

Evyenin başındaki adam irkilince yere su sıçrattı. "Don Mariposa!" Giuseppe'ye baktı, yüz ifadesini görünce gömleği kaldırdı. "Şarap döktüm de... Dün gece çocuklar sabaha kadar poker oynadı ve..."

"Bana bak, göt oğlanı!" dedi Giuseppe. "Seni bir daha herkesin yemek yediği yerde giysilerini yıkarken görürsem kıçına bir mermi sıkarım. Anladın mı?"

"Tabii..." dedi çocuk, bütün salaklığıyla. Elini sabunlu suya sokup tıpayı çekti. "Bir daha olmaz, Don Mariposa."

"Ben çatıya çıkıyorum. Emilio'yu bul ve onu görmek istediğimi söyle. Yanında Meme'yi de getirsin."

"Olur."

"Sonra burayı temizle, masaya kahve koy ve herkesi yatağından kaldır. Bunları yapabilecek misin?"

"Evet," dedi adam, evyeye yaslanıp pantolonunun arkasını ıslatarak.

Giuseppe ona bir bakış gönderdikten sonra çarşaflarının ve yorganının yatağın ucunda bir yığın oluşturduğu odasına döndü. Geceleri bir yandan ötekine döner, yorganla kavga ederdi. İnlerdi de. Bazen yan daireden duyabilecek kadar yüksek sesler çıkarırdı.

Açık banyo kapısının arkasındaki lavabonun aynası kalktığında yaptığı duşun buharıyla sisliydi hâlâ. Çoktan ve iyi ki ölmüş olan geri zekalı babasının ve annesinin aksine her gün kalkar kalkmaz duş yapardı. Sicilyaları kendi canlarından çok seven kahrolası, beş para etmez iki ayyaştı annesiyle babası. Leş gibi kokarlardı. Giuseppe gençlik yıllarından beri her sabah ilk iş olarak duş yapardı. Her zaman takım elbise giyerdi; meteliksiz olduğu günlerde bile iyi bir takım elbise edinmenin bir yolunu bulmuştu. Kalkar, giyinir ve işine koyulurdu. Bu yüzden bulunduğu yerdeydi ve diğerleri onun hesabına çalışıyordu.

Yatak odasında yepyeni maun başlıklı yatağa, yatakla şifonyer ve aynaya göz gezdirdi. Seviyordu o daireyi; Corleone meselesi hallolduktan sonra belki sevgililerinden biri için tutardı. Banyo kapısının arkasında asılı olan ceketini giyip omuz kılıfını yerinde bıraktı. Şifonyerin çekmecelerinden birini açtı ve birkaç tabancanın içinden küçük kalibreli bir şey seçti. Silahı ceketinin cebine koyup çatıya çıktı. Uyuyan nöbetçilerin yanından geçerken enselerine birer tane çakarak uyandırdı ama tek kelime etmeden yürüdü.

Çatı harikuladeydi; güneş katranlı mukavvayı ve taş parapeti ısıtmıştı. Sıcaklığın yirmi derece civarında olduğunu tahmin etti Giuseppe. Güneşli bahar sabahı yazı andırıyordu. Açık havada olmayı severdi. Kendini temiz hissederdi.

Çatının kenarına gitti, elini çörtenin üstüne koydu ve insanların koşuşturmakta olduğu ve taşıtların caddelerinde aktığı kenti seyretti. Yakındaki Flatiron Binası'nın beyaz oku güneş ışığında parıldıyordu.

Yükselmekte olduğu günlerde bir süre Chicago'da Bill Dwyer için çalışmış, Capone ile orada tanışmıştı. Bill ne zaman ondan bir şey yapmasını istese hemen yerinden fırlamaz mıydı? Fırlardı. Pire Joe adını ona bu yüzden takmışlardı ki o adla çağrılmaktan hoşlanmadığını söylemesine rağmen aslında severdi lakabını. Pire gibiydi gerçekten. Bütün hayatını sıçrayarak geçirmişti. Yapılacak bir iş çıktı mı ilk koşan o olurdu. Bu sayede yükselip oralara gelebilmişti. Bu sayede bulunduğu yerdeydi ve diğer avanaklar onun hesabına çalışıyordu.

Arkasındaki çatı kapısı açılınca Giuseppe yüzünü ısıtmakta olan güneşten gönülsüzce dönüp Emilio'ya baktı. Emilio spor giyinmişti; siyah pantolon ve açık iki düğmesinin altında altın zincir görünen sarı gömlek vardı üstünde. İyi giyinirdi Emilio ve Giuseppe'nin sevdiği yanlarından biriydi bu. Sevmediğiyse onu spor giysilerle görmekti. Profesyonelce değildi o tarz.

Emilio, "Beni mi görmek istedin,Joe," dedi, Giuseppe'nin yanına giderek.

"Bu sabah kalktım ve senin adamlarından ikisini kapının yanında uyurken buldum. Aslında içeride herkes mışıl mışıl uyuyordu. Tony'nin mutfak levyesinde gömleğini yıkayan geri zekalı bir adamı dışında yani." Ellerini Emilio'dan bu saçmalığı izah etmesini ister gibi iki yana açtı.

"Ancak kendilerine geliyorlar. Sabaha kadar poker oynayıp kafa çektiler."

"Bana ne? Clemenza adamlarını buraya gönderse bu mazeret oluşturacak mı? Çocuklar sabaha kadar poker oynadı diye beyinlerimizi dağıtmayacak mı adamlar?"

Emilio ona hak vererek ellerini kaldırdı. "Bir daha olmayacak, Joe. Sana söz veriyorum."

"Güzel," dedi Giuseppe. Taş parapete oturdu, kolunu çörtene dayayıp Emilio'ya da yanına oturmasını işaret etti. "Bir daha anlat. Frankie Pentangeli'nin adamlarından biri olduğundan kesinlikle emin miyiz?"

"Evet." Emilio oturup paketinden bir sigara çekti. "Carmine Rosato oradaydı. Fausto ile Şişko Larry ve tanımadığı iki çocuk daha varmış. Mermi yağdırmışlar. On bin dolar içerideyiz. En azından yani..."

"Ya sendika büroları?" Emilio'ya ona bir sigara vermesini işaret etti.

"Frankie olmalı. Savaştayız artık, Joe. Adam Corleonelerin safına geçti."

Giuseppe uzatılan sigarayı alıp taşa hafifçe vurdu. Emilio çakmağı uzatınca, "Ya biz ne yapıyoruz?" dedi. "Ağırlığımızı koyabiliyor muyuz?"

"Kasaların ve kumarhanelerinin çoğunu ya kapattılar ya da yerlerini değiştirdiler. Para kaybediyorlar. İkincisi, bütün kodamanlar Long Island'daki sitede kalıyor. Kaleden farksız orası. Değil içeri girmek, dikizlemek bile ölümcül risk. Kuşatmak gerek lanet yeri, ortaçağda yaptıkları gibi."

"Hangi çağda?"

"Kaleler zamanı," dedi Emilio. "Kaleler, hendekler, toplar..."

"Haaa!" Emilio dönüp bir süre masmavi gökyüzünü seyretti. "Öyleyse şimdi kesin olarak biliyoruz," dedi, Emilio'ya bakmadan. "Onlara Anthonylerin haberini veren Frankie idi." Yüzünde gaddar bir ifade belirdi. "Frankie'ye hiçbir zaman güvenmedim zaten. Adam benden haz etmiyordu. Yüzüme gülüp doğru lafları ediyordu ama belliydi. Beni hiçbir zaman sevmedi. Beynine zamanında bir mermi sıkmadığıma üzülüyorum." Sigarasını söndürüp çatıdan aşağıya attı. "Sen ona arka çıktın, Emilio. Beklememi söyledin. 'Bekle gör, iyi adamdır,' dedin."

"Nereden bilebilirdim, Joe," dedi Emilio.

Joe parmağını kalbinin üstünde dolaştırdı. "Sezgi. Ben de bilmiyordum ama kuşkulandım. İçimdeki sese kulak verip onu öldürmeliydim."

Çatının kapısı açıldı, eşikte Ettore Barzini belirdi. Peşinden de Meme vardı.

Diğerleri yanlarına gelmeden önce Giuseppe Emilio'ya son olarak, "İrlandalılarla çevireceğimiz iş başarılı olmalı, Emilio," dedi. "Duyuyor musun beni?"

"Evet, elbette. Biliyorum, Joe."

Ettore ile Meme yanlarına gelirken ayağa kalktılar.

"Emilio ile bize ihanet eden orospu çocuğunu konuşuyorduk," dedi Giuseppe. "Frankie Pentangeli."

"Orospu çocuğu," dedi Ettore. Üstünde füme takım elbise ve siyah gömlek vardı ama kravat takmamıştı. "İnanamıyorum buna, Joe!"

"Fakat mesele şu ki..." dedi Giuseppe, Meme'ye bakarak, "Kafama takılan şu Frankie'ye Anthonylerden söz etmemiş olmamız. Frankie'nin Capone'un adamlarından da haberi yoktu. Nasıl öğrendi?" Gözlerini Meme'den ayırmadan sigarasından bir nefes çekip dumanı havaya üfledi. "Angelo'nun yerindeki işi nasıl öğrendi? Örgütün gönderdiği adamlardan nasıl haberi oldu? Biri ona haber uçurmuş olmalı. Senin bu konuda bir fikrin var mı, Meme?"

"Don Mariposa..." dedi Meme. Yüzü, tombul yanakları ve ona çocuksu bir hava veren gülümsemesi beklenmedik bir şekilde sertleşmişti. "Beni mi suçluyorsun? Frankie'ye nasıl haber sızdırabilirdim ki? Onun ekibinden değilim. Onunla bir işim yok. Görmediğim bir adama nasıl tüyo verebilirim. Lütfen, Don Mariposa! Benim bu işle ilgim yok."

Ettore, "Ben ona kefilim, Joe," dedi. "Neden öyle bir şey yapsın? Bundan ne çıkarı olur?"

"Kapa çeneni, Ettore. Emilio'ya döndü. "Sen de ona kefil misin?"

"Kesinlikle," dedi Emilio. "Çocukluğundan beri yanımda. Bana ihanet etmez. O değil aradığın adam."

"Tabii ki sana ihanet etmez. Babası gibisin. Sana ihanet etmez." Giuseppe başını salladı, soru karşısında tiksinmiş gibi. Diğerlerine kendini izlemesini işaret edep çatının kapısına yürüdü. "Bunun beni öteki ailelerin gözünde ne duruma düşürdüğünü biliyor musunuz? Dostum Al Capone'un gözünde mesela. Ya da örgütün! Biliyor musunuz bunları?"

Meme diğerlerinin öne fırlayıp ona kapıyı açtı.

Giuseppe, "Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordu ona.

"Sizden hoşlanırım, Don Mariposa..."

"*Don Mariposa, Don Mariposa!*" Basamağa adımını atacakken duralar gibi oldu.

Meme kapıyı arkalarından kapatınca dört adam merdivenin sahanlıkta küçük bir çember oluşturdu.

"Bak ne diyeceğim..." dedi Giuseppe, Meme'ye. "Frankie'ye ya da Corleonelere tüyo verip vermediğimi bilmiyorum. Fakat benim komutanlarım dışında ayrıntıları bilen tek kişi sensin ve bu yüzden..."

"Bu doğru değil, Don!" diye haykırdı Meme. "Hepimiz her şeyi biliyoruz burada."

"Ben adamlarımdan bir şey saklamam," diye araya girdi Emilio, Giuseppe'ye yaklaşarak. "Onlara güvenmek zorundayım. Ayrıca hepsi Frankie'nin dışarıda tutulduğunu biliyordu. Benim adamlarımdan hiçbiri ona tek kelime etmedi. Bundan emin olabilirsin."

Meme'ye sırtım dönmeden önce Emilio'nun gözlerine baktı Giuseppe. "Yine de sana güvenmiyorum, Meme. Serserinin tekisin ve kuşkularım var." Birden hareketlenip onunla arasındaki mesafeyi kapattı. Meme'yi sol eliyle ensesinden kavrayıp sağ eliyle cebindeki tabancayı kalbine dayadı ve tetiği çekti. Sonra bir adım gerileyip onun yere yığılışını seyretti.

Ettore başını çevirip başka tarafa baktı. Emilio hiç hareket etmedi, tek söz söylemeden Giuseppe'ye baktı.

"Bir daha sakın beni sorgulama," dedi Giuseppe ona. "Seni dinlemeseydim Frankie şimdi toprağın altındaydı ve bunların hiçbiri olmayacaktı. Her şey bir çırpıda hallolacakken şimdi benim için iyi gitmeyen bir savaştayım."

Emilio onun söylediklerini duymamıştı sanki; bir kan gölünün içinde yatan Meme'ye bakıyordu. "İyi çocuktu," dedi.

"Şimdi ölü bir çocuk," diye cevap verdi Giuseppe, basamakları inmeye başlarken. "Kurtul ondan." Merdivenin ortasına geldiğinde dönüp başım kaldırdı. "Biri İrlandalılarla konuşsun. Çenelerini kapalı tutsunlar." Sonra yoluna devam etti.

Giuseppe'nin ayak sesleri uzaklaştıktan ve onu duyamayacağından emin olduktan sonra Ettore dönüp kardeşine, "Orospu çocuğu haklı muhtemelen," dedi. "Habeti Frankie'ye Meme uçurmuş olmalı. Joe'dan nefret ederdi."

"Bundan emin değiliz."

Birlikte merdivenden inmeye başladılar.

"İki adam gönder," dedi Emilio. "Onu Greenpoint'deki morga götürsünler. Ailesine yakın olan şu yere."

"Sence Joe..."

"Sikmişim Joe'yu. Sana ne diyorsam onu yap."

23

Cork, caddeden gelen parlak sabah güneşini kesmek için vitrinin yeşil jaluzisini yarıya kadar indirdi. Eileen az önce fırından bir tepsi çörek çıkartmıştı; içerisi tarçın ve yeni pişmiş ekmek kokuyordu. Müşterilerin sabah telaşı gelip geçmiş, Eileen onu camekanları düzenleyip dükkanı toparlaması için orada bırakıp Caitlin ile ilgilenmek için yukarıya çıkmıştı.

Cork fırında çalışmaktan şikayetçi değildi; hatta işi giderek sevmeye başlamıştı. Sadece Eileen'in ona giydirdiği önlükle şapka canını sıkıyordu. Evli kadınlarla sohbet etmeyi, evli olmayanlarla flört etmeyi seviyordu. Eileen onun çalışmaya başladığı günden beri cironun arttığına yemin ediyordu.

Cork'un jaluziyi indirmesiyle pencerenin alt kısmında uzun siyah bir elbisenin belirmesi bir oldu, hemen ardından kapı açıldı. Bayan O'Rourke elinde bir kesekâğıdıyla içeriye girdi. Huzurluyken bile gözünü kırpıyormuş izlenimi veren buruşuk yüzlü, saçları kırlaşmaya başlamış ufak tefek bir kadındı.

"Ah, Bayan O'Rourke!" dedi Cork, üzüntülü bir sesle.

"Bobby Corcoran," dedi kadın.

Üstünde siyah matem elbisesi vardı ve dükkana beraberinde bira ve sigara kokusu getirmişti. Bir erkeğin karşısında kendine çeki düzen vermek istermiş gibi boştaki elinin parmaklarıyla seyrelmekte olan saçlarını taradı. "Buraya seni görmek için geldim. Tezgahın arkasında çalışmaya başladığını duydum."

"Öyle oldu," dedi Cork. Başsağlığı dilemeye yeltendi ama Kelly'nin adını telaffuz etmesiyle kadının sözünü kesmesi bir oldu.

"Hiçbir zaman bir kız evladım olmadı benim. Luca Brasi gibi bir katille, o iğrenç İtalyan orospu çocuğuyla yatan biri benim kızım olamaz."

"Duygularınızı anlayabiliyorum, Bayan O'Rourke."

"Anlıyor musun gerçekten? Kadın yüzünü tiksintiyle buruşturup kesekağıdını göğsüne bastırdıktan sonra tezgâha doğru birkaç kararsız adım attı. "Sean bana arkadaşın Sonny Corleone ile aranızın açıldığını söyledi. Doğru mu bu?"

"Doğru," dedi Cork ve onun yaklaşmasından duyduğu rahatsızlığı tezgahın üstüne eğilip hafifçe gülümseyerek bastırmaya çalıştı. "Yollarımızı ayırdık."

"Bu iyi," dedi Bayan O'Rourke. Konuşmakla susmak arasında kalmış gibi bir hali vardı.

"Bu sabah sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Cork.

"Bu iyi..." diye tekrarladı Bayan O'Rourke, Cork bir şey söylememiş gibi. Tezgâha bir adım daha yaklaşıp ona doğru eğildi. Hâlâ birkaç adım ötede olmasına rağmen onunla yüz yüze konuşuyormuş gibi davranıyordu. Sesini alçalttı. "Sonny belasını bulacak. O ve Luca Brasi ve bütün diğer sefil İtalyan köpekleri." Saçını kendinden memnun bir şekilde geri attı. "Güzel bir İrlanda sürprizi bekliyor onları."

"Neden söz ediyorsunuz, Bayan O'Rourke?" diye sordu Cork, gülümsemeye çalışarak. "Anlayamıyorum."

"Anlayacaksın." Kadın küçük bir kahkaha atıp kapıya doğru yürüdü ama çıkmadan önce bir kez daha Cork'a döndü. "Tanrı geçit törenlerini sever." Bu seferki kahkahası iyice buruktu. Kapıyı arkasında sallanır halde bırakıp caddeye çıktı.

Cork yaşlı kadının sözlerinin anlamı içeriye giren güneş ışığında birden belirecekmiş gibi sallanan kapıyı seyretti. O sabah gazetede geçit törenine dair bir haber görmüştü.

Arka odaya geçip *New York American*'ı aldı ve haberi bulunca-

ya kadar sayfalarını çevirdi. Üçüncü sayfada tek bir sütun. O akşam Broadway Bulvarı'nda bir geçit töreni yapılacaktı. Yurttaşlık sorumluluğuna dair bir şey. Cork'a siyasi bir budalalık gibi geldi ve Sonny ile ailesinin geçit töreniyle ilgisi olabileceğine ihtimal vermedi.

Gazeteyi yere fırlattıktan sonra camekanları düzenlemeye döndü ama Bayan O'Rourke'un, "Tanrı geçit törenlerini sever," ve, "Sonny de belasını bulacak," deyişi aklından çıkmıyordu. Birkaç dakika daha çöreklerle oyalandıktan sonra kapıdaki levhayı kapalı konumuna getirip yukarıya çıktı.

Eileen'i oturma odasında kanepeye uzanmış, kıkırdayan Caitlin'i başının üstünde tutarken buldu. Çocuk kollarını açmış, uçar gibi yapıyordu. "Dükkana kim bakıyor?" diye sordu Eileen onu görünce.

"Bobby dayı!" diye haykırdı Caitlin. "Bak! Kuş gibi uçuyorum!"

Bobby onu kaldırıp omzuna attı ve bir kez döndürdükten sonra yere bırakarak poposunu okşadı. "Git oyuncaklarınla oyna biraz, hayatım," dedi. "Annenle yetişkinlere dair bir şey konuşmak istiyorum."

Caitlin annesine baktı. Eileen kapıyı işaret ettiğinde yüzünü astı, sonra ellerini kalçalarına koyup içerlemiş numarası yaparak odayı terk etti.

"Kapıyı kilitledin mi bari?" diye sordu Eileen, kanepede doğrularak.

"Evet. Levhayı da çevirip kapalı konumuna getirdim. Öğlene kadar fazla iş olmaz zaten."

Cork, Eileen'in yanına oturup Bayan O'Rourke ile olanları anlattı.

"Sarhoştu muhtemelen, ne dediğini bilmiyordu," dedi Eileen. "Geçit töreni kaçta başlıyor?"

Cork saatine baktı. "Bir saat sonra."

"Öyleyse..." Eileen duralayıp bir süre düşündü. "Git Sonny'yi

bul ve olanları anlat. Muhtemelen geçit töreninden falan haberi yoktur, konu da orada kapanır."

"Ben de kendimi budala gibi hissederim."

"İki budalasınız siz zaten," dedi Eileen. Bobby'yi kendine çekip yanağından öptü. "Git Sonny'yi bul ve onunla konuş. Sizin baltalarınızı çoktan toprağa gömmeniz gerekirdi."

"Caitlin ne olacak? Dükkanla ilgilenebilecek misin?"

Eileen gözlerini devirdi. "Şimdi de vazgeçilmez oldun, öyle mi?" Bobby'nin dizini sıkıp ayağa kalktı. "Fazla uzatma, çabuk gel." Yatak odasına doğru giderken döndü ve onla eliyle mutfağa geçmesini işaret etti. "Hadi!"

Vito, Fredo'ya mendilini verdi. 6. Cadde'de, 32. Sokak ile 33. Sokak arasında yüzlerce insanla birlikte geçit töreninin başlamasını bekliyorlardı. Fredo yataktan öksürerek kalkmış fakat aileyle birlikte geçit törenine gelmekte ısrar etmişti. Şimdi Carmella arkasında elini Fredo'nun alnına koymuş Vito'ya surat asıyordu.

Hava parçalı bulutlu ve zaman zaman güneşliydi, ısınmayı vaat ediyordu ama o anda Gimbels alışveriş merkezinin gölgesinin altında soğuktu ve Fredo titriyordu. Connie'nin elini tutan Vito, Fredo'ya baktı. Carmella'nın arkasında Santino ile Tom, Michael ile boks yapıyordu. Geçit töreninin heyecanı içinde olan Michael oyuna katılıp Sonny'nin kollarının altından birkaç yumruk salladı ve omzunu Tom'un karnına gömdü. Caddenin öteki ucunda belediye encümen üyesi Fischer'in etrafını bir düzine kadar kodaman sarmıştı ve aralarında kolalı üniforması, göğsüne iğnelediği kurdeleleri ve madalyalarıyla polis şefi de vardı. Vito ile ailesi grubun hemen yanından geçtiklerinde encümen üyesi ona başını bile sallamamıştı.

Vito, "Hastasın," dedi Fredo'ya. "Titriyorsun."

"Hayır, değilim." Fredo annesinin elini alnından itti. "Biraz üşüttüm sadece. Hepsi bu, Papa."

Richie Gatto ve Romero ikizleriyle birlikte kalabalığın üzerin-

den caddeye bakmakta olan Al Hats'a seslendi Vito. Caddenin karşı tarafında Luca Brasi ve adamları kalabalığın arasına karışmıştı. Al yanına ağzında sigara ve fötr şapkası alnına eğik biçimde gelince Vito, sigarayı alıp ayakkabısının altında ezdi, şapkayı düzeltti. "Fredo'yu eve götür," dedi. "Ateşi var."

"Affedersin," dedi Al, ağzında sigarayla bir gangster karikatürü gibi dolandığı için özür dileyerek. Kahverengi gömleğinin üstüne taktığı füme kravatını düzeltti. Sonra Fredo'ya dönüp, "Hadi, evlat," dedi. "Yolda durup sana bir dondurma alırız."

"Olur mu?" dedi Fredo, annesine bakarak.

"Tabii," dedi Carmella. "Ateşine iyi gelir."

"Hey, çocuklar!" diye seslendi Fredo kardeşlerine. "Gitmem gerekiyor çünkü hastayım."

Çocuklar şakalaşmayı bırakıp aileye katıldı. Etraflarındaki insanların çoğu İtalyan'dı ama Polonyalı ve İrlandalı da vardı. Siyah paltoları ve siyah kürkten geniş çemberleri andıran çılgın şapkalarıyla bir grup Hasid gelmişti.

Michael, "Gitmek zorunda olmana üzüldüm," dedi Fredo'ya. "Görürsem senin için belediye başkanının imzasını almamı ister misin?"

"Ne yapacağım o salağın imzasını?" dedi Fredo, kardeşini iterek.

"Kesin!" dedi Sonny ve Michael'i Fredo'yu karşılık vermesine fırsat tanımadan yakasından tuttu.

Vito oğullarına bakıp iç geçirdi. Hats'e işaret etti ve o da Fredo'yu kolundan tutup götürdü.

Michael, "Affedersin, Papa," dedi. "Belediye başkanını görebilecek miyiz sence? İmzasını alabilecek miyim?"

Vito, Connie'yi kucaklayıp kaldırdı, mavi elbisesini dizlerinin üstüne indirip düzeltti. "Kız kardeşin melek gibi davranıyor," dedi Michael'e.

"Affedersin, Papa," dedi tekrar Micahel. "Fredo ile kavga ettiğim için özür dilerim."

Vito sert bir bakış gönderdikten sonra kolunu omzuna koyup onu kendine doğru çekti. "Belediye başkanının imzasını çok istiyorsan ben almanı sağlarım."

"Sahi mi, Papa? Yapabilir misin?"

Tom, "Papa sana istediğin herkesin imzasını alabilir, Michael," dedi.

"Sen asıl ondan imza istemelisin," dedi Sonny, kardeşinin alnına bir fiske atarak.

"Sonny!" dedi Carmella. "Çocuğa hep sert davranıyorsun!" Michael'in alnını okşadı.

Yakın fakat görülmeyen bir yerden tubanın kaba geğirtisi duydu, ardından da akort yapan bandonun müzik aletlerinin birbirileriyle uyumsuz sesleri.

"Yürüyüş başlıyor," dedi Vito, ailesini etrafına toplayarak.

Bir dakika sonra bando şefi gelip grupları caddeye yönlendirdi. 6. Cadde'nin karşı kaldırımında Luca Brasi, gözlerini Vito'dan ayırmadan bir bina kadar hareketsiz duruyordu.

Vito Luca'ya bir baş işareti çakıp ailesini caddeye indirdi.

Cork arabasını Sonny'nin evinin önüne park ettiğinde karşıdan elini Fredo'nun omzuna koyan Hats'in geldiğini gördü. Sonny'nin kapısında nöbet tutan Şişko Bobby ile Johnny LaSala da elleri ceketlerinin cebinde, hızla basamakları indi. Cork uzanıp başım camdan çıkardı.

"Cork!" diye bağırdı Fredo arabaya doğru koşarak.

"N'aber Fredo!" dedi Cork ve Hats'i başıyla selamladı. Nöbetçiler yerlerine döndü. "Sonny'yi arıyorum. Kendi evinde yok. Belki sizinledir diye düşündüm."

"Geçit töreninde," diye cevap verdi Fredo. "Az önce birlikteydik, ama hasta olduğum için benim dönmem gerekti."

"Yazık sana. Geçit töreninde mi dedin?"

"Evet, herkes orada," dedi Fredo. "Ben hariç."

"Geçi töreni mi?"

"Ne oldu, Cork?" diye sordu Hats. "Sağır mı oldun?"

"Bütün kodamanlar orada," dedi Fredo. "Belediye başkanı bile."

"Ciddi misin?" Cork kepini çıkarıp Sonny'nin geçit töreninde olmasına inanamıyormuş gibi başını kaşıdı. "Peki, nerede bu şey?"

Hats, Fredo'yu çekip arabadan uzaklaştırdıktan sonra, "Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" dedi.

"Çünkü Sonny'yi arıyorum."

"Başka zaman ara. Bugün meşgul."

"Kentte Gimbels alışveriş merkezinin önündeler," dedi Fredo. "Bütün aile orada: Sonny, Tom, Annem." Hats ona ters ters bakınca, "Ama o Sonny'nin en iyi arkadaşı!" diye bağırdı.

Cork, "Kendine dikkat et, evlat," dedi Fredo'ya. "Yakında bir şeyin kalmaz," Hats'i başıyla bir kez daha selamladıktan sonra tekrar koltuğuna yerleşti.

Polis, Manhattan'daki Herald Meydanı'nı barikatlarla kapatmıştı ama insanların akın akın yürüyüşe gittiği de söylenemezdi. Yaya trafiği haftanın herhangi bir günündekinden biraz daha yoğundu belki.

Cork barikatların arasından manevra yapıp Empire State Binası'nın gölgesine park etti. Arabadan inmeden önce torpido gözünden Smith&Wesson'u alıp ceketinin cebine koydu. Caddeye çıkınca bir metro girişi buldu ve serin havasına dalarak güneşten kaçtı. Gimbels'da daha önce Eileen ve Caitlin ile birlikte alışveriş yapmışlığı vardı; doğru yerlerden geçerek mağazanın içine çıkabileceğini hesaplıyordu.

Yeraltına indikten sonra yolunu bulmakta zorlanmadı; levhaları ve kalabalığı izleyerek devasa alışveriş merkezinin alt katına indi. Vitrinlerden ve tezgahlardan oluşmuş labirentte satıcı kızlar çalışıyordu. Gimbels'ın içine girdikten sonra yine levhaları izleyerek caddeye çıktı ve 6. Cadde'ye doğru yürüdü, oradan da bandonun önünde ellerindeki batonları havaya fırlatıp tutan kızların yürüdüğü Broadway'e yöneldi.

Geçit törenini izleyenler kaldırıma küçük gruplar halinde dizilmişti ve yayalar için trafiği aksamayacağı kadar alan vardı. Cork kalabalığın arasından sıyrılıp caddeye çıktığında Belediye Başkanı LaGuardia'nın yavaş ilerleyen açık kasalı bir kamyondan kalabalığa el salladığını gördü. Yanında general gibi giyinmiş polisler, takım elbiseli ve üniformalı görevliler vardı ama LaGuardia cüssesi ve şapkasını sallayışıyla kendini hemen belli ediyordu. Onun ve çevresindekilerin etrafını polisler kuşatmıştı. Cork'un görebildiği kadarıyla geçit alayı Broadway boyunca uzayıp gidiyordu. Belediye Başkanı'nı taşıyan aracın arkasındaki iki atlı polis, kent görevlilerini 'Stars and Stripes Forever' çalmakta olan bandonun davullarından, zillerinden, nefeslilerinden ve önünde yürüyen kızlardan ayırıp mesafeyi koruyordu.

Cork kaldırımda akışın aksi istikametinde yürüyerek Sonny'yi aramaya koyuldu. Binaların arasından geçen gri bulutlar güneşi örtüp caddedeki geçit alayını takip eder izlenimi uyandıran ışık ve gölge oyunu oluşturuyordu.

Bando geçtikten sonra törenden geriye caddenin ortasında yürüyen küçük gruplar kaldı. Erkek, kadın ve çocuklardan oluşan bir grup üstünde 'Walter'in Kırtasiyesi, 1355 W. Broadway' yazılı tişörtler giymişti. Onların arkasında iyi giyimli bir çift el ele yürüyor, kalabalığı selamlıyordu.

Cork o anda karşı kaldırımdaki Luca Brasi'yi gördü. Angelo Romero önüne çıkıp yolunu kesince önce geri çekildi, sonra karşısındakinin ona gülümseyen arkadaşı olduğunu gördü.

"Ne işin var burada, Cork?" Angelo onu omuzlarından kavrayıp sarstı.

"Angelo... Ne oluyor burada?"

Angelo caddeye baktı, sonra tekrar Cork'a döndü. "Geçit töreni. Ne sanmıştın?"

"Açıklama için teşekkür ederim." Cork onun melon şapkasını başından alıp kırmızı beyaz tüyünü fiskeledi.

Angelo şapkayı kaptı. "Ne işin var burada?" diye sordu tekrar.

"Gimbels'deydim. Eileen beni alışverişe gönderdi. Senin burada ne işin var?"

"Corleoneler de törene katıldı. Her ihtimale karşı ortalığı kolaçan ediyoruz."

"Neredeler?" diye sordu Cork, caddeyi gözleriyle tarayarak. "Göremiyorum onları."

"İki blok gerideler," dedi Angelo. "Bizimle gelmek mi istiyorsun?"

"Yoo, hayır... "Kalabalığın içinde Luca'nın iki adamını gördü: Tony Coli ile Paulie Attardi. Tony'nin Willie O'Rourke tarafından yaralanan bacağı aksıyordu. "Luca'nın bütün ekibi burada mı?" diye sordu Cork.

"Evet. Luca'mn adamları, ben, Vinnie ve Richie Gatto..."

"Nico nerede?" diye sordu Cork. "Yunanları istemiyorlar mı?"

"Duymadın mı? Corleoneler ona rıhtımda iş buldu."

"Evet, unutmuşum. İtalyan olmayanlara aralarında yer yok."

"Hayır, öyle değiller," dedi Angelo, sonra bir an düşündü. "Evet, tabii, biraz... Ama Tom Hagen, İtalyan değil mesela."

"O hep aklını kurcalamıştır. Bir tuhaflık var o işte."

"Boş ver. Benimle gel. Sonny seni görünce çok sevinecek. İşin bu noktaya varmış olmasından hoşnut değil, biliyorsun."

"Hayır," dedi Cork, bir adım geri çekilerek. "Eileen'in alışverişini bitirmem gerek. Emekçi sınıfındanım artık. Ayrıca insan gücüne ihtiyacınız yok gördüğüm kadarıyla." Luca'yı işaret etti. "Tanrım! Öncekinden bile daha çirkin şimdi."

"Evet. İyi koktuğu da söylenemez."

Cork başını kaldırıp bir kez daha Broadway Bulvarı'ndan aşağı baktı ve töreni izleyen kalabalıktan ve Luca ile adamlarından başka bir şey göremedi. "Pekala," dedi, Angelo'yu hafifçe iterek. "Sonny'ye onu yakında arayacağımı söyle."

"Söylerim. Hey, Vinnie de görürsem selam söylememi tembihledi. Eskisi gibi takılmamız gerektiğini söylüyor. Seni özlüyor galiba salak." Elini uzattı.

Cork onun elini sıktı, omzuna dokundu ve Gimbels'e doğru yürüdü. Biri yere *Daily News*'un bir nüshasını atmıştı. Almak için eğildiğinde rüzgar sayfalarını çevirdi. Cork yağmur olasılığı belirmiş gibi başım kaldırıp gökyüzüne baktı, sonra tekrar gazeteye ve 'Zavallı Küçük Gloria' manşetinin altındaki Gloria Vanderbilt fotoğrafına baktı.

32. Sokak'ın köşesinde bir çöp bidonu görünce o tarafa doğru yürümeye başladı ve Pete Murray'yi dört kapılı siyah bir Chrysler'in direksiyonunda görünce birden durdu. Pete'in yanında Rick Donnelly, arkadaysa Billy Donnely oturuyordu. Araba caddenin ortalarına doğru bir yere park edilmişti. Cork gazeteyi açtı ve yüzüne tutup oyuncakçı dükkanının girişine doğru geriledi.

Pete ile Donnelylerin üstünde pardösüler vardı. Onları görür görmez Cork'un kulağında Bayan O'Rourke'un Sonny ve ailesine yönelik tehdidi yankılanmıştı: *'Güzel bir İrlanda sürprizi bekliyor onları.'* Cork arabadan ininceye kadar adamları dükkanın girişinden izledi. Hepsinin bir kolu pardösünün altındaydı. 32. Sokak'ın köşesine yürüdü Cork ve Chrysler'in görüş alanından çıkar çıkmaz koşmaya başladı.

İki blok ötede caddenin ortasında yürüyen Sonny ile ailesini gördü. Vito Corleone kızını kucağına almış, karısıyla Michel'ın arasında yürüyordu. Etraflarında olup bitenlerle kayıtsız bir halde sohbet eden Sonny ile Tom ise onların hemen arkasındaydı. Cork caddeye fırladı ama birkaç adım koştuktan sonra Luca Brasi'ye tosladı ve duvara çarpmış gibi geri sıçradı.

Luca onun gözlerine baktı ve aynı anda Sean O'Rourke adını haykırarak barikatlardan birinin üzerinden atlayınca o tarafa döndü.

"Luca Brasi!"

Sean barikatın üzerinden bir atlet gibi atlamıştı ve uzattığı elinde kocaman bir silah vardı. Yüzü çirkin bir biçimde çarpıldı, ayaklarının yere değer değmez deli gibi ateş etmeye başladı. Etraftaki insanlar kaçıştı, kadınlar çocuklarını kaptığı gibi çığlıklarla koşmaya başladı. Luca'nın adamları çömelip ceketlerinin altından tabancalarını çekerken Sean caddenin ortasında durdu ve Luca'ya nişan aldı. Brasi'ye olan uzaklığı altı adımdan fazla değildi ama yine de durdu, silahı iki eliyle doğrultup bir soluk aldı ve ateş etme kılavuzunun talimatları doğrultusunda hareket eder gibi soluğunun yarısını saldı.

Tetiği çektiğinde mermi Luca'nın göğsünün ortasına isabet etti. Koca beden geriye doğru havalanıp kesilmiş bir ağaç gibi yere devrildi. Başını önce barikata çarptı, sonra kaldırımın kenarına. Bir kez titredi ve hareketsiz kaldı.

Sean, Luca'nın adamları tarafından vurulmadan önce düşmanını vurmuş olmanın tadını çıkarmak için ancak birkaç saniye buldu; siyah tabanca elinde sarsıldıktan hemen sonra göğsünden, boynundan ve yüzünden vuruldu. Bedeni ikisi de aynı ateşe maruz kalmış gibi Luca ile aynı anda yere yığıldı.

Cork onun barikatın üzerinden atladığını gördükten sonra Luca'dan ancak bir adım geri çekilebilmiş, bunun ardından mermi yağmaya başlamıştı. Sağanağa yakalanmaktan farksızdı. Mermi ve yağmur damlaları gibi yere düşen beden sağanağı; hareket ve gürültü fırtınası. İnsanlar çığlık çığlığa her yöne doğru kaçışıyor, bazısı yerde emekliyor, bazısı yılan gibi sürünüyor, hepsi kendini bir kapı girişine ya da dükkan önüne atmaya çalışıyordu.

Cork bir dükkanın girişine sığındı ve aynı anda yanındaki vitrin camı tuzla buz oldu. Her yönden 4 Temmuz kutlamalarının havai fişeklerini andırarak gelen mermiler vitrinlere isabet ediyordu. Başının yarısı parçalanana Sean O'Rourke caddede yatıyordu. Luca'mn adamları ellerinde silahlarıyla patronlarının yanına çömelmiş, bir şeyler bağırıyordu.

Az ötedeki Vito Corleone, Connie ile Michael'ı kollarında tutan karısının üstüne yatıp onları kendine doğru çekmişti. Başını kaplumbağa gibi kaldırıp bir şeyler söyledi. Sonny'ye bağırıyordu galiba. Sonny bir eliyle Tom Hagen'ı ensesinden kavrayıp sırtına diziyle vurarak yere yatırdıktan sonra öteki eliyle silahını çekmiş, birine ateş ediyordu. Cork onun ateş ettiği yönde gözleriyle kaldırımı taradı ve camları parçalanmış bir kapı girişi gördü. O anda iki elinde birer tabancayla Corr Gibson dışarı fırladı. Silahlar mermi kusuyor, tetiklerin her çekilişinde sarsılıyordu. Tony Coli ona iki el ateş etti, ardından yüzüstü yere yığıldı ve tabancası caddede birkaç kez sekti.

Sonra bir an için sessizlik oldu. Silah sesleri kesildi, birbirlerine bağıran adamların sesi dışında hiçbir şey duyulmadı. Sonra iki elinde birer silahla caddenin ortasında Richie Gatto belirdi ve tabancalardan birini Vito'ya attı.

Vito'nun silahı yakalamasıyla ateşin tekrar başlaması bir oldu. Cork ateşin açıldığı tarafa baktı ve Donnelly kardeşler ile Pete Murray'nin caddenin karşı tarafından saldırıya geçtiğini gördü. Üçü yan yanaydı ve Pete de elinde makineli tüfekle ortadaydı. Yaylım ateşin arkasında çömelerek ilerlediler ve Richie Gatto tam Vito'nun önünde yere yığıldı. Vito onu bedeni kendisine ve arkasındaki ailesine siper oluşturacak şekilde tuttu, dikkatle nişan alıp tetiği çekince Pete Murray geriye doğru sarsıldı. Düşerken makineli tüfeği kaslı kollarından kurtuldu ve serseri kurşunlar pencereleri parçaladı. Vito karısının önüne diz çöküp ateş etmeye devam etti; her mermiyi acele etmeden ve nişan alarak sıkıyordu. Etrafında her şey alevlenip yıkılırken dikkat ve isabetle hareket eden tek insan oydu sanki.

Sonny, Tom'u elini uzatıp onu kendine çekmeyi başaran Carmella'ya doğru sürükledi. Tom kollarını Carmella ve Michael'e dolarken Connie aralarında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sonny hemen Gatto'nun tabancasını aldı, babasının yanında durup onun ölçülü ateşine kıyasla çılgınca mermi yakmaya başladı.

Bütün bunlar saniyeler içinde gerçekleşti, ardından olay yerine bir polis ordusu yağdı, yeşil-beyaz polis arabaları ara sokaklarda sirenlerini öttürmeye başladı.

Donnely kardeşler ve bir kapı girişine sinen Corr Gibson ateş etmeye devam ediyordu. Luca'nın ekibinden JoJo, Paulie ve Vinnie de onların ateşine karşılık veriyordu. Romero kardeşler kaldırımın dibine yüzükoyun uzanmış, Donnelly kardeşlere ateş ediyordu. Arabalar sert frenlerle durunca polisler inip mevzilenerek bağırmaya başladı.

O sırada Luca Brasi kıpırdandı ve şiddetli bir baş ağrısıyla uyanmış gibi ensesini ovuşturarak doğruldu. Cork çatışmanın daha fazla devam etmeyeceğini düşündü; polis arabaları akın akın gelmeye devam ediyordu. Görüldüğü kadarıyla Sonny ve ailesi yara almamıştı. Cork bunu aklından geçirdiği anda Stevie Dwyer'ın Sonny ile Vito'nun arkasındaki bir bina girişinden fırladığını gördü. Herkesin dikkati karşıdaki Donnelly kardeşlerle Gibson'ın üzerindeyken Stevie elinde silahla rahatça Vito'ya doğru yürüdü.

Cork sığındığı aralıktan fırlayıp Sonny'ye bağırdı. "Arkana bak!" ya da "Stevie arkanda!" diye bağırması gerekirdi ama onun yerine adım seslenmişti. Sonny döndü ve onu gördü, Stevie de o anda tabancasını Vito'ya doğrulttu. Cork hiç düşünmeden silahını çekip Vito'yu vurmasına bir salise kala Stevie'ye ateş etti. Mermi ıskalayıp Vito'nun omzuna isabet etti ve onu yere yıktı. Cork ne yaptığını idrak edince tabanca elinden düştü ve kendisi vurulmuş gibi geriye doğru sendeledi. Ama Vito aldığı isabetle yere yığılınca Stevie'nin sıktığı mermi boşa gitmişti. Cork tekrar kapı girişine sığınırken, bir şekilde dirilen Luca Brasi tek kurşunla onu başından vurdu.

Bunu yeni bir hareket, ses ve mermi sağanağı izledi. Donnely kardeşler, Corr Gibson, polisler, herkes birbirine bağırırken Cork olduğu yere çömelip kapandı. O kaos anda bile olanları Sonny'ye izah edebileceğini düşünüyordu. Stevie'yi vurmak isterken kazayla Vito'yu vurmuştu ve umudu Sonny idi.

Vinnie ile Angelo'ya seslendi, başını dışarıya çıkarıp elini sallayarak onları yanına çağırdı. İkizler dikkatlerini Donnellylerden ona çevirip bir an için. Aralarında tartışır gibiydiler. Sonra Vinnie yerinden fırlayıp o tarafa koşmaya yeltendi ama kalkmasıyla ensesinden ve başından vurulması bir oldu, yüzü pembe bir bulanıklığın

ardında dağıldı. Başının büyük bölümü yok olmuş halde sendeledi, sonra içe doğru çöken bir bina gibi yere yığıldı. Cork şaşkınlıkla kardeşini seyreden Angelo'ya baktı.

Luca Brasi o arada Vito'yu kucaklayıp emin bir yere taşıyordu ve Vito ellerini yere kapanmış olan ailesine doğru uzatmıştı. Sonra herkes aynı anda Donnelly kardeşler ile Gibson'un ateşinin kesildiğini, mevzilendikleri dükkan önlerinin boş olduğunu farketti. Kaçtıkları anlaşıldığı anda JoJo, Vinnie ve Paulie binaların arasında kaybolup onların peşine düştü. Richie Gatto, Tony Coli, Pete Murray, Stevie Dwyer ve Sean O'Rourke'un cansız bedenlerinin yattığı caddeye sessizlik çöktü.

Cork ölüleri gözden geçirirken yerde yatan başka cesetler de olduğunu gördü: töreni izlemeye gelen insanlar. Bunun için işlerine ya da alışverişlerine ara vermişlerdi ve bir daha ikisini de yapamayacaklardı. Aralarında küçük bir çocuğun, Caitlin'in yaşında siyah saçlı bir oğlanın bedeni de vardı. Bir şekilde herkesin dikkati aynı anda çocuğa yönelmişti sanki; Cork herkesin bir kolu kaldırımdan aşağı sarkmış halde yatan küçük bedene baktığı duygusuna kapıldı.

Bağırışlar sürüyordu ve bunlar genellikle her yeri karınca gibi istila eden polislerden geliyordu ama Cork'a cadde bir anda sessizliğe bürünmüş gibi geldi. Sığındığı kapı eşiğinde doğruldu ve dükkanın içine baktı. Köşelere çömelmiş ya da tezgâhların arkasına gizlenmiş olan insanlar ayağa kalkmış manzaraya bakmak için ona ve kırık vitrine doğru yürüyordu.

Cork bu kez de dönüp caddeye bakınca bir polis ordusunun emirler yağdırarak herkesi gözaltına almaya giriştiğini gördü. Elleri arkasında kelepçelenmiş olan Sonny ile Angelo, iri yapılı iki polisin arasından ona bakıyordu. İki üniformalı dükkana doğru yürümeye başlayınca Cork içerideki kalabalığın arasına karıştı, oradan arka tarafa geçip paralel sokağa bir çıkış buldu. Çöp bidonlarının arkasına gizlenerek bir süre bekledi ve ne yapacağına karar veremeyince kendisini Gimbels'a, oradan da arabasına götürecek olan metroya doğru yürümeye başladı.

24

Son gazeteciler -şapka şeritlerinde basın kartları bulunan ucuz takım elbiseli iki şişman adam- eski bir Buick'e binip yavaşça Hughes Bulvarı'na doğru uzaklaşırlarken, Vito çalışma odasının penceresinden onları seyrediyordu.

Cinayet masasından üç dedektif onun arkasında Harvard mezunu avukatları olan Hubbel ve Mitzner ile şakalaşıyordu. Ev saatlerdir polislerin ve avukatların istilası altındaydı; gazete ve radyo muhabirleri komşular da dahil olmaz üzere binaya yaklaşan herkesi taciz ediyordu.

Vito kararmaya yüz tutmuş çalışma odasının penceresinde askıda olan koluyla dikilmiş, dışarıdan görülmeden son yabancıların da gitmesini bekliyordu. Alt kattaki adamları da herkes için makarna ve köfte pişirmiş olan Clemenza ile birlikte mutfakta aynı bekleyiş içindeydi. Carmella sürekli çocukların yatak odalarına gidip geliyor, onları rahatlatmaya çalışıyordu.

Vito sağlam elinin parmaklarını tekrar tekrar saçında gezdiriyor, bazen caddeyi seyrediyor, bazen pencere camındaki yansımasına bakıyordu. Düşünceleri sürekli geçit törenine, etraflarında mermiler uçuşurken yerde yatan çocuklarına, yanında tabancasını ateşleyen Sonny'ye, kaldırımdan caddeye akan kanı farkedip ölü yatan çocuğu ilk kez gördüğü âna kayıyordu.

Çocuk konusunda yapabileceği bir şey yoktu. Aileye yardım etmenin bir yolunu bulacaktı ama bunun fazla bir şey ifade etmeyeceğini biliyordu. Geriye dönüp olanları engellemek mümkün olmadığına göre çocuğu aklından silmek zorundaydı. Yine de aklını o görüntülerden arındıramıyordu: kaldırımda yatarken kanı caddeye

akan ölü çocuk, Richie Gatto'nun kollarına yığılışı, poliste maruz kaldığı aşağılanma, doğruca hastaneye götürülmesi gerekirken kelepçelenip arabanın arkasına tıkılması.

Omzundan vurulmuştu. Onu Santino'nun arkadaşı Bobby Corcoran vurmuştu. Kendisi görmemişti ama öyle söylemişlerdi. Kendisini sürükleyerek götüren polislerin gözlerindeki bakışı görmüştü ama. "Ailemle birlikte yürüyüşe katılmıştım," dedi ona, sonra salağın tekine açıklama yapmaya kalkıştığı için utanıp susmuştu.

Avukatı Mitzner gelip onu Columbia Presbyterian Hastanesi'ne götürünceye kadar omuzu çok sancımıştı. Hastanede mermiyi çıkarmışlar, yarasını sardıktan sonra kolunu askıya almış ve çalışma odasının dinginliğine kavuşamadan gazeteciler tarafından kuşatılıp taciz edilmek üzere evine göndermişlerdi.

Pencerenin camındaki yansımada sürekli parmaklarını arasından geçirerek saçını dağıttığını gördü ve karşısındaki aksının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü: düğmeleri açık frak gömleği giymiş orta yaşlı, göğsü sargı bezleriyle sarılı, saçı darmadağınık, sol kolu askıda bir adam.

Saçını elinden geldiğince düzeltti, gömleğinin düğmelerini ilikledi. Çocukları silahlı bir çatışmanın ortasında caddede yatıp beklemek zorunda kalmıştı; karısı katillerden korumak için onların üstüne yatmıştı.

'Infamita,' diye fısıldadı Vito ve o tek sözcük sanki bütün odayı doldurdu. *'Infamita,'* dedi bir kez daha. Kalbinin atışını, kanın yüzüne hücum ettiğini hissedince gözlerini yumdu ve düşüncelerini boşaltıp herkesin alışık olduğu sakin haline dönmeyi bekledi. Bir şey söylemedi. Düşünmedi bile. Ama gerekeni yapacağını kemiklerinde ve kanında biliyordu. Ve Tanrı'nın, insanların yarattığı dünyada kendileri ve aileleri için yapmak zorunda kaldıkları şeyleri anlayacağını umacaktı.

Clemenza kapıyı açmadan önce iki kez çaldığında Vito her zamanki haline dönmüştü. Abajuru yaktı. Sonny, Tessio ve Genco Clemenza'nın peşinden içeri girip birer iskemle çekerken çalışma masasının arkasına geçti. Genco ile Tessio'nun sarsılmış olduğu ilk

bakışta belliydi ama Clemenza -bir çocuğun ve üç adamının ölümüyle sonuçlanan katliamın ardından- arkadaşlarıyla birlikte Pazar yemeği yerkenki halinden çok farklı görünüyordu.

Fakat Vito, Tessio ile Genco'nun yüzlerinde gerginlik ve kaygının yanı sıra farklı bir şey, yüz hatlarında gizemli bir derinleşme daha görmüştü. Santino'nun yüzündeyse henüz tam olarak okuyamadığı bir vakar ve öfke karışımı vardı. Sanki kendisinden çok Clemenza'nın oğlu olabilirmiş gibiydi.

"Dedektifler, gazeteciler falan gitti mi?" diye sordu.

"Çakal sürüsü..." dedi Clemenza. Kravatındaki kırmızı sos lekesini silmeye çalıştı, sonra vazgeçip gevşetti. "Hepsinin canı cehenneme!"

Genco, "Bu Lindbergh'in oğlunun kaçırılışından beri en büyük haber," dedi. "O çocuğun ölmesi..." Ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Gazete ve radyolarda birinci haber oldu. Cuma akşamı Zamanın Yürüyüşü programında ele alacaklar. *Madre Dio!*"

Vito ayağa kalkıp elini onun sırtına koydu, sonra omzunu hafifçe okşayıp pencere yanındaki koltuğa geçti. "Kaç ölü var? Biz ve İrlandalılar hariç..."

"Çocukla birlikte dört," diye yanıt verdi Sonny, Genco'nun yerine, "Bir düzine kadar da yaralı. *Mirror* öyle diyor. Birinci sayfaya ölen çocuğun fotoğrafını basmışlar."

"LaGuardia 'kenti serserilerden temizleyeceğiz' teranesiyle radyodaydı yine." Clemenza haberlerden çok kravata öfkelenmiş gibi düğümünü çözdü ve boynundan çekip ceketinin cebine soktu.

Vito, "Çocuğun ailesi için para ve başka şekilde elimizden geleni sessizce yapalım," dedi Genco'ya. "Diğer ölenlerin aileleri için de."

"*Si*, Ailelere yardım için bazı fonlar oluşturulacağından söz edildiğini duyuyorum. O yolla kimliğimizi açıklamadan bir şeyler yaparız."

"Güzel," dedi Vito. "Gerisine gelince..." Kapının hafifçe vurulmasıyla sözü kesildi.

Sonny kapıya doğru, "Evet, ne var?" diye bağırdı.

Vito başını pencereye çevirirken Jimmy Mancini içeriye girdi ve şaşkınlığından konuşamaz gibi tereddüt etti. Otuzlu yaşlarından çok daha büyük gösteren yapılı bir adamdı. Kolları kaslıydı ve teni kış ortasında bronzlaşmış gibi görünüyordu. "Emilio Barzini..." dedi, sonunda.

"Ne olmuş Barzini'ye?" diye bağırdı Clemenza. Jimmy onun adamlarından biriydi ve lafı gevelemesinden hoşnut kalmamıştı.

"Burada... Ön kapıda."

"Barzini mi?" Tessio bir sancı saplanmış gibi elini kalbinin üstüne koydu.

Sonny babasına, "Orospu çocuğunu hemen burada öldürmeliyiz!" diye fısıldadı.

"Tek başına," dedi Jimmy. "Üstünü iyice aradım. Temiz. Şapkasını alıp gelmiş. Don Corleone ile hürmette kusur etmeden görüşmek istediğini söylüyor."

Odadakilerin hepsi kendisine bakınca Vito, elinin boğumlarıyla çenesini ovduktan sonra Jimmy'ye başını salladı. "Onu yukarı getir. Saygılı davran."

"*V'fancul!*" Sonny yerinden yarım kalkarak babasının üzerine eğildi. "Adam Genco ile Clemenza'yı öldürmeye kalkıştı!"

"Bu iş," dedi Tessio ona. "Yerine otur ve dinle."

Jimmy odadan çıkıp kapıyı ardından kapattıktan sonra Sonny, "Üstünü bir de benim aramama izin verin," diye atıldı. "Adam evimizde, Papa."

"Üstünü bu yüzden aramayacaksın," dedi Vito, tekrar masanın arkasına geçerken.

Clemenza durumu izah etti. "Bu işte bazı şeyler kendini belli eder, Sonny. Emilio gibi biri insanın evine kalbinden cinayet geçirerek gelmez."

Vito homurtuyla hırıltı arasında bir ses çıkardı. Öyle bir şey yapması o kadar olağandışıydı ki herkes dönüp ona baktı.

Tessio sessizliği eski bir Sicilya atasözünü tekrarlayarak bozdu. "Güvenmek iyidir, güvenmemek daha iyi."

Clemenza güldü. "Ben de Jimmy'nin adamın üstünü iyi aradığına güveniyorum diyelim."

Mancini kapıyı bir kez çalıp açtığında odada herkes yerine oturmuştu. Emilio içeriye girince hiçbiri ayağa kalkmadı.

Barzini bir elinde şapkasını tutuyordu, ötekini yanına sarkıtmıştı. Siyah saçları geriye doğru özenle taranmıştı ve onunla birlikte odaya kolonya kokusu da girmişti.

"Don Corleone..." dedi Mancini, Vito'nun masasına yaklaşarak.

Adamlar iskemlelerinin yerlerini değiştirmiş, Vito'nun iki yanına ikişerli oturup küçük bir kurul oluşturmuştu.

"Buraya iş konuşmaya geldim," dedi Emilio, "Fakat öncelikle kaybettiğiniz adamlar için taziyelerimi sunmak isterim. Özellikle size yakın olduğunu bildiğim, benim de yıllardan beri tanıdığım ve saygı duyduğum Richie Gatto için."

"Taziyelerini mi sunuyorsun?" dedi Sonny. "Ne sandın? Bunun bizi zayıflatacağım falan mı?" Sonny devam etmeye niyetliydi ama Clemenza ağır elini onun omzuna koyup sıktı.

Emilio, Sonny'ye bakmadı bile. Vito'ya hitaben, "Don Corleone'nin neden burada olduğumu anladığına yemin etmeye hazırım," dedi.

Vito masasının arkasından onu sessizce izliyordu. Üst dudağında hafif bir terleme olduğunu farkedince koltuğunun kollarını tutup arkasına yaslandı. "Buradasın çünkü katliamın arkasında Giuseppe Mariposa vardı. Bir kez daha başarısız olunca bu savaşın hangi yöne doğru gittiğini anladın. Şimdi kendini ve aileni kurtarmak istiyorsun."

Emilio başını bir kez, yavaşça ve hafiften öne eğerek salladı. "Anlayacağım biliyordum."

"Dâhi olmak gerekmiyor. İrlandalılar Mariposa'nın desteği olmadan böyle bir işe asla kalkışmazdı."

Sonny'nin yüzü pembeden kırmızıya döndü ve Emilio'nun gırtlağına sarılmaya o kadar yaklaştı ki Vito müdahale etti. "Santino! Signore Barzini'yi evimize biz davet ettik, şimdi de söyleyeceklerini dinleyeceğiz."

Sonny bir şeyler homurdanıp yerine oturunca Vito tekrar Emilio'ya döndü.

Emilio odayı bakışlarıyla tarayıp duvarın önündeki iskemleye baktı. Aşikar oturma isteğine kimse yanıt vermeyince ayakta konuşmaya devam etti. "Ben buna karşıydım, Don Corleone. Bana inanmalısın. Buna karşıydım. Rosatolar da karşıydı fakat Giuseppe'yi bilirsin... İnadı tuttu mu onu kimse durduramaz."

"Ama sen işin pis kısmını halletmeleri, bu katliamı gerçekleştirmeleri için İrlandalıları kullanmaya karşıydın."

"Joe çok güçlü şu anda." Emilio'nun asabiyetini ele veren tek şey şapkasını hafif hafif bacağına vurmasıydı. "Senin adamların emirlerine nasıl karşı çıkamazsa, biz de öyle uymak zorunda kaldık ona."

"Fakat karşıydın," diye tekrarladı Vito.

"Öyle," dedi Emilio, şapkasının kenarını bükerek, "Bize kulak asmadı. Bu kanlı savaş yüzünden polis daha önce hiç yapmadığı gibi gelecek üstümüze. Kasalarımızı çoktan bastılar ve Tattaglia'nın kızlarının peşindeler."

"Kasalarınız..." dedi Vito fısıltıyla. "Tattaglia'nın kızları..." Duraladı ve gözlerini Emilio'ya dikti. "Masum bir çocuğun öldürülmesi, *ailemin* mermi yağmurunun altında caddede yatıyor olması değil, bunlar senin canını sıkıyor. Karım, altı yaşındaki kızım, oğullarım ölümle yüz yüze geldi. Evime bunun için gelmedin, öyle mi?"

"Don Corleone..." Emilio başını öne eğmişti ve sesi duygu yüklüydü. "Don Corleone..." diye tekrarladı, "Bütün bunların olmasına izin verdiğim için beni bağışla. *Mi dispiace davvero. Mi vergogno.* Önlemek için sana gelmeliydim. Hayatımı ve servetimi tehlikeye atmalıydım. Senden af diliyorum."

"*Si!*" Vito sustu ama gözlerini Emilio'dan ayırmadı. "Neden geldin buraya?" dedi sonunda. "Suçunu affettirmek için ne öneriyorsun?"

"Böyle bir utançtan çıkabilmek için akıllı bir lidere ihtiyacımız var. Giuseppe güçlü ve acımasız ama akıllı olduğu söylenemez."

"Öyleyse?"

"Kardeşim Ettore, Rosato kardeşler, bütün adamlarımız -Tomasino bile- böyle bir zamanda akıllı ve siyası bağlantıları olan bir lidere ihtiyaç olduğunda hemfikir." Emilo bir an duraksadı, şapkasını bacağına vurdu; doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. "Bizim liderimiz olman gerektiğini düşünüyoruz, Don Corleone. Giuseppe Mariposa geçit töreni aptallığıyla, o felaketle miadını doldurdu."

"*Si*," dedi Vito bir kez daha ve bakışlarını sonunda Emilio'dan çekerek. Adamlarına döndü ve yüzlerini inceledi: Clemenza ile Tessio taş kadar ifadesizdi, Genco'nun gözlerinde meraklı ve düşünceli bir bakış vardı ve Sonny de kendisinden bekleneceği gibi öfkeliydi. "Herkes bu konuda hemfikir mi?" diye sordu Vito. "Joe'nun bütün generalleri aynı şekilde mi düşünüyor?"

"Evet," dedi Emilio. "Joe gittikten sonra işleriyle ya da Tattaglia ailesiyle, hatta Al Capone ve Frank Nitti ile herhangi bir sorun çıkarsa benim, Barzini'nin, Rosato'nun ve Tomasino Cinquemani'nin sizin yanımızda savaşacağımıza şeref sözü veriyorum.

"Peki, bunun karşılığı ne olacak?"

"Joe'nun bütün işlerinin senin ailen ve bizim ailelerimiz arasında adil paylaşımı." Vito hemen karşılık vermeyince Emilio devam etti: "Bugün olanlar dehşet vericiydi. *Disgrazia*. Bunu geride bırakıp barışçıl yollardan, kan dökmeden çalışmaya dönmeliyiz."

"Bunda hemfikiriz," dedi Vito, "Fakat Giuseppe'nin işlerinin paylaşımı meselesini konuşmamız gerek."

"Evet, tabii ki..." Emilio belirgin şekilde rahatlamıştı. "Sen her zaman adil biri olarak bilinirsin, Don Corleone. Bu anlaşmayı hemen yapmaya hazırım. Kendim, Rosato ailesi ve Tomasino Cinquemani adına." Masaya bir adım daha yaklaşıp elini uzattı.

Vito kalktı ve onun Emilio'nun elini sıktı. "Genco yakında seni görmeye gelir. Ayrıntıları onunla görüşürsün." Masanın etrafından dolanıp elini onun sırtına koydu ve çalışma odasından çıkartmak üzere kapıya yönlendirdi.

Tam o sırada kapı açıldı, içeriye Luca Brasi girdi. Üzerinde yeni bir gömlek ve kravat vardı ama hâlâ geçit törenine giydiği takım elbiseyleydi. Silahlı çatışmaya dair tek iz, pantolonundaki küçük yırtıktan ibaretti.

Emilio'nun yüzü kireç gibi oldu, dönüp Vito'ya baktı. Sonra Luca'ya, "Senin öldüğün söylendi bana," dedi. Şaşkınlıktan çok öfke vardı sesinde.

"Ben ölümsüzüm," diye cevap verdi Luca. Onun yüzüne varlığı kendisini ilgilendirmiyormuş gibi baktı, yanından geçti ve pencerenin yanında duvara yaslandı. Herkesin bakmaya devam ettiğini görünce yüzünün sol yanını hareketsiz bırakan çarpık bir gülümsemeyle, "Şeytanla anlaşma yaptım," dedi.

Barzini'yi kapıda geçirdikten sonra Vito, diğerlerine de çıkmalarını işaret etti. "Korumamla bir dakika yalnız kalmama izin verin, *per favore*."

Adamların sonuncusu da odayı terk ettikten sonra Luca'mn yanına gidip pencerenin önünde durdu. "Yakın mesafeden mermi yemiş biri nasıl olup da çalışma odamda ayakta durabiliyor?"

Luca'nın yüzünde aynı çarpık gülümseme belirdi yine. "İnanmıyor musun şeytanla anlaşma yaptığıma?"

Vito onun göğsüne dokundu ve gömleğinin altındaki kurşungeçirmez yeleğini hissetti. "Duymuştum bundan söz edildiğini. Fakat yüksek kalibreli mermileri de durdurabildiğini bilmiyordum."

"Çoğu durduramaz," dedi Luca, gömleğinin düğmelerini çözüp kalın deri yeleği göstererek. "Genellikle pamuktan yapılırlar." Vito'nun elini tutup deriye bastırdı. "Hissediyor musun?"

"Nedir bu?" diye sordu Vito. Derinin altında sert bir şey hissetmişti.

"Özel imalat. Pamuğa sarılı çelik pullar derinin içine yerleştirildi. Bir ton falan çekiyor ama taşıyabilirim. El bombasını bile durdurur."

Vito avucuyla onun sol yanağına dokundu. "Doktorlar bunun için ne diyor? Acı veriyor mu?"

"Yooo!" dedi Luca. "Zamanla düzelebileceğini söylüyorlar." Vito elini çekince bu kez de kendisi dokundu yüzüne. "Umurumda değil zaten."

"Neden?" diye sordu Vito ve Luca omuz silkmekle yetinince kolunu okşayıp kapıyı işaret etti. "Diğerlerine bavullarını hazırlamasını söyle. Herkesin hemen Long Beach'e dönmesini istiyorum. Sonra konuşuruz."

Luca başım itaatkar bir biçimde sallayıp odayı terk etti.

Yalnız kalan Vito abajuru söndürüp pencereden dışarıya baktı. Caddeler karanlık ve boştu artık. Yatak odalarından birinin kapısı açılıp kapandı. Connie'nin ağladığım ve Carmela'nın onu yatıştırmaya çalıştığını duydu. Gözlerini yumdu, tekrar açtığında pencere camındaki karanlık caddelerin ve gökyüzünün üstüne eklenmiş yansımasını gördü.

Connie ağlamayı kesince parmaklarını saçında gezdirdi, sonra çalışma odasından çıktı. Yatak odasına girince Carmella'nın bavulunu hazırlayıp yatağın üstüne koyduğunu gördü.

Eileen kızını yatırırken Cork fırının arkasındaki dar odada bekliyordu. Karyolaya uzandı, sonra kalktı, sonra tekrar uzandı ve yine kalkıp bir süre volta attı. Nihayet karyolaya oturup şifonyerin üstünde duran radyoyu kurcaladı. Bir boks maçına denk gelince birkaç dakika dinledi, ardından arama düğmesini *Guy Lombardo Show*'u buluncaya kadar çevirdi. Gracie'nin kaybettiği kardeşinden söz edip durduğu Burns ve Allen'i bir dakika dinledi. Radyoyu kapatıp kalktı ve kitaplığa giderek bir kitap seçmeye çalıştı ama sözcükleri zihninde bir saniyeden fazla tutamayacağını biliyordu. Sonunda tekrar karyolaya oturup başını ellerinin arasına aldı.

Eileen, Sonny'yi bulup konuşuncaya kadar onun fırının arkasında kalmasında ısrar etmişti. Haklıydı. İyi fikirdi. Ama onu ve kızını tehlikeye atmak istemiyordu Cork. Başka yerde gizlenmesi gerekirdi ama nereye gidebileceğini bilememişti. Olanları tekrar tekrar düşünüyor, gözden geçiriyordu.

Vito Corleone'yi vurmuştu. Buna kuşku yoktu. Fakat Vito'nun ensesine bir mermi yemesini önlemek için Dwyer'i hedef almıştı o. Kazara vurmuş olsa bile muhtemelen Vito'nun hayatını kurtarmıştı, çünkü vurulup yere düşmese, Dwyer o mesafeden asla ıskalamayacaktı. Yani inanılması ne kadar güç olursa olsun, Vito'yu vurarak hayatını kurtarmış olabilirdi.

Dünyada kimse buna inanmayabilirdi ama Cork, Sonny'nin kendisine inanacağını hissediyordu. Arkadaşı çok iyi tanırdı onu. Hem aileydiler hem de arkadaş. Sonny onun, Bobby Corcoran'ın babasına ateş etmesinin mümkün olmayacağını mutlaka biliyordu. Cork'un tek yapması gereken, ona her şeyi izah etmekti: Bayan O'Rourke'u gördükten sonra o ve ailesi için kaygılanıp törene gidişi, Dwyer'ı Vito'nun arkasına sokulurken görüp onu kurtarmaya çalışışı... Parçaları birleştirince anlamlı bir bütün oluşuyordu; Sonny'nin resmin tamamını göreceğinden emindi. Sonny ailenin diğer fertlerini ikna edecek, her şey yoluna girecek ve kendisi de fırında çalışıp Eileen ve Caitlin ile yaşamaya devam edecekti. Corleonelerden yapmaya çalıştığı şey için bir teşekkür bile alabilirdi. Ne de olsa hiçbir zaman keskin nişancı olduğunu iddia etmemişti. Yardım etmeye çalışmıştı sadece.

Yukarıda arka kapının açılıp kapandığını, ardından Eileen'in merdivenden indiğini duydu.

Eileen kapıyı açınca onu karyolada başını ellerinin arasına almış halde otururken buldu. "Şu haline bak," dedi ellerini beline koyarak. "Saçın darmadağınık. Dünyanın bütün yükü sırtına binmiş sanki."

Cors saçlarını düzeltti. "Burada oturuyor ve kendime şu soruyu soruyorum: Vito Corleone'yi gerçekten vurdun mu, Bobby Corcoran? Ve yanıt: Evet vurdun, Bay Corcoran; aralarında Sonny'nin de bulunduğu bir düzine insanın önünde adamın omzuna bir mermi yerleştirdin."

Eileen onun yanına oturup elini dizine koydu. "Ah, Bobby!"

Gözleri karşısındaki kitaplıktaki duran kitapların sırtında gezinirken bir sessizlik oldu. Eileen elbisesini dizlerinin üstüne çektik-

ten sonra elini saçının altına sokup kulak memesini başparmağıyla işaret parmağının arasına aldı ve sıktı.

"*Ah, Bobby* ne?" dedi Cork, ellerini yüzünden çekip ablasına bakarak. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun, Eileen?"

"O çatışmada küçük bir çocuğun öldüğünü biliyor musun? Caitlin'in yaşında bir oğlan."

"Biliyorum. Caddede yatarken gördüm. Ama onu vuran ben değilim."

"Bunu kastetmedim." Eileen'in sesinde yine de hafif bir suçlama vardı.

"Ah, Tanrı aşkına! Oraya Sonny'ye yardım etmek için gittim! Hatta sen de gitmemi söyledin!"

"Yanına silah almanı söylemedim ama."

"Tanrım!" dedi Bobby, başını tekrar ellerinin arasına alarak. "Sen Sonny'ye olanları izah edinceye kadar ölü bir adamım ben. Vito Corleone'yi vurdum. Öyle yapmak istemedim ama vurdum!"

"Sonny anlayacaktır," Eileen elini kardeşinin ensesine koydu. "Birkaç gün ortalığını durulmasın bekleriz, ondan sonra Sonny seni bulmak için kapımı çalmazsa ben ona giderim. Bir şekilde konuşacağız. Hikayeyi dinledikten sonra gerçeği görecektir."

"O zaman da tek yapması gereken aileyi ikna etmek olacak!" Bobby'nin ses tonu bunun kolay olmayacağını ima ediyordu.

"Evet, bu sorun olabilir," dedi Eileen. Bobby'nin omzunu öptü. "Ama Sonny iyi konuşur. Ailesini ikna edecektir." Bobby cevap vermeyip başını ellerinin arasında sallayarak gözlerini ovuşturmakla yetinince onu yanağından öptü ve biraz uyumasını tavsiye etti.

"Uyku..." diye mırıldandı Bobby. "İyi fikir..." Kendini karyolaya fırlatıp yastığı yüzüne örttü. "Bu dünyada hareket etmek güvenli bir hal aldığında beni uyandır," dedi, boğuk bir sesle.

"O zaman sonsuza dek uyuman gerekecek. Elieen bunu odadan çıkarken yavaşça söylemişti ve Bobby'nin duymadığından emindi.

Clemenza Sonny'yi ceketinin yakasından tutup kendine çekti. "Beş dakika! *Capisc?* Beş dakikayı geçerse seni almaya geliyorum."

Clemenza'nın Sandra'nın oturduğu binanın önüne park halindeki Buick'inin arka koltuğunda oturuyorlardı, Jimmy Mancini ile Al Hats da öndeydi. Sandra penceredeydi.

"Beş dakika," diye tekrarladı Clemenza, Sonny homurdanarak kapıyı açarken. "Siz de gidin," dedi Jimmy'ye.

Jimmy motoru durdurdu ve Hats ile birlikte arabadan inip Sonny'yi binanın girişine kadar izledi.

"*Che Cazzo!*" Sonny arkasına dönüp ellerini havaya kaldırdı. "Arabada bekleyin! İki dakikada dönerim."

Sandra aşağıya inmiş, kapının eşiğinde eli kalbinin üstünde ve Sonny'ye hayatı tehlikedeymiş gibi kaygıyla bakarak duruyordu.

"Burada bekleyeceğiz," dedi Jimmy. İkisi de kapıya sırtlarını dönüp merdivenin alt basamağına konuşlandı.

Sonny arka koltukta ellerini göbeğinin üstüne koymuş, kaşlarını çatarak ona bakan Clemenza'ya göz attı ve bir küfür homurdandıktan sonra hızla basamakları çıktı. Sandra kollarını boynuna dolayıp onu öylesine güçlü sıktı ki az kalsın devrilecekti.

"Bebeğim..." dedi Sonny, onun kollarını boynundan çekerek. "Acele etmem gerek. Sana bir süre görüşemeyeceğimizi söylemeye geldim." Onu dudaklarından tutkuyla öptü. "Ama ben iyiyim. Her şey yoluna girecek."

Sonny..." Sandra bir şeyler söylemeye yeltendi ama sustu; tek kelime etse gözyaşlarına boğulacaktı.

"Bebeğim..." dedi Sonny tekrar. "Sana söz veriyorum. Yakında her şey yoluna girecek."

"Ne kadar yakında?" diyebildi Sandra, gözyaşlarını silerek. "Neler oluyor, Sonny?"

"Kaygılanmanı gerektirecek bir durum yok. Bir katliam yaşandı. Ama polisler işi çözecek. Bunu yapan orospu çocuklarını içeri

tıkacaklarlar. Her şey normale dönecek."

"Anlamıyorum ki," dedi Sandr. "Gazeteler senin ve ailenin gangster olduğunu yazıyor."

"Bu saçmalıklara inanmıyorsun, değil mi? İtalyan olduğumuz için hakkımızda böyle şeyler söylüyorlar."

Sandra basamakların dibinde iki muhafız gibi dikilen Jimmy ile Al'e baktı. Gözleri caddeyi tararken elleri cebindeydi adamların. Kaldırımın kenarında duran siyah Buick'in arka koltuğundaysa şişman bir adam bekliyordu. Sandra'nın gözlerinde hem idrak, hem de vardı; her şeyi anlamış ama inanamıyor gibiydi.

"Biz iş adamıyız," dedi Sonny. "Bazen işin gereği sertlik olabiliyor. Fakat o şey... Törendeki o katliamın bedelini birileri ödeyecek." Başını sallayıp duraladı. "Her şeyi izah etmeye zamanım yok." Sertleşen sesini yumuşattı ve "Beni seviyor musun," diye sordu.

Sandra hiç tereddüt etmeden, "Evet," dedi. "Seni seviyorum, Santino!"

"Öyleyse bana güven. Kötü bir şey olmayacak." Onu bir kez daha, bu kez şefkatle öptü. "Sana söz veriyorum, tamam mı? Kötü hiçbir şey olmayacak. Ne şimdi, ne de ileride." Sanda başım sallayıp gözyaşlarını silince onu bir kez daha öptü ve eliyle yanaklarını kuruladı. "Şimdi gitmem gerek." Omzunun üstünden Buick'e baktı. Ellerini göbeğinin üstünde sabırsızca birleştirmiş halde bekleyen Clemenza'yı görebiliyordu. "Ortalık yatışıncaya kadar Long Island'da, ailemin arazisinde olacağım." Sandra'nın ellerini tutup bir adım geri çekildi. "Gazeteleri okuma. Yalandan başka bir şey değil yazdıkları." Gülümsedi ve karşılığında küçük de olsa bir gülümseme bekledikten sonra eğilip Sandra'yı son kez daha öptü, dönerek basamakları hızla indi.

Sandra kapının eşiğinde adamların Sonny'yi arabaya kadar izleyişini seyretti. Araba Arthur Bulvarı'na doğru harekete geçene kadar boş basamakların tepesinde öylece durdu. Zihni Sonny'nin geceye doğru gidişinin görüntüsü dışında bomboştu. Sonny'nin sözlerini aklında kendine onlarca kez tekrarlamadan kapıyı kapatıp evine, uyumakta olan anneannesine dönemedi: "Kötü hiçbir şey olmayacak."

25

Sonny kapıyı açıp başını karanlık odaya uzattı. Long Island'daki arabaların ve insanların gecenin o geç saatinde bile gidip geldiği, etrafı duvarla çevrili sitede. Farları, her evin her odasında yanmakta olan ışıklar ve avlulardaki projektörler sayesinde site, Rockefeller Center gibi aydınlanmıştı.

Clemenza babasının onu görmek istediğini söylemişti Sonny'ye, o da bütün odalara tek tek bakmıştı. Yerleşimdeki tek karanlık oda olduğunu düşündüğü yere gelinceye kadar her tarafa bakmıştı.

"Papa?" dedi, babasının pencerenin önünde duran siluetine doğru tedirgin bir adım atarak. "Işığı yakayım mı?"

Siluet başım sallayıp pencereden uzaklaştı. "Kapıyı kapat." Sesi uzaklardan gelir gibiydi.

"Beni görmek istediğini söylediler." Sonny kapıyı kapatıp sağlam koluyla iki iskemle çeken babasına doğru yürüdü.

"Otur," dedi Vito karşısındaki iskemleyi işaret ederek. "Seninle önce yalnız konuşmak istedim."

"Tabii, Papa." Sonny iskemleye oturdu, ellerini kucağında birleştirip bekledi.

"Az sonra Clemenza da bize katılacak ama önce..." Vito öne doğru eğilip sağ elinin parmaklarını saçında gezdirdi.

Sonny babasını hiç öyle görmemişti. Uzanıp dokunmak, elini dizine koyup onu teselli etmek geldi içinden. Bu arzusunu eyleme dökmedi ama ileride sıklıkla hatırlayacaktı.

"Santino..." dedi Vito, yerinde doğrularak. "Sana bir şey soracağım. Cevap vermeden önce düşünmeni istiyorum. Sence Emilio bize neden geldi? Mariposa'ya neden ihanet ediyor?"

Sonny babasının gözlerinde doğru yanıtı vermesini önemsediğini açık eden bir umut ışığı gördü. Soruyu düşünmeye çalıştı ama aklına bir şey gelmedi; beyni düşünmeyi reddediyordu sanki. "Bilmiyorum, Papa," dedi. "Ben onun samimiyetine güveniyorum. Gerçekten de senin Mariposa'dan daha iyi bir lider olacağını düşünüyor olabilir."

Vito başını salladı, gözlerindeki umut ışığı söndü ve yerini şefkate bıraktı. "Hayır," dedi, Sonny'nin bir dakika önce yapmak istediği gibi sağlam elini onun dizine koyarak. "Emilio Barzini gibi bir adamın samimiyetine asla inanılmaz. Hakikate ulaşmak istiyorsan, hem kişiyi hem de koşulları değerlendirmelisin. Hem beynini kullanacaksın hem de kalbini. İnsanların doğal bir şeymiş gibi yalan söylediği bir dünyada bu işler böyle yürür. Ve başka bir dünya yok. Bu gezegende öyle bir âlem yok en azından."

"Peki, neden öyle davranıyor?" diye sordu Sonny, sesinde hafif bir öfkeyle. "Belirttiği nedenden ötürü değilse..."

"Çünkü geçit törenindeki katliamı Emilio planladı," dedi Vito. Duralayıp Sonny'ye çocuğuna önemli konuları açıklayan bir babanın ciddiyetiyle baktı. "Katliama dönüşeceğini hesaba katmamıştı. Hatası da burada zaten. Her şeyi onun planladığından emin olabilirsin. Mariposa'da öyle bir şeyi organize edecek kadar akıl yok. Başarılı olsaydı ve ben, Luca ve sen öldürülmüş olsaydık, suç da çılgın İrlandalıların üstüne kalacaktı. Herkesin bildiği gibi, İtalyanlar kadınları ve çocukları, kim olursa olsun bir adamın masum ailesini asla tehlikeye sokmaz. Bizim yasamızdır bu. Diğer aileler bunun İrlandalıların işi olduğuna inanmasa bile savaş bitmiş, Joe her şeyi yönetir konuma gelmiş olacaktı. Bu gerçekleşse, Emilio da ikinci adamdı."

Vito kalkıp pencereye gitti ve avludaki hareketliliğe baktı. Sağ eliyle omuz askısını çıkartıp fırlattıktan sonra sol avucunu açıp kapattı ve yüzünü hafifçe buruşturdu. "Gazetelerin bundan İrlandalıla-

rın intikamı diye söz ettiğini okuyoruz. Bunlar Mariposa'nın maaş bordrosundaki gazetecilerin işi. Ama her şey ters gidince Emilio korktu."

Vito tekrar Sonny'nin karşısına oturup ona doğru eğildi. "Hayatta kalırsam, katliamın arkasında Mariposa'nın olduğunu anlayacağımı biliyordu. Şimdi bütün ailelerin ona ve Giuseppe'ye karşı cephe almasından korkuyor. Angelo'nun yerinde Clemenza ile Genco'yu öldürme başarısızlığı, ardından Capone'un adamlarının beni öldürme başarısızlığı ve şimdi de bu. Giuseppe'nin sözü artık değer taşımıyor ve yenilgiye uğratılabileceği anlaşılmış oldu. Emilio'nun şu anda yapabileceği en iyi şey, bize getirdiği öneri. Bu yüzden hayatım tehlikeye atarak buraya geldi. En önemlisi, Sonny, şimdi bizim için güvenilir olması."

"Bizi öldürmeyi planladıysa onu neden hayatta bıraktığımızı anlayamıyorum." Sonny öfkesini denetlemesi gerektiğini, babası gibi mantıklı olması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Emilio'nun onu ve ailesini öldürmeyi planladığını düşününce içinde bir şeyler patlıyordu. İntikam almaktan başka bir şey düşünemiyordu, buna düşünce denebilirse şayet.

Vito, "Kafam kullan lütfen, Sonny," dedi. Ellerini yanaklarına koyup onu sarstı ve geri çekildi. "Emilio Barzini'nin ölüsünün bize ne yararı olur? O zaman Carmine Barzini ve Rosato Kardeşler ile savaşmak zorunda kalacağız Ve elbette Mariposa ile." Sonny karşılık vermeyince devam etti. "Emilo hayatta kalır ve Mariposa ölürse, sıra bölgelerin paylaşılmasına geldiğine beş ailenin en güçlüsü biz olacağız. Bunu düşünmemiz gerek, Emilio'yu öldürmeyi değil."

"Beni bağışla, Papa," dedi Sonny, "Fakat hepsinin peşine düşersek tek aile biz oluruz."

"Bir kez daha söylüyorum: Düşün! Böyle bir savaşı kazansak bile sonra ne olacak? Gazeteler bizi canavar gibi gösterecek. Öldürdüğümüz insanların akrabalarının düşmanlığım kazanacağız." Vito eğilip elini oğlunun omzuna koydu. "Sicilyalılar asla unutmaz, asla bağışlamaz. Bunu aklından hiç çıkarma. Bu savaşı kazanmayı uzun süreli bir barış için kazanmak istiyorum. Ailemiz etrafımızdayken kendi yatağımızda ölebilelim diye. Michael, Fredo ve Tom'un yasal

işlere girmesini istiyorum; zengin ve başarılı olsunlar, benim ve senin gibi birilerinin onları her an öldürebileceğinden endişe etmeden yaşasınlar. Anlıyor musun, Sonny? Bu aile için ne istediğimi anlıyor musun?"

Sonny, "Evet, anlıyorum," dedi.

"Güzel." Vito oğlunun alnına düşen saçları usulca geriye attı. Kapı açılırken onun omzuna dokunup elektrik düğmesini işaret etti.

Sonny ışığı yaktı ve Clemenza içeri girdi.

Vito, "Önümüzdeki günlerde yapacak çok iş var," dedi Sonny'ye ve koluna bir kez daha yine. "İhanete karşı uyanık olmalıyız." Bir kararsızlık anından sonra, "Ben şimdi çıkıyorum," diye ekledi, Sonny'ye hızla göz attıktan sonra başını çevirdi; gözlerine bakmaya korkar gibiydi. "Clemenza'yı dinle." Kapıya yöneldi ama odadan çıkmadan önce bir kararsızlık anı daha geçirdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Sonny.

"*Attendere*," dedi Clemenza, kapıyı Vito'nun arkasından usulca, ses çıkarmaya korkar gibi kapatarak. "Otur." Sonny'nin bir dakika önce babasıyla karşı karşıya oturmakta olduğu iki iskemleyi işaret etti.

Sonny oturdu ve bacak bacak üstüne atıp gevşedi. "Neler oluyor? Konu ne?"

Clemenza'nın üstünde her zamanki gibi bol ve kırışık takım elbiseyle temizliğinden yeni olduğu anlaşılan sarı bir kavrat vardı. Sonny'nin karşısındaki iskemleye çöktü, ayaklarını kendi ağırlığından dinlendirmenin memnuniyetiyle ofladıktan sonra ceketinin bir cebinden tabanca, diğerindense gümüş renkli bir susturucu çıkarttı. Susturucuyu kaldırıp Sonny'ye gösterdi. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Sonny ona ters ters baktı; tabii ki biliyordu susturucunun ne olduğunu. "Konu ne?" diye sordu tekrar.

"Ben şahsen susturucudan haz etmem," dedi Clemenza. Konuşurken bir yandan da ağır metal tüpü tabancanın namlusuna takıyordu. "Büyük ve gürültülü silahları yeğlerim. Aklına yeni fikirler

gelebilecek insanları korkutmak için iyidir. Büyük bir patlamanın ardından herkes kendini bir yere fırlatır, sen de yürüyüp gidersin."

Sonny gülerek ellerini ensesinde kavuşturdu ve arkasına yaslanıp Clemenza'nın konuya girmesini bekledi.

Clemenza susturucuyu kurcaladı. Takmakta zorlanıyordu. "Konu Bobby Corcoran," dedi sonunda.

"Öyle mi?" Sonny dönüp unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibi pencereden dışarı baktı. "Anlayabilmiş değilim."

"Ne var ki anlayacak?" diye sordu Clemenza.

Sonny, "Ne düşüneceğimi bilemiyorum, Pete Amca," dedi. Clemenza'ya çocukluğunda hitap ettiği gibi hitap ettiği için utandı ve o anı konuşarak geçiştirmeye çalıştı. "Bobby'nin babamı vurduğunu biliyorum. Herkes gibi ben de gördüm ama..."

"Fakat inanamıyorsun." Clemenza, Sonny'nin ne düşündüğünü bilir gibi başını salladı.

"Evet. Sadece..." Ne diyeceğini bilemeyip başını çevirdi yine.

"Bak, Sonny," dedi Clemenza, susturucuyu nanıluya gerektiği gibi eklendiğinden emin olmak için sıkıp gevşeterek. "Bobby ile birlikte büyüdüğünü, onu bütün hayatın boyunca tanıdığını biliyorum." Duralayıp başını az önce bir şeyi kendine tatminkar şekilde izah etmiş gibi salladı. "Fakat Bobby Corcoran'ın gitmesi gerekiyor. Babanı vurdu." Susturucuyu son bir kez sıktıktan sonra silahı uzattı.

Sonny tabancayı alıp bir kenara koyarmış gibi kucağına bıraktı. "Bobby'nin annesi babası o henüz bebekken grip salgınında öldü."

Clemenza başını salladı ama yanıt vermedi.

"Ablasından ve yeğeninden başka kimsesi yok. Onların da Bobby'den başka kimsesi yok."

Clemenza yine bir şey demedi.

"Eileen'in kocası Jimmy Gibson, grev ayaklanmasında Mariposa'nın gorillerinden biri tarafından öldürüldü."

"Kim öldürdü onu?" diye sordu Clemenza.

"Mariposa'nın gorillerinden biri dedim ya."

"Sen öyle mi duydun?"

"Evet, öyle duydum."

"Bazı insanlar öyle duymam istediler de ondan."

"Sen farklı bir şey mi biliyorsun?"

"Sendikalarla ilgili." Clemenza içini çekip pencereden sızan ışığın yavaşça sağdan sola doğru ilerlediği tavana baktı. "Jimmy Gibson'ı Pete Murray öldürdü. Başına demir boruyla vurdu. Aralarında bir husumet varmış. Hikayenin tamamını hatırlamıyorum ama Pete kendi ırkından birini öldürdüğünün bilinmesini istemediği için Mariposa ile bir anlaşma yaptı. Adam uzun zamandır Mariposa'nın maaş bordrosunda. Giuseppe İrlandalıları baskı altında tutmayı onun sayesinde başardı."

"Tanrım!" dedi Sonny, kucağındaki tabancaya ve susturucuya bakarak.

Clemenza elini, daha önce Vito'nun yaptığı gibi onun dizine koydu. "Bu sert bir iş. Polisler, ordu..." Sözcükleri bulmakta zorlanır gibiydi. "Birine üniformayı giydir ve ona kötü biri olduğu için başkasını öldürmesini söyle... 'Onu öldürmek zorundasın!' de. Kim olsa tetiği çekebilir. Fakat bu işte, bazen arkadaşlarını da öldürmek zorunda kalabilirsin." Düşünmek için zamana ihtiyacı varmış gibi duraladı ve omuz silkti. "Bu işler böyle. Bazen sevdiğin biri söz konusudur ama yine de yapman gerekir. Dediğim gibi, bu işler böyle." Silahı Sonny'nin kucağından alıp eline tutuşturdu. "Birini öldürerek aramıza katılma zamanın geldi. Bobby Corcoran gitmeli ve bunu senin yapman gerekiyor. O babanı vurdu, Santino. İşin özeti bu: Bobby gitmeli ve bunu sen yapmalısın."

Sonny tabancayı tekrar kucağına bıraktı ve ona bir gizeme bakar gibi baktı. Sonunda eline aldığında siyah ve ağırdı; namludaki susturucuyla daha da ağırlaşmıştı. Silaha bakmaya devam ederken kapının kapandığını duydu ve Clemenza'nın odayı terk ettiğini kavradı.

Başını olanlara inanamıyormuş gibi salladı ama tabanca elindeydi. Sağlam ve ağırdı. Sessizlikte kabzayı kavradı. Vito'nun birkaç dakika önceki hareketlerine şaşılacak derecede benzeyen bir duruşla öne eğildi, parmaklarını saçında gezdirirken silahın soğuk namlusunu şakağında hissetti. Parmağını tetiğin üstüne koydu, sonra hiç kımıldamadan öylece oturdu.

Fredo, başını yastığın altına gömmüş, dizlerini karnına doğru çekmiş halde karanlığa uyandı. Bir an nerede olduğunu bilemedi, sonra önceki günün heyecanı geri gelince yatağında olduğunu anladı. Geçit törenini ve babasının vurulduğunu ama şimdi iyi olduğunu hatırladı. Onu görmüştü. Annesi onun ve Michael'in babalarına şöyle bir bakmasına izin vermiş, sonra ikisini de odalarına göndermişti. Evin içindeki koşuşturmadan uzakta olmaları gerekiyordu.

Papa'nın kolu askıdaydı ama gerçekten de iyi görünüyordu. Öte yandan kimse neler olduğu konusunda Fredo'ya bir şey söylemiyordu. Kapıyı dinlemeye niyetlenmişti ama annesi hep yanlarındaydı; onlara ödevlerini yaptırarak bir şey duymalarını engellemişti. Radyoyu bile açtırmamış, Michael'in bu konuda bir şey söylemesine de izin vermemişti. Sonra Fredo uyuya kalmıştı.

Yatağında önceki günün olaylarını aklından geçirirken içinde öfke kabardı yine. Her şeyi kaçırma talihsizliğine uğramıştı. Orada olsa belki babasını koruyabilirdi. Vurulmasını engelleyebilirdi. Kendini ona siper edebilir ya da itip merminin ıskalamasını sağlayabilirdi. Orada olsaydı keşke! Babasına ve herkese sadece bir çocuk olmadığını kanıtlama fırsatını kaçırmasaydı keşke! Babasının vurulmasını engellese, herkes onun artık çocuk olmadığını anlardı. On beş yaşındaydı ne de olsa.

Fredo yatağında dönüp başını yastığın altından çıkardığında hâlâ uyku sersemiydi. Michael'in yorganı yine bir çadır oluşturmuştu ve kenarlarından ışık sızıyordu.

"Ne yapıyorsun, Michael?" diye fısıldadı Fredo. "Okuyor musun?"

"Evet," dedi Michael, yorganın altından. Sonra başını dışarıya çıkarttı. "Bir gazete yürüttüm," dedi, Fredo'ya *Mirror*'ı göstererek. Ön sayfada kolu caddeye sarkmış halde kaldırımda yatan küçük bir çocuğun fotoğrafı vardı. Üstte de bir manşet: 'Yeraltı Dünyası Katliamı!'

"Vay canına!" dedi Fredo, yatağından fırlayıp Michael'in yanına koşarak. "Ne diyor?" Gazeteyi ve el fenerini çekip aldı.

"Papa'nın gangster olduğunu yazıyor. Mafya babası."

Fredo sayfayı çevirdi ve babasının polis arabasına koyulurken çekilmiş fotoğrafını gördü. "Ama Papa mafya diye bir şey yok diyor," dedi. Sonra Richie Gatto'nun fotoğrafını gördü. Caddede yüzükoyun yatıyordu; kolları ve bacakları çarpılmıştı, etrafında da bir kan gölü vardı. "Bu Richie," dedi, usulca.

"Evet. Richie öldü."

"Richie öldü mü? Vurulduğunu gördün mü?" Yatak odasının kapısı açılınca Fredo gazeteyi yatağa bıraktı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Carmella. Mavi geceliğinin üstüne giydiği mavi sabahlıkla gelmişti ve saçları omuzlarına dökülüyordu. "Nereden buldunuz bunu?" Gazeteyi yatağın üstünden aldı, katladı ve saklamaya çalışır gibi göğsüne bastırdı.

"Michael aşağıdan yürütmüş," dedi Fredo.

Michael ona kötü bir bakış gönderdikten sonra annesine dönüp başını salladı.

"Okudunuz mu?" diye sordu Carmella.

"Michael okumuş," dedi Fredo. "Ritchie öldü mü?"

Carmella bir şey demeden istavroz çıkardı ama yüz ifadesi ve gözlerinde biriken yaşlar soruyu yanıtlıyordu.

"Papa iyi, değil mi?" diye sordu bu kez Fredo.

"Kendi gözlerinle görmedin mi?" Carmella gazeteyi sabahlığının cebine soktuktan sonra onu kolundan tutup yatağına götürdü. Michael'a dönüp, "Gazete okuduğun her şeye inanma," dedi.

"Papa'nın Mafya babası olduğunu yazmışlar. Doğru mu?"

"Mafya..." dedi Carmella, sabahlığının önünü sıkıca kapatarak. "İşin içinde İtalyanlar varsa her zaman Mafya lafı edilir. Bir Mafya mensubunun baban gibi encümen üyesi dostları olabilir mi?"

Michael alnına düşen saçları geriye itip bunu düşündü. "Kongre ödevimi hazırlamayacağım," dedi. "Vazgeçtim."

"Neden söz ediyorsun sen, Michael? O kadar emek sarf ettin ve..."

"Başka konu bulurum." Michael yatağa girip yorganı üstüne çekti.

Carmella bir adım geriledi, başını Michael onu hayal kırıklığına uğratmış gibi sallarken gözyaşlarını sildi. "Buradan bir ses daha duyarsam babana söylerim," dedi Fredo'ya. Bunu yarım ağızla söylemişti. Duralayıp oğullarına baktı.

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatınca merdivenin başında bekleyen Tom ile karşılaştı. "*Madon!*" dedi, onun yanına giderek. "Kimse uyumuyor mu bu gece?"

Tom merdivenin üst basamağına oturdu, Carmella da yanına çöktü. "Çocukların canı sıkkın mı?" diye sordu Tom.

"Richie'nin öldüğünü biliyorlar." Carmella gazeteyi sabahlığın cebinden çıkartıp ölü çocuğun fotoğrafına baktı.

Tom gazeteyi aldı. "Benim de diğerleriyle birlikte Long Island'da olmam gerekir." Gazeteyi sıkı ve ince bir rulo haline getirip basamağın kenarına hafifçe vurdu. "Beni burada çocuklarla bırakıyorlar."

"*Fannabala!*" dedi Carmella. "Bari sen orada olma!"

"Sonny orada ama," dedi Tom. Carmella başım çevirdi. "Zaten Sonny birileriyle kavga etmeme hiçbir zaman izin vermedi. Beni bir çocukmuşum gibi hep geride tuttu."

"Seni kollamaya çalıştı hep," dedi Carmella. "Her zaman."

"Bunu biliyorum. Bana yaptığı iyiliğin karşılığında ben de

onun için bir şeyler yapmak istiyorum. Ve büyüdüm artık. Sonny'nin de kollanmaya ihtiyacı var."

Carmella onun ellerini tuttu, gözleri bir kez daha doldu.

"Mama... Orada olmak ve yardım etmek istiyorum. Aileye katkım olmasını istiyorum."

Carmella avuçlarının arasındaki eli sıktı. "Dua et onlar için öyleyse. Vito ve Sonny için dua et. Her şey Tanrı'ya emanet artık."

26

Luca arabayı 10. Cadde'de nehre yakın bir yere park edip derme çatma bir dizi barakanın önünden geçti. Gece soğuktu ve son barakadan dışarı çıkan soba borusunun dumanı ince bir çizgi halinde yukarıya yükseliyordu.

Sabahın ikisiydi ve Luca caddede yalnızdı. Bir yanında deniz vardı, bir yanında nehir. Ceketine sıkıca sarınıp yürümeye devam etti. Rüzgarın suyun üstündeki uğultusu dışında sadece sürüdüğü ayaklarının sesi duyuluyordu. Köşeyi dönünce JoJo ile Paulie'nin kırık bir kapının önünde onu beklediğini gördü. Tuğla duvara yaslanmışlardı. JoJo'nun elinde sigara vardı, Paulie ise kalın purosunun külünü silkiyordu.

"İçeride olduklarından emin misiniz?" diye sordu Luca adamlarının yanına ulaşınca.

"Birkaç el ateş ettiler bile," dedi Paulie, puroyu ağzına sokarak.

"Canlı hedef teşkil oluşturuyoruz burada," diye ekledi JoJo. "Baksana." Kapıyı işaret etti.

"Nedir burası?"

"Mezbaha."

Luca bir homurtu çıkardı. "İrlandalılardan da bu beklenir: Bir mezbahaya mevzilenmek. İki kişiler mi?"

"Evet, Donnely kardeşler."

"Onları buraya kadar kovaladık," dedi JoJo.

"Birkaç saat daha dayanabilirlerse kurtulacaklarını hesaplıyorlar."

"Mesai başlayıncaya kadar yani."

Luca mezbahaya bir göz attı. Zemin boştu, tavandaki taşıyıcı kayışlardan da kancalar sarkıyordu. Bina duvarların ortasına kadar kalaslarla desteklenmişti. "Neredeler?" diye sordu.

"Yukarıda bir yerde," dedi JoJo. "Başım içeriye uzatırsan ateş açıyorlar."

"Hiçbir fikrin yok mu?"

"Yer değiştiriyorlar. Avantajlı konumdalar."

Luca bir kez daha mezbahayı inceledi ve yakındaki duvara yaslanmış kalaslara çıkan bir merdiven gördü. "İçeri girmenin başka yolu var mı?"

"Binanın öbür yanından," dedi JoJo. "Vinnie orada."

Luca omuz kılıfından 38'liği çekti. "Vinnie'nin yanına git ve hazır olduğunda ateş açın. Bir şeyi hedef almanız gerekmiyor." Silahını kontrol etti. "Yeter ki yukarıya doğru ateş edin. Karşıya değil; durup dururken beni vurmayın."

"Biz onların dikkatini o tarafa çekerken sen buradan gireceksin, öyle mi?"

Luca, Paulie'nin ağzındaki puroyu kaptığı gibi duvara bastırdı. "Hadi. Acele edin, çünkü yorulmaya başlıyorum."

Adamlar gidince Luca ceket cebinden ikinci bir tabanca çıkardı. Yepyeni, siyah toplu, uzun namlulu bir 357 Magnum'du bu. Mermilerden birini çıkarttı, silahı tekrar cebine soktu ve bir kez daha mezbahaya baktı. Binanın içi tavandan sarkan bir dizi ampulle zayıfça aydınlatılmıştı. Cılız ışıklar yere ve duvarlara parçalı gölgeler düşürüyordu.

Mezbahayı kolaçan ederken aniden binanın karşı tarafında bir kapı açıldı ve namlulardan çıkan alevler karanlıkta yıldırım gibi çaktı. Luca ateşin kalasların olduğu yerden açıldığını görünce merdivene doğru fırladı. Kendisiyle Donnelly kardeşleri ayıran kasaların arasındaki mesafeyi yarıladığında Rick, karşı taraftan Billy'ye Luca'nın yaklaşmakta olduğunu haykırdı.

Billy iki mermi sıkabildi ve biri Luca'nın göğsüne, kalbinin üstüne isabet edince soluğunu keser gibi oldu. Güçlü kuvvetli birinden sıkı bir yumruk yemek gibiydi ama bu onu devirmeye yetmemişti. Bir saniye sonra Billy'nin üstündeydi. Silahı elinden söküp ses çıkarmasını engellemek için onu boyunduruğa aldıktan sonra kendine toparlanma süresi tanımak için önünde kalkan gibi tuttu.

"Billy!" diye bağırdı Rick karşıdan.

JoJo ile diğerleri caddeye çekilmişti. Mezbaha sessizdi. Billy'nin öfkeli soluğundan ve nereden geldiği belli olmayan alçak bir mırıltıdan başka ses duyulmuyordu.

"Kardeşin iyi!" diye bağırdı Luca. Serbest koluyla kasa yığınını yere yıkınca birkaçı altı metre aşağıya düştü. "Ortaya çık, Rick!" Kasalardan kurtulduktan sonra Billy'yi parmaklığın önüne itti. Bir kolunu onun boynuna dolamıştı, diğer elindeyse tabanca vardı. Rick cevap vermeyince, "Pire Joe seni görmek istiyor," dedi. "Seninle ve Billy ile konuşmak istiyor."

"Palavra sıkıyorsun, çarpık ucube!" diye cevap verdi Rick. Luca masada karşısında oturuyormuş gibi konuşuyordu. Tonundaki yüksek yılgınlık tınısı dışında iyi vakit geçirir gibiydi.

Luca, Billy'yi parmaklığa yaklaştırıp biraz havaya kaldırdı ve boyunduruğu biraz gevşeterek soluk almasını kolaylaştırdı. "Çık artık! Beni küçük kardeşinin kafasına sıkmaya zorlama. Giuseppe sadece konuşmak istiyor."

"Yalan söylüyorsun," dedi Rick, kasaların arkasında gizlenmeye devam ederek. "Artık Corleonelerin hesabına çalıştığını herkes biliyor."

"Sadece kendi hesabıma çalışırım ben. Siz İrlandalıların bunu bilmesi gerekir."

Billy boyunduruk altında kıvranırken, "Yalan söylüyor, Rick!" diye bağırdı. "Vur orospu çocuğunu!"

"Pekala, Billy," dedi Luca onun kulağına ve biraz daha kaldırıp kalasın kenarından aşağı sarkıttı. Billy kıvranıp tekme savurmaya başlayınca, "Küçük kardeşine veda et!" diye seslendi. O anda Rick

iki kasayı yere yıkıp elleri havada, avuçları Luca'ya dönük halde ortaya çıktı.

"Güzel." Luca havada asılı tuttuğu Billy'yi bıraktı, tabancasını doğrultup bütün mermileri Rick'in göğsüne ve karnına boşalttı. Rick geriye doğru sarsıldı, sonra bir taşıyıcı kayışın üstüne devrildi.

Billy aşağıda inleyip ayağa kalkmaya çalışıyordu ama bacağı kötü kırılmış, kemiğin bir kısmı etten. Kustu ve bayıldı.

JoJo mezbahaya girince Luca, "Çimento ayakkabı giydirin, sonra da nehre atın," dedi.

Yorgundu, iyi bir uykuya ihtiyacı vardı.

Romero'nun oturduğu binanın basamaklarında ucuz siyah takım elbise giymiş on kadar adam, şapkaları ve dar kıyafetleri cenazeye uygun olmayan iki genç kadınla konuşuyordu. Sonny kızların başka düzgün kıyafeti olmadığını düşündü.

Vinnie'nin cenazesine katılmanın güvenli olduğuna karar verinceye kadar köşeden yarım saat caddeyi gözetlemişti. Ailesi cenazeye bir çelenk göndermişti ama ceketinin cebinde içinde beş bin dolar bulunan ve aileye bizzat teslim etmek istediği dolgun bir zarf vardı. Aslında ona bütün cenazelerden, özellikle Vinnie'ninkinden uzak durması tembihlenmişti. Genco'ya göre Mariposa onu cenazeden kaçırmaya yeltenecek kadar aşağılık bir herifti.

Sonny derin bir soluk alıp omuz kılıfının derisine dokundu. Yürümeye başlayınca daha basamaklara varmadan kızlar onu farkedip hızla binaya girdi.

Sonny ikinci kattaki daireye tırmanırken Angelo Romero ile Nico Angelopoulos sahanlıkta bekliyordu. Angelo'nun yüzü merdivenin loş ışığında on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, altlarında mor halkalar oluşmuş, göz kapakları kızarmıştı. Geçit töreninden beri uyumamış gibiydi. İçerideki insanların mırıltıları merdivenden aşağıya yayılıyordu.

"Angelo..." dedi Sonny, gırtlağında konuşmasını engelleyen

bir yumru olmasına şaşırarak. O ana kadar kendine Vinnie'ye düşünme izni vermemişti; ölümü zihninde adının yanına konmuş bir işaret gibiydi. Tık! Vinnie öldü. Bunun ötesinde bir şey hissetmemiş, düşünmemek için gayret sarf etmişti. Ama Angelo'nun adını telaffuz ettiği anda içinde bir şey yükselip gırtlağına oturmuştu. Başka bir şey söyleyemedi.

"Burada olman doğru değil." Angelo gözlerini kendini rahatlatmaktan çok ezmeye çalışır gibi ovuşturdu. "Yorgunum," dedi, sonra bariz olanı dillendirerek, "Fazla uyumadım..."

"Düşler görüyor." Nico elini Angelo'nun omzuna koydu. "Karabasanlar yüzünden uyuyamıyor."

Sonny sonunda, "Üzgünüm, Angelo," diyebildi ama sözcükler yine zor çıktı ağzından.

"Evet... Ama burada olman doğru değil."

Sonny yutkunup merdivenden aşağıya baktı. Ön kapının camından kasvetli ve bulutlu gün gözüküyordu. İşi ve ayrıntıları düşünmek daha kolaydı. "Gelmeden önce ortalığı kolaçan ettim. Binayı izleyen yok. Bir şey olmaz."

"Bunu kast etmedim," dedi Angelo. "Ailemin seni burada istemediğini söylemeye çalışıyordum. Cenazeye gelemezsin. Kabul etmezler."

Sonny sözleri hazmetmek için birkaç saniye duraladı. "Bunu getirdim." Zarfı ceketinin cebinden çıkarttı ve Angelo'ya uzattı. Katkısı olur biraz."

Angelo ellerini göğsünün üstüne koyup zarfı görmezden geldi. "Ailen için çalışmaya dönmeyeceğim. Başım belaya girer mi?"

"Hayır." Sonny zarfı geri çekip elini indirdi. "Madem öyle bir karar verdin, babam anlayacaktır."

"İyi," dedi Angelo, Sonny'ye bir adım yaklaşarak. Ona sarılacakmış gibi bir hareket yaptı ama sonra çekildi. "Ne sanıyorduk acaba?" Sözcükleri ağzından bir yakarış gibi çıkıyordu. "Bir çizgi romanda olduğumuzu ve yara almayacağımızı mı?" Sonny'nin

yanıt vermesini umar gibi bekledi, sessiz kalınca devam etti. "Düş görüyordum herhalde. Öyle hissediyorum. Düşümüzde bize bir şey olmayacağını falan görüyorduk. Öldürülemezmişiz gibi..." İçini çekince soluğu bir inilti gibi çıktı. O ses Vinnie'nin ölümünü onaylıyor, kabulleniyordu sanki. Gözlerini Sonny'den ayırmadan merdivene doğru gitti. "Seni tanıdığım güne lanet ediyorum. Seni ve aileni." Bunu nefret ya da öfkeyle söylememişti. Merdivenden yukarı çıkıp gözden kayboldu.

"Öyle düşünmüyor aslında," dedi Nico, Angelo gittikten sonra. "Aklı başında değil, Sonny. Ne kadar yakın olduklarını biliyorsun. Birbirlerinin gölgesi gibiydiler."

"Evet." Sonny zarfı uzattı. "Ona anladığımı söyle. Onun ve ailesinin ihtiyaçlarını karşılayacağımızı da söyle. Şimdi ve gelecekte. Tamam mı, Nico?"

"Bunu biliyor." Nico zarfı cebine soktu. "Onlara mutlaka vereceğim."

Sonny onun omzunu okşadıktan sonra merdivenden aşağı inmeye başladı.

"Seninle arabaya kadar geleyim," dedi Nico, peşinden inerek.

Caddeye çıktıklarında, "Bobby ne olacak?" diye sordu. "Saklandığım duydum."

"Bilmiyorum." Sonny'nin ses tonu ve tavrı Bobby hakkında konuşmak istemediğini belli ediyordu.

"Bak, sana söylemek istiyordum..." Nico onu kolundan tutup durdurdu. "Angelo ile bu konuyu konuştuk. Angelo onun aslında Stevie Dwyer'e ateş etmek istediğini, babanı hedef almadığını düşünüyor. Babana ateş etmesi mantıklı değil zaten, Sonny. Bunu biliyorsun."

"Stevie Dwyer mi?"

"Angelo öyle düşünüyor. Vinnie de öyle düşünüyordu. Vurulmadan önce bunu konuşmaya fırsatları oldu."

Sonny başım kaşıyıp geçit töreninde olanları görebilecekmiş gibi caddeye doğru baktı. "Stevie Dwyer mi?" dedi bir kez daha.

"Angelo öyle diyor. Gözleriyle görmediler ama Angelo, Stevie'nin babanın arkasında olduğunu söylüyor. Bobby ateş ettikten sonra Luca da onu vurdu. Ben orada değildim." Ellerini ceplerine soktu. "Bobby seni ve aileni sever, Stevie'dense nefret ederdi. Mantıklı değil mi sence?"

Sonny geçit törenini düşünmeye çalıştı. Bobby'yi ateş ederken gördüğünü hatırlıyordu ve sonra babası yere yığılmıştı. Hatırladığı bundan ibaretti. Herkes her tarafa ateş ediyordu. Stevie Dwyer yerde ölü yatıyordu. Başka ayrıntılar çıkarmaya çalıştı ama ötesi zihninde karmakarıştı. Elinin boğumlarını çenesinde gezdirip omuz silkti. "Bilmiyorum. Neler olduğunu bilemiyorum. Bobby ile konuşmam gerek." Sonra duraladı. "Ama saklanması iyi görüntü vermiyor."

"Evet ama..." Sonny'nin arabasına yaklaşmışlardı. "Bobby'nin babana ateş etmeyeceğini biliyorsun. Bunda bir tuhaflık var. Bunu sen de biliyorsun, Sonny."

"Ne bildiğimi toparlayamıyorum." Sonny kaldırımdan inip arabasına doğru yürüdü. "Sen nasılsın?" diye sordu, konuyu değiştirerek. "İşinden memnun musun?"

"İş sonuçta," dedi Nico. Sonny arabaya binerken şapkasını çıkartıp kenarını düzeltti. "Ağır iş rıhtımda çalışmak."

"Öyle duyuyorum." Sonny arabanının kapısını kapatıp arkasına yaslandı. "Ama sendikanın sağladığı ücret fena sayılmaz, değil mi?"

"Elbette. Şık takım elbiseler alamıyorum artık ama idare eder. Bir kız arkadaşım olduğunu duydun mu?"

"Hayır," dedi Sonny. "Kim?"

"Tanımazsın. Adı Anastasia."

"Anastasia... Yunan bir kız buldun demek. İyi."

"Evet. Evlenip çocuk yapmayı düşünüyoruz. Şimdi düzgün bir işim olduğuna göre onlara iyi bir gelecek sağlayabilirim." Nico gülümsedi, ardından utanmış gibi kızardı. "Babana benim adıma teşekkür et, Sonny. Bana bu işi bulduğu için ona minnettar olduğumu

ilet, olur mu?"

Sonny arabayı çalıştırdı, kolunu camdan çıkartıp Nico'nun elini sıktı. "Kendine dikkat et."

"Tamam," dedi Nico, ardından Sony'ye söylemek istediği bir şey daha varmış gibi kararsızlıkla baktı. Birkaç saniye söylemek istediği şey onu itiyormuş gibi öylece bekledi, durum tuhaflaşınca vazgeçti ve tuhaf bir kahkaha atıp uzaklaştı.

Jimmy Mancini dar kapıdan içeriye girdi ve Corr Gibson'u Clemenza'nın uzun çelik bir masanın başında elindeki parlak kasap bıçağım ağırlığını ve dengesini ölçmek istermiş gibi tartarak oturmakta olduğu penceresiz odaya sürükledi. Peşlerinden içeriye elinde Corr'un sopasıyla Al Hats girdi.

Corr, "Hangi cehennemdeyim?" diye sordu Jimmy onu ayağa dikerken. Sarhoş izlenimi uyandırıyordu ama Jimmy ile Al onu yatağında uyurken bulup bayılana dek dövünceye kadar gecenin büyük kısmım gerçekten içerek geçirmişti. Bilinci gidip gelirken nerede olduğunu ve neler olduğunu soruyordu. "Pete," dedi, yarı yarıya kapanmış gözlerini kısarak. "Clemenza... Neredeyim?"

Clemenza kalkıp bir önlük buldu ve üstüne geçirdi. "Nerede olduğunu bilmiyor musun, Corr?" Önlüğü arkadan bağladı. "Meşhurdur burası. Mario'nun Küçük İtalya'daki kasap dükkanı. Herkes bilir burayı. Belediye başkam LaGuardia sosislerini buradan alır." Masaya dönüp büyük bıçağının keskin kenarına dokundu. "Mario aletlerini bilemeyi çok iyi bilir. Her zaman keskindirler."

"İyi mi bilir?" Corr kolunu Jimmy'nin pençesinden kurtarıp ayaklarının üstünde desteksiz durmayı başardı. Çelik masaya ve Clemenza'nın elindeki kasap bıçağına bakıp bir kahkaha attı. "Sıktığimin makarnacıları! Barbarsınız hepiniz."

Clemenza, Mario'nun kasap dükkanından söz etmeye devam etti. "Tabii ki Sicilyalılar buradan alış veriş yapmaz. Napoli sosisi satılır çünkü burada. Biz Napoli sosisi sevmeyiz. Napolililer beceremez o işi; içine bir sürü bir şeyler katarlar." Etrafındaki bıçaklara,

parlak tencerelere, tavalara ve diğer eşyalara baktı. Masanın öteki ucundaki testere de dahildi incelediği şeylere.

"Sopam nerede?" diye sordu Corr. Al'ın sopaya Fred Astaire gibi dayanmakta olduğunu görünce istekle, "Ah, onunla kafam patlatmak için son bir fırsatım olmasını ne kadar isterdim, Pete!" dedi.

"Biliyorum ama öyle bir şey olmayacak," diye cevap verdi Clemenza. Sonra Jimmy'ye döndü. "Dondurucuda hallet onu. Sessizdir orası." Corr direnmeden gidince arkasından seslendi: "Birkaç dakika sonra görüşürüz!"

İrlandalı ile diğerleri gözden kaybolunca Clemenza duvara asılı duran farklı boy ve biçimlerdeki bıçaklara, testerelere baktı ve bir takdir ıslığı çaldı. "Bakar mısın şunlara be!"

Tessio, elliye yakın insanın gece kıyafetleriyle yemeklerini yerken bir yandan da sohbet edip güldükleri masaların arasında önünde Emilo Barzini arkasında Phillip Tattaglia ile yürüyordu.

Stork Club kadar popüler olmasa da ona yakın sayılabilecek olan kulüp, kent merkezindeydi ve her gece ünlü insanlarla dolup taşıyordu. Yine de ailelerin sık geldiği bir yer değildi. Tessio salonun arka tarafına doğru giderken masalara bakıyordu. Tanımadığı klas görünümlü bir adamın karşısında oturan Joan Blondell'i görür gibi oldu. Orkestranın frak giymiş olan şefi, salonun yan tarafındaki sahne işlevi gören uzun beyaz platformda büyük beyaz piyanonun yanında duran mikrofona yürüdü. Elindeki değnekle mikrofona üç kez vurunca orkestra 'My Blue Heaven' parçasının canlı bir yorumuna girdi.

"Bu kız melek gibi söylüyor," dedi Tattaglia, buğulu gözlü ve uzun saçlı genç bir kadın mikrofona gidip şarkı söylemeye başlayınca.

"Yaa!" dedi Tessio, tek heceyi ağzından elemle bir inilti gibi çıkararak.

Salonun arka tarafındaki camlı kapıların önünde Tomasino'nun adamlarından Küçük Carmine da ellerini beline koymuş şarkıcıyı sey-

rediyordu. Kapıları ince bir perde örtüyordu ama Tessio oradaki masada oturan iki kişiyi ana hatlarıyla seçebiliyordu. Emilio çift kanatlı kapıya ulaşınca Küçük Carmine uzanıp birini girmesi için açtı.

Tessio ile Tattaglia, Emilio'nun peşinden yuvarlak bir masanın olduğu küçük odaya girdi. Masa on kişilikti ama sadece beş kişilik servis açılmıştı, yanında da elinde şarapla bir garson bekliyordu.

Mariposa'nın üstünde yelekli gri takım elbiseyle parlak mavi kravat vardı, yakasına beyaz karanfil takmıştı. Tomasino Cinquemani buruşuk takım elbisesi, yakası açık gömleği ve hafiften gevşetilmiş kravatıyla onun yanında oturuyordu.

"Salvatore!" diye seslendi Mariposa, Tessio odaya girince. "Seni görmek ne güzel, eski dost!" Kalkıp eline uzattı, Tessio da sıktı.

"Seni görmek de öyle." Tessio yerinden kalkmamakla birlikte onu gördüğüne memnun olmuş gibi görünen Tomasino'ya hafifçe başını salladı.

"Otur!" Mariposa yanındaki iskemleyi işaret etti, sonra dikkatini garsona çevirdi. O arada Barzini ve Tattaglia da masada yerini aldı.

Giuseppe garsona, "Dostlarım için her şeyin en iyisinden istiyorum," dedi. "Antipasto taze olsun. "Soslara gelince... Makarnaların birine siyah ve iyisinden kalamar sosu, ravioliye taze domates ve dozunda sarımsak. Ölçüyü kaçırmayın, çünkü biz İtalyanız!" Kahkaha atıp masadakilere baktı ve Tessio'ya döndü. " Bir ziyafet ısmarladım. Bayılacaksınız."

"Joe gurmedir," dedi Tattiglia, sonra Tessio'ya bakıp, "Yemeği bizim için sipariş etmesi ayrıcalık sayılır," diye ekledi.

"*Basta!*" dedi Joe. Gururunun okşandığı belliydi. Tekrar garsona döndü. "Kuzu mutlaka süt kuzusu, kızarmış patatesler de çıtır çıtır olsun." Başparmağıyla işaret parmağını bitiştirip tekrarladı: "Çıtır çıtır. *Capisc?*"

"Başüstüne," dedi garson ve çıktı. Küçük Carmine adam yaklaşırken geçmesi için kapıyı dışarıdan açmıştı.

Barzini masanın üstünden Tessio'ya doğru eğildi. Tavrı ve tonu bir espri yapmak üzere olduğunu gösteriyordu. "Joe her zaman aşçının yemeklerini saf zeytinyağıyla pişirmesinde ısrar eder," dedi, "Ama asla Genco Pura marka kullanılmasına izin vermez!"

Espriden hoşnut kalmış gibi görünmese de Mariposa güldü. Masa tekrar sessizleşince arkasına yaslandı, ellerini önünde kavuşturup Tessio'ya döndü. Kulüpten gelen müzik sesi ve insan kahkahaları kapalı kapılar tarafından rahatça konuşmayı mümkün kılacak kadar boğulmuş olmasına rağmen yükseltme gereği hissetti. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsin, Salvatore!" dedi. "Önümüzdeki yıllarda hakiki dost olacağımız için onur duyuyorum."

Tessio, "Seninle dost olmayı ben hep arzuladım, Don Mariposa," diye cevap verdi. "Dirayetine ve gücüne her zaman hayranlık duydum." Her zamanki gibi bir ölünün ardından anma konuşması yapar gibiydi.

Mariposa'nin yüzü aydınlandı. "Ah, Salvatore!" dedi, büyük bir ciddiyete bürünerek ve elini kalbinin üstüne koydu. "Zaten bildiğinden eminim ama biz bu geçit töreni işine bulaşmayı hiç istemedik. Ama Corleoneler Long Beach'de bir kale inşa etmiş! *Madon!* Bir ordu bile giremez oraya! Barzini dostumuz sana iki laf ulaştırmak için oraya yılan gibi sürünerek girmek zorunda kaldı." Mariposa gerçekten öfkelenmiş görünüyordu Corleonelere. "Bu geçit töreni işine bizi zorla soktular. Ve bak nasıl sonuçlandı!" Elini masaya vurdu. "Rezalet!"

"*Si*," dedi Tessio, usulca. "Rezalet."

"Şimdi bunu onlara ödeteceğiz." Masanın üzerinden eğildi Mariposa. "Söyle bana Salvatore..." Uzanıp Montepulciano şişesinden Tessio'nun bardağına şarap koydu. "Bu iyiliğin karşılığında senin için ne yapabilirim?"

Tessio asıl konuya o kadar hızlı geçilmesinin verdiği şaşkınlıkla masadakilere baktı. Emilio başını sallayarak onu cevap vermeye teşvik edince, "Ben huzurlu bir hayat istiyorum," dedi. "Brooklyn'deki bahis işi, Coney Island'daki büfeler. Hepsi bu."

Mariposa arkasına yaslandı. "Gerçekten iyi ve huzurlu bir hayat tasarlamışsın kendine." Düşünmek ister gibi duraladı. "Bu konuda sana şeref sözü veriyorum."

"Anlaştık öyleyse, "dedi Tessio. "Teşekkür ederim, Don Mariposa." Ayağa kalkıp masanın üzerinden elini uzattı.

Mariposa ile Tessio el sıkışırlarken Emilio, *"Splendido!"* dedi. Kibarca el çırpınca Tattaglia da ona katıldı. Sonra kol saatine baktı ve Giuseppe'ye döndü. "Anlaşma sağlandığına göre çocuklarla halletmemiz gereken birkaç iş var." Ayağa kalktı, Tattaglia da ona katıldı. "Bize birkaç dakika izin verin; hemen döneceğiz."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye karşı çıktı Giuseppe. Şaşkın görünüyordu. "Hemen mi gitmeniz gerekiyor?"

"Anlaşma sağlandığına göre bazı düzenlemelerin yapılması gerekiyor," dedi Tattaglia.

"Beş dakika sürmez," diye ekledi Emilio, elini Tattaglia'nın omzuna koyup onu kapıya doğru yönlendirerek. Kapı bir kez daha sihirli bir biçimde kendiliğinden açıldı.

Giuseppe dönüp Tomasino'ya baktı, sonra Tessio'ya, "Her zaman iş!" dedi yüzünü ekşiterek. "Hemen dönerler."

Tattaglia ile Barzini odadan çıktıktan sonra Tomasino iskemlesinde yana döndü, kalın kollarını Giuseppe'nin gövdesine dolayarak onu iskemlesine çivilerken Tessio da yerinden kalkıp ağzına peçete tıkadı.

Giuseppe kendisini yerinde zapt edenin kim olduğunu görmek için başını sağa sola çevirdi ve peçetenin gerisinden, "Tomasino!" diye homurdandı.

"Senin de değin gibi bu iş, Joe," dedi Tomasino.

Tessio da o arada ceketinin cebinden ince bir piyano teli çıkarıp Joe'nun yüzünün önünde tuttu. "Pis işleri kendim yapmıyorum artık," dedi, Mariposa'nın arkasına geçerken. "Ama bu özel. Bunu başkasına bırakmak istemedim." Teli yavaşça, ona metalin soğukluğunu teninde hissetmesi için zaman tanıyarak Mariposa'nın boynu-

na geçirdi, sonra Tomasino kurbanını serbest bırakırken dizini güç almak için sırtına bastırıp teli çekti.

Giuseppe çırpındı. Piyano teli şah damarını kesince beyaz masa örtüsüne kanı fışkırırken masaya bir tekme atarak servisleri yere devirmeyi başardı. Bir saniye sonra bedeni gevşeyince Tessio onu öne itti. Mariposa iskemlesinden masaya yığıldı ve boynundan akan kan hızla tabağına akıp göz açıp kapayıncaya kadar bir çanak domates çorbasını andırmaya başladı.

"Herkesin dediği kadar kötü biri değildi," dedi Tomasino, ceketini düzeltip saçını geriye tarayarak. "Umarım Don Corleone bu işteki katkımı sadakatimin bir işareti olarak görür."

"Vito ile çalışmanın kolay olduğunu göreceksin," dedi Tessio.

Kapıyı işaret edince Tomasino odayı terk etti. Tessio peçetesine biraz su döküp manşetindeki kan lekesini silmeye çalıştı ama iyice bulaştırdığını görünce gömleğinin kolunu içeriye katladı. Kapıdan çıkmadan önce dönüp masanın üstündeki Giuseppe'ye son bir bakış attı ve nereden geldiği belli olmayan bir öfkeyle, "Şimdi sıçra da göreyim seni, Pire Joe," dedi. Yere tükürüp çıktı.

Eddie Veltri ile Ken Cuisimano çift kanatlı kapının önünde odanın kulüpten görünmesini engelleyecek şekilde durmuş bekliyordu. Orkestra 'Smoke Gets In Your Eyes' çalıyordu.

Tessio, "Seviyorum bu şarkıyı," dedi Ken'e. Sonra Eddie'nin omzuna dokundu. "*Andare.*"

Üçü masaların arasından ilerlerken Tessio sahnedeki genç şarkıcıyla birlikte şarkıyı mırıldanıyordu: "İçimde bir yerde... İnkar edilemez."

Eddie arkadan onun omzuna dokundu. "Senin için canımı veririm, Sal. Bunu biliyorsun ama... *Madre Deo!* Yalvarırım şarkı söyleme."

Tessio ona göz ucuyla baktı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Ardından bir kahkaha attı. Mahnattan'ın kalabalık caddelerine gülerek çıktı.

Donnie O'Rourke radyonun sesini kıstı. Annesiyle babası gece boyunca yan odada kavga etmişti. İkisi de sarhoştu ve hâlâ devam ediyorlardı.

Hafif bir esintinin perdeleri dalgalandırdığı pencereye döndü. Yatağın ve pencerenin karşısındaki sallanır sandalyede oturuyordu ve bacaklarına bir şal örtülmüştü. Parmaklarını saçlarından geçirdikten sonra güneş gözlüğünü düzeltti, gömleğini giyip yakasını ilikledi. Doğruldu ve kendine çeki düzen verdi.

Zaman duygusunu yitirmişti yine. Günü bilmiyordu ama bahar olduğunun ve yazın yaklaştığının farkındaydı; havada bunun kokusunu alabiliyordu. Her şeyin kokusunu alabiliyordu son zamanlarda. Mutfaktan annesinin mi yoksa babasının mı olduğunu seslerden ve kokularından hemen anlıyordu ki bunlar genellikle viski ve bira kokusuydu. İki ebeveyni için farklı, hemen tanıdığı ve sözcüklere dökemeyeceği kokular, onların kokuları.

Şimdi de yangın merdiveninden çıkan kişinin Luca Brasi olduğunu kesinlikle biliyordu. Açık pencereden içeri girdiğini duyunca gülümseyip alçak sesle,"Luca..." dedi. "Luca Brasi."

"Nasıl bildin ben olduğumu?" Luca da ona fısıltıdan biraz yüksek sesle karşılık vermişti.

"Bizimkiler için kaygılanmana gerek yok," dedi Donnie. "Sana sorun çıkaramayacak kadar sarhoşlar."

"Kaygılanmıyorum." Luca odayı kat edip sallanan sandalyenin yanında durdu. "Nasıl bildin ben olduğumu, Donnie?" diye sordu tekrar.

"Kokundan. Tanrım! Kötü kokuyorsun, Luca. Lağım gibi."

"Gerektiği kadar sık yıkanmıyorum," dedi Luca. "Islanmaktan haz etmiyorum. Su beni rahatsız ediyor." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Korkmak mı? Seni bekliyordum, Luca."

"Pekala, işte buradayım." Luca ellerini Donnie'nin boynuna doladı.

Donnie arkasına yaslandı, gömleğinin üst düğmesini çözdü ve başını tavana doğru kaldırarak, "Hadi," diye fısıldadı. "Yap!" Luca'nın boğazını sıkmasıyla her yer karanlığa ve sessizliğe büründü. Mutfaktan gelen ekşi bira ve viski kokusu bile kaybolmuş, baharın ve mevsim değişiminin o tatlı kokusu silinmişti.

27

Eileen'in fırının arka sokağına inen yangın merdivenin basamaklarından hafiften yağmur damlıyordu. Aslında buhardı bu belki.

Caitlin'in çoktan yatmış olması gerekirdi ve Eileen oturma odasının penceresinde kollarında kızıyla belirip perdeyi çektiğinde Sonny bu nedenle şaşırmıştı. Anne ve kız müthiş bir ikili oluşturuyordu: kumral, parlak saçlarıyla Eileen ve omuzlarına dalga dalga dökülen ince sarı bukleleriyle Caitlin.

Sonny şapkasını çıkartıp kenarındaki ıslaklığı sildi. Uzun süredir bekliyordu orada. Alacakaranlıkta arabasını birkaç blok öteye park etmiş, hava iyice kararıncaya kadar bekledikten sonra bahçe kapısını açıp arka sokakta Elileen'in oturduğu binanın pencerelerini görebileceği bir yere sinmişti.

Bir yanı Bobby'nin orada Eileen ve Caitlin ile birlikte olmayacağını söylerken, bir yanı da gidecek başka yeri olmadığını. Ve Eileen perdeyi çektikten bir saniye sonra Bobby'nin orada yanında olduğunu anladı. Eileen'in evinde pek çok kez bulunmasına rağmen o perdeyi bir kez bile çekili görmemişti, çünkü pencere çöp toplayıcıları dışında kimsenin kullanmadığı arka sokaktaki boş duvara bakıyordu. Bir dakika sonra fırının arkasındaki küçük odanın buzlu cam penceresi turuncuya çalan loş bir ışıkla aydınlandığında, Sonny odadakinin Bobby olduğundan emindi. Onun dar karyolaya oturup masanın üstündeki kitap yığınının yanında duran okuma lambasının düğmesine bastığını bile görebiliyordu zihninde.

Fırının arka kapısını açmak için yanına aldığı tornavida cebindeydi. Parmaklarını aletin ahşap sapına doladı ve birkaç dakika kapıyı seyretti. Bir türlü karar veremiyor, ayaklarını harekete

geçiremiyordu. Terliyordu, midesi bulanıyordu. Derin birkaç soluk aldıktan sonra ceket cebinden susturucuyu çıkarıp baktı. Namluya takıldığı yerde yivleri olan ağır, gümüş renginde bir silindir bu. Onu tabancaya taktı, sonra silahı ceketinin cebine koydu. Yine de yerinden kımıldamıyordu. Yoğun siste öylece durup kapıyı seyretti. Her an açılacak ve Bobby eşikte belirip gülerek onu içeriye davet edecekti sanki.

Sonny avuçlarını gözlerine bastırıp ovuşturdu. Eileen'in Caitlin'e seslendiğini duyunca, kendini sokağa kat edip tornavidayı kasayla kilidin arasına sokarken buldu.

Fırının kapısını açmakta zorlanmadı ve tarçın kokulu mekanın karanlık sessizliğine girdi. Bobby'nin kapısının altından ışık sızıyordu. Yukarıdan akan suyun sesi, banyoya girip çıkan Caitlin'inin ayaklarının tıpırtısı duyuldu.

Sonny silahı cebinden çıkarttı, sonra tekrar soktu, sonra tekrar çıkarttı. Nihayet kapıyı açtığında Bobby tahmin ettiği gibi elinde bir kitapla karyolaya uzanmıştı ve başucunda okuma lambası yanıyordu.

Bobby afalladı, elindeki kitabı yere fırlatıp donakaldı. Sonra yataktan kalkacakmış gibi doğruldu, kitabı yerden aldı ve ellerini ensesinde kenetleyerek tekrar uzandı. Gözleri Sonny'nin elindeki silaha sabitlenmişti.

"Nasıl girdin içeriye?" diye sordu.

Sonny tabancayı yere doğrultup duvara yaslandı ve öteki eliyle gözlerini ovuşturdu. "Tanrım! Bobby..."

Bobby gözlerini kısıp başını yana eğdi. "Ne arıyorsun burada?"

"Ne arıyor olabilirim sence? Babamı vurdun. Onu vurduğunu gördüm."

"Kazaydı." Cork ona baktı, yüzünü inceledi. "Clemenza sana söylemedi, değil mi?"

"Neyi söylemedi?"

"Eileen, Jimmy Manicini'nin bir arkadaşını tanıyor. Eileen bir arkadaşına söylemiş, o da Jimmy'ye aktarmış. Jimmy'de

Clemenza'ya elbette. Clemenza'nın sana anlatması gerekirdi; geçit töreninde ne olduğunu biliyor."

"Ben de biliyorum geçit töreninde ne olduğunu," dedi Sonny. "Oradaydım, unuttun mu?"

Bobby saçını arkaya atıp başını kaşıdı. Üstünde haki pantolon ve göbeğine kadar açık iş gömleği vardı. Bir kez daha Sonny'nin elinden sarkan silaha baktı. "Susturucu..." dedi, gülerek. "Kazaydı, Sonny. Vito'yu yanlışlıkla vurdum. Dwyer salağının Vito'ya arkadan sokulduğunu gördüm, onu hedef aldım ve her nasılsa babanı vurdum. Olan bu. Biraz kafa yor. Babana bilerek ateş edeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Seni ona ateş ederken gördüm."

"Evet ama aslında Dwyer..."

"Hiçbir zaman iyi nişancı olmadığım kabul etmeliyim," dedi Sonny, gözlerini ovuşturarak.

"Çok sinirliydim," dedi Bobby. "Havada mermiler uçuşuyordu. Neyse ki onu omzundan vurdum." Bir kez daha silaha baktı. "Buraya beni öldürmeye geldin demek. Tanrı aşkına, Sonny!"

Sonny burnunu ovdu, aradığı sözcükler orada yazılı olabilirmiş gibi tavana baktı,. "Seni öldürmek zorundayım, Bobby. Söylediğin doğru olsa bile yapmam gerek bunu. Kimse hikayene inanmayacak ve onlara sana inandığımı söylersen zayıf görüneceğim. Budala gibi..."

"Budala gibi mi? Öyle mi dedin? Budala gibi görünmemek için mi öldüreceksin beni?"

"Zayıf ve aptal görüneceğim," dedi tekrar Sonny. "Ailemin saygısını yitireceğim."

"Ve bu yüzden beni öldüreceksin, öyle mi?" Bobby abartılı bir şaşkınlık ifadesi takındı. "Beni öldüremezsin. Öldürmen gerektiğini düşünsen bile yapamazsın bunu. Ayrıca gerekçen de saçmalığın daniskası."

"Saçma değil."

"Evet, saçma!" Bobby kolları başının altında yatıyordu ama sesinde ani ve keskin bir öfke tınısı belirmişti. "Beni öldüremezsin, Sonny!" dedi. "Caitlin kadar bile yoktu seninle arkadaş olduğumuzda. Benimle alay mı ediyorsun? Ailene kötü görüneceksin diye beni öldüremezsin." Eski arkadaşının yüzünü ve gözlerini bir şeyler okumaya çalışarak taradı. "Beni vurmayacaksın. Bu kendini vurmaktan farksız olur. Yapamazsın."

Sonny silahı doğrulttu ve onun haklı olduğunu anladı. Tetiği çekemedi. Tetiği asla çekemeyeceğini zaten biliyordu. Ve Bobby de bunu biliyordu sanki.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi Bobby. "Babanı vurabileceğimi düşünmen bile beni ölümüne yaralıyor." Sonny'nin yüzüne yakıcı bir bakış gönderdi. "Bu sen değilsin, Sonny. Böyle bir şeyi yapmayı düşünen kişi sen olamazsın."

Sonny namluyu doğrulttuğu yerden çekmemişti. "Mecburum, Cork," dedi. "Başka seçeneğim yok."

"Aklına saçma şeyler getirme. Tabii ki seçimin var."

"Yok!"

Cork gözlerini yumup çaresizlikle içini çekti. "Yapamazsın. Yapman gerektiğini düşünecek kadar aptal olsan bile yapamazsın."

Sonny silahı tutan elini yanına bıraktı. "Siz İrlandalılar... Konuşmakta üstünüze yok."

"Sana gerçeği söylüyorum," dedi Cork. "Gerçek, onu göremeyecek kadar aptal olsan bile gerçektir."

"Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Kendin söyledin."

Sonny elindeki silaha baktı, sonra Cork'un yanına yürüdü. Kafasını kurcalayan bir şeyle boğuşur gibiydi. Tekrar silaha ve Cork'a baktı. Gözleri hareket etse de bedeni donmuş gibiydi. Saniyeler geçti, yüzü kararadı, sonunda, "Aptal olabilirim Bobby ama en azından ablam fahişe değil," dedi.

Cork ona bakıp güldü. "Neden söz ediyorsun sen?"

"Eileen'den söz ediyorum. Yıllardır beceriyorum onu."

"Neyin var senin?" diye sordu Cork, yerinde doğrularak. "Neden bana böyle şeyler söylüyorsun?"

"Çünkü öyle, aptal İrlandalı. Uzun zamandır Eileen'le işi bitiriyoruz."

"Kes sesini, yalancı puşt!" Cork tavana, küvete dolan suyun sesine doğru baktı. Eileen ile Caitlin'in konuşulanları duyacağından endişe eder gibiydi. "Komik olmaya çalışıyorsan kesinlikle öyle değil," dedi."Eileen senin gibilerle kendini kirletmez; bunu ikimiz de biliyoruz."

"Yanılıyorsun." Sonny nihayet hareketlenmişti. Cork'a doğru bir adım attı. "Eileen emmeye bayılıyor," dedi.

Cork yataktan fırlayıp üstüne atılırken Sonny tabancayı doğrultup tetiği çekti ve silahtan alçının üstüne inen çekiç sesini andıran tok bir tıkırtı çıktı. Pencerenin camı parçalandı, kırık cam parçaları turuncu abajura isabet edip yere devirdi.

Sonny atıp Cork'u yakaladı. Sırtındaki geniş ve yayılmaya devam eden kan lekesini görünce onun kollarına yığılmadan öldüğünden kuşkusu kalmadı. Mermi kalbine girip sırtından çıkmış ve pencerenin camını parçalamıştı. Cork'u kucaklayıp yatağına yatırdı, göğsüne yayılmaya başlayan kan lekesinin üstüne açık bir kitap yerleştirdi. Bobby'nin adını seslenerek hızla merdivenden aşağı inmekte olan Eileen'den yarayı gizlemek istiyordu sanki.

Eillen'in bağırdığını duyduğunda Sonny sokağı terk etmişti bile. Uzun ve tiz çığlığın ardından sessizlik oluştu. Sonny arabasına binip motoru çalıştırdı, sonra kapıyı açtı ve dışarıya eğilip caddeye kustu. Biraz toparlanınca koluyla ağzını sildikten sonra gazladı.

Beyninde tuhaf ve yüksek bir vızıltı vardı; Eileen'in çığlığı ve elinde patlayan silahın sesi kulaklarında hâlâ yankılanıyordu, ikisini de beyninde değil kemiklerinde de hissediyordu. Mermi sadece Bobby'ye değil ona da saplanmıştı sanki.

O çılgınlık anında vurulmuş olabileceği düşüncesiyle başını eğip göğsüne baktı, gömleğinin kan içinde olduğunu görünce panikledi ama bir saniye sonra bunun Bobby'nin kanı olduğunu idrak etti. Yine de emin olmak için parmaklarını gömleğinin içine sokup kalbinin üstüne dokunmaktan kendini alamadı.

Arabayı evine değil, rıhtıma ve nehre doğru sürmekte olduğunu farketti. Neden öyle yaptığını bilmiyordu ama içindeki isteğe direnmedi. Bir şey onu oraya çekiyordu sanki.

Kalbinin atışı suyu görüp yanına park edinceye kadar yavaşlatamadı. Düşüncelerini toparlayamadı. O vızıltı, silahın sesi ve Eileen'nin hâlâ kemiklerinde ve kalbinde hissettiği çığlığı ancak ondan sonra diner gibi oldu.

28

Vito salondaki kanepede arkasına yaslanmış, bir kolunu kucağında uykulu bir biçimde ona sokularak Jimmy Mancini ile Al Hats'in beysbol tartışmasını ilgiyle dinleyen Connie'nin beline dolamıştı. Jimmy'nin kızı Lucy yanlarında oturuyordu ve kendini parlak renklerle süslenmiş bir kitaptaki çizgileri birleştirme bulmacasına kaptırmıştı. Arada sırada o resimle meşgulken arkadaşının bir yere gitmediğinden emin olmak ister gibi başını kaldırıp Connie'ye bakıyordu.

Vito'nun Hughes Bulvarı'ndaki evinin salonundaydılar. Güzel bir Pazar ikindisiydi ve gökyüzü masmavi, sıcaklık yirmi derece civarındaydı. Tessio içeriye girince Al ile Jimmy, Giants takımının tekrar şampiyon olma olasılığı üzerine tartışmayı bıraktı.

Al, "Dodgers'ın şampiyonluk şansı var mı sence, Sal?" diye sordu.

İki adam da bu soruyla kahkaha boğuldu, çünkü Dodger takımı sonuncu olmazsa kendini şanslı addetmeliydi. Koyu bir Brooklyn Dodgers taraftarı olan Tessio onlara aldırmadı ve Lucy'nin yanına oturup elindeki kitaba baktı.

Mutfaktan kahkahalar geldi, hemen ardından Sandra dışarıya çıktı. Yüzü pancar gibi olmuştu. Merdivenden yukarıya çıkıp muhtemelen banyoya gitti. Vito neler konuşulduğunu bilmiyordu ama sormaya ihtiyaç duymadı; kadınlardan birinin Sandra ile Santino'ya dair cinsel gönderme içeren bir laf ettiğinden emindi.

Sonny ile sözlendiğini duyurulduğundan beri bu tür takılmalara maruz kalıyordu Sandra; muhtemelen düğün ve balayı boyunca

da katlanmak zorunda kalacaktı. Kadınlar yemek pişirip gevezelik ederken Vito bu nedenle mutfaktan uzak durmaya çalışırdı.

Sandra merdiveni çıkarken aşağıya inen Tom ile karşılaştı. Tom onun elini tuttu, yanağından öptü ve ikisi onları basamaklara oturmaya yöneltecek kadar ilginç bir sohbete girişti. Vito konunun Santino dair olduğunu biliyordu.

Sonny bir haftayı aşkın süredir dairesinden çıkmamıştı ve Sandra da Carmella gibi onun doktora görünmesini istiyordu. Sonny de bunu reddediyordu elbette. Vito o sabah Carmella'nın Sandra'ya, "Erkek inadı!" dediğini duymuştu.

Şimdi de Tom genç kızın elini tutmuş, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Konuşmalarını duymamasına rağmen onun, *'Sonny iyi olacak,'* ya da *'Onun için kaygılanma,'* türünden bir şeyler dediğini duyar gibiydi Vito. Carmella kendisine Sonny'yi doktora gitmesi konusunda baskı yapmış ama o reddetmişti. "İyi olacak, *ona zaman tanı,'* demişti.

Mutfakta biri -muhtemelen Michael- radyoyu açınca evin içine Belediye Başkam LaGuardia'nın ne dediği pek anlaşılmayan sesi yayıldı. Vito bunu duyar duymaz sinirlendi.

Kentin ve ülkenin tamamı geçit töreni katliamının faturasını işlerini ellerinden aldıkları için İtalyanlardan nefret eden bir avuç çılgın İrlandalıya kesip işin peşini bırakmıştı ama LaGuardia meseleyi kovalamaktan vazgeçmiyordu. Vurulan kendisiymiş gibi konuşup duruyordu. Gazetelerde ve radyolarda sürekli, "Serseriler!" diyordu. Vito bundan usanmıştı ve adamın yine 'küstahlık', 'serseriler' gibi laflar ettiğini duyunca Connie'yi Lucy'nin yanına yerleştirdi ve radyoyu kapamak için mutfağa gitti.

Radyoyu açanın Fredo olduğunu keşfettiğinde şaşırdı Vito ama dinlemiyor olması ilginç değildi. Masada Genco ile Jimmy'nin eşlerinin arasında oturmakta olan Fredo'nun üzerinden uzanıp radyoyu kapattığında kimse farkına varmadı.

"Michael nerede?" diye sordu Bayan Columbo ile birlikte ocağın başında olan Carmella'ya. Carmella *braciol* doldururken Bayan

Columbo da köfteleri avucunda biçimlendirip kızgın tavaya atıyordu.

"Odasında!" dedi Carmalla öfkeyle. "Başını bir kitaba gömmüş her zamanki gibi!" Vito oğlunu görmek için kapıya yönelirken arkasından, "Aşağı insin!" diye seslendi. "Sağlıklı değil öylesi!"

Michael'ı yatağında karnının üstüne uzanmış yastığının üstüne açtığı kitabı okurken buldu Vito.

Babası odaya girince başını kaldırdı ve "Annem bana neden kızıyor, Papa?" dedi. "Bir şey mi yaptım?"

Vito onun yanına oturup kaygılanmamasını, kimsenin ona kızmadığını gösterir şekilde bacağını okşadı. "Ne okuyorsun?" diye sordu.

Michael sırtı üstü dönüp kitabı göğsüne yerleştirdi "New Orleans tarihi."

"New Orleans mı? Neden ilgini çekiyor bu konu?"

"Çünkü Amerikan tarihinin en büyük kitlesel linçinin yaşandığı yer," dedi Michael, ellerini kitabın üstünde kavuşturarak.

"Korkunçmuş. Neden okuyorsun bunu?"

"Raporumu bunun üzerine hazırlamayı düşünüyorum."

"Kongre konusunda olacağım sanıyordum."

"Fikir değiştirdim." Michael kitabı göğsünden kaydırıp doğruldu. "Onu yapmak istemiyorum artık."

"Neden?" diye sordu Vito, elini Michael'in bacağının üstüne koyup ifadesini inceleyerek. Michael omuz silkmekle yetinince, "Şimdi de zencilerin Güney'de linç edilmesi üzerine mi olacak?" dedi. Kravatını çekip dilini çıkararak Michael'ı güldürdü.

Michael, "Zenci değillerdi, Papa," dedi. "İtalyan'dı onlar."

"İtalyan mı?" Vito arkasına yaslanıp Michael'e inanmıyormuş gibi baktı.

"New Orleans'deki rıhtımları eskiden İrlandalılar işletirmiş. Sicilyalılar gelip işi ellerinden alınca..."

"Sicilyalıların yüzlerce yıllık okyanus deneyimi var."

"O zamana kadar her şey iyi gidiyormuş," diye devam etti Michael, "İtalyan gangsterler, muhtemelen Mafya gelince..."

"Mafya mı?" dedi Vito oğlunun sözünü keserek. "Mafya nereden çıktı? Kitabında öyle mi yazıyor? Mafya diye bir şey yok... Amerika'da yok en azından."

"Öyleyse gangsterler, Papa," dedi Michael, hikâyesini bitirme kararlılığıyla. "Gangsterler polis şefini öldürmüş ve sonra beraat ettiklerinde..."

"Beraat etmişler. Onlar yapmamış demek ki."

"Bazıları beraat etmiş," diye açıkladı Michael, "Ama muhtemelen o gangsterler yapmış. Bu yüzden halk galeyana gelip hapishaneyi basmış ve ne kadar İtalyan varsa hepsini asmış. Bir seferde çoğu masum olan on bir İtalyan'ı asmışlar."

"Çoğu mu?" diye sordu Vito.

"Evet," dedi Michael. Babasıyla göz göze gelince onun kendisini merakla izlediğini gördü. "Bir avuç gangster yüzünden olmuş bütün bunlar."

"Offf!" dedi Vito. "Anlıyorum. Ödevini bunun üzerine mi yazmak istiyorsun?"

"Belki öyle yaparım," Michael sesinde hafif bir sertlikle devam etti. "Belki de I. Dünya Savaşı'ndaki Amerikalı İtalyan gaziler üzerine yazarım ödevimi. O da beni ilgilendiren konulardan biri. O savaşta çok sayıda İtalyan kökenli Amerikalı kahraman varmış."

"Bundan kuşkum yok. Michael..." " Vito bir şey izah edecekmiş gibi duraladı ama oğlunun yanağını okşamakla yetindi. "Her insanın kendi alın yazısı vardır," dedi çocuğun yüzünü ellerinin arasına alıp öpmek için kendine doğru çekerek. "Sen benim oğlumsun, Michael. Oğlum olduğunu ve çok seni sevdiğimi asla unutma."

Michael bir an kendiyle mücadele eder gibi bocaladı, sonra uzanıp babasına sarıldı. "Ben de seni seviyorum, Papa."

"Okumayı bitirdikten sonra aşağı gel ve aileye katıl." Vito yataktan kalktı. "Annen *braciol* yapıyor!" Yemeğin ne kadar leziz olduğunu belirtmek için parmaklarını yaladı. "Az kalsın unutuyordum," dedi o anda hatırlamış gibi. "Sana bunu getirdim." Cebinden Belediye Başkanı LaGuardia'nın altına imzasını attığı ve Michael'a derslerinde başarılar dileyen kişisel notunu çıkardı. Kağıdı Michael'a uzattı, saçını okşayarak dağıttıktan sonra odadan çıkıp onu yalnız bıraktı.

29

Sonny kristal sürahiden bir bardak su doldurmuştu ki tıknaz, iyi giyimli ve gaga burunlu bir adam elini yavaşça omzuna koydu.

"Hey, Sonny! Daha ne kadar kalacaklar içeride?"

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu Sonny.

Clemenza ile Tessio, altı babanın arkadaş ve tanışlarından oluşan bir grupla az ötede toplantı halindeydi. Beş New York'lu baba ve New Jersey'den DeMeo bir araya gelmişti.

"Virgil Sollozzo," dedi adam Sonny'ye elini uzatarak.

Sonny onun elini sıktı. "Bitirmek üzereler." Bardağını kaldırdı. "Babam o kadar çok konuşuyor ki borularının yağlanmaya ihtiyacı var."

"Bir sorun mu var, Sonny?" diye sordu Clemenza. O ve Tessio, Sollozzo'nun arkasına geçip iki yanında durdu. Clemenza'nın elinde tepeleme *prosciutto*, *copa*, salam, ançuvez ve *brushetta* dolu gümüş bir tepsi vardı.

"Sorun yok," dedi Sonny. Uzun masanın üstüne dizilmiş yemeklere, içkilere ve ellerinde kepçeler ve kaşıklarla kalabalığa servis yapan aşçı önlüklü adamlara baktı. "Papa kendini aştı. Dört dörtlük bir ziyafet bu."

"Bu baban için mi?" diye sordu Tessio onun elindeki bardağı işaret ederek.

"Evet. Boruların yağlanması gerekiyor."

"Hadi!" dedi Clemenza, elindeki tepsiyle toplantı odasını işaret ederek. "*Andare!*"

"Tamam!" diye söylendi Sonny. "*Madon!*"

St. Francis Kilisesi'nin toplantı odasında, duvarları süsleyen aziz portrlerinin altında Vito hâlâ konuşuyordu. Masanın başında sıradan bir iskemleye oturmuştu ve Mariposa'nın zamanında hükmettiği taht görünürde yoktu. Masanın bir yanında Stracci ile Cuneo, diğer yanında Tattaglia ile DeMeo vardı, karşıdaysa Barzini oturuyordu.

Vito eliyle suyu getirmesini işaret edince Sonny bardağı babasının önüne koydu, sonra diğer korumaların yanına gidip duvara yaslandı.

Vito bir yudum su aldıktan sonra ellerini masanın üstünde kavuşturdu. "Beyler..." dedi. "Bugün burada büyük işler başardığımıza inanıyorum. Görüşmeyi sonlandırmadan önce tekrarlamak ve ailemin şerefi üzerine söz vermek istiyorum ki ve sözümün altın değerinde olduğunu bilirsiniz... Savaş bittiğine göre size bu masada bulanan kimsenin işlerine müdahale etme arzusunda olmadığıma dair şeref sözü veriyorum." Duraladı ve masadakilerin yüzüne tek tek baktı. "Anlaştığımız üzere, aramızdaki sorunları görüşmek için senede bir ya da iki kez toplanacağız. Belli kurallar koyduk ve bazı kararlara vardık. Umarım hepimiz bu kural ve kararlara riayet eder. Böylece sorunlar baş gösterdiğinde bir araya gelip onları işadamları gibi halletmeye çalışırız." İşadamları sözcüğünü vurgulamak için parmağıyla masaya vurdu. "New York'ta şu anda beş aile var. Detroit, Cleveland ve SanFrancisco'da başka aileler var. Bütün ülkede. Bu aileler -bizim kurallarımıza ve anlaşmalarımıza riayet etmeyi kabul edenler- en büyük amacı barışı idame ettirmek olacak olan bir komisyonla temsil edilecek." Vito duralayıp bir kez daha masadakilere baktı. "Hepimiz geçit törenini lekeleyen katliama benzer olaylara ya da şimdi Chicago'da yaşanmakta olan vahşete devam edersek geleceğimizi yok edeceğimizi gayet iyi biliyoruz. Fakat işlerimizi barış içinde sürdürürsek, hepimiz birlikte büyürüz."

Vito bir yudum su daha içmek için ara verince Emilio Barzini iskemlesini geri itti ve ayağa kalkıp parmakları bir piyanonun tuşlarına terleştirir gibi ellerini dikkatle masaya koydu,. "Bu masada toplanmış olan bütün muhterem şahsiyetlerin önünde, Don

Corleone'nin yanında olduğuma ve bugün yapılan anlaşmalara sadık kalacağıma yemin ederim. Hepinizin bu sadakat yemininde bana katılacağını umuyorum."

Masadakiler başlarını sallayıp mırıldanarak onay verince Philip Tattaglia yemin etmek için kalkmaya yeltendi ama Vito onu engellidi. "Aynı zamanda şuna da yemin edelim," dedi, gözlerini Barzini'ye dikerek. "İçimizden herhangi biri geçit töreni katliamında olduğu gibi aralarında çocukların da bulunduğu masum insanların ölümüne neden olursa, içimizden biri bu şekilde masum insanları ve aile fertlerini tehdit ederse ona merhamet edilmeyecek, asla bağışlanmayacak."

Masadaki herkes sesi uzun toplantı boyunca hiç olmadığı kadar tutkulu çıkan Vito'yu alkışladı. Bir saniye gecikmeyle de olsa Barzini de katıldı buna.

Adamlar tek tek yemin ettikten sonra Vito ellerini dua eder gibi bitiştirip parmaklarını birbirine kenetledi. "Bir Baba olarak görülmek en büyük arzumdur. Görevi dostlarına öğütle, parayla, ailesinin insan gücünü ve nüfusunu kullanarak hizmet etmek, sıkıntıya düştüklerinde onların yardımına koşmak olan bir adam. Bu masada bulunana herkesin düşmanı benim de düşmanımdır, dostu benim de dostumdur. Bu toplantı aramızdaki barışı pekiştirsin."

Adamlar yerlerinden kalkıp onu alkışladı. Vito elini kaldırıp sessizlik talep etti. "Sözümüze sadık kalalım," dedi, birkaç şey daha söyledikten sonra konuşmasını sonlandıracağını ima eden bir tonla. "Ekmeğimizi birbirimizin kanını akıtmadan kazanalım. Dünyanın bir savaşa doğru sürüklenmekte olduğunu hepimiz biliyoruz ama biz, iç dünyamızda barış içinde yaşayalım." Su bardağını şerefe kadeh kaldırır gibi uzattıktan sonra uzun bir yudum aldı. Masadaki adamlar tekrar alkışladı ve elini sıkmak, son birkaç söz paylaşmak üzere onun yanına gitti.

Duvara yaslanmış olan Sonny babasının diğer aile reisleriyle el sıkışıp iyi temennilerde bulunuşunu seyretti. Sıra Barzini'ye geldiğinde Vito ona uzun zaman önce yitirdiği kardeşine sarılır gibi sarıldı ve geri çekildiğince Barzini de onu yanağından öptü.

"Can ciğer iki arkadaş olduklarını sanırsın," dedi Sonny, yanında duran Tomasino'ya.

"Öyleler," dedi Tomasino onun sırtını okşayarak. "Bitti artık. Hepimiz oyunu güzelce oynayacağız." Sonny'ye göz kırptı. "Ben de şimdi gidip yeni arkadaşım Luca ile bir içki içeceğim." Gözünün altındaki yara izini kaşıyıp bir kahkaha attı ve ziyafet masasına yürüdü.

Sonny babasıyla konuşmakta olan Barzini ve Tattiglia'ya bir kez daha baktıktan sonra onu izleyerek kapıdan çıktı.

St. Francis Kilisesi'ni terk ettiklerinde güneş çatıların üstünde hayli alçalmıştı. İki pencereden içeri giren ışık sütunları geride kalan antipasto tabaklarını, et ve makarna dolu tepsileri aydınlatıyordu. İçeride sadece Corleone ailesi kalmıştı ve onlar da çıkmak üzereydi.

Vito masanın ortasına bir iskemle çekmişti, solunda Genco ile Tessio, sağında ise Sonny ile Clemenza oturuyorlardı. Jimmy Mancini, Al Hats ve diğerleri dışarıda arabalarına biniyordu. Mekan bir an için sessizliğe büründü; kent trafiğinin olağan sesleri bile kesilmişti sanki.

"Şuraya bakın," dedi Clemenza, sessizliği bozarak. Masanın altındaki kasadan açılmamış bir şişe şampanya aldı ve tıpasını gevşetmeye koyuldu. Şampanya patlarken Tessio bir tepsiye beş temiz bardak yerleştirdi, kendine bir tane aldı ve kalanları Vito'nun önüne kaydırdı.

"İyi bir gün oldu," dedi Vito, bardakların birini alıp şampanya koyması için Clemenza'ya uzatarak. "Şimdi New York'un en güçlü ailesi konumundayız. On yıl sonra Amerika'nın en güçlü ailesi olacağız."

Tessio, "Buna içilir," dedi ve bardaklarını kaldırıp içtiler.

Sonra geniş mekana tekrar sessizlik hâkim oldu. Clemenza ayağa kalkıp Vito'ya henüz açıklığa kavuşmamış bir konu varmış gibi baktı, birkaç saniye kararsız kaldıktan sonra, "Vito!" dedi, ciddi bir tonla.Bu da herkesin gözlerine ona dikmesine neden oldu çünkü

Clemenza için sıra dışı bir durumdu. "Vito..." diye tekrarladı, "Hepimiz Sonny için istediğin şeyin bu olmadığını biliyoruz. Farklı şeyler düşlemiştin. Fakat olaylar böyle gelişti ve sanıyorum yakın zamanda kendinden isteneni gerçekleştirerek babasına duyduğu sevgiyi kanıtladı. Artık Santino'muzla gurur duyabiliriz. Artık bizden birisin Sonny. *C'entani!*"

Vito da dâhil olmak üzere hepsi, "*Centani!*" diye tekrarlayıp bardağını kaldırdı.

Sonny nasıl karşılık vereceğini bilemeyince, "Teşekkür ederim," demekle yetindi ve babası dışında herkes buna kahkahayla güldü. Yüzü kızaran Sonny bardağına baktı, şampanyayı bir dikişte içti.

Oğlunun utandığını gören Vito kalkıp onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve alnından öptü. Bu da diğerlerinin alkışlamasına, Sonny'nin sırtına sıvazlamasına neden oldu.

1935 Yazı

30

Mutfak evyesinde bir gece önce dibini tutturduğu tenceredeki siyahlığı kazımakla meşgul olan Eileen, hangisinin onu daha fazla rahatsız ettiğinden emin olamıyordu: dairenin o güneşli Haziran gününün ortasında olduğu gibi sıcaklık otuz dereceyi geçtiğinde saunaya dönmesine neden olan kötü havalandırma mı, yoksa mutfağa çökmüş olan sıcak havada hafif bir dalgalanma yaratan ucuz Westinghouse vantilatörün takırtısı mı, yoksa Caitlin'in sabahtan beri aralıksız süren sızlanmaları mı?

"Caitlin!" dedi Eileen, başını tencereden kaldırmadan, "Sızlanmayı bırakmazsan iyi bir dayak yemen işten değil." Uyarısına bir miktar sevgi katmayı amaçlamış ama sesi hiç de öyle çıkmamıştı.

"Sızlanmıyorum!" diye karşılık verdi Caitlin. "Çıkartmalarım deftere yapışmıyor!"

Eileen dibine sıcak köpüklü su koyup tencereyi yumuşamaya bıraktı. Hâlâ etkisi altında olduğu öfkenin dinmesi için birkaç saniye bekledikten sonra kızına döndü. "Neden dışarıya çıkıp arkadaşlarınla oynamıyorsun, Caitlin?" dedi bütün sevecenliğiyle.

"Hiç arkadaşım yok ki..." Caitlin'in alt dudağı titriyordu ve göz pınarları dolmuştu. Henüz bir saat önce giydiği sarı yazlık elbisesi terden ıslanmıştı.

"Tabii ki var," dedi Eileen, ellerini kırmızı bulaşık havlusuna silip kızına gülümseyerek.

"Hayır, yok!" Küçük kızın zapt etmeye çalıştığı gözyaşları yanaklarından aşağı çağlayan gibi döküldü. Yüzünü kollarının arasına aldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Eileen onun ağlayışını tuhaf bir şefkat eksikliğiyle seyrediyordu. Yanına gidip teselli etmesi gerektiğini bilmesine rağmen kızım masada ağlarken bırakıp yatak odasına gitti, dağınık yatağına uzanıp kollarını iki yana açtı ve tavana baktı. Yatak odası mutfaktan daha sıcaktı ama Caitlin'in sesi duvarlar tarafından emiliyordu.

Bir tür sersemlik içinde uzun süre yattı orada; bakışları tavandan duvarlara, Bobby'nin fotoğrafının Jimmy'ninkinin yanında durduğu şifonyere gidip geldi. Her gece uyumadan önce ve her sabah uyandığında onları görüyordu.

Sonunda Caitlin elinde Boo ile yatak odasına girdi. Ağlamıyordu artık. Yatağa çıkıp belirgin bir terk edilmişlik duygusuyla annesinin yanına uzandı.

Eileen onun saçını okşayıp şefkatle başını öptü. Caitlin de ona sokuldu, kolunu karnının üstüne attı. İkisi yaz sıcağında öylece uzanıp kaldı.

Komşu ve dostlardan oluşan yirmiye yakın erkek ve kadın, görkemli taş duvarlarla çevrili avlunun ortasında Johnny Fontane'nin Nino Valenti'nin mandolini ve beyaz smokinli küçük orkestranın eşliğinde söylediği *'Luna Mezzo' Mare'* ile dans ediyordu.

Vito avlunun kenarındaki küçük tepedeki platformun üstünden kalabalığı izliyordu. Tam o noktada bir incir ağacı yetiştirmeye çalışıp başarısız olmuştu. Şimdiyse bir bahar bahçesi kurmayı tasarlıyordu. Oraya müzikten kaçmak ve platformun sunduğu manzaradan yararlanmak için sahnenin yakınındaki gelin masasından kalkıp gelmişti. Düşüncelerini toparlamak, birkaç dakika yalnız kalmak istiyordu.

Ama Tessio ile Genco onu hemen bulmuş ve gevezeliğe başlamıştı. Şimdi de el çırpıyor, yüzlerinde kocaman gülümsemelerle ayaklarını yere vurup müzikle tempo tutuyorlardı. Vito duvara dayalı iskemlelerden birini çekti, oturup partinin tadını çıkaranları seyretti.

Hava sıcaklığı otuz derecenin üzerindeydi ve herkes terliyordu. Vito gömleğinin yaka düğmesini açıp kravatını gevşetti. Bütün

ortakları, önemli addedilebilecek herkes partiye katılmıştı. Hepsi ailesinin, arkadaşlarının ve komşularının arasında oturuyordu. Çoğu kendilerine ayrılan yerlerini terk edip diğerlerinin arasına karışmıştı.

Barzini kardeşler, Emilio ile Ettore eşleriyle birlikte Rosato kardeşlerin masasındaydı. Onların yanındaki masadaysa Tessio'nun iki adamı Eddie Veltri ile Ken Cuisimano, Tomasino Cinquemani ve Luca'nın adamlarından JoJo DiGiorgio ile birlikte oturuyordu. New Jerseyli hantal Mikey DeMeo bile eşi ve çocuklarıyla oradaydı.

Herkes gülüyor, el çırparak müziğe tempo tutuyor, sohbet ediyor ya da birilerine yüreklendirici sözler haykırıyordu. Dans edenlerin oluşturduğu çemberin içinde bir kolunda kızı, ötekinde eşi olan Ottilio Cuneo vardı. Phillip Tattaglia ile Anthony Stacci ise eşleri ve çocuklarıyla çemberin dışındaydı.

Bu büyük oğlunun düğünüydü Vito'nun ve herkesin gelmiş olmasından hoşnuttu. Hediyelerin, dileklerin ve tebriklerin içtenlikle sunulmuş olmasından daha da hoşnuttu. Herkes para kazanıyordu. Herkes kutlama havasındaydı.

Şarkı alkış ve bağırış dalgaları eşliğinde bittiğinde Genco, elinde portakal dolu tahta bir çanakla platforma yürüyüp Vito ve diğerlerine katıldı.

"Hey!" diye bağırdı Clemenza, buruşuk ceketinin cebinden nemli bir mendil çıkarıp alnını silerek. "Portakallar da neyin nesi? Nereye baksam bir çanak portakal görüyorum."

"Sal'a sor," dedi Genco, çanağı Tessio'ya uzatarak. "Bu sabah kasa kasa portakalla geldi."

Tessio çanaktan bir portakal aldı, avucuna yerleştirdi ve Clemenza'nın sorusunu dikkate almadan tarttı.

Genco kolunu Vito'nun omzuna doladı. "Harikulade, Vito! Harika bir düğün oluyor!"

Vito, "Teşekkür ederim, dostum," dedi.

Genco onun kulağına, "Tanıdığım başka biri de yakında evlenecek," diye fısıldadı.

"Kimmiş o?"

Genco söylediklerinin duyulmaması için Vito'yu Celemenza ile Tessio'nun biraz uzağına çekti. "Bu sabah Luigi Battaglia hakkında bir haber aldık."

"Kim?"

"Kanca. Luca'yı polise ihbar edip parasıyla kaçan herif."

"Haaa! Ne olmuş ona?"

"Batı Virgina'da, ıssız bir yerde restoran açmış. Oralı bir kızla evleniyormuş." Genco böyle aptallık karşısında yüzünü buruşturdu. "Onu öyle bulduk. Adı evlilik ilanlarında geçiyordu. Gerçek adını kullanmış salak."

"Luca biliyor mu bunu?" diye sordu Vito.

"Hayır."

"İyi. Bilmesin. Onun böyle şeylere ihtiyacı yok."

"Kanca onun çok parasını aldı, Vito," dedi Genco.

Vito parmağını kaldırıp onu susturdu. "Luca bilmeyecek. Asla öğrenmeyecek."

Genco başka şey söylemeye fırsat bulamadan Ursula Gatto, on yaşındaki oğlu Pauli'nin elinden tutarak platforma çıktı, onu kocası Frankie Pentangeli izledi. Frankie, Tessio ile Clemenza'ya sarılırken Ursula da oğlunu Vito'nun yanına götürdü.

Oğlan Vito'nun karşısında durup annesinin ezberlettiği sözleri tekrarladı: "Beni Santino ile Sandra'nın düğününe davet ettiğiniz için size teşekkür ederim, Bay Corleone."

"Bir şey değil," dedi Vito.

Oğlanın saçını okşadıktan sonra kollarını Ursula'ya açtı ve kadın gözlerinde yaşlarla ona sarılınca sırtını sıvazlayıp alnından öptü. "Artık aileden sayılırsın," dedi. "*L'nostra famiglia!*" diye tekrarladı.

"*Si*," diye cevap verdi Ursula, "*Grazie.*" Bir şey daha söylemeye çalıştı ama ağlamaktan konuşacak durumda değildi. Paulie'yi elinden tuttu, Vitto'yu yanağından öptü döndü.

Avlunun öteki yanında Luca Brasi, duvara doğru yürüdükten sonra kalabalığa bakmak için arkasına döndü. Bakışları boştu ama dosdoğru Vito'ya bakıyor da olabilirdi.

Genco onu görünce, "Son zamanlarda Luca ile konuştun mu, Vito?" diye sordu. "Her gün biraz daha aptallaşıyor sanki."

"Zeki olması gerekmiyor," dedi Vito.

Tom Hagen gelip Vito'ya sarıldı. Onun peşinden Tessio, Clemenza ve Frankie Pentangeli de geldi; hepsi sohbete katılmak istiyordu.

Tom, Genco'nun Luca hakkında söylediklerini duymuştu. "Yaşayan ölü gibi dolanıyor ortalıkta," dedi. "Kimse onunla konuşmuyor."

"Kötü kokuyor da ondan!" diye bağırdı Clemenza. "Yanına yaklaşılmıyor adamın! Banyoya ihtiyacı var!"

Herkes ne diyeceğini merak ederek bakınca Vito omuz silkti. "Bunu ona kim söyleyecek?"

Hepsi bunu bir an düşündükten sonra güldü.

"Bunu ona kim söyleyecek," dedi Tessio, espriyi tekrarlayıp portakalını soymaya devam ederek.

Carmella dudaklarının arasında dikkatle tuttuğu iğne iplikle Sandra'nın eteğine eğildi. Beyaz saten gelinliği süsleyen boncukların bir sırası kumaştan ayrılmıştı. Carmella onları yerine dikmeyi tamamladı, gelinliği düzelttikten sonra yeni kızının tül ve dantel ile çerçevelenmiş güzel yüzüne baktı. "*Bella!*" dedi ve ellerini ceplerine sokmuş halde Sandra'yı düğün fotoğrafları için hazırlayan kadınları seyreden Santino'ya döndü. Connie ile arkadaşı Lucy, Sandra'nın yanına yere oturmuş yüzük taşıyıcısının yastığıyla oynuyordu.

Kadınlar Vito'nun çalışma odasına el koymuştu. Ceviz çalışma masasının üstü kozmetiklerden ve losyonlardan geçilmiyordu. Hediyeler yerdeki kalın halıya yayılmıştı. Evin kedisi Dolce, kutulardan birinin üstüne oturmuş parlak sarı fiyongu kurcalıyordu.

"Sonny!" dedi Carmella. "Git babanı getir!"

"Ne için?"

"Ne için?" diye tekrarladı Carmella, her zamanki gibi öfkeli olmadığı halde öyle bir poza bürünerek. "Fotoğraf çekimi için elbette!"

"*Madon!*" dedi Sonny, babasını bulup getirme sorumluluğunu istemeyerek yüklenir gibi.

Sonny haftalardır evlilik töreninin bütün ritüellerini büyük bir uysallıkla yerine getirmişti: rahiple görüşmek, kilisenin evlilik duyurusuyla ilgilenmek, provalar, akşam yermekleri, bir süre şey daha... Hepsinin bitmesini dört gözle bekliyordu artık.

Babasını çağırmaya giderken çalışma odasıyla ön kapının arasında tanımadığı insanların tebriklerini kabul etmek için üç kez durmak zorunda kaldı. Nihayet dışarıya çıkınca durup derin bir soluk aldı ve birkaç saniyelik sessizliğin tadını çıkardı.

Olduğu yerden sahneyi iyi görüyordu. Johnny herkesin kulak kesildiği bir balat söylüyor, konuklar masaların arasında açılan alanda dans ediyordu.

Belediye encümen üyesi Fischer'ı görünce kendi kendine yüksek sesle, "*Cazzo,*" dedi. Fischer ailenin iki avukatı Hubbel ile Mitzner, Clemenza'nın iki adamı Al Hats ve Jimmy Mancini ile bir daire oluşturmuş, onlarla çocukluk arkadaşlarıymış gibi sohbet edip gülüyordu.

Avlunun bir yanında, Sandra ile balayından dönünce yaşamaya başlayacakları yeni evinin yakınındaki platformun üstünde babasını gördü Sonny. Ellerini önünde kavuşturmuş, kalabalığı seyrediyordu ve ciddi görünüyordu. Avlunun öteki yanında Luca Brasi, gözlerini kısmış konuklara bir şey arıyor ya da kaybetmiş gibi bakıyordu. Sonny onları seyrederken aynı anda ağızlarına birer portakal götürdüler. Vito bir ısırık alıp mendiliyle ağzını sildi. Luca ise portakalı kabuğuyla birlikte ısırmıştı; çenesinden akan suyun farkında değildi sanki.

Michael koşup Vito'nun yanına sıçradı. Fredo hemen arkasındaydı ve elindeki değneği sallıyordu. Michael babasının bacağına

onu neredeyse yere düşürecek kadar hızla çarptı. Sonny buna gülerken Vito değneği Fredo'nun elinden alıp şakacıktan Michael'ın poposuna vurdu. Buna onun iki yanında duran Pentangeli, Tessio, Fredo ve Michael'ın peşinden platforma sıçrayan küçük Paulie Gatto da güldü.

Sonny oradan şenliği bir süre daha rahatsız edilmeden seyretti. Belediye encümeni üyesini, avukatları, yargıçları, polis şeflerini ailenin önde gelenleriyle iç içe görünce kendilerinin artık en güçlü aile olduğunu, onları hiçbir şeyin durduramayacağını düşündü. Gücü ele geçirmişlerdi ve önlerinde artık engel yoktu. En büyük oğul ve tahtın varisi olduğuna göre onun önünde de engel yoktu. Bunu bir sıcak dalgası gibi kemiklerinde hissediyordu. Başını geriye atıp kükremek istiyordu.

Clemenza platforma çıkıp ona kendilerine katılmasını işaret ettiğinde, kollarını Clemenza'yı ve bütün konukları kucaklarmış gibi açtı ve ailesine katılmak üzere avluya çıktı.

Ed Falco

DON CORLEONE'NİN YÜKSELİŞ DÖNEMİ

Corleone Ailesi

SİZE REDDEDEMEYECEĞİNİZ BİR TEKLİFİMİZ VAR:

İZİN VERİN SİZİNLE HATIRLADIKÇA GÜZELLEŞEN BİR ANIMIZI PAYLAŞALIM!

Baba'nın yazarı **Mario Puzo**'nun yayınlanmamış senaryosundan bir roman: **Corleone Ailesi**

New York ve tüm ABD Büyük Buhran'dayken zeytinyağı tüccarlığından Don'luğa uzanan kayıp yükseliş dönemi beyazperdeden önce Ed Falco'nun kalemiyle okurlarla buluşuyor.

Puzo'nun sineması ve Falco'nun edebiyatı
Corleone Ailesi'nde bir araya geliyor.
- New York Daily News

Sinemasal bir anlatım, tutarlı detaylar ve vurucu bir son.
- Booklist

Ed Falco, Puzo'nun akıcı anlatımını ve incelikli araştırmasını ödünç alıyor ve Corleone Ailesi'ni yaratıyor.
- Washington Post

Corleone destanına kusursuz bir katkı. Bu kitabı okuyun. Karakterlere aşık bir yazarın, Puzo'ya saygı duruşuna tanık olun. Yapılabilecek tek yorum var, Corleone Ailesi bu yılın kitabı.
- Crime Spree Magazine

Mutlaka okunması gereken bir destan. Bana güvenin. Hayran kalacaksınız.
- New York Post

22₺

110280
AHN
80 AHN

APRIL

9 786055 162061